

A doua Venire a Domnului Isus Hristos

Gânduri extrase din Comentarii Biblice pe diverse cărți ale Scripturii

- Relația între prima și a doua venire a lui Mesia – de ce 2000 de ani de istorie și Isus nu a venit încă?

Matei 2:17-18 – Rahela își jălea copiii – *Ieremia 31:15*

A fost o provocare să înțelegem profeția sau mai bine –zis tiparul profetic din Osea 11:1. Dar trebuie să menționăm că înțelegerea lui Osea 11:1 este o sarcină relativ ușoară în comparație cu înțelegerea lui Ieremia 31:15.

Ieremia rostește această profeție în contextul promisiunii reîntoarcerii din robia babiloniană. Din pricina neascultării Israel avea să fie aspru pedepsit, dus în robia babiloniană și trecut prin mari dureri. Oștile babiloniene au ucis mulți prunci și ducerea în robia babiloniană a însemnat o imensă durere pentru multe mame din Israel. Dar Domnul promite că această durere va înceta și că Domnul va răscumpăra pe Israel din robie și va pune capăt durerii sale:

- Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii, și nu mai vrea să fie mângâiată, căci nu mai sunt!
- Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor.
- Aud pe Efraim bocindu-se: M-ai pedepsit și am fost pedepsit, ca un junc nedepins la jug; întoarce-Mă Tu, și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul meu! După ce m-am întors, m-am căit, și după ce mi-am recunoscut greșelile, mă bat pe pulpă; sunt rușinat și roș de rușine, căci port ocară tinereții mele.
- Îmi este Efraim un fiu scump iubit de Mine? Căci când vorbesc de el, mi-aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el și voi avea milă negreșit de el, zice Domnul.
- Ridică semne pe drum, pune stâlpi, ia seama la calea ta, la drumul pe care l-ai urmat...Întoarce-te fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea care sunt ale tale! Până când vei fi pribeagă, fiică rătăcită? Căci Domnul face un lucru nou pe pământ: femeia va peți pe bărbat. (Ier.31:15-22)

Ducerea și întoarcerea din robia babiloniană este un tipar profetic fundamental. El prefigurează lepădarea lui Israel în urma respingerii lui Mesia, precum și mântuirea poporului înainte de a doua venire a lui Mesia (vezi Romani 11). Atât întoarcerea din robia babiloniană, cât și întoarcerea la Hristos din robia împietririi spirituale, avea să aibă loc în urma unor mari dureri prin care va trece poporul Israel, dureri exprimate metaforic prin PLÂNSUL RAHELEI.

Am precizat că ducerea lui Isus în Egipt ne aduce aminte de tiparul binecuvântării purtate de Iosif care prefigurează traseul binecuvântății aduse omenirii de către Mesia. La fel cum respingerea lui Iosif de către ai Săi a adus mari dureri peste Iacov și familia sa, la fel și respingerea lui Mesia de către Israel avea să aducă mari dureri peste Israel. Aceste dureri aveau să culmineze cu nenorocirile ce au avut loc odată cu dărâmarea Ierusalimului din anul 70 d.H. Aceste dureri sunt prezente și în tiparul profetic din copilăria Pruncului. După ce Isus este dus în Egipt, la Neamuri, mari dureri au venit peste cei din poporul Domnului. Durerile familiilor din Betleem anticipau durerile suferite de poporul evreu din anul 70 d.H.

Este foarte interesant că profeta folosește imaginea metaforică a Rahelei. Acest lucru nu este întâmplător. Rahela a avut doi fii: Iosif și Beniamin. Rahela moare în DURERI când îl naște pe Beniamin și este îngropată la Betleem. Deci Betleemul ne aduce aminte de DUREREA de altă dată a Rahelei. Dar când a plâns Rahela pentru fiii ei? Rahela nu a apucat să plângă ea pentru fiii ei, dar Iacov este cel care a plâns și pentru Iosif și pentru Beniamin. Rahela, a plâns dacă vreți, prin Iacov. Într-adevăr, profeta din Ieremia 31 despre jalea Rahelei este construită pe imaginea jalei lui Iacov pentru Iosif:

- Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii, **și nu mai vrea să fie mângâiată**, căci nu mai sunt!
- Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jălit multă vreme pe fiul său. Toți fiii și toate fiicele sale au venit ca să-l mângâie, **dar el nu voia să primească nici o mângâiere**, ci zicea: *plângând mă voi pogori la fiul meu în locuința morților*. Și plângea astfel pe fiul său. (Gen.37:34-35)

Rahela plânge pe Iosif prin Iacov. Jalea lui Iacov transmite un ecou profetic către jalea lui Israel în urma respingerii lui Isus, jale care a atins un apogeu în anul 70 d.H și care a străbătut apoi întreaga istorie în marile neazuri prin care a trecut poporul evreu. Dar Rahela își plânge copiii, la plural: deci Rahela îl plânge și pe Iosif și pe Beniamin. În Genesa Rahela îl plânge pe Beniamin tot prin Iacov. Iacov se opune ca Beniamin să se ducă în Egipt cu frații săi. Dar până la urmă îl lasă și acceptă cu mare durere și posibilitatea pierderii lui Beniamin (vezi Gen.43:14). Durerea pentru Iosif marchează momentul respingerii lui Iosif de ai săi, iar durerea pentru Beniamin marchează momentul pocăinței fraților lui Iosif și reprimirii lui Iosif de către ai săi. Am putea propune următoarea interpretare profetică: plânsul Rahelei pentru Iosif prefigurează durerea lui Israel după respingerea lui Mesia, iar plânsul pentru Beniamin, durerea lui Israel

înainte de reîntoarcerea lui la Mesia. În Ieremia 31 este un singur plâns. Dar în istoria lui Iacov sunt două momente distincte. În istoria lui Israel sunt de asemenea două momente distincte, separate de perioada neamurilor, perioadă pe care nimeni nu a previzionat-o ca fiind atât de lungă. De aceea, profeții trec imediat de la prima venire, la a doua venire și de la lepădarea lui Israel (momentul plânsului Rahelei pentru Iosif), la reprimirea lui Israel (momentul plânsului Rahelei pentru Beniamin). Și construind pe acest tipar, ultima durere a lui Israel va fi cauzată se pare de anticrist însuși, și această durere va genera pocăința finală a lui Israel. Acest lucru este în armonie cu faptul că inițiatorul genocidului din Betleem, este Irod, un prototip clar al Anticristului.

Deci profeția din Ieremia 31 despre jalea Rahelei nu vizează un singur eveniment, ci un tipar profetic al durerii lui Israel care străbate întreaga istorie. Genocidul lui Irod marchează doar o fază de împlinire a acestei profeții. Elementele de specificitate a profeției sunt date de localitatea Betleem. Irod ucide toți pruncii din Betleem și din toate împrejurimile lui. Rama ESTE o localitate apropiată din Beniamin care se pare a fost inclusă și ea în genocidul lui Irod. Această fază de împlinire a profeției se împlinește la Betleem, locul morții și durerii Rahelei, și la Rama, localitatea precizată în Ieremia 31. Căci într-adevăr, de ce se precizează tocmai Rama în profeția din Ieremia 31, căci Babilonienii pustiiseră întreaga țară. Răspunsul la această întrebare ni-l dă Matei care include Rama în localitățile în care Irod a operat nemilosul genocid.

Trebuie să evidențiem complexitatea profețiilor din Vechiul Testament. Matei nu operează doar cu profeții punctuale (ca cea din Mica 5:2), ci și cu tipare profetice complexe care adună întreaga Scriptură. Comentariile iudaice de dinainte de venirea lui Isus sunt în spiritul interpretărilor date de Matei. Multe pasaje interpretate ca mesianice de autorii Noului Testament erau dinainte validate ca mesianice de învățații evrei. Un exemplu concret îl avem chiar în Matei capitolul 2, când mai marii lui Israel citează din Mica 5:2. De asemenea, învățații evrei operau cu tipare profetice. Astfel, cărțile istorice din Vechiul Testament, cum le numim noi astăzi, erau incluse de ei în cărțile profetice. Ei au înțeles că prin istoria lui Israel, Dumnezeu creionează tipare profetice pentru vremuri viitoare. De aceea, Matei poate folosi ieșirea lui Israel din Egipt ca tipar profetic pentru scoaterea Pruncului Isus din Egipt (Osea 11:1). Istoria lui Israel creionează tipare profetice, iar profețiile includ de cele mai multe ori MAI multe faze de împlinire a profeției. De regulă o profeție nu se împlinește printr-un eveniment singular, ci prin mai multe evenimente, dintre care unele aflate la mare distanță de timp unele față de altele. Așa este și profeția din Ieremia 31 despre jalea Rahelei. Această profeție se împlinește în întreaga istorie a lui Israel, în diferite etape: ducerea în robia babiloniană, genocidul lui Irod, nenorocirile din anul 70 d.H., necazurile lui Israel din istorie, necazurile lui Israel de la sfârșitul istoriei.

(Extras din Matei cap. 2)

Dacă Isus era în Nord în Nazaret, înspre părțile Galileii, Ioan Botezătorul își începe propovăduirea în Sud, în pustia Galileii. Mesajul lui Ioan este un mesaj al pocăinței. Aceasta înseamnă că poporul se afla în apostazie spirituală. Și într-adevăr așa și era. Poporul era foarte

religios, dar foarte firesc și departe de Domnul. Profetul apare pe scenă în special în perioade de criză spirituală. Criza lui Israel din acea vreme era profundă. Mai marii poporului cultivau fățarnicia. Ei se credeau aproape de Domnul dar erau atât de departe. Ei curățau partea de afară a vasului, dar înlăuntru era plin de îndumnezeire, egoism și răutate. Ioan, ca PROFET al Domnului, îi cheamă la pocăință. Pocăința este argumentată în lumina faptului că Împărăția CERURILOR este aproape. Tema Împărăției este o temă cheie în Evanghelie. Magii au întreat de ÎMPĂRATUL de curând născut al Iudeilor. Apoi, atât Ioan cât și Isus anunță că Împărăția lui Dumnezeu, ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR este aproape. Isus va spune multe PILDE despre Împărăția lui Dumnezeu. Nu ne grăbim să definim ce înțelegea Ioan sau Isus prin Împărăția lui Dumnezeu. Vom defini acest lucru mai târziu. Acum vom încerca doar să analizăm afirmația: Împărăția CERURILOR este aproape. Ioan trebuia să pregătească CALEA lui Mesia. Mesia era întruparea CERULUI pe pământ. Mesia era reprezentantul Împărăției Cerurilor pe pământ și poarta spre acea Împărăție. Cel care se pocăia și era găsit în pocăință putea primi mesajul lui Mesia și prin El putea intra în această minunată Împărăție. Cel care respingea pocăința, era găsit în împietrire, avea să respingă pe Mesia, să rămână în afara Împărăției și să aibe parte de judecata lui Dumnezeu. Acum, nu știu exact ce înțelegeau ei prin faptul că Împărăția Cerurilor este aproape. Ei se gândeau probabil la acea Împărăție a binelui pe care Mesia o va aduce pe pământ. În ea aveau să intre doar cei neprihăniți, iar cei nelegiuiți aveau să aibă parte de judecata lui Dumnezeu. Mesajul era motivator pentru ei. Și într-adevăr, profețiile din vechime prezentau prima și a doua venire a lui Mesia una lângă cealaltă. Toți cei din secolul întâi au crezut că Isus se va reîntoarce în vremea lor, iar profețiile din vechime păreau să confirme acest lucru. Prima și a doua venire a lui Mesia sunt prezentate adesea ca o SINGURĂ venire a lui Mesia. Venirea în umilință și suferință este imediat urmată de venirea în slavă și putere. Era aproape imposibil să anticipezi că între cele două faze ale lucrării lui Mesia va trece așa de mult timp. Noi cunoaștem acest lucru din pricina istoriei de 2000 de ani care a trecut. Din perspectiva lui Dumnezeu, pentru care o mie de ani este ca o zi, perioada de 2000 de ani este ne semnificativă. Din perspectiva celor din primul secol care oricum prin moarte au intrat în dimensiunea finală a existenței, iarăși aparenta întârziere de 2000 de ani este ne semnificativă. La fel pentru fiecare generație din istoria Bisericii care prin moarte a intrat în realitatea ultimă. Deci când Ioan propovăduia că Împărăția Cerurilor este aproape este foarte posibil să aibe în vedere nu doar Împărăția nevăzută a lui Dumnezeu adusă pe pământ prin Fiul și Biserica Sa, ci și Împărăția vizibilă și slăvită a lui Dumnezeu, adusă pe un pământ și cer nou.

Matei subordonează și lucrarea lui Ioan temei ÎMPLINIRII Scripturilor. Ioan este identificat cu Glasul care strigă în pustie: *Pregătiți calea Domnului, neteziți-i cărările.* (Isaia 40:3). Când am studiat Isaia (vezi comentariul pe Isaia 40) și când am studiat 1,2 Împărați (vezi comentariul secțiunii despre Ilie) am dezbătut în detaliu tiparele profetice legate de Ioan Botezătorul. Profetia din Maleahi 4 este mult mai clară. Ea anunță că ILIE va veni înainte de ziua Domnului. Din perspectiva profetică prima venire a lui Mesia și a doua venire sunt un TOT UNITAR. De aceea, în ciuda perioadei de 2000 de ani de istorie a Bisericii, profetia se poate împlini foarte simplu astfel:

- a) Lucrarea lui Ilie (Ioan Botezătorul care vine în duhul și puterea lui Ilie)
- b) Venirea lui Mesia
  - Care suferă pentru a aduce MÂNTUIREA
  - și apoi aduce ziua Domnului și JUDECATA

Într-adevăr și Ioan vede cele două realități una după alta în Matei 3:11-12. Mesia va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Botezul cu Duhul Sfânt are în vedere aducerea MÂNTUIRII, iar botezul cu FOC aducerea judecății, judecată detaliată în 3:12:

- Acela Își are lopata în mână. Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar: dar pleava o va arde într-un **foc** (respectiv botezul cu foc din 3:11) care nu se stinge.

Ordinea este într-adevăr MÂNTUIRE și apoi JUDECATĂ. Dar cele două realități sunt prezentate de Ioan ca venind una după alta, foarte repede. Ioan nu face altceva decât să pună în cuvinte ceea ce anunțau profețiile. Aducerea mântuirii va fi urmată (IMEDIAT) de aducerea judecății.

Când am studiat 1,2 Împărați, am pus în calcul și posibilitatea împlinirii profeției din Maleahi în două faze: una înainte de prima venire a lui Mesia și una înainte de a doua venire a lui Mesia. Din perspectiva limbajului profetic vechi-testamental, acest lucru nu este imposibil, dar nu este necesar. Ioan, poate fi foarte bine împlinirea unică, completă și finală a profeției despre Ilie din Maleahi capitolul 4. Apocalipsa 11 însă, ne face să ne gândim dacă nu cumva va fi o a doua fază de împlinire a profeției, adică în sensul că va veni un nou Ilie și înainte de a doua venire a lui Mesia care este aceeași cu ziua Domnului plină de foc și judecată din Maleahi capitolul 4. Apocalipsa operează cu simboluri. Și în ce privește studierea Apocalipsei am propus deja o metodă prudentă și anume: interpretarea simbolurilor Apocalipsei prin intermediul afirmațiilor profetice EXPLICITE ale epistolelor și Evangheliilor Noului Testament. Căci într-adevăr, pe ce bază putem interpreta simbolurile alunecoase din Apocalipsa? Un simbol nu se interpretează prin el însuși, ci prin alte afirmații clare. Da, este posibil ca Apocalipsa să includă și simboluri despre realități noi, despre care nu ni se vorbește explicit în epistole și Evanghelii. Și dacă lucrurile stau astfel, atunci este legitim să operăm *cu mai multe posibilități* în ce privește aceste simboluri profetice, iar momentul adevărului să fie doar în vremurile din urmă când simbolurile se vor împlini efectiv în istorie. Cineva ar putea contrazice această abordare căci spre deosebire de cartea Daniel care a fost pecetluită și care a putut fi înțeleasă doar ÎN SCURGEREA vremurilor, cartea Apocalipsei NU este o carte pecetluită căci vremea este APROAPE. În pofida acestei posibile contraargumentații, îmi păstrez ipoteza că Apocalipsa poate conține imagini profetice pe care le vom putea înțelege în întregime doar în scurgerea vremurilor.

Revenind la Apocalipsa 11 și profeția despre cei doi măslini în puterea lui Moise și Ilie care vor mărturisi 3,5 ani și apoi vor fi uciși de fiară, ea se poate referi nu neapărat la doi oameni,

ci la Biserică sau mai bine zis la o parte, la o rămășiță a Bisericii. Biserica va fi biruită de fiară în timpul celor 3,5 ani, pe când cei doi măslini vor fi protejați 3,5 ani și vor fi biruiți de fiară doar la finalul celor 3,5 ani. Ideea este că Mântuitorul consideră în Evanghелиi profetația despre Ilie din Maleahi capitolul 4 împlinită în Ioan și nu ne mai oferă vreo aluzie a unei împliniri viitoare. De asemenea nu găsim un pasaj explicit din Noul Testament care să susțină o a doua fază de împlinire a profetației din Maleahi capitolul 4. Apocalipsa 11 deci, s-ar putea împlini nu prin doi oameni, ci prin lucrarea unei rămășițe a Bisericii. În Apocalipsa, personajele simbolice pot reprezenta O PERSOANĂ sau și un GRUP de PERSOANE. Apocalipsa 12 ne prezintă cum o femeie naște un PRUNC. Majoritatea exegeților identifică femeia cu ISRAEL și PRUNCUL cu Isus. Femeia ne trimite deci la o COMUNITATE de oameni, iar PRUNCUL la un singur OM. Din această perspectivă, cei doi prooroci din Apocalipsa 11 se pot referi chiar la doi oameni, sau la o comunitate de oameni care vor repeta în istorie o lucrare asemănătoare cu cea a lui Moise și a lui Ilie.

Ne-am adus aminte de Maleahi, apoi de Ilie. Dar cum rămână cu profetația din Isaia capitolul 40:3? Ce legătură este între această imagine profetică și lucrarea lui Ioan Botezătorul? Profetiile din Maleahi capitolul 3 și Maleahi capitolul 4 sunt profetii directe spre Ioan. Profetația din Isaia pare mai degrabă o imagine a funcției sale. Totuși, citatul din Isaia 40 pare preferat de autorii Evangheliei și nu cele din Maleahi. Profetația din Isaia 40 este rostită în contextul izbăvirii poporului evreu din robia Babiloniană. Glasul profetației cere pregătirea în pustie a căii Domnului. Căci Domnul VINE să izbăvească pe poporul Său din robie. Imaginea metaforică a pregătirii căii Domnului în pustie are în vedere de fapt pregătirea inimii poporului. Pe de o parte izbăvirea din robie trebuia să aibe loc doar când poporul căuta cu adevărat pe Domnul (vezi Ieremia 29:10-14), iar pe de altă parte poporul trebuia să răspundă cu credință chemării lui Dumnezeu prin edictul lui Cir de a părăsi Babilonul și de se duce în din nou în Iuda. Edictul lui Cir a fost și un test. Mulți evrei s-au lăsat fermecați de slava Babilonului și au văzut dificilă și riscantă reîntoarcerea în țară. Și nu toți s-au întors. Și într-adevăr, rămășița care s-a întors în țară a avut parte de multe atacuri și încercări. Deci, glasul profetic cere PREGĂTIREA inimii poporului pentru venirea Domnului care-i va izbăvi. Domnul a venit, dar nu toți au primit izbăvirea. Profetiile din Isaia 40-66 au avut menirea tocmai să pregătească INIMA poporului pentru ieșirea din robia Babiloniană.

Mesia a venit la ai Săi tot într-un context al robiei. De data aceasta este vorba de robia romană. Dar starea de robie fizică oglindea de fapt, asemenea robiei babiloniene, starea de robie spirituală a poporului. Domnul avea să vină DIN NOU pentru a-și izbăvi poporul din robie. Dacă în vechime a venit prin edictul lui Cir, acum avea să vină Fiul Său întrupat care avea să cheme poporul să iasă din Babilonul acestei lumi și să se întoarcă la Domnul. La fel cum în vechime, Dumnezeu a pregătit prin glasul profetului său Isaia (și a altor profeti) inima poporului pentru întâlnirea cu Domnul și chemarea acestuia, la fel avea să facă și acum. Inima poporului avea să fie netezită și pregătită de lucrarea lui Ioan:

- El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeu lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El. (Luca 1:16-18)

Deci ieșirea din robia babiloniană prefigurează atât prima cât și a doua venire a lui Mesia. La fel cum Domnul a chemat pe popor să iasă din Babilon și doar o rămășiță a răspuns chemării, la fel a chemat Dumnezeu prin Mesia la pocăință pe cei aflați în robia romană și doar o rămășiță a răspuns. Această chemare însă continuă prin Biserică. Doar o rămășiță răspunde în continuare. De-abia la finalul istoriei va răspunde tot poporul evreu ieșirii din robie și atunci tot Israel va fi mântuit. Deci profeția ieșirii din Babilon este o profeție cu mai multe faze de împlinire. Ea se împlinește parțial la ieșirea din Babilon prin edictul lui Cir, apoi la ieșirea rămășiței din robia spirituală prin chemarea lui Mesia și a Bisericii Sale și apoi în mod complet prin pocăința finală a întregii națiuni evreiești. Și ce am învățat din alte profeții este valabil și pentru această profeție și anume, faptul că există un element profetic de bază care devine realitate în toate fazele de împlinire a profeției (chemarea ieșirii din robie prin Cuvântul Domnului), și alte elemente care se împlinesc doar în anumite faze ale profeției (edictul lui Cir se împlinește doar la ieșirea din Babilon, chemarea poporului prin Mesia în Persoană se împlinește doar în a doua fază, pocăința întregii națiuni se împlinește doar în a treia fază).

(Extras din Matei Cap. 3)

Prin toate acestea, ISUS împlinește elemente fundamentale din profilul lui Mesia care a fost anunțat ca un restaurator al ființei umane și a creației în care locuiește omul. Într-adevăr:

- a) Mesia este anunțat ca vindecător al SUFLETULUI prin **propovăduirea Evangheliei**:
  - Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită ca să știu să înviorez *cu vorba* pe cel doborât de întristare (Isaia 50:4a)
  - Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El *va vesti* Neamurilor judecata. (Isaia 42:1)
  - Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns *să aduc vești bune* (EVANGHELIA) celor nenorociți: El M-a trimis **să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc** robilor slobozenia și prinșilor de război slobozenia; *să vestesc* un an de îndurare a Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați. (Isaia 61:1-2)
- b) Mesia trebuia să aducă o epocă a restaurării TRUPULUI:
  - Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci schiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie. (Isaia 35:5-6a)
- c) Venirea lui Mesia trebuia să aducă BIRUINȚĂ ASUPRA MORȚII:

- Și pe muntele acesta, înlătură măhrama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile, NIMICEȘTE MOARTEA pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit. (Isaia 24:7-8)

d) Venirea lui Mesia trebuia să aducă RESTAURAREA CREAȚIEI:

- Atunci lupul va locui împreună cu mielul și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și la va mâna un copilaș: vaca și ursoaiaca vor paște la un loc și puii lor se vor culca împreună. Leul va mâca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii și copiul întărcat va băga mâna în viziunea basilicului. (Isaia 11:6-8)
- Căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie, marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor vor crește trestii și papură. (Isaia 35:6b-7)

În profeții cele două veniri ale lui Mesia se suprapun, sunt puse una lângă cealaltă. Deși, Isus la prima Sa venire nu aduce restaurarea FINALĂ, El demonstrează tuturor că are PUTEREA RESTAURĂRII FINALE și acționează conform profețiilor ca un restaurator al SUFLETULUI, al TRUPULUI, al VIETII ȘI al CREAȚIEI.

(Extras din Matei Cap. 4)

Isus nu vine să îl viziteze pe Ioan în temniță, ci doar îi transmite un mesaj prin ucenicii Săi. Îi confirmă că El este Acela, dar insistă pe faptul că El este legitimat de lucrările Sale. El le spune ucenicilor să-i spună lui Ioan:

- Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.

Aceste lucrări trebuiau să îi confirme lui în lumina Vechiului Testament că Isus este Mesia. Minunile făcute de Isus erau însoțite de un mesaj. Mesajul era Evanghelia! Împreună minunile și MESAJUL, îl autentificau pe Isus ca fiind Mesia. Vechiul Testament profețea că Mesia va fi un propovăduitor al Evangheliei. Am amintit deja aceste profeții în cap.4. Dar și Ioan propovăduise Evanghelia și nu fusese Mesia. Ce avea în plus Isus? Isus făcea minuni pe care nimeni nu le făcuse. Și în lucrarea Sa a plouat cu minuni. El a făcut TOT felul de minuni și a făcut-o cu o maximă generozitate, vindecând ORICE boală sau neputință din norod. Iată ce avea în plus Isus. El dovedea că are PUTEREA restaurării creației. Mesia avea să vină, conform profețiilor, nu doar să vestească Evanghelia, ci să înnoiască toate lucrurile, să restaureze pe Israel și întreaga creație (vezi profețiile din cartea Isaia). Atunci când Ioan, Isus, și apoi ucenicii lui Isus trimiși în cap.10 vesteau: *Împărăția cerurilor este APROAPE!* – nu era o glumă proastă. Ei DOVEDEAU prin abundența de MINUNI că Isus are PUTEREA de a înnoi toate lucrurilor, ba mai mult este DISPUS să o facă. Era însă o condiție precizată tot în profeții: pocăința lui Israel. Dacă Israel se pocăia, avea loc înnoirea tuturor lucrurilor (vezi Fapte 3:18-21). Isus arată prin

abundența de minuni că are puterea și că este disponibil să aducă Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Și profețiile Vechiului Testament nu vorbeau despre două veniri a lui Mesia, ci despre O VENIRE. Prima venire și a doua venire se suprapuneau IMEDIAT una după alta. Este interesant faptul că și primii creștini au făcut multe minuni pentru a da continuitate acestui mesaj: că Isus are puterea de a restaura Creația și că VREA să facă acest lucru. Celebrul discurs al lui Petru din Fapte 3 pornește de la o minune făcută în Numele lui Isus. Isus este Mesia Cel care va înnoi toate lucrurile. Minunea făcută în numele Lui arată acest lucru. Trebuie doar împlinită condiția din profeții: pocăința lui Israel. Creștinii din primul secol care credeau că Hristos se va reîntoarce în primul secol au înțeles importanța minunilor în validarea mesajului lor. Iată mai întâi ce le spunea Isus:

- „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede:
  - În NUMELE MEU:
    - Vor scoate draci,
    - Vor vorbi în limbi noi,
    - Vor lua în mână șerpi,
    - Dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma,
    - Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa.”

Toate aceste minuni făcute de Biserică în Numele lui Isus dovedeau că Isus este Mesia, că El are puterea înnoirii tuturor lucrurilor, că El vrea ca toate lucrurile să fie înnoite, și că revenirea Sa este APROAPE. Isus nu a dat Bisericii din primul secol un CEC în alb ca să vindece ORICE boală și neputință (așa cum a făcut El în Israel), dar a dat această putere cu generozitate. Ideea că Isus era disponibil să revină în secolul întâi ne dă o nouă lumină asupra Noului Testament. Ne ia o mahramă. Noi avem acest complex exegetic al unor 2000 de ani de istorie care ne îngreunează înțelegerea Noului Testament. Dar Noul Testament a fost scris în contextul unei Biserici care credea că Isus va reveni atunci. Însuși Isus le-a indus această nădejde. Și atunci, Biserica din secolul întâi, ar fi trebuit să fie singura Biserică. Deci teoria că facerea de minuni a fost doar pentru secolul întâi e pusă sub semnul îndoielii. Din perspectiva disponibilității lui Isus de a reveni, acea Biserică trebuia să fie singura Biserică! Cu alte cuvinte generozitatea lui Isus față de Biserica primară oglindește generozitatea sa față de Biserică în general. Astfel, promisiunea din Marcu 16 rămâne valabilă. Dar nu ca un CEC în alb. Privind în Fapte înțelegem că Duhul cârmuiește Biserica. Minunile se fac doar sub călăuzirea Lui și la vremea Lui. Și cei care propovăduiau mesajul că Isus este Mesia, Restauratorul tuturor lucrurilor, făceau multe minuni. În Fapte, Petru și Pavel sunt cei prin care sunt făcute multe minuni.

Minunile făcute de ei în Numele lui Isus arătau că Isus este Mesia, că are puterea și că vrea să înnoiască toate lucrurile. Înțelegând aceste lucruri, iată cum s-au rugat apostolii:

21. „I-au amenințat din nou și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, din pricina norodului; fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate.
22. Căci omul cu care se făcuse această minune de vindecare avea mai bine de patruzeci de ani.
23. După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii.
24. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!
25. Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte?
26. Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”
27. În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel,
28. ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.
29. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala
30. și ***întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.***”
31. După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.
32. Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște.
33. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.
34. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute
35. și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.
36. Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică, în talmăcire, fiul mângâierii, un levit, de neam din

Cipru,

37. a vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.”

(Fapte 4:21-37)

Minunile aveau un rol important în a autentifica faptul că Isus este Mesia și revenirea Sa este aproape. Primii creștini nădăjduiau așa de mult în iminența venirii Domnului încât își vindeau bunurile și le puneau la picioarele apostolilor. De vreme ce Împărăția cerurilor era așa de aproape, ce rost mai avea strângerea de averi pe acest pământ? Ei își vindeau nu toate bunurile, ci o parte din ele și le dăruiau cu bucurie Bisericii, cea care oprea lucrarea ce avea să grăbească venirea Domnului. Acesta este spiritul în care trăiau primii creștini. De aici, râvna lor, desprinderea lor de pământ, bucuria lor, dedicarea lor, nădejdea lor. Dar când diavolul ia Bisericii credința în IMINENȚA venirii Domnului, atunci Biserica se alipește de pământ, își pierde râvna, bucuria, nădejdea. Ce luptă spirituală se dă asupra credincioșilor pentru a nu accesa minunata resursă a așteptării Domnului lor! Revenind la darul tămăduirilor, în 1 Cor.12-14, în pasajul dedicat darurilor spirituale, darul tămăduirilor este unul dintre daruri. El este dat cu generozitate Bisericii. Dar el are un scop precis: acela de arăta că Isus este Mesia și că Împărăția este aproape. Dacă însă căutăm să facem minuni de dragul minunilor, fără a avea speranța revenirii iminente a Domnului, și fără a lega minunea de acest mesaj, atunci suntem oare pe frecvența Duhului?

Apostolii, călăuziți de Duhul, s-au rugat pentru minuni și semne care să autentifice mesianitatea unui Isus gata să revină din nou. Chiar și vorbirea în limbi este un semn care arată același lucru. Petru interpretează semnele de la Rusalii ca pe o împlinire a profeției din Ioel cap.2. Profeția din Ioel cap.2 e o profeție mesianică ce ne trimite la același așteptat moment: judecata viitoare și restaurarea tuturor lucrurilor. Și la fel ca în toate profețiile, semnele primei veniri și semnele celei de a doua veniri se împletesc în aceeași profeție. Profețiile vorbesc de fapt despre O SINGURĂ venire a lui Mesia în care se împletesc elementele din lucrarea publică a lui Isus și apoi a Bisericii, cu elementele restaurării tuturor lucrurilor și judecății viitoare. E vorba de o singură lucrare, de un TOT, de o singură venire cu două fațete care succed cu o mare rapiditate una față de alta. Nu doar că profeția trece atât de repede de la Mesia care restaurează Împărăția, la Mesia care înnoiește toate lucrurile, dar cele două aspecte ale lucrării Sale sunt adesea împletite în profeții. Creștinii din primul secol, care nu aveau ca noi complexul unor 2000 de ani de istorie, interpretau aceste profeții în lumina IMINENȚEI revenirii lui Isus! De fapt TOATE profețiile mesianice sunt construite prin amestecul celor două fațete ale lucrării lui Isus. Nu este nici măcar una care să facă o diferență clară între o primă venire a lui Mesia și o a doua Sa venire. Există o SINGURĂ venire a lui Mesia. Noi vorbim de a doua Sa venire din pricina celor 2000 de ani de istorie care s-au scurs. Dar nu așa interpretau apostolii, luminați de Duhul, profețiile din vechime! Iată de ce atâția ani am avut o mare dificultate să înțeleg de ce Isus, Evangheliștii și scriitorii Noului Testament citează în contextul primei veniri (noi am numit-o prima venire!) pasaje din Vechiul Testament care au în vedere clar a doua venire (noi am numit-o a doua venire). Este doar o singură venire, cu două fațete.

(Extras din Matei cap. 10)

Nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului

Cum să interpretăm acest verset? El pare o încurajare pentru ucenici, legată de faptul că suferința lor nu va dura mult, căci Fiul Omului se va întoarce în curând. Probabil acesta a fost sensul înțeles inițial dat de apostoli. Dar apostolii au finalizat demult de străbătut cetățile lui Israel și Fiul Omului nu a venit. Cum se explică acest lucru? Sunt două posibile interpretări:

- Prima interpretare afirmă faptul că pasajul nu se referă la a doua venire a Fiului Omului. Ea se referă mai degrabă la venirea Fiului Omului pentru a pedepsi pe Israel și Ierusalimul în anul 70.d.H. Într-adevăr, Dumnezeu a pedepsit, în anul 70 d.H., pe evreii care prigoniseră pe creștini. Mântuitorul folosește o expresie care sugerează a doua Sa venire pentru că evenimentele din anul 70 d.H. prefigurează a doua Sa venire.
- A doua interpretare: prin astfel de afirmații, Isus a încurajat pe apostoli că El se va întoarce în primul secol, și că venirea Sa îi va prinde în viață. Tot Noul Testament este plin de pasaje care ne arată credința și speranța celor credincioși că Domnul se va reîntoarce în timpul vieții lor. Isus a încurajat pe apostoli să creadă acest lucru nu pentru a-i păcăli, ci pentru a le arăta intenția Sa de a Se reîntoarce cât mai repede. Dar mai târziu le va descoperi și o altă fațetă a venirii Sale, și anume că venirea Sa va fi după ce Biserica va duce Evanghelia la marginea pământului. Deci, promisiunea Sa de a se întoarce în curând este o promisiune condiționată. Împlinirea acestui mandat depinde de credințioșia Bisericii. Faptul că Isus nu a revenit în primul secol nu este pentru că și-a uitat sau încălcat promisiunea, ci mai degrabă pentru că Biserica nu a îndeplinit condiția. Dumnezeu îi face lui Iosua o promisiune asemănătoare. În Iosua 1:2-5 Dumnezeu îi promite lui Iosua că va fi cu El și că-i va da izbândă și că le va da țara de moștenire, și că orice loc pe care-l vor călca va fi al lor. Promisiunea nu include un element direct de condiționare. Dar în Iosua 1:6-9, Dumnezeu precizează foarte clar și condiția: ascultarea de poruncile Domnului! Deși Mandatul primit de Iosua nu este formulat printr-o construcție de condiționare tipică: Dacă...atunci..., este evident că promisiunea Domnului este condiționată. Dar știm ce s-a întâmplat. Poporul se lenevește, Iosua moare, și poporul nu ia toată țara în stăpânire așa cum intenționa Dumnezeu să le-o dea. Dumnezeu nu își împlinește astfel promisiunea din pricina necredincioșiei lui Israel. Marea întrebare despre revenirea Domnului: Eu vin CURÂND, este o promisiune condiționată sau necondiționată?

(Extras din Matei cap.10)

Să revenim la rostul prigoanei. Prigoana este cea care face reclamă Evangheliei, prin prigoană Evanghelia iese din anonim și este făcută cunoscută la nivelul întregii societăți. De aceea, Isus nu ne îndeamnă să ne rugăm să nu fie prigoane, ci mai degrabă să avem putere să rezistăm în ele. Ne îndeamnă să nu ne rugăm să fim izbăviți spiritual și chiar fizic din prigoane.

Ne îndeamnă să ne rugăm să ne păzească de cel rău, păzire care se poate manifesta și prin încetarea unei prigoane. Dar prigoana este lăsată în economia divină cu un rol bun, spre înaintarea Evangheliei. Când începe o prigoană, Biserica trebuie să reacționeze: o nouă trambulină pentru a duce Evanghelia mai mult spre marginile pământului!

Ce minunat este acest principiu în cartea Fapte! Prigoanele generate de cel rău pentru oprirea vestirii Cuvântului au dus la o și mai puternică vestire a Cuvântului și au dus la ducerea Evangheliei în noi zone și la înaintarea Evangheliei spre marginile pământului! O prigoană locală duce la o evanghelizare locală. O prigoană națională duce la o evanghelizare națională. O prigoană imperială duce la o evanghelizare a imperiului. Prigoanele romane au dus vestea despre Isus în tot Imperiul. Deci, pentru o evanghelizare mondială este nevoie de o prigoană MONDIALĂ! Și acum înțelegem rostul ultimei prigoane, a prigoanei lui Anticrist: ea va fi ultima trambulină care va face posibilă ducerea Evangheliei la marginile pământului! Anticrist va domni peste toată lumea și va prigoni Biserica în toată lumea. El va face astfel, publicitate Bisericii în toată lumea, și astfel Evanghelia va fi dusă până la marginea pământului. Iată de ce în Apoc.11 ni se spune că la omorîrea celor doi prooroci de către fiară, se întâmplă următorul lucru:

- Și oameni din ORICE norod, din ORICE seminție, de ORICE limbă, și de ORICE neam, vor sta 3 zile și jumătate, și vor privi trupurile moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli, și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chinuseră pe locuitorii pământului. (Apoc.11:9-10)

Prin prigoana fiarei, mărturia celor doi prooroci va fi făcută cunoscută tuturor Neamurilor! Ce minunat lucrează Dumnezeu. Diavolul, ca în toate prigoanele, va miza și în prigoana lui Anticrist că Biserica va ceda și că Evanghelia nu va mai fi vestită. Dar rămășița Bisericii va rămâne în picioare, și Evanghelia va fi dusă până la marginea pământului, și diavolul va trage din nou la carul de slavă al lui Dumnezeu!

În Apoc.13-14 ni se explică același lucru. În Apoc.13 Anticrist stăpânește peste întreaga lume și generează o prigoană mondială peste întreg pământul. În cap.14 ni se arată REZULTATUL:

- Și am văzut un alt înger care zbura cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, și oricărui norod. El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și zăvoarele apelor! (Apoc.14:6-7)

Evanghelia este dusă până la marginile pământului! Dar ciudățenia este că de ce de un înger? Cum se explică acest lucru? Nu Biserica duce Evanghelia la marginea pământului? Cheia o găsim în Apoc.1-3, când scrisorile sunt adresate Îngerilor Bisericii. Acest lucru ne arată că bătălia se dă în văzduh, și pentru ca Evanghelia să fie dusă la marginile pământului, trebuie doborâte domniile și căpeteniile întunericului din locurile cerești (vezi Efeseni 6). Acest lucru îl fac Îngerii Bisericilor locale, al căror succes și a căror putere depinde de credințioșia Bisericii de

pe pământ. Daniel e credincios pe pământ, iar Îngerii Domnului câștigă în văzduh bătălia împotriva domniilor și căpeteniilor împărăției Persiei (vezi Daniel 10). Cei doi prooroci sunt credincioșii de pe pământ, și Îngerii Domnului câștigă bătălia în văzduh și îndepărtează domniile și stăpânirile care împiedică ducerea Evangheliei până la marginea pământului! Iar între capitolele 11 și capitolele 13-14 avem cap.12. Iată ce ne spune cap.12:

1. În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.

2. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască.

3. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete.

4. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.

5. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiaș de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.

6. Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile.

7. Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,

8. dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

9. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

10. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

11. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

12. De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”

13. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

14. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu,

în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.

15. Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râu.

16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

17. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

Apocalipsa trebuie interpretată mai întâi în contextul ei istoric. Dar contextul ei istoric era o Biserică ce credea că Isus va reveni în secolul întâi, și care percepea perioada Bisericii și a Neamurilor ca o perioadă foarte scurtă, așa cum și sugerau profețiile vechi-testamentare, care suprapuneau a doua venire a lui Mesia imediat după prima. De altfel, și Isus predicase: Împărăția cerurilor este aproape! Iar iudeii înțelegeau în lumina Vechiului Testament faptul că, reînnoirea tuturor lucrurilor ce va fi adusă de Mesia este aproape. Astfel, ei credeau că în scurt timp, Evanghelia va fi dusă spre marginile pământului, că Anticrist va încerca să oprească finalizarea evanghelizării mondiale, și că prin prigoana sa o va finaliza de fapt.

Astfel, din perspectiva unei Biserici care credea că perioada Bisericii e scurtă și că atât prigoana lui Anticrist, cât și a doua venire vor avea loc în secolul întâi, interpretarea Apocalipsei 12 este următoarea:

○ **Isus se înalță la cer.**

○ **În cer se declanșează un război între Îngerii lui Dumnezeu și Îngerii balaurului.** E vorba de războiul explicat în Vechiul Testament de Daniel 10, prezentat EXPLICIT de Pavel în Efeseni 6 (aduceți-vă aminte de principiul cel mai sigur de interpretare al Apocalipsei discutat cu alte ocazii: descifrarea simbolurilor Apocalipsei cu adevărurile clare, explicite din Evanghelia și din epistolele Noului Testament) și reamintit de Apoc.1-3. Acest TIP de război este explicat mai întâi în Daniel cap.10 (Mare atenție aici, căci Îngerul Mihail apare în Daniel 10 și Apoc.12). Biruința lui Mihail este alimentată de credințioșia și lupta în rugăciune a lui Daniel de pe pământ, acel Daniel care prefigurează Biserica dintre Neamuri. Daniel se roagă, Mihail câștigă bătălia în văzduh, și Israel se întoarce în țară (eveniment care prefigurează a doua Sa venire!). Pavel vorbește despre același lucru în Efeseni 6. Noi ne luptăm cu căpeteniile și domniile din locurile cerești cu armele lui Dumnezeu. Biruința în văzduh depinde de credințioșia noastră. Apocalipsa 1-3 întărește faptul că biruința în văzduh este câștigată de Îngerii Bisericilor, atunci când Biserica e credincioasă ca Daniel de altădată. În lumina acestor lucruri, războiul din ceruri din Apoc. 12 este câștigat prin credințioșia Bisericii de pe pământ, și face posibilă înaintarea Evangheliei spre marginea pământului. Deci, în versetul 7 punctează prezentul istoric al Bisericilor cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi am rămas încă în acest moment al bătăliei pentru reîntoarcerea Domnului!)

- **Diavolul este aruncat jos.** Biserica e fidelă pe pământ, și Îngerii Bisericilor câștigă bătălia în văzduh. Evanghelia este dusă spre marginea pământului. Și apare aici un moment în care Diavolul e alungat pe pământ, cuprins de o furie mare căci știe că mai are PUȚINĂ vreme.
- **Reacția din ceruri:** cei răscumpărați din ceruri se bucură, căci văd că ACUM e momentul VICTORIEI finale, al aducerii Împărăției lui Dumnezeu și al Stăpânirii Hristosului Său.
- **Balaurul aruncat pe pământ inițiază ultimul atac la care mai are drept:** încearcă mai întâi să se atingă de Israel (a cărui pieire din istorie duce la imposibilitatea întoarcerii Domnului, care se va reîntoarce când tot Israel Îl va recunoaște!), dar Dumnezeu protejează pe Israel și îl duce 3,5 ani în pustie, departe de fața șarpelui.
- **Atunci balaurul se duce împotriva Bisericii și orchestrează în cei 3.5 ani ultima prigoană din istorie.**

Noi avem un complex istoric când studiem Apocalipsa, și anume acela al faptului că au trecut 2000 de ani de istorie, și Isus nu a venit și încercăm să înțelegem Apocalipsa în lumina acestor 2000 de ani. Dar Apocalipsa a fost adresată mai întâi celor 7 Biserici din primul secol care credeau că vor prinde în viață și pe Anticrist și reîntoarcerea Domnului. De aceea, pentru ei era ușor de interpretat Apoc.12 și să înțeleagă că războiul din 12:7 se desfășura ÎNCĂ în prezentul lor istoric. Pentru noi e mai greu să mai vedem acest lucru când au trecut 2000 de ani și suntem tot în v.7a. Dar faptul că versetul 12:7 e prezentat ca o perioadă scurtă, încuraja Biserica să creadă că Domnul va reveni în timpul vieții lor. Și din această perspectivă întrezărim rolul Apocalipsei în canon. Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Apocalipsa a fost scrisă mai târziu, spre anul 70 sau 90 d.H, și că este cam ultima carte din canon. Deci contextul era următorul: Pavel și ceilalți apostoli dăduseră Bisericii speranța că Isus va reveni în curând. Timpul trecuse. Isus nu venise. Apostolii muriseră. Ce se întâmplase? Înțeleseseră apostolii ceva greșit? Nu le descoperise Domnul tot adevărul? Să fie vorba de o revelație progresivă care continuă și după apostoli? Să fie ca în revelația progresivă din viața lui Avraam? Dumnezeu îi promite lui Avraam o țară și îl face să creadă că Avraam va moșteni acea țară în timpul vieții sale (vezi Gen.12-14.) Apoi însă, îi descoperă că o va moșteni de-abia la învierea din morți (vezi Gen.15). Avraam acceptă revelația progresivă a lui Dumnezeu. Să fie la fel și cu apostolii și cu așteptarea venirii Domnului? Isus i-a făcut să creadă că va reveni în primul secol, și apoi i-a înștiințat că la El, timpul curge altfel și că lucrurile stau altfel? Apocalipsa, ultima carte din canon, ne răspunde: NU!!!!!!!!!!!!. Ea confirmă că Isus VINE pe norii cerului, și că va veni CURÂND! Și în același timp, responsabilizează Bisericile locale să fie fidele, pentru ca Îngerii Bisericilor să câștige bătălia în văzduh și Isus să revină pe pământ!

În lumina acestor lucruri, iată deci cum ar trebui să reacționeze Biserica înaintea prigoanei lui Anticrist: „Bine ai venit, ultimul nostru ajutor, pentru a duce Evanghelia la marginea pământului spre grăbirea venirii Domnului! Nu ne temem, căci vom lupta, nu cu

puterea noastră, ci cu toată puterea lui Hristos!” Ca să poți să răspunzi așa, trebuie să fi experimentat înainte zeci și sute de prigoniri din partea celui rău în care să fi văzut clar:

- Cum Domnul și nu cel rău deține controlul bătăliei
- Cum Domnul Însuși e cu tine, te întărește
- Cum prigoana duce la o nouă curățire, cunoaștere, slavă și putere în Hristos
- Cum prigoana duce la noi descoperiri din Cuvânt, la noi porți pentru Cuvânt, atât în Biserică, cât și în lume!

Și după zeci și sute de astfel de exerciții, vei putea să privești fără teamă spre ultima prigoană. Cel rău va aduce ispita fricii. Dar credința susținută de stâlpii de aducere aminte din umblarea cu Domnul vor ține frica la ușa minții/inimii și nu o vor lăsa să pătrundă înlăuntru, pentru a ne domina și controla deciziile. TEAMA, iată arma celui rău! Dar teama insuflată de el este o MINCIUNĂ. Căci Isus e ADEVĂRUL și El nu doar că ne îndeamnă, dar ne și PORUNCEȘTE de trei ori în acest pasaj: să nu vă temeți! Dacă Isus insistă de trei ori pe porunca: SĂ NU VĂ TEMEȚI!, înseamnă că aici este un punct vulnerabil al inimii noastre pe care-l va specula cel rău. Să nu ne temem de prigoană, de suferință, de ispite, de atacuri spirituale, de cel rău, și nici chiar de inima noastră, nici chiar de propriile noastre erori și greșeli!. Ci să ne temem DOAR de Domnul! Să fim conștienți de toate aceste ATACURI pentru a fi motivați să ne alipim de Domnul, să rămânem ÎN HRISTOS și să ne încredem în puterea Lui și nu în puterea noastră! Și teama de El trebuie să topească toate celelalte frici, și să ne țină în cadrul în care operează puterea lui Dumnezeu! Căci Dumnezeu și harul Său este MAI MARE decât tortura fizică, suferința umană, toți demonii, decât toate ispitele, decât slăbiciunile inimii noastre și greșelile pe care le facem în timpul luptei! Și dacă El luptă pentru noi, cine va lupta împotriva noastră!?? Deci să nu vă temeți! E o poruncă, și e porunca lui Isus. Și Isus nu MINTE, ci ne SPUNE adevărul, și dacă El ne spune Adevărul, înseamnă că nu trebuie să ne temem pentru că pur și simplu NU AVEM de ce să ne temem! Dumnezeu e cu noi și va lupta pentru noi, cum a luptat pentru Iosua în cucerirea țării! Deci să nu ne temem. În Apocalipsa, în mesajul către Biserica din Smirna, Isus anunță Biserica de faptul că va urma un necaz de 10 zile în care unii vor fi aruncați în temniță și unii vor și muri chiar. O mare încercare! Dar Isus le poruncește: Să nu te temi NICIDECUM de ce ai să suferi! De ce dă Isus această PORUNCĂ? Pentru că efectiv, ei nu aveau de ce să se teamă de suferință. Dar cel rău va face opusul. Ne va minți și ne va prezenta suferința viitoare într-un mod anume în care să ne temem. Și când va apărea frica, vom ști că e cel rău, și că e minciună! Semnul clar al minciunii scenariilor noastre legate de viitor va fi minciuna! Cel rău va încerca să ne fure bucuria și grăbirea venirii Domnului amenințându-ne cu suferințele din timpul prigoanei lui Anticrist. Dar Duhul ne va învăța că nu avem NICI cel mai mic motiv să ne temem de acea prigoană! Și astfel vom putea privi cu seninătatea credinței și puterii lui Hristos pe care DEJA am experimentat-o de MULTE ori în situații și bătălii spirituale care ne depășeau CÂT SE POATE DE CLAR ȘI DE MULT!

(Extras din Matei cap.10)

- a) ***Rolul Bisericii în planul lui Dumnezeu*** – Evanghelia nu ne descoperă doar puterea de a birui păcatul și de a rodi dragostea în mijlocul încercărilor prezente și spre slava viitoare. (cap 1-8 și cap.12-15). Evanghelia ne descoperă rolul Bisericii în planul mai mare al lui Dumnezeu, și bătăliile Bisericii în acest plan despre care Domnul vorbește în Vechiul Testament. Îndreptățirea prin har și rodirea prin har din Biserică trebuie legată și integrată în acest plan măreț. Acest plan măreț vizează ÎNNOIREA tuturor lucrurilor prin venirea lui Mesia ca Împărat al lui Israel. Acest lucru se va întâmpla când Israel se va pocăi. Pocăința lui Israel va avea loc însă când numărul Neamurilor se va împlini. Rolul Bisericii este să lupte cu puterea Evangheliei pentru a duce Evanghelia la toate Neamurile și a împlini acest număr deplin al Neamurilor. După acest lucru, Israel se va pocăi, și Isus va veni să înnoiască toate lucrurile! Elementele de apologetică, avertismentul și proclamarea suveranității lui Dumnezeu sunt prezente în această secțiune, dar se subordonează temei unificatoare care este revelarea Bisericii rolului ei în tainicul plan al lui Dumnezeu de restaurare a tuturor lucrurilor prin Mesia. Lecția: o Evanghelie completă nu predică doar trăirea prin har spre a rodi dragostea, ci integrează această trăire în planul măreț al lui Dumnezeu de restaurare a tuturor lucrurilor. Așteptarea și grăbirea zilei Domnului este parte integrantă din Evanghelie. Rodirea noastră în ascuns trebuie să fie legată în MOD CONȘTIENT de ducerea Evangheliei la marginea pământului și împlinirea numărului Neamurilor. Este o resursă MOTIVAȚIONALĂ. Pavel cunoscând acest adevăr este și MAI MOTIVAT pentru a vesti Evanghelia Neamurilor (vezi 11:13-15). Dacă rodești dragoste, lucrezi spre împlinirea numărului deplin al dragostei, chiar dacă nu ești conștient că prin această rodire chemi revenirea Domnului. Dar dacă ești și conștient de acest adevăr minunat, vei avea o motivație mai mare și vei RODI mai mult, și vei chema cu mai multă putere revenirea Domnului. Dacă vrem să trăim ca un Rege trebuie să folosim toate resursele Evangheliei inclusiv cea descoperită în 9-11. De ce Evanghelia nu este completă fără Romani 9-11? Iată marea întrebare.

(Extras din Matei cap.11)

Oare cât de MULT a dorit Duhul să dureze până când Evanghelia să ajungă la marginea pământului? Nu era un ritm FULGER, peste noapte, știm lucrul acesta din Faptele Apostolilor. Dar oare cât de LENT dorea Duhul să fie? Oare Duhul nu dorea ca Evanghelia să ajungă cât de repede la Neamuri pentru a fi mântuite? Apostolii au înțeles inițial împlinirea mandatului în timpul unei singure generații. Oare au înțeles ei greșit? Cartea Fapte ne arată „cât de lent” este ritmul lui. Doar prin Pavel și mica sa echipă misionară, în 20 de ani, Duhul răspândește Evanghelia pe un teritoriu incredibil de mare! Iar ritmul ar putea fi unul accelerat odată cu creșterea numărului credincioșilor. Mai multe Biserici locale înseamnă mai mulți îngeri implicați în văzduh în bătăliile împotriva căpeteniilor și domniilor din locurile cerești! (vezi cartea Apocalipsa). Dacă fiecare generație de credincioși ar fi răspândit Evanghelia cât a reușit prin

Duhul să o răspândească Pavel, atunci Evanghelia ar fi ajuns de mult la marginile pământului! Și oare aceasta a fost strategia și voința Duhului ca Evanghelia să NU ajungă la capătul pământului nici după 2000 de ani de la înălțarea lui Hristos?

Poate că unora li se pare șocantă teoria conform căreia Isus era disponibil să se reîntoarcă în secolul întâi, sau oricum mai repede decât 2000 de ani. Dar dacă afirmăm că dorința Sa era ca Evanghelia să ajungă mai repede la toate popoarele, oare greșim? Oare dacă avem de partea noastră toată puterea în cer și pe pământ, și această putere este a unui Dumnezeu care voiește ca TOȚI oamenii să fie mântuiți, și dacă noi suntem credincioși, El ne va sta împotriva și va amâna cu mai mult de 2000 de ani ducerea Evangheliei la toate popoarele? Oare nu cel rău se luptă ca Evanghelia să nu ajungă la toate popoarele? Oare puterea lui este așa de mare încât puterea lui Hristos nu a reușit în 2000 de ani să ducă Evanghelia la marginile pământului?

Sau mai degrabă răspunsul la această întrebare trebuie să îl căutăm la necredincioșia noastră. Pentru că te întreb pe tine și pe mine: cât ne-am frământat până în acest moment cu împlinirea Marii Trimiteri? Nu, mai degrabă, am stat destul de relaxați, chiar dacă Evanghelia nu a ajuns încă la marginile pământului? Am fost cuprinși oare de râvna davidică de nu a da odihnă pleoapelor noastre până când Evanghelia nu va ajunge la toate popoarele?

Pavel, marele misionar, a înțeles dorința lui Dumnezeu ca Evanghelia să ajungă cât mai repede și în timpul vieții sale la toate popoarele! Iată ce spune el în Romani 1:5:

1. Prin care am primit harul și apostolia ca să aducem pentru Numele Lui la ascultarea credinței pe TOATE Neamurile...

Pavel a înțeles un ritm alert de ducere a Evangheliei la toate Neamurile și și-a propus să realizeze acest lucru în timpul vieții sale. Pavel a înțeles dorința lui Hristos ca să ajungă repede la toate Neamurile Evanghelia. Iar viața sa ne arată cu câtă repeziciune s-a răspândit cuvântul în Imperiul Roman. Oare noi am înțeles mai bine decât el? Oare noi am înțeles că de fapt Duhul avea în vedere o strategie mai mare decât 2000 de ani de ducere a Evangheliei la toate Neamurile, și de fapt, Duhul este Cel care a împiedicat până acum pe credincioși să ducă Evanghelia la toate Neamurile? Oare marele apostol lucra după o strategie, și Duhul după o cu totul altă strategie?

Revenim la înțelegerea complexă a voii lui Dumnezeu. De ce nu a ajuns Evanghelia la toate popoarele după 2000 de ani după Marea Trimitere? A fost voia lui Dumnezeu ca să se întâmple acest lucru? Am descoperit măcar trei dimensiuni ale voii lui Dumnezeu. Să ne amintim:

- a) Voia lui Dumnezeu ca dorință, intenție, care izvorăște din dragostea Sa.
- b) Voia Sa care manifestare a dreptății Sale.
- c) Voia Sa ca manifestarea a atotștiinței și suveranității Sale peste istorie.

Astfel, din perspectiva a) nu a fost voia lui Dumnezeu ca după 2000 de ani de istorie să nu ajungă Evanghelia la toate popoarele. Din perspectiva b) a fost voia lui Dumnezeu față de o Biserică infidelă să nu o ajute să împlinească Marea Trimitere, și să o lase sub puterea vrăjmașului. Din perspectiva c) toată necredințioșia Bisericii a împlinit ceea ce sfatul și înțelepciunea Sa hotărâse mai dinainte de întemeierea lumii. Este esențial să înțelegem că cele trei dimensiuni ale voii lui Dumnezeu nu se exclud, și este important să le avem pe toate în vedere. Daniel este un model minunat în acest sens. El declară poate ca nimeni altul, suveranitatea lui Dumnezeu în istorie. Indiferent de ce se întâmplă pe pământ, Domnul împărățește! El ridică și coboară pe cine vrea, El orânduiește împărățiile, și toate se întâmplă după voia Sa! (voia de tip a). Tot Daniel, declară că Israel este în robie ca o manifestare a dreptății lui Dumnezeu (vezi Daniel cap.9). Dar același Daniel, în cap.9 înțelege CONLUCRAREA omului cu Dumnezeu în istorie, variabila umană, și faptul că promisiunile divine sunt CONDIȚIONATE, faptul că Dumnezeu VREA să ÎȘI împlinească promisiunea, și ACȚIONEAZĂ din această perspectivă. Daniel cap.10 ne descoperă aceeași perspectivă: omul Daniel conlucrează cu Dumnezeu în sensul voii a). Deci, Daniel ACCEPTĂ voia de tip b) și voia de tip c), dar ACȚIONEAZĂ în sensul voii de tip a), și din perspectiva legităților ce afirmă conlucrarea omului cu Dumnezeu și variabila credințioșiei omului în ecuația planurilor lui Dumnezeu! Oare nu face așa și Mântuitorul în Matei cap.11? El acceptă manifestarea dreptății lui Dumnezeu față de Israel, și suveranitatea lui Dumnezeu în istoria lui Israel, dar acționează în sensul voii lui Dumnezeu de a-l mântui pe Israel? Oare nu face la fel și apostolul Pavel în Romani 9-11? El ne explică împietrirea lui Israel ca pe o manifestare a dreptății lui Dumnezeu și ca pe o împlinire a planului Său alcătuit înaintea de întemeierea lumii, dar ACȚIONEAZĂ în sensul voii a) împlinindu-și slujba față de Neamuri și stârnind astfel gelozia lui Israel, în speranța pocăinței acestuia și revenirii Domnului pe nori? Oare nu acest lucru vrea să ni-l explice Romani 9-11, și anume înțelegerea voii complexe a lui Dumnezeu față de destinul istoriei? Un credincios trebuie să cunoască toate cele trei dimensiuni ale voii lui Dumnezeu și să se raporteze simultan la toate! Și Isus ne învață următoarea lecție:

- Când e vorba de viața Sa, El privește la voia lui Dumnezeu de a-l mântui pe Israel și acționează în acest sens.
- Când e vorba de REACȚIA plină de credință a celorlalți, El își găsește ODIHNA sufletească privind la voia lui Dumnezeu ca manifestarea a dreptății Sale și ca manifestare a adevărului și suveranității lui Dumnezeu în istorie. De asemenea, avem nevoie de această perspectivă ca nu cumva să ajungem ca Perez-Uza și să credem că este responsabilitatea noastră să sprijinim carul lui Dumnezeu și planurile Lui.

Apostolii au înțeles dorința lui Isus ca Evanghelia să ajungă în timpul vieții lor la marginile pământului. Cartea Fapte este o dovadă a disponibilității Duhului de a duce repede Evanghelia la Neamuri. Dar Evanghelia nu a ajuns nici după 2000 de ani la toate popoarele. De ce? Oare au înțeles apostolii greșit? Oare după primii ani, Duhul s-a oprit din avânt și a spus

Bisericii Sale: Hei, mai încet, căci de fapt strategia Mea vizează peste 2000 de ani de așteptare? Sau mai degrabă trebuie să căutăm răspunsul la fel ca Israel la necredințioșia noastră?

Necredințioșia poporului Său afectează și nu afectează planurile Sale. Din perspectiva finalității nu le afectează. Dar din perspectiva implicațiilor prezente le afectează. Nu a fost așa cu Adam? Nu de acolo învățăm faptul că suveranitatea lui Dumnezeu nu exclude variabila credințioșiei omului? Oare păcatul lui Adam nu a însemnat atunci și acolo o înfrângere și o biruință a celui rău? Oare a fost voia lui Dumnezeu ca Adam să păcătuiască? Dar când privim păcatul lui Adam din perspectiva FINALITĂȚII istoriei omenirii (Noul Ierusalim), atunci vedem că păcatul lui Adam nu doar că nu a afectat planurile lui Dumnezeu, dar că de fapt a ÎMPLINIT planurile Creatorului! O, adâncul, bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu!!! Ajungem la doxologia din Romani 11 doar dacă acceptăm ca autentice atât variabila credințioșiei omului, cât și suveranitatea lui Dumnezeu, dacă acceptăm complexitatea unei ecuații în care deși omul e implicat în planurile Creatorului, și e LIBER să aleagă, planurile Creatorului merg ÎNAINTE? Teoria predestinării nu face decât să SIMPLIFICE ecuația. Dumnezeu este cel care la unii le învârte cheița spre mântuire și la alții nu. El potrivește cheițele astfel încât toate să meargă spre împlinirea planurilor Lui! E o înțelepciune și asta! Dar unde este adâncul bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu! Adâncul bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu strălucește atunci când, DEȘI omul alege liber, planurile Domnului se împlinesc în mod desăvârșit! Aici ni se blochează mintea! Aici mintea noastră este expusă unui plan pe care nu-l putem cuprinde căci sunt mult prea multe variabile puse în joc! Pe când teoria predestinării nu face decât să simplifice ecuația, și să-i reducă minunata-i complexitate. Un model dinamic, în care omul e VIU și poate să aleagă, este înlocuit cu un model mecanicist în care OMUL nu poate alege harul, ci are doar cheița „alegerii” învârtită sau nu de Creator.

În acest context putem aduce în discuție numărul deplin al Neamurilor din Romani 11. Despre ce să fie vorba? Pavel nu ne explică explicit în Romani 11 ce înțelege el prin numărul deplin al Neamurilor. Noi încercăm să speculăm. Ne gândim că au fost nevoie de acești 2000 de ani ca să se nască mulți oameni și să se îplinească numărul deplin al Neamurilor. Și poate așa este. Dar este doar o presupunere. Marea problemă a noastră este legată de acești 2000 de ani. Noi încercăm să înțelegem Noul Testament prin prisma celor 2000 de ani care au trecut. Provocarea este să facem abstracție de acești 2000 de ani, și să ne raportăm la scrierile apostolilor din perspectiva primului secol, și să nu considerăm cei 2000 de ani ca pe ceva absolut NECESAR. Cei 2000 de ani apasă pe umerii rațiunii noastre. Dacă Evanghelia ar fi fost dusă mai repede la marginile pământului, atunci Domnul ar fi venit mai repede. Și cu noi ce s-ar fi întâmplat? Nu cred că este calea corectă pentru a explora taina celor 2000 de ani care s-au scurs. Căci pe baza acestei teorii, oameni se vor naște și în următorul secol, și tot așa. Și în fiecare secol vor fi oameni care se vor întoarce la Domnul. Pe baza acestui raționament, Domnul nu ar mai trebui să vină niciodată. Dacă intrăm apoi să explorăm taina trimiterii sufletelor în istorie, iarăși ne ducem pe un teren alunecos. Scriptura ne dă câteva indicii, dar nu prea multe, și astfel tindem să mergem mai departe de ce este scris și să speculăm. Dacă ar fi să rămânem la ce este scris,

numărul deplin al Neamurilor îl putem interpreta mai degrabă în lumina ducerii Evangheliei la toate popoarele. Popoarele au apărut la intervenția divină de la turnul Babel. Dumnezeu iubește toate popoarele. El vrea să se facă cunoscut tuturor popoarelor. Dorința Sa este ca la final să aibă în Noul Ierusalim oameni din toate limbile, din toate semințiile și din toate Neamurile (vezi Apoc.7). De asemenea, El vrea ca toate popoarele (care sunt expuse deja mărturiei Creației) să fie expuse și mărturiei Evangheliei lui Hristos (vezi Marea Trimitere). ATUNCI va putea veni sfârșitul. Domnul nu vrea să aducă judecata ÎNAINTE de a expune toate neamurile la mărturia Evangheliei lui Hristos. De aceea, numărul deplin al Neamurilor îl pot lega în primul rând de această dorință a lui Dumnezeu ce are în vedere toate Neamurile.

Putem aduce în discuție și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Dumnezeu ar putea nimic tot pământul oricând (vezi potopul lui Noe). Păcatele oamenilor îl obosesc și reprezintă hule aduse Numelui Său. Dar Dumnezeu rabdă toată această istorie a păcatului. Din această perspectivă cred, o zi este pentru Domnul ca o mie de ani. Dumnezeu a așteptat cu răbdare până la venirea lui Hristos. Acolo a fost câștigată biruința împotriva diavolului și a fost realizată ispășirea păcatelor omenirii. După acest moment, judecata este iminentă. Ce L-ar mai împiedica acum să aducă judecata? În Apocalipsa, judecata este un moment așteptat atât de cer, cât și de pământ. Dacă până la Hristos, avem multe mijlociri care urmăresc AMÂNAREA judecății lui Dumnezeu în istorie (vezi mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma), în Noul Testament suntem chemați să ne rugăm pentru ca judecata finală să vină mai repede. În Luca 18 Isus ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat pentru venirea judecății, iar în Apoc.8, rugăciunile sfinților sunt cele care declanșează judecata lui Dumnezeu pe pământ. Dar dacă noi suntem purtători ai harului, de ce să ne rugăm pentru venirea judecății? Dacă noi iubim pe oameni de ce să nu ne rugăm pentru amânarea judecății? Pe de altă parte în fiecare generație vor fi și oameni care nu cred. Dacă am gândi așa, judecata ar trebui să nu mai vină niciodată. Iar noi ar trebuie să mijlocim în fiecare generație pentru amânarea venirii lui Hristos. Nu am învățat acest spirit de la tatăl nostru Avraam? Cu toate acestea, Noul Testament ne învață parcă exact opusul. Trebuie să ne rugăm pentru mântuirea oamenilor, dar să așteptăm și să grăbim ziua judecății. Cum se împacă aceste două perspective? Răspunsul pare a fi dat de acel misterios număr al neamurilor. Iată un pasaj sugestiv din Apocalipsa:

- Ei strigau cu glas tare și ziceau: Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului? Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să nu se odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor care aveau să fie omorâți ca și ei. (Apoc. 6:10-11).

Dumnezeu are în vedere convertirea Noului Ierusalim din sufletele tuturor celor mântuiți din istorie. Această construcție se pare că are nevoie de un anumit număr de suflete, și de o diversitate de suflete, cu profiluri diferite. Și aici am putea specula, că a fost imperios nevoie de cei 2000 de ani de istorie ca să poată intra în istorie și să fie modelate TOATE acele suflete care vor face posibilă ridicarea Noului Ierusalim. Și astfel, poate va mai fi nevoie de încă o mie de

ani. Și acest lucru Pavel nu îl știa, și nici apostolii. Este o ipoteză logică, dar este totuși doar o presupunere. În mod cert, din perspectiva suveranității Sale acești 2000 de ani au făcut parte din planul Său și necredincioșia Bisericii a lucrat spre slava Sa la fel cum necredincioșia lui Israel a lucrat spre slava Sa! Dar această perspectivă nu mă îndeamnă la acțiune. E important să o cunosc pentru a evita alte extreme, dar dacă rămân doar aici rămân pasiv. Acțiunea este mobilizată de cunoașterea voii lui Dumnezeu ca intenție și dorință, și de înțelegerea faptului că această voie a lui Dumnezeu devine realitate în urma răspunsului meu. Aici intervine acel 1% al variabilei credințioșiei omului care face diferența. Acest element a stârnit reacția danielică din Daniel cap.9. Ipoteza că cei 2000 de ani au reprezentat un lucru absolut necesar în planul divin are un mare cusur.

Marele cusur este modul în care apostolii au interpretat promisiunea lui Isus: Eu vin CURÂND! În primul rând e important să observăm că Isus nu le-a spus DOAR că El poate veni oricând, deci și în primul secol. El nu le-a vorbit doar despre POSIBILITATEA Sa de a se reîntoarce oricând. Dacă cei 2000 de ani ar fi fost prestabiliți în agenda lui Hristos, atunci de ce El le-a transmis nu că poate veni oricând, ci ca veni CURÂND? Și sunt multe pasaje din Evanghelie care ne arată că Isus a urmărit ca apostolii să înțeleagă acest CURÂND în sens literal. Sunt mai multe pasaje din Evangheliile cărora noi acum, după cei 2000 de ani, le căutăm o altă interpretare. Dar dacă ne eliberăm de complexul exegetic al celor 2000 de ani de istorie a Bisericii, vom observa că sensul este unul literal, și simplu, și anume că Isus se va întoarce în primul secol. Apostolii care au auzit aceste cuvinte ale lui, și care nu aveau complexul celor 2000 de ani, au receptat un sens LITERAL. Despre ce pasaje e vorba? (vezi Matei 11:23, Matei 16:28, Matei 24:29-30, 33-34, Marcu 13:30, Luca 21:32). După căderea Ierusalimului, venirea Fiului omului trebuia să aibă loc ÎNDATĂ. Dovada faptului că ucenicii au interpretat aceste cuvinte ale Mântuitorului referindu-se la revenirea Sa și că va avea loc în timpul vieții lor, îl găsim în modul în care apostolii au transmis această interpretare mai departe Bisericii. Este de ajuns să citim epistolele Noului Testament pentru a vedea că apostolii nu vorbeau doar despre POSIBILITATEA revenirii Domnului oricând, ci despre revenirea Domnului ÎN CURÂND. Cartea Apocalipsa vine să CONFIRME interpretarea apostolică. Este extrem de important să înțelegem că în cartea Apocalipsa Duhul ar fi putut spune: apostolii au interpretat acest ÎN CURÂND într-un sens literal. Dar el trebuie interpretat ca și POSIBILITATE etc. Dar cartea Apocalipsa insistă și mai mult pe ideea de ÎN CURÂND! Hristos este prezentat din primul capitol ca unul care VINE pe nori! Iar la final ni se transmite un spirit de alertă, de urgență, și ni se repetă de trei ori faptul că Domnul vine în CURÂND și că vremea este APROAPE!

Dacă Domnul avea deja prestabilit în agenda Sa cei 2000 de ani, de ce în loc să folosească expresia ÎN CURÂND și să îi facă pe ucenici să creadă că El va reveni în primul secol, nu a vorbit doar despre POSIBILITATEA revenirii Sale în orice moment al istoriei. Oare putem noi acum interpreta mai BINE ca apostolii sensul expresiei ÎN CURÂND? În greacă termenul ÎN CURÂND are în vedere ideea de REPEDE, IUTE, GRABNIC. Pentru a înțelege acest sens, e bine să știm că el este folosit de exemplu în faptele 12:7 când îngerul îi spune lui

Petru în temniță: Scoală-te, IUTE!. Din cunoștințele mele nu găsim nicăieri în Noul Testament expresia ÎN CURÂND folosită metaforic, simbolic.

Noi, acum după 2000 de ani, propunem o altă interpretare expresiei ÎN CURÂND. Încercăm poate să Îl apărăm pe Dumnezeu ca prietenii lui Iov și să explicăm problema unei promisiuni neîmplinite. Poate avem chiar mândria să propunem o interpretare superioară celei apostolice. Părerea mea umilă este că nici după 2000 de ani de cunoaștere, noi nu putem înțelege mai bine ca apostolii sensul Evangheliei și al cuvintelor lui Isus.

Cum interpretăm noi acum expresia *Eu vin curând? Teoria morții fizice*: prin moarte noi intrăm în realitatea ultimă a venirii lui Hristos. Moartea va veni în curând pentru fiecare. Deci venirea lui Hristos va fi în curând pentru fiecare. Dar acest adevăr e valabil de la Moise încoace. De ce atunci nu găsim în vechiul Testament nici o promisiune de genul MESIA vine CURÂND? Ea ar fi fost la fel de valabilă, căci de altfel 1500 de ani e chiar MAI PUȚIN decât 2000 de ani? Creștinii din Noul Testament nu așteptau MOARTEA, ci revenirea Domnului. Pavel este extrem de clar în repetate rânduri cu privire la această temă. Entuziasmul primilor creștini nu era generat de faptul că oricum nu pot trăi mult pe acest pământ, ci că venirea Domnului e mai aproape de ei decât propria lor bătrânețe. Pavel, și după 50-55 ani, așteaptă cu ardoare revenirea Domnului și nu moartea! Și speranța de viață a oamenilor în lumea antică era mai mică decât cea din societatea modernă. Teoria morții e adevărată, dar nu are relevanță față de promisiunea Eu vin curând. Teoria morții e valabilă și în Vechiul Testament. Și aici e important să înțelegem diferența de perspectivă asupra venirii lui Mesia dintre Vechiul și Noul Testament. În Vechiul Testament nu apare nici o dată promisiunea: Mesia va veni ÎN CURÂND. Ba dimpotrivă, Duhul sfânt i-a înștiințat că nu pentru ei înșiși au vestit profeții lucrurile privitoare la Mesia (vezi 1 Petru 1:10-12). Dumnezeu i-a spus lui Avraam că va muri și că după 400 de ani urmașii săi se vor întoarce în Canaan. Moise a vorbit despre un prooroc ca el care va veni după moartea lui. Lui Daniel i se spune explicit că vor mai fi multe imperii pe pământ până va veni Mesia și că profeția are în vedere vremuri istorice îndepărtate.

Tonul Noului Testament este ALTUL însă: sfârșiturile veacurilor au năvălit peste Biserică, trăim deja ceasul cel de pe urmă, venirea Domnului nu e POSIBILĂ, ci IMINENTĂ! Aceasta era atmosfera din Fapte care a făcut pe primii creștini să își vândă o bună parte din bunuri și să le închine la picioarele apostolilor. Iminența venirii lui Hristos a dat foc inimilor apostolilor și creștinilor. Dar Domnul nu a venit. Pavel însă nu își cere scuze la finalul vieții că a înțeles greșit iminența venirii lui Hristos și că de fapt lucrurile stau altfel. El este MÂNDRU că a IUBIT venirea Domnului și îl îndeamnă fierbinte pe Timotei să propovăduiască Cuvântul PENTRU arătarea Împărăției lui Dumnezeu! Oare putem greși, dacă, acum după 2000 de ani, îndrăznim să călcăm în toate pe urmele apostolilor, inclusiv în credința că Domnul va reveni în timpul vieții noastre!?

A doua teorie explică promisiunea lui Hristos prin evenimentele din anul 70. CURÂND își păstrează un sens literal. Noi nu putem înțelege mai bine ca apostolii sau creștinii din primul

secol sensul cuvintelor lui Isus. Iminența este evidentă în înțelegerea lor. Dar iminența are în vedere nu revenirea Domnului, ci căderea Ierusalimului. Inclusiv cartea Apocalipsa este scrisă înainte de anul 70 d.H pentru a anunța căderea Ierusalimului. Dar oricât mi-aș dori să înghesui căderea Ierusalimului în apocalipsa sau în epistole, ea poate fi doar ceva secundar. Atât epistolele cât și apocalipsa vorbesc cât se poate de clar și explicit despre revenirea Domnului pe nori. Această interpretare are în schimb meritul de a sublinia sensul literal al promisiunii. Ea vizează nu doar o POSIBILITATE, ci o IMINENȚĂ. Soluția oferită însă prin evenimentul căderii Ierusalimului însă nu e mulțumitoare, căci sunt ignorate zeci de pasaje când iminența vizează în mod clar venirea Domnului pentru a restaura toate lucrurile.

O treia teorie este teoria profetică. La Dumnezeu timpul curge ALTFEL. Din perspectiva Sa o mie de ani sunt ca o zi. Promisiunea Eu vin curând, trebuie deci înțeleasă din perspectiva cerească, și nu din perspectivă pământească. Apostolii au înțeles promisiunea în sens literal, din perspectivă pământească. Noi, după 2000 de ani, știm că sensul e altul din perspectivă cerească. Și dacă acesta a fost sensul vizat, Dumnezeu i-a păcălit pe apostolii din primul secol? Și atunci ce relevanță mai are afirmația Eu vin curând? Vrea să transmită doar adevărul că după moartea și învierea lui Hristos războiul este DEJA câștigat, și astfel FINALUL slăvit este o certitudine!? În Vechiul Testament, Mesia încă nu câștigase biruința. De aceea, nu este folosit acest ÎN CURÂND în Vechiul Testament, ci doar în Noul Testament. Argumentul clasic al teoriei este legat de dimensiunea profețiilor din vechime, și de 2 Petru cap.3. În vechime profețiile aveau mai multe faze de împlinire. Unele erau imediate (în curând în sens literal), altele erau escatologice (în curând în sens simbolic). Dar expresia în curând nu apare în profețiile din vechime. De asemenea, am văzut că apare exact OPUSUL. Duhul înștiințează pe profeți care primesc profețiile mesianice că are în vedere lucruri care se vor ÎMPLINI mai târziu în istorie, mult după ce vor muri ei. Însă același Duh le vorbește apostolilor despre venirea lui Mesia pe nori, fără a le mai da această înștiințare. Ci le vorbește despre o IMINENȚĂ venire a Domnului pe nori! Oare Duhul a fost mai mărinimos și sincer cu profeții din vechime decât cu apostolii?

Pasajul din 2 Petru nu anulează, ci întărește iminența venirii Domnului. Problema noastră este că noi interpretăm acest pasaj ca și cum Petru l-a scris ieri, după scurgerea celor 2000 de ani de istorie, și că din acest pasaj vedem DOAR faptul că pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani. Petru a scris aceste rânduri în primul secol când încă nu trecuse o generație de oameni de la înălțarea lui Hristos la cer. Hristos nu venise însă. Și în acel context s-au ridicat batjocoritori care întrebau: Unde este făgăduința venirii Lui? Să analizăm cu atenție ce spune și ce nu spune pasajul.

Prima observație: contextul. Petru scrie epistola în contextul în care anumiți prooroci mincinoși promovau în Biserică o falsă libertate creștină și o viață imorală. Ei promovau destrăbălarea, desfrâul. În capitolul 1 Petru insistă că voia lui Dumnezeu pentru credincios este creșterea în sfințire și în rodire. În cap.2 deconspiră acești prooroci mincinoși și insistă pe dreapta judecată a lui Dumnezeu care se va revărsa peste toți cei care trăiesc după poftele lor. Deci în cap.2 el opune falsei libertăți promovate de acești prooroci dreapta judecată a lui

Dumnezeu revelată în Scripturile Vechiului Testament. În cap.3 el abordează o altă temă, și anume contestarea venirii judecății lui Dumnezeu. Hristos prin făgăduința Sa reînnoiește promisiunile vechi-testamentare care anunțau venirea zilei judecății lui Dumnezeu. Și aici mare atenție: batjocoritorii nu contestau făgăduința venirii lui Hristos ca judecător pe baza faptului că Isus a promis că va veni curând și că nu a venit încă. Între înălțarea lui Hristos la cer și scrierea epistolei 2 Petru nu trecuse atât de mult timp (mai puțin de 40 de ani). Nu trecuse încă o generație completă. De aceea, contestarea promisiunii Eu vin **curând** încă nu avea suficientă susținere temporală din partea evidențelor istorice. Argumentul adus de batjocoritori este ALTUL:

- Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.

Argumentul lor este că TOATE rămân așa cum erau de la începutul zidirii. Și de la începutul zidirii până la ei trecuseră MULTĂ vreme. Este foarte interesantă expresia: de când au adormit părinții noștri. Cine erau acești părinți? La ce se referă ei? Se referă la părinții lor creștini care au sperat că vor prinde pe pământ revenirea Domnului? Sau se referă la părinții lor iudei care le-au vorbit și ei despre judecata lui Dumnezeu?

Este interesant modul în care răspunde Petru obiecției lor. El le răspunde prin autoritatea Vechiului Testament. În răspunsul lui din 3:5-14, Petru folosește un limbaj specific vechi-testamentar. El nu vorbește ca limbaj despre venirea Domnului Isus, ci despre venirea Zilei lui Dumnezeu. Cuvintele lui Petru puteau fi rostite într-o sinagogă evreiască fără să primească vreo obiecție. Se pare că acești prooroci erau dintre Iudei. Versetul 5 indică destul de clar acest lucru: Căci înadins se fac ei că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu, din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Petru face referire la faptul că ei cunoșteau istoria potopului și deci că recunoșteau, măcar în parte, autoritatea Vechiului Testament. Potopul ne arată că lucrurile nu au rămas așa de la începutul zidirii. Dumnezeu a intervenit cu o judecată globală care anunță venirea unei judecăți finale. De la creație până la potop a trecut MULTĂ vreme. Trecerea unei perioade mari de TIMP fără să se întâmple nimic nu este un argument în sine deci că NICIODATĂ nu se va întâmpla NIMIC. Într-adevăr trecuseră peste 700 de ani de la profețiile lui Isaia care anunțau venirea zilei Domnului. Isus anunțase și El această zi. Dar, spuneau proorocii mincinoși, ni s-a mai vorbit despre acest lucru din vechime, și nu s-a întâmplat nimic. La fel cum nu s-a întâmplat nimic de la începutul zidirii până acum, la fel nu se va întâmpla nimic chiar dacă Isus a anunțat și El venirea judecății lui Dumnezeu. Deci trecerea unei mari perioade de timp fără a se schimba ceva în realitatea vieții noastre, a istoriei și a lumii, nu este în sine un argument că acel CEVA nu va avea loc cândva.

Petru invocă autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu care nu minte ci se împlinește. Acest Cuvânt a scos pământul din apă, și tot acest Cuvânt a înecat lumea prin apă. Deci CUVÎNTUL și-a dovedit puterea și autenticitatea atât în FACEREA lumii, cât și în DISTRUGEREA ei.

Cuvântul nu este doar aducător de VIAȚĂ, ci și aducător de JUDECATĂ. Deci ÎNCEPUTUL zidirii recunoscut de proorocii mincinoși, era un argument în favoarea judecății divine și nu în defavoarea ei. De asemenea Petru insistă că același CUVÂNT păzește și păstrează cerurile și pământul de acum pentru ZIUA JUDECĂȚII. Ce interesant: să fii păzit și păstrat pentru ziua judecății. La ce se referă? Oamenii s-ar putea decima între ei. Omenirea s-ar putea autodistrage. Cataclisme (un nou potop) ar putea distruge întreaga lume. Cel rău ar putea distruge pământul. Dar Cuvântul lui Dumnezeu anunță că omenirea, pământul și cerurilor VOR REZISTA până în ziua judecății hotărâte de Dumnezeu. Deci nu doar ÎNCEPUTUL ZIDIRII este un argument în favoarea judecății, dar și faptul că omenirea a continuat să existe pe pământ de la începutul zidirii este un argument în favoarea judecății. Căci și începutul zidirii și continuitatea zidirii înalță autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. ACELAȘI CUVÂNT a anunțat însă și JUDECATA.

Bun și totuși de ce nu a venit încă această judecată? De judecata întregului pământ ni se vorbește de la Moise, deci de 1500 de ani? De ce nu a venit ea încă? Unde este deci făgăduința venirii Lui?

Petru continuă: pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. La Dumnezeu timpul curge altfel. Dar în ce sens curge altfel? Și când răspundem la această întrebare comentăm doar faptul că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, dar Petru ne spune MAI ÎNTÂI că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani!!! la ce se referă acest lucru? Isaia ne învață că păcatele oamenilor Îl obosec, că fiecare zi din istoria păcătoasă a omenirii este o zi care-L obosește pe Domnul. În fiecare zi nedreptatea, păcatul suferința reprezintă hule aduse Creatorului. Cred că din această perspectivă o zi este ca o mie de ani pentru Domnul. Cu alte cuvinte, Domnul ar VREA să aducă JUDECATA ca să intre în acea odihnă ca de sabbat. În același timp însă o mie de ani sunt ca o zi. Din perspectiva eternității, a veșniciei, o mie de ani sunt ca o zi. Din această perspectivă la Domnul ÎN CURÂND ar putea să însemne și peste trei mii de ani. Astfel judecata anunțată de Moise sau Isaia va veni ÎN CURÂND.

Această raportare a lui Dumnezeu la TIMP ne ajută să înțelegem că El nu întârzie în împlinirea făgăduinței Sale că va judeca lumea, făgăduință rostită cu mult înainte de Isus și reînnoită acum de Isus. Din perspectiva eternității Sale, El nu întârzie, căci o mie de ani sunt ca o zi. Din perspectiva implicării Sale în istoria omenirii și a faptului că o mie de ani sunt ca o zi strălucește ÎNDELUNGA SA RĂBDARE. Dumnezeu RĂBDĂ nedreptățile din lumea aceasta, și nu aduce ÎNCĂ judecata care i-ar duce odihna căci dorește ca nici unul să nu piară și toți să vină la pocăință. Până la venirea judecății Sale mai există posibilitatea POCĂINȚEI. Când vine judecata Sa, nu mai există această posibilitate.

Și aici revenim la marea noastră dilemă: cum să ne raportăm la ziua judecății? Să privim la dorința lui Dumnezeu ca nimeni să nu piară și ne rugăm ca în vechime la amânarea venirii judecății? Să ne bucurăm că ziua judecății nu a venit încă și să luptăm cu toată ființa noastră pentru întoarcerea oamenilor la Domnul? Să lăudăm îndelunga Sa răbdare și să sperăm că ea va continua CÂT MAI MULT în istorie? Cum să ne raportăm la dorința lui Dumnezeu de a mântui

toți oamenii și la îndelunga Sa răbdare? Și dacă la Domnul o mie de ani sunt ca o zi să ne raportăm prin această lentilă la promisiunea lui Isus: Eu vin CURÂND?

Să vedem cum continuă Petru. Deși Petru afirmă această raportare a lui Dumnezeu la timp, El nu pare să aplice această lentilă la promisiunea iminenței venirii lui Hristos și nu explică sensul LITERAL al promisiunii doar ca POSIBILITATE, ci ca și IMINENȚĂ. Petru confirmă în 3:1-4 că creștinii trăiau DEJA în vremurile din urmă. În 1 Petru 4:17 el afirmă că ei se află în CLIPA în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. El apoi îndeamnă pe credincioși în 2 Petru 3:11-14 să aștepte și să grăbească venirea zilei lui Dumnezeu. A aștepta venirea zilei lui Dumnezeu, nu înseamnă a aștepta moartea. Creștinul este chemat să aștepte momentul istoric al revenirii Domnului. Petru nu le putea cere acest lucru creștinilor fără să reafirme iminența revenirii Domnului. Și apoi, deși dorința lui Dumnezeu este ca nimeni să nu piară, totuși credinciosul este chemat acum să GRĂBEASCĂ venirea zilei lui Dumnezeu!!! El nu e chemat să amâne, să prelungască paranteza harului și îndelungii Sale răbdări, ci să o SCURTEZE! De ce? Cum se împacă această perspectivă cu cea a dorinței lui Dumnezeu ca nimeni să nu piară și să vină la pocăință? Aici pare o mare taină care merită explorată!

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este MÂNTUIRE. Dacă Domnul nu aduce judecata, este din pricina faptului că mai sunt oameni care trebuie să fie mântuiți. Deși a câștigat în Hristos deja biruința și poate aduce oricând judecata și sfârșitul tuturor lucrurilor, Dumnezeu nu aduce judecata căci are în vedere mântuirea celor aleși. El este îndelung răbdător pentru ca toți cei aleși să fie mântuiți. Pavel înțelege acest lucru și ne învață să RĂBDĂM totul pentru cei aleși. Dacă Hristos nu s-a reîntors înseamnă că mai sunt oameni aleși ce trebuie să fie mântuiți. Pentru ei trebuie să răbdăm TOTUL, inclusiv o prelungire a perioadei dintre rostirea promisiunii: Eu vin curând! și împlinirea acestei promisiuni.

Și atunci noi trebuie să prelungim perioada sau să o scurtăm? În ce sens trebuie să ACȚIONĂM noi? Petru ne explică: așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu. Noi trebuie să acționăm în sensul scurtării perioadei. Cum se împacă acest lucru cu îndelunga răbdare și dorința lui Dumnezeu ca toți să vină la pocăință? În Romani 11 Pavel ne vorbește despre numărul deplin al Neamurilor, iar în Apocalipsa 6:10-11 pe care l-am citat deja, ni se dă același răspuns: trebuie să se îplinească un număr al celor aleși, al celor mântuiți. Trăind în evlavie și neprihănire, împlinindu-ne mandatul preoției conlucrăm cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Și ASTFEL grăbim atât împlinirea numărului deplin al neamurilor cât și venirea zilei lui Dumnezeu.

Dar ce înseamnă acest număr deplin al Neamurilor? Am mai comentat acest aspect. Putem să ne gândim la un număr mare, și că e nevoie de multe mai generații ca acest număr să se îplinească, și de aici necesitatea celor 2000 de ani din istoria Bisericii. Însă aici intrăm pe un teren alunecos, în care Scriptura nu dă multe lămuriri, și deci putem doar să speculăm. Dacă este să rămânem la ce este scris numărul deplin al Neamurilor trebuie legat de ducerea Evangheliei la toate Neamurile.

Dumnezeu a premeditat formarea popoarelor în istorie. Dumnezeu este Dumnezeul tuturor popoarelor. El va judeca toate popoarele. El este preocupat de destinul fiecărui popor. Diversitatea culturilor și limbilor popoarelor izvorăsc din infinitatea mărețului Creator. Dumnezeu are o mare dorință ca în Noul Ierusalim să fie oameni din ORICE popor, din ORICE seminție, din ORICE limbă! Și mai vrea ceva. El a expus toate popoarele la mărturia Creației și conștiinței (vezi Romani 1-3). Dar El vrea ca oameni din toate limbile și popoarele să intre în Împărăție pentru auzirea Evangheliei lui Hristos. De aici, rațiunea mării trimiteri. Domnul ne-a arătat în Vechiul Testament că poate mântui oameni doar pe baza mărturiei Sale în creație, în conștiință, în istorie și în viața particulară a oamenilor. Ne putem întreba ce se întâmplă cu un suflet care moare fără să fi auzit vreodată de Isus? Să nu ne grăbim să răspundem. Dorim ca toți oamenii să audă de Isus ca să fie mântuiți, dar în același timp nu cred că putem afirma că dacă cineva nu a auzit de Isus va merge sigur în iad. Dumnezeu este drept. El ne judecă după CÂT ni s-a revelat, după mărturia pe care ne-a dat-o. Atunci ce ne motivează la misiune, dacă oamenii ar putea fi mântuiți chiar dacă nu aud de Isus? Dumnezeu dorește să expună toate neamurile la mărturia Evangheliei lui Hristos care este o mărturie MULT MAI MARE decât cea a creației. În Noul Legământ există această mărturie puternică. Dacă iubim oamenii și ne dorim mântuirea lor, trebuie să îi expunem la această MAXIMĂ mărturie, și poate atunci, ce nu a reușit să facă mărturia creației va face mărturia lui Hristos în inimile lor. Dumnezeu, în dragostea Sa, dorește să expună toate neamurile la mărturia Sa maximă care este în Hristos. De-abia APOI va putea aduce judecata sa peste toate Neamurile.

Dumnezeu, în marea Sa dragoste, nu vrea să aducă judecata FINALĂ până când toate neamurile nu au fost expuse Evangheliei. Dumnezeu are nevoie Să se convingă pe Sine pentru a aduce judecata FINALĂ. Și Se pare că singurul MOD prin care se poate convinge pe Sine să aducă judecata este expunerea tuturor popoarelor la oferta Sa maximă față de lume în Hristos Isus, Fiul Său. Și când această extraordinară mărturie va ajunge la toate Neamurile, și va fi respinsă, DOAR ATUNCI, Dumnezeu va putea decide momentul judecății. Ducerea Evangheliei la toate Neamurile pare a fi cheia înțelegerii venirii Domnului. Ea este elementul care „împacă” dragostea și dreptatea Creatorului, care soluționează celebra zbatere din inima Sa revelată în Osea 11:8:

- Cum să te dau Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Ţeboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă? (Osea 11:8)

Acesta este inima Creatorului înaintea unui Israel curvar și necredincios care merita din plin judecata Sa! Ca Mireasa nu putem decât să urmărim inima Mirelui. Ca ucenici nu putem fi mai presus de Învățător. Ca robi trebuie să ne urmărim Stăpânul. Nu putem fi deci nici MAI MILOȘI ca Domnul, dar nici mai DREPTI ca El. Dumnezeu a găsit cu cale să își soluționeze dileme zbaterei dintre dragostea și judecata Sa față de Israel prin trimiterea Fiului Său la ei. Iată ce ne spune Mântuitorul în pilda vierilor:

33. Ascultați o altă pildă. Era un om, un gospodar care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară.

34. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod.

35. Vierii au pus mâna pe robii lui, și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre.

36. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi; și vierii i-au primit la fel.

37. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, **zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!”**

38. Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.”

39. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât.

40. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?”

41. Ei l-au răspuns: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde, și via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor.”

42. Isus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri”?

43. De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.

44. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.”

45. După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei

46. și căutau să-L prindă; dar se temeau de noroade, pentru că ele Îl socoteau drept proroc.

Poate vor primi cu CINSTĂ pe Fiul Meu! – aici este inima Tatălui, care vrea să facă TOT ce se poate pentru a mântui pe Israel. Dar Israel respinge pe Fiul și atunci este lepădat și judecat. Dar Dumnezeu nu este părtinitor. El vrea să arate același HAR tuturor neamurilor. și atunci prin Biserică, trimite pe Fiul Său, la toate Neamurile! Hristos este mărturia MAXIMĂ și ULTIMĂ pe care Creatorul o face omenirii. Mai mult de atât, nu are ce oferi! De aceea, este și ULTIMA ofertă, chemare! Și când mărturia FIULUI va ajunge la toate popoarele, de-abia atunci, Dumnezeul iubirii va putea aduce judecata FINALĂ! Această perspectivă se armonizează cu explicația lui Petru din 2 Petru 3:9, când el spune: care dorește ca TOȚI să vină la pocăință. Petru nu ne vorbește despre cei aleși, ci despre TOȚI oamenii! Dumnezeu își arată dorința mântuirii față de TOȚI oamenii prin expunerea tuturor popoarelor la mărturia Fiului Său!

Deci, din perspectiva atotștiinței Lui, numărul deplin al Neamurilor cu siguranță că este și un număr precis, și are în vedere pe toți cei aleși în El înainte de întemeierea lumii pentru ca minunata construcție a Noului Ierusalim (făcut din PIETRE VII!) să fie completă. Noi nu avem însă acces la această perspectivă, și putem doar specula. Însă pe noi Hristos ne-a trimis la TOATE Neamurile și ne-a spus: ATUNCI va veni sfârșitul. Dacă Dumnezeuul milei poate aduce judecata doar după acest moment al mărturiei mondiale, înseamnă că la fel trebuie să gândim și noi! Până să vină acest moment să răbdăm împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor aleși. Dar în același timp suntem chemați să GRĂBIM venirea. Iar grăbirea are în vedere ducerea Evangheliei la marginea pământului. Petru nu aduce în discuție acest lucru aici, dar trăirea noastră în evlavie acolo unde ne-a așezat Domnul este CHEIA ducerii Evangheliei la marginile pământului! Vom detalia acest aspect în Matei 24 și 28. Nu putem fi deci MAI MILOȘI decât Domnul. Domnul ne cheamă să ne rugăm pentru venirea Sa și să grăbim venirea sa care înseamnă aducerea judecății. Dar trebuie să o grăbim pe căile Sale. Și Domnul ne dă cheia misterioasă: duceți Evanghelia la toate Neamurile! Numărul deplin al Neamurilor NU SE VA ÎMPLINI deci prin mii de ani de expune doar a UNOR Neamuri la mărturia Evangheliei. Numărul deplin al Neamurilor se va ÎMPLINI doar după ce toate Neamurilor vor fi expuse SIMULTAN Evangheliei!

De aceea a aștepta ziua Domnului, nu înseamnă a aștepta să treacă acel număr predestinat de generații din istorie care va face posibil împlinirea numărului deplin al Neamurilor. A aștepta ziua Domnului înseamnă a te încinge cu toate puterea Evangheliei și a conlucra cu toată puterea din cer și de pe pământ pentru ducerea Evangheliei la toate popoarele! Și PRIMUL PAS și cel mai important este să TRĂIEȘTI și să CREȘTI în EVLAVIE acolo unde te-a așezat Domnul!!!

Petru ne vorbește despre o AȘTEPTARE activă. Este singurul MOD de a aștepta. În toate epistolele, NOULUI Testament, precum și în Evanghelie, a AȘTEPTA venirea Domnului înseamnă a te implica cu toată ființa în bătăliile Lui! De fapt, nu poți să aștepti fără să grăbești. Așteptarea și grăbirea sunt două fațete ale aceluiași lucru: printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind... Nu poți să aștepti fără să grăbești, și nu poți grăbi fără să aștepti. Așteptarea și grăbirea sunt două fațete ale TRĂIRII în EVLAVIE!

Putem observa faptul că Noul Testament vorbește foarte des de așteptare, și doar o singură dată de grăbire. Dar este o observație greșită. E adevărat că cuvântul GRĂBIRE se găsește rostit o singură dată. Dar ideea teologică de grăbire, de conlucrare a Bisericii cu Hristos pentru bătălia revenirii Sale străbate TOT Noul Testament și are rădăcini în TOT vechiul Testament. În Matei 7 când am vorbit despre grăbirea venirii Domnului nu m-a bazat pe pasajul din 2 Petru. Argumentația a fost realizată pe baza a zeci și sute de pasaje din Noul și Vechiul Testament. De asemenea, e important să vedem cum definește Noul Testament AȘTEPTAREA venirii Domnului. A aștepta venirea Domnului înseamnă a răspunde cu toată credincioșia Marii Trimiteri (care vizează TOȚI ucenicii lui Isus) și a lucra cu toată puterea Evangheliei pentru evanghelizarea tuturor Neamurilor! Este singurul MOD de aștepta. Deci prin definiție, a aștepta venirea Domnului înseamnă a conlucra cu Domnul pentru grăbirea acestei zile!

2 Petru cap.3 aduce niște nuanțe noi care sunt binevenite. Dar mare atenție la CE SPUNE și la CE NU SPUNE Petru. Prin argumentația sa el nu renunță la sensul literal al IMINENȚEI venirii Domnului și nu le spune (ce am spune noi acum după 2000 de ani de istorie!):

- La Domnul timpul curge altfel. Deci în curând ar putea să însemna și peste 2000 de ani. Dar noi nu știm ziua. Deci ar PUTEA fi și în timpul generației noastre, la fel cum ar PUTEA LA FEL DE BINE să fie peste 2000 de ani. Și Domnul vrea ca TOȚI să vină la pocăință. Și de aceea poate amâna în dragostea Sa judecata și câteva MII de ani. El este îndelung răbdător, și de aceea așa trebuie să fim și noi și să fim gata să acceptăm și o AȘTEPTARE de câteva mii de ani.

Petru nu le transmite acest lucru destinatarilor. El afirmă că la Domnul timpul curge altfel, că El vrea ca toți să fie mântuiți, că îndelunga Sa răbdare este mântuire, dar el afirmă și că venirea Domnului este iminentă și că Domnul vrea să vină! De aceea ea trebuie și așteptată și grăbită! Petru nu renunță la sensul apostolic, literal al interpretării promisiunii: Eu vin **curând!** Dacă Petru și apostolii ar fi înțeles IMINENȚA venirii Lui așa cum tindem să înțelegem noi, acum după 2000 de ani, atunci ar fi trebuit să le transmită destinatarilor lor următorul mesaj:

- Biruința a fost deja câștigată la cruce. Hristos poate reveni ORICÂND. Noi nu știm însă CÂND. Acest oricând poate la fel de bine să fie în timpul generației noastre, dar poate la fel de bine să fie peste o mie de ani. Dar pentru că noi nu știm CÂND trebuie să punem în calcul și POSIBILITATEA revenirii Sale în timpul vieții noastre. Isus a spus că vine ÎN CURÂND. Dar la El timpul curge altfel, și moartea oricum este aproape. Deci nu putem pe baza promisiunii ÎN CURÂND să credem că El va reveni în timpul generației noastre. Pe de altă parte, oricum vom muri curând și vom intra în realitatea venirii Sale.

Nu găsim nicăieri în noul Testament aceste explicații, acest spirit, acest mod de gândire, care însă ne caracterizează pe noi acum după 2000 de ani de istorie. La nivelul de înțelegere la care sunt acum, iată ce cred:

- Că nu putem interpreta MAI BINE ca apostolii sensul și semnificația cuvintelor lui Isus, chiar după 2000 de ani de istorie.
- Că trebuie să rămânem la interpretarea apostolică a cuvintelor lui Isus, CHIAR DACĂ nu înțelegem de ce Isus nu a venit în curând în sens literal. Cu alte cuvinte chiar după 2000 de ani, noi trebuie să credem că acel ÎN CURÂND rămâne valabil și să credem ca și apostolii că o generație este îndeajuns ca Evanghelia să ajungă la marginile pământului, și că venirea Domnului este aproape (și nu doar posibilă) în generația în care suntem.

Și mai cred că credința noastră în sensul literal al promisiunii ÎN CURÂND poate fi înțeleasă prin explorarea variabilei necredincioșia Bisericii. Scriptura nu ne explică ce este cu cei

două mii de ani, căci Scriptura s-a finalizat ÎNAINTE de cei 2000 de ani. Deci pășim pe un teren alunecos. Nu este scris, iar noi trebuie să rămânem la ce este scris. Dar putem încerca să interpretăm în lumina a ce este scris, însă necufundând ce este scris cu interpretările noastre amprintate de erori umane. Cred însă că reactivarea unei așteptări mature și entuziaste a iminentei veniri a Domnului (ce caracteriza Biserica primară) poate fi susținută prin explorarea variabilei umane în planul desăvârșit al Domnului.

Vechiul Legământ a însemnat faptul că Dumnezeu a încheiat un legământ cu poporul Israel. În acel legământ, Domnul a inclus un șir de promisiuni și un șir de blesteme. Promisiunile însă era **CONDIȚIONATE** de credințioșia lui Israel. Dacă Israel nu era credincios, Dumnezeu rămânea credincios și nu împlinea promisiunile Sale, ci aducea blestemele Sale asupra poporului. Când Dumnezeu rostea anumite promisiuni, El nu adăuga de fiecare dată și **CONDIȚIA** (**dacă** vei asculta..). Dar din pricina că promisiunile sunt făcute ÎN CADRUL LEGĂMÂNTULUI, și din pricina caracterului lui Dumnezeu, elementul de **CONDIȚIONARE** este **SUBÎNȚELES**. La fel este și cu anunțarea judecății. Nu de fiecare dată când se anunță **JUDECATA** se specifică explicit și posibilitatea evitării judecății lui Dumnezeu, dar din pricina Legământului și din pricina caracterului lui Dumnezeu, această posibilitate este de la sine înțeleasă.

Iată cum ne învață Ieremia să ne raportăm atât la **PROMISIUNILILE** minunate ale lui Dumnezeu cât și la vestirea **JUDECĂȚILOR** Sale înfricoșătoare:

1. Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel:
2. „Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!”
3. Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată.
4. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit – cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă.
5. Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
6. „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? – zice Domnul. Iată, cum este lutul în mâna olarului așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel!
7. Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici;
8. dar dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac.
9. Tot așa însă deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi.
10. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac.

11. De aceea, vorbește acum oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului și zi: „Așa vorbește Domnul: „Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră și fac un plan împotriva voastră. De aceea, întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă umbletele și faptele!”

(Ieremia 18:1-11)

Dumnezeu nu aplică aceste principii ale legământului doar la destinul lui Israel, ci la destinul TUTUROR popoarelor. Este fundamental să înțelegem că PROMISIUNILE binecuvântării și mântuirii rostite de un Dumnezeu drept și demn sunt PRIN DEFINIȚIE condiționate.

Nu învățăm acest lucru oare de la tatăl nostru Avraam, tatăl credinței, cel mântuit prin har și nu prin fapte?

1) Dumnezeu **il cheamă** pe Avraam rostindu-i niște minunate promisiuni:

1. Domnul zise lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.

2. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.

3. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

(Gen.12:1-3).

ii) Apoi, **reînnoiește** aceste promisiuni:

5. Avram a luat pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan.

6. Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară.

7. Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase.

(Gen.12:5-7)

iii) Și apoi, **le reînnoiește din nou** după despărțirea de Lot:

14. Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;

15. căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.
16. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.
17. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da.”
18. Avram și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului.

(Gen.14:14-18)

iv) Și apoi Domnul **pecetluiește aceste promisiuni printr-un legământ**:

7. Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur, din Haldeea ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.”
8. Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?”
9. Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.”
10. Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar păsările nu le-a despicat.
11. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri; dar Avram le-a izgonit.
12. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric.
13. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani.
14. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.
15. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită.
16. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.”
17. După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.
18. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat,

19. și anume: țara cheniților, a cheniziților, a cadmoniților,
20. a hetiților, a fereziților, a refaimiților,
21. a amoriților, a canaaniților, a ghirgasiților și a iebusiților.”

(Gen.15:7-21)

v) Și apoi vine cu **semn al legământului**:

1. Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.
2. Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.”
3. Avram s-a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit astfel:
4. „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.
5. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri.
6. Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați.
7. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.
8. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor.”
9. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam.
10. Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.
11. Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi.
12. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu face parte din neamul tău.
13. Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic.
14. Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu.”

(Gen.17:1-14)

Vi) Și apoi vine **cu o minune (nasterea lui Isaac) pentru a confirma din nou legământul:**

15. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta, Sarai; ci numele ei să fie Sara.

16. Eu o voi binecuvânta, și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”

17. Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a râs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”

18. Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”

19. Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevasta ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.

20. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi înmulți nespus de mult; doisprezece voievozi va naște, și voi face din el un neam mare.

21. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.”

(Gen.17:15-21)

vii) Și apoi vine **cu un JURĂMÂNT** pentru a confirma din nou promisiunile

16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,

17. te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

18. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea (Gen.22:16-18)

Dar erau aceste promisiuni pentru AVRAAM un CEC în alb? Sau erau ele condiționate de credințioșia sa? Și vorbim de Avraam, cel îndreptăți prin har și nu prin fapte?

Geneza ne arată CLAR că toate aceste promisiuni erau condiționate de CREDINȚA lui Avraam și de ascultarea Sa de Domnul. Chiar din promisiunile citate mai sus vedem elemente de condiționare:

- Ieși din țara ta, din familia ta... și Eu te voi face un neam mare...

- Umblă înaintea Mea și fii fără prihană...

Și Dumnezeu vine să reînnoiască și să amplifice promisiunile DUPĂ ce Avraam mai face un pas al credinței și al ascultării. Reînnoirea promisiunii era ca o confirmare că pe ACEST DRUM AL ÎNCREDERII ÎN MINE ȘI AL ASCULTĂRII DE MINE te voi asculta. Dumnezeu plusează în a ÎNTĂRI promisiunea DOAR ÎN MĂSURA în care Avraam PLUSEAZĂ în credință și ascultare.

Dar elementul condiționării promisiunilor avraamice este prezentat și EXPLICIT de către Dumnezeu ÎNSUȘI în cartea Geneza:

a) **Gen.15:6**

Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.

Și pe această bază, a încheiat Dumnezeu legământul cu Avraam.

b) **Gen.17:9**

Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam.

c) **Gen.18:17-19**

Atunci Domnul a zis: Să ascund Eu oare de Avraam ce am de gând să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate Neamurile pământului. CĂCI îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui să țină Calea Domnului făcând ce este drept și bine pentru ca ASTFEL Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit...

d) **Gen.22:16-18**

16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: **pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,**

17. te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

18. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, **pentru că ai ascultat de porunca Mea!**

e) **Gen.26:1-5**

1. În țară a venit o foamete, afară de foametea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam. Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar.

2. Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Nu te coborî în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune.
3. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea îți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău, Avraam.”
4. Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată,
5. **pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.**”

Promisiunile făcute lui Avraam au fost condiționate de ascultarea Sa de Domnul. Dar O PARTE din promisiunile făcute lui Isaac și Iacov sunt un CEC IN ALB din pricina lui Avraam. Aceste promisiuni au în vedere faptul că Dumnezeu va proteja existența istorică a poporului Israel, ca prin istoria acestui popor va pregăti venirea lui Mesia, și că din el va veni Mesia. Dar dimensiunea eternă a promisiunilor avraamice RĂMÂN condiționate de credințioșia lui Isaac, Iacov și a tuturor evreilor. Ei sunt predestinați la o slujbă istorică dar nu la mântuire. Pentru a intra în mântuire trebuie să fie copiii spirituali ai lui Avraam și să urmeze calea credinței acestuia. Pentru a intra în slujba istorică, nu trebuie să facă nimic. Ei sunt deja în ea din pricina lui Avraam! Și vor rămâne în slujba istorică chiar dacă sunt necredincioși și chiar dacă ar dori să nu facă parte din această slujbă istorică. Aceasta este PREDESTINAREA pe care o explică Pavel în Romani cap.9 și pe care o APLICĂ LUI Israel și nu tuturor Neamurilor!

Revenim la Avraam. Promisiunile Domnului făcute față de Avraam sunt condiționate de ascultarea lui Avraam. Noul Testament ÎNTĂREȘTE acest lucru

1. Ce vom zice, dar, că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?
2. Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3. Căci ce zice Scriptura? „***Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.***”
4. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;
5. pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.
6. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

7. „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!
8. Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”
9. Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.”
10. Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.
11. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;
12. și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.
13. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.
14. Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită;
15. pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.
16. De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,
17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.
- 18. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”**
- 19. Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.**
- 20. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,**
- 21. deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească.**

22. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.”

23. Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”;

24. ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,

25. care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți. (Romani 4)

Pavel confirmă că promisiunile avraamice au fost condiționate de credința lui Avraam. Iacov le vede condiționate de ASCULTAREA LUI Avraam, (vezi Iacov 2). Pavel vorbește despre aceste lucruri în contextul mântuirii doar prin HAR. Pentru Pavel ideea de condiționare, de variabilă a credincioșiei umane, de răspuns participativ liber al ființei umane, NU INTRĂ ÎN CONTRADICȚIE cu mântuirea doar prin har, în care doar Dumnezeu este slăvit! De ce ar intra atunci în contradicție pentru mințile noastre? Teoria predestinării inventează această contradicție (prin deducția unei logici umane simpliste) și apoi o soluționează această contracție NEGÂND variabila RĂSPUNULUI uman la chemarea harului divin.

Dar dacă pentru Avraam, tatăl tuturor credincioșilor, toate promisiunile primite de el AU FOST condiționate de credincioșia sa, și dacă în cadrul Vechilului Legământ promisiunile sunt prin definiție CONDIȚIONATE, și dacă din pricina caracterului lui Dumnezeu orice promisiune a MÂNTUIRII este condiționată prin definiție față de orice popor, atunci oare cum trebuie să ne raportăm la promisiunile Noului Legământ? Răspunsul pare foarte clar: LA FEL!

Iar Noul Testament confirmă din plin acest lucru. La Cina cea de taină, când Isus așează temeliiile Noului Legământ el INSISTĂ pe elementul de CONDIȚIONARE. Citiți Ioan 13-17 în acest sens și observați de CÎTE ori apare elementul de condiționare: **Dacă** rămâneți în Mine, **dacă** păziți poruncile Mele, **dacă** veți fi una, **dacă** Mă iubiți, dacă... Și cuvintele au fost rostite INIȚIAL apostolilor. Nici măcar apostolii nu au primit un CEC în alb. Cu atât mai puțin NOI!

Toate epistolele pauline, petrine și ioinine sunt PLINE de reînnoirea elementului de CONDIȚIONARE. Lucrarea Duhului Sfânt în noi este CONDIȚIONATĂ de credincioșia noastră. Duhul va opera în noi mântuire, sfințire putere, transformarea DOAR DACĂ și DOAR în măsura în CARE noi vom fi credincioși și vom rămâne în Hristos. Toate promisiunile Sale sunt DA ȘI AMIN în Hristos, și DOAR în Hristos!

Necredincioșia noastră este avertizată cu părăsirea noastră de către Duhul lui Dumnezeu și lepădarea noastră. Acest avertisment este valabil atât cu privire la indivizi (vezi avertismentele din epistole către evrei) cât și cu privire la o întregă Biserică locală (vezi avertismentele Domnului față de bisericile Apocalipsei), precum și cu privire la Biserica Universală (vezi avertismentul lui Pavel față de Biserica din Romani 11).

Este important să observăm că două scrieri mai târzii din secolul întâi (Evrei și Apocalipsa) insistă FOARTE MULT pe partea de AVERTIZARE și pe partea de CONDIȚIONARE. Oare de ce?

În Apocalipsa TOATE promisiunile adresate tuturor Bisericilor sunt CONDIȚIONATE. Așa începe Apocalipsa: cu avertismente și promisiuni CONDIȚIONATE adresate Bisericilor din Asia Mică. Elementul de CONDIȚIONARE este apoi reînnoit în toate celelalte 6 secțiuni ale Apocalipsei.

Cum să interpretăm deci PROMISIUNILE rostite în contextul Marii Trimiteri?

18. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „**Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.**

19. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

20. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. **Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.**” Amin

Sunt ele UN CEC în alb pentru Biserică. Sau sunt ele CONDIȚIONATE? În mod cert sunt CONDIȚIONATE de credințioșia Bisericii. Deci ducerea Evangheliei la toate Neamurile prin puterea lui Hristos este condiționată de credințioșia Bisericii.

Și acum întrebarea întrebărilor: Este promisiunea (în sensul ei literal) Eu vin CURÂND? o promisiune condiționată sau UN CEC IN ALB? Am comentat deja în Matei 7 că venirea Domnului este și o promisiune dar și o profeție care cu siguranță se va împlini. Dar promisiunea Eu vin CURÂND, este ea o promisiune condiționată sau necondiționată? Parcă îmi este teamă să răspund la această întrebare.

Dar în lumina a ce am scris până acum, îndrăznesc măcar să pun în calcul faptul că sensul literal al promisiunii este CONDIȚIONAT de ducerea Evangheliei la marginea pământului și deci de credințioșia Bisericii. Astfel, promisiunea a fost valabilă în secolul întâi și în fiecare secol. Și este valabilă în sensul ei literal și pentru noi acum și aici! Aceasta înseamnă că dacă sunt necredincios sau văd necredințioșia Bisericii, pot sta liniștit că Domnul e departe?! Nu, căci promisiunea are în vedere Biserica Universală, pe care doar Domnul o cunoaște și o poate evalua. Eu pot evalua viața mea și a câtorva Biserici locale pe care le cunosc. Doar Domnul poate evalua credințioșia Bisericii Universale. Și atunci chiar dacă eu și Biserica mea suntem Laodicea, nu înseamnă că Domnul nu are pe pământ alte Biserici locale care să ducă repede prin puterea lui Hristos și prin accelerarea dată de prigoana lui Anticrist împlinirea marii trimiteri. Deci, iminența rămâne valabilă chiar dacă eu sunt necredincios. Dar dacă sunt credincios iminența este și ea valabilă căci conlucrez cu Domnul spre grăbirea acelei zile.

Cred că viața noastră de credințioșie față de Mire poate exploda atunci când vom înțelege

sensul LITERAL al promisiunii Eu vin CURÂND, precum și elementul ei de CONDIȚIONARE. Și Pavel a crezut acest lucru și a așteptat venirea grăbind-o... și chiar dacă variabila necredincioșia Bisericii Universale a intervenit DINCOLO de ce ținea de el, Pavel nu cred că a crezut o minciună, o iluzie. El nu își cere scuze la sfârșit de alergare bisericilor că le-a indus așteptarea iminenței venirii a Domnului, ci se bucură că Domnul îi va da o cunună pentru că a IUBIT venirea Lui și îl îndeamnă FIERBINTE pe Timotei să ducă mai departe împlinirea Marii trimiteri prin propovăduirea Cuvântului SPRE ARĂTAREA Împărăției sale. Orice proclamare a Cuvântului aduce arătarea Împărăției mai aproape de noi! Nebunia credinței lui Pavel poate și trebuie trăită de orice credincios. Chiar acum după 2000 de ani trebuie să călcăm pe urmele lui în toate lucrurile! Și nu vom putea greși! Iar perspectiva propusă mai sus, ne ajută să repetăm nebunia apostolului și să AȘTEPTĂM o venire IMINENTĂ grăbind-o prin râvna noastră pentru Evanghelie!

Închei această incursiune în planul Domnului prin lentila oferită de Matei 11, cu un pasaj din Fapte cap.1. Apostolii l-au întrebat pe Domnului Însuși cu privire la sensul LITERAL al promisiunii ÎN CURÂND. Sa citim cu atenție ce le-a răspuns Mântuitorul:

6. Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „**Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?**”

7. El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.

8. **Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.**”

9. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.

10. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb

11. și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

12. Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului.

(Fapte 1:6-12)

Nu e treaba noastră să știm vremurile și soroacele! Dar care e treaba noastră? Este să primim puterea Duhului și să ducem Evanghelia până la marginile pământului! Noi să ne vedem de treaba noastră (ducerea Evangheliei la marginile pământului) și Domnul Își va face treaba Lui (împlinirea promisiunilor Lui)! Aceasta e perspectiva echilibrată propusă de Domnul Însuși!

Deci tot ce am scris este pentru a ajunge la acest punct și anume să înțelegem care este partea noastră, și să nu mai așteptăm anul magic al venirii fără să ne facem partea noastră, ci să perseverăm în partea noastră deplin încredințați că El Își va face partea Lui și Își va împlini TOATE făgăduințele Sale, inclusiv făgăduința Eu vin CURÂND! Vino, Doamne Isuse!

(Extras din Matei cap.11)

În pildă, Isus nu ne vorbește despre moarte, ci despre sfârșitul veacului. E adevărat că acest sfârșit al veacului este un punct în care toate generațiile din istorie (fără ultima) au murit deja. De ce Isus ne vorbește despre sfârșitul veacului și nu despre moarte? Am învățat deja lecția! Nu mai trebuie să interpretăm aceste pasaje prin complexul exegetic al celor 2000 de ani de istorie care ne despart de momentul în care Isus a rostit pilda. Din perspectiva Vechiului Legământ, era o singură venire a lui Mesia cu cele două fațete: mântuire și judecată. De aceea, când Mesia a intrat în istorie nu ni se mai vorbește de moarte ca final, ci de sfârșitul veacului. Venirea lui Mesia face ca acest sfârșit al veacului să fie iminent, să aibă loc ÎNAINTE ca să oamenii să atingă bătrânețea și apoi moartea!

ÎNCEPUTUL din pilda neghinei este legat de lucrarea Fiului omului în lume. Căci Cel care seamănă sămânță bună în țarina lui nu este Dumnezeu, ci Fiul Omului. Deci începutul pildei semănătorului îl putem lega de intrarea Fiului Omului în lume. Judecata nu vine imediat după ce Fiul Omului revelează Cuvântul Său omenirii. E nevoie de un TIMP până când se împart apele. Acest TIMP în limbajul Noului Testament este perceput ca mai puțin de o generație. De aceea, nu moartea, ci revenirea Fiului Omului e momentul elucidator. Evenimentele între venirea Fiului Omului ca să mântuiască și venirea Fiului Omului ca să judece, vor clarifica reacția oamenilor la Cuvântul vestit de Fiul Omului. După 2000 de ani de istorie, noi vedem mai degrabă momentul morții ca FINAL și nu sfârșitul veacului. Dar să vorbim despre ultima generație din istorie. Ce se va întâmpla la sfârșitul veacului? Moartea privește destinul individual. Sfârșitul veacului privește destinul unei întregi generații de oameni. Momentul morții individuale diferă. Unii mor la 20 de ani, alții la 80 de ani. Și în timpul istoriei, oamenii nu mor toți în aceeași zi. Fiecare are nevoie de un TIMP al său în care să se clarifice apartenența la GRÂU sau la NEGHINĂ. Ce are deosebit sfârșitul veacului este că momentul FINAL este ACELAȘI pentru toți: mici, mari, tineri, bătrâni, copii, bunici, femei, bărbați, bogați, săraci. Cum e posibil ca momentul ELUCIDATOR să fie același pentru toți? De asemenea, hotărârea nu vine post-mortem, ci înainte de moarte. Când oamenii încă trăiesc, îngerii sunt trimiși de Fiul Omului pentru a smulge pe toți cei care sunt NEGHINĂ spre pieire. În Matei 24, ni se spune că tot îngerii vor culege și pe cei neprihăniți de pe pământ, și Pavel ne explică că cei credincioși care vor rămâne în viață, vor intra în Împărăția cerească fără să mai treacă prin moarte! În momentul finalului nu MOARTEA este cea care face trecerea DINCOLO, ci venirea Fiului Omului. Nu sufletul părăsește pământul pentru a urca sau a coborî, ci LUMEA DE DINCOLO invadează pământul și îmbrățișează spre mântuire sau judecată pe cei care mai sunt în viață.

Cum e posibil deci acest lucru? Înseamnă că acea ultimă generație de oameni va fi expusă unor evenimente care vor clarifica DESTINUL fiecăruia. Cartea Apocalipsa ne explică că în ultima perioadă din istorie, atât PRESIUNILE celui rău vor crește (Apoc.13), cât și mărturia lui Dumnezeu prin Biserică (Apoc.11). În timpul domniei lui Anticrist, încheștarea dintre lumină și întuneric își atinge APOGEUL, și această ÎNCLEȘTARE are loc la nivel MONDIAL și în văzul tuturor. Confruntarea dintre cei doi prooroci și fiară este în văzul lumii întregi. Evanghelia este făcută cunoscută tuturor popoarelor. În această încheștare se ÎMPART APELE, se clarifică destinele. Nu mai e nevoie de o perioadă lungă de timp. Intensitatea conflictului între lumină și întuneric este atât de mare încât, ÎNTR-O perioadă scurtă de timp, se clarifică DESTINUL tuturor oamenilor mici și mari, femei și bărbați, bătrâni și tineri. Este o cernere la finalul istoriei care clarifică apartenența la neghină sau la grâu. Războiul dintre Anticrist și Biserică desfășurat pe scena întregii lumi descris în cap.13 este urmat de cap.14. Iată ce ni se spune în Apoc.14:15-20:

14. „Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.

15. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.”

16. Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.

17. Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger care avea și el un cosor ascuțit.

18. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.”

19. Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Și teasca a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.”

Evenimentele din domnia lui Anticrist fac ca SECERIȘUL ÎNTREGULUI PĂMÂNT să fie copt atât pentru judecată, cât și pentru mântuire! Toți OAMENII vor fi EXPUȘI SIMULTAN unei MĂRTURII MINUNATE și UNEI ISPITIRI CUMPLITE. Acest lucru va face ca momentul elucidării pentru destinul tuturor oamenilor să fie ACELAȘI!!!

(Extras din Matei cap.12)

Dar Evanghelia după Matei ne învață altceva:

- țarina e lumea și nu Biserica

- Biserica va rămâne minoritară și va fi prigonită până la sfârșit (vezi Matei 10, Matei 24). Evanghelia va ajunge la toate Neamurile în context de prigoană și nu de triumf al puterii Bisericii asupra societății.
- Biserica nu trebuie să aștepte până la sfârșitul veacului pentru a deosebi neghina de grâu din Biserică. Nu este rolul Bisericii să judece lumea, dar este rolul Bisericii să judece în interior. Duhul Sfânt scoate la iveală pe cel care trăiește în păcat, iar Biserica trebuie să se delimiteze de acel mădular (vezi Matei 18, vezi 1 Cor.cap.5-6 etc.). Tot Noul Testament vorbește despre responsabilitatea Bisericii de a se delimita de mădularele care persistă în păcat.

Problema Bisericii este că încurcă vremurile și râvnește la rolul Îngerilor!!! Răul din lume a fost mereu o pricină de defocalizare și ispită pentru Biserică. Tentația de a reforma societatea din temelii, de a avea acea cetate creștină (vezi visul lui Calvin cu privire la Geneva), graba de a trage linia în dreptul oamenilor păcătoși, iată capcane în care Biserica a căzut secol după secol. Rolul Bisericii nu este de a schimba lumea și nici acela de a smulge neghina din lume, sau de a separa neghina de grâu. Acesta este ROLUL ÎNGERILOR și ei își vor îndeplini acest rol la sfârșitul veacului. Schimbarea lumii nu va fi operată de Biserică, ci de Hristos atunci când va ÎNNOI toate lucrurile. Societatea creștină este o iluzie, o minciună, o himeră. Răul este atât de adânc așezat în ființa umană, încât singura soluție este ÎNNOIREA tuturor lucrurilor. Biserica nu reușește măcar în interiorul ei să promoveze unitatea și dragostea cerută de Hristos. Dar își propune să schimbe lumea într-o societate creștină!!! O, Doamne, ce minciună și ce defocalizare! Biserica trebuie să rodească în interior. Aceste roade vor avea o influență în afara ei în societate (societatea poate rezona la mărturia Bisericii și să devină ceva mai morală în anumite domenii), dar acesta este un efect secundar, un beneficiu spontan, și nu scopul și misiunea Bisericii. Imperiul Roman a atins un apogeu al imoralității fățișe. Acest apogeu nu a mai fost depășit vreodată de societatea occidentală. Cu toate acestea, Pavel nu intră în război direct cu răul din societate. El nici măcar nu cere stăpânilor de sclavi care s-au întors la Domnul să elibereze sclavii, dintre care unii erau chiar frații lor. Ba dimpotrivă, Pavel încurajează pe robii creștini să asculte de stăpânii lor credincioși!!! Pavel nu cheamă Biserica să condamne răul din societate, ci să se spună stăpânirilor orânduite de Dumnezeu! Pavel însă cheamă Biserica să se schimbe ea, să rodească ea, să fie un pământ bun! Aceasta este principala și dacă vreți SINGURA responsabilitate a Bisericii. Împărăția lui Dumnezeu e mare și complexă. Există un război. Există un vrăjmaș. Există o lume prezentă, există o lume viitoare. Există lumea. Există societatea. Există îngerii. Există Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt și Cuvântul. Există ȘI Biserica! Dar Biserica e doar UNUL din personaje! Și ea are doar anumite responsabilități. Ea trebuie să respecte sfera de responsabilitate fixată pentru ea de Stăpânul Împărăției. Ce a făcut cel rău și ce va face? Vrea să cheme Biserica în bătălii care nu sunt ale ei. Bătăliile sunt bune și sunt pentru Împărăție. Dar ele sunt date Duhului, Cuvântului, îngerilor și după un calendar clar stabilit de Dumnezeu! Dacă Biserica intră în alte bătălii, ea nu va avea impact și își va neglija propriile

bătălii! O, cât de importante sunt pildele Împărăției! Ele ne descoperă tainele Împărăției și ne descoperă ce trebuie și ce NU TREBUIE să facă Biserica în Împărăție!

Un mic exemplu. Există pornografie în societate. Ce trebuie să facă Biserica? Pista falsă: să își asume responsabilitatea ÎNGERILOR și să își propună să smulgă neghina din lume. Și atunci Biserica organizează meet-inguri împotriva pornografiei, dă în judecată firmele de pornografie, face campanii împotriva afișelor pornografice, se roagă și postește ca să dispară pornografia din societate, participă la marșuri. Se zbate să schimbe legislația în vigoare etc! Toate sunt făcute în Numele Domnului și de dragul Împărăției. În acest proces, se confruntă cu obstacole, chiar cu prigoniri. Ea suferă și continuă lupta. Ea consideră că trebuie să sufere pentru Domnul și să nu se lase descurajată de împotrivirile diavolului. Aceste împotriviri îi confirmă că se află pe drumul cel bun și investește și mai mult în lupta împotriva pornografiei. După zeci de ani de luptă, Biserica chiar reușește să schimbe legislația și să interzică în oraș afișele porno și chiar activitatea firmelor de pornografie. Este considerată o mare biruință! Cei care au inițiat această lucrare și au dus-o până la capăt și au suferit pentru ea sunt considerați MARTIRI, eroi ai Bisericii, viteji ai lui David, profeți ai Domnului, eroi ai credinței! Cei care nu s-au implicat sau au renunțat pe drum sunt acuzați ca fiind lași și necredincioși. Succesul este publicat către Bisericile din lumea întreagă. Acestea trăiesc un sentiment profund de vinovăție că nu au făcut nimic față de răul din societatea lor. Succesul devine un MODEL pentru Bisericile din lumea întreaga și fixează o direcție de luptă pentru multe alte Biserici.

În spatele cortinei, diavolul rânjește și se bucură. Pornografia nu a scăzut în societate. Interdicția a creat o reacție inversă și în ascuns, pornografia crește în societate. Dar nu acesta este motivul bucuriei lui. Pentru 20 de ani, sute de Biserici au fost defocalizate de la adevăratele băătălii. Pe plan vizibil, Biserica are succes, dar în acești 20 de ani în văzduh nu se duc adevăratele lupte. Biserica nu a produs mare impact. Biserica a neglijat adevăratele băătălii. A neglijat să RODEASCĂ în interior. Soții nu își iubesc soțiile ca pe Hristos, iertarea nu este regula de aur în conflicte, studierea ÎNTREGII Scripturi a rămas un obiectiv doar pentru unii fanatici, dragostea și unitatea nu abundă în Biserică. Schimbarea interioară a inimii este neglijată și crește legalismul. Succesul e definit în afară și nu în preschimbarea omului ascuns al inimii. Relațiile dintre liderii Bisericilor sunt marcate de invidie, judecată, concurență, creștinii sunt agresivi în evanghelizarea la locul de muncă. Biserica își dă seama că mai are MULTE de schimbat în societate. Soluția schimbării societății este în mâna Bisericii, și nu în revenirea Celui care va reînnoi toate lucrurile. Venirea Domnului e binevenită, dar rămâne departe. Biserica mai are multe de făcut pe acest pământ. Fiecare își asumă un rol de profet vechi-testamentar, incriminând orice rău sau orice nedreptate din viața celor păcătoși. Dragostea lui Dumnezeu este afirmată, dar credincioșii sunt de departe modelul Robului Domnului care era blând și smerit cu inima, al cărui glas nu se auzea pe ulițe, care nu striga și nu se certa, care era discret, care nu stingea mucusul care fumează și nici nu rupea trestia frântă, care nu trăia prin reacție, ci proclama Evanghelia acolo unde oamenii vroiau să o audă, care persevera în ÎNTRUPARE și în a fi un

MODEL pentru ceilalți, care ocupa în același timp și un rol de profet pentru Israel (rol specific Vechiul Legământ, și care NU ESTE reînnoit în Biserică în relația ei cu lumea!).

Dar cum ar trebui să reacționeze Biserica față de pornografia din societate? În primul rând, să își îplinească PRINCIPALA responsabilitate. Să rodească, să crească prin cunoaștere duhovnicească, în asemănare cu Hristos, să crească în interior, în unitate și dragoste, și de aici se răspândească către lume, acolo unde a așezat pe fiecare Domnul în societate, mireasma lui Hristos. Să persevereze 20 de ani în acest lucru!!! Să accepte că lumea zace în cel rău și că e de așteptat să fie plină de păcate. Să accepte că așa va rămâne lumea până la venirea Domnului, SINGURUL care va reînnoi toate lucrurile!!! Să înțeleagă că problema lumii nu este pornografia, ci moartea ei în păcat, și că sunt MULTE PĂCATE. Să înțeleagă că singura soluție reală este ÎNNOIREA din interior. Acest lucru se va face prin nașterea din nou. Dar doar PUȚINI se vor întoarce la Domnul, majoritatea va rămâne ostilă lui Hristos. De aceea singura soluție pentru lume este revenirea lui Hristos. Dorul venirii Domnului crește, în cei 20 de ani. Biserica perseverează în creșterea asemănării cu Hristos. Mulți oameni se întorc la Domnul. Aceștia încep o luptă din interior prin Duhul Sfânt, nu doar împotriva pornografiei, ci și a celorlalte păcate. Mărturia creștinilor în societate trezește conștiința morală a multor oameni care pot să facă mai puțin rău, și inclusiv să consulte mai puțin site-urile pornografice. Impactul în văzduh al Bisericii este minunat. Îngerii Bisericilor locale biruiesc asupra lumilor demonice și Evanghelia pășește cu putere spre marginile pământului, Venirea Domnului este mai aproape! În acest răstimp de 20 de ani, aceasta rămâne lupta principală a Bisericii: creșterea în dragoste, în asemănare cu Hristos! În acest răstimp, când se propune o nouă lege despre pornografie și populația e invitată la vot, creștinii votează pentru o lege mai morală, deși rămân conștienți că schimbarea legislativă este doar un mic bine ce nu poate învinge un mare rău. Creștinii din Parlament, votează și ei pentru o lege mai morală. Ei sunt în Parlament din pricina unei chemări speciale și unei călăuziri personale din partea Duhului. Ei nu se consideră eroii Bisericilor, și nu consideră că au o slujbă mai importantă față de ceilalți creștini care răspândesc mireasma lui Hristos în diferite locuri de muncă. Ei cred în strategia Bisericii locale și nu cheamă pe cât mai mulți creștini să caute să intre în parlament pentru a cuceri parlamentul!!! Creșterea în asemănarea cu Hristos în Biserica locală rămâne responsabilitate a Bisericii. Ea rămâne centrală și nu poate fi înlocuită cu nimic altceva, și nici concurată cu altceva. Tot ce face un creștin trebuie să se subordoneze strategiei Bisericii locale. Când se dezbate legea privind pornografia, se propune un punct de vedere echilibrat, promoralitate, aducând argumente relevante din punct de vedere cultural, și nedevenind agresivi și nici făcând din legea mai morală principala bătălie a lor în Parlament. Principala lor bătălie în Parlament este să fie ca o prelungire a unei Biserici locale, un mădular viu care să răspândească mireasma lui Hristos printre oameni după strategia eficientă a Mielului. Biserica face ce trebuie și celelalte lucruri nu le lasă nefăcute. Când legea mai morală este acceptată de Parlament, creștinii se bucură și laudă pe Domnul, dar nu se îmbată cu apă rece. Când legea nu este acceptată, creștinii se întristează, dar nu fac din aceasta o strategie. Indiferent de reacția parlamentului la legea propusă, Biserica continuă discret, în ascuns, să persevereze zilnic în cunoașterea lui Hristos și în preschimbarea inimii după modelul Fiului lui Dumnezeu!

Biserica e chemată la ceva, iar îngerii la altceva. De ce râvnim atât de mult la slujba îngerilor, de vreme ce slujba noastră este mult mai înaltă decât a lor? Slujba de a duce mireasma lui Hristos printre oameni e o slujbă cu mult mai slăvită decât aceea de a smulge neghina din lume la sfârșitul veacului. De ce credem că suntem singurele personaje din Împărăție? De ce uităm că mai este și diavolul, că mai sunt și îngerii? De ce nu luăm aminte la Pildele Împărăției...de ce nu ne smerim inimile ca să auzim glasul Mântuitorului care de acum 2000 de ani ne învață cu blândețe că Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în împărăția lui....?

Pilda neghinei ne atrage atenția că Fiul Omului nu este singurul semănător. Și diavolul este un aprig semănător. El a semănat MINCIUNA în Adam și apoi în toți fiii oamenilor. Aplicând acest principiu primei pilde, ne dăm seama că inima noastră trebuie să îmbrățișeze Cuvântul, dar SĂ RESPINGĂ minciunile celui rău. Inima celui credincios e expusă atât semințelor Cuvântului, cât și semințelor celui rău. Și cel rău știe să se prefacă într-un înger de lumină. Știe că în Numele Domnului și citând din Scriptură să samene în inima Bisericii direcții și bătălii false ca cele menționate mai sus. Toate bătăliile false ale Bisericii sunt duse în Numele Domnului și sunt argumentate cu citate din Biblie. Bătălia discernământului este pe viață și pe moarte.

În lumina celor spuse, mă gândesc că și în perioada lui Anticrist, diavolul va încerca să defocalizeze Biserica. E POSIBIL (nu și obligatoriu!!!) ca Anticrist să propună într-o primă fază Bisericii să îl ajute să schimbe lumea în bine. Dar încetul cu încetul își dă arama pe față. O parte din Biserică se trezește. Ea este prigonită. Începe o a doua fază deci. Dacă în prima fază, Biserica e defocalizată prin seducția puterii și ispita de a schimba societatea, în a doua fază Biserica e defocalizată prin lupta împotriva lui Anticrist. Biserica e fidelă Mirelui, trebuie ca în prima fază să refuze oferta, iar în a doua fază să proclame pe Hristos după strategia discretă a Mielului și să nu inițieze un război public și direct împotriva lui Anticrist. Cine are urechi de auzit să audă. Dacă Duhul va da călăuziri *directe* și speciale în acea vreme cu privire la ce trebuie să facă anumiți credincioși e cu totul altceva (de exemplu cum Duhul l-a trimis pe Petru la Corneliu etc.). Dar Biserica trebuie să rămâne FIDELĂ strategiei primite de la Hristos, în orice perioadă istorică, inclusiv în perioada lui Anticrist.

(Extras din Matei Cap.13)

Mă gândesc la sosirea lui Anticrist în istorie. Care va fi responsabilitatea Bisericii? Să-l demaște public pe Anticrist înaintea lumii? Să își concentreze energiile în denigrarea lui? Nicidecum! Pavel nu prevede o strategie specială pentru vremurile din urmă. Biserica trebuie să rămână fidelă strategiei mielului și în vremurile din urmă. Creștinii nu au invadat tribunalele pentru a-l umple de acuze pe Nero. Creștinii au fost aduși în tribunalele romane și li s-a cerut socoteală pentru credința lor. Și acolo ei l-au înălțat pe Hristos. Cel rău știe ce forță are mesajul care-l înalță pe Hristos, ce forță are afirmarea Evangheliei. De aceea el momește Biserica să înlocuiască proclamarea lui Hristos cu negarea răului, a ereziilor etc. Să învățăm de la Pavel. El se adresează

în epistolele sale Bisericii și nu lumii. Și epistolele sale sunt scrise adesea din pricina unor probleme sau erezii care străbăteau Bisericile. Dar mare atenție, de fiecare dată El Îl înalță pe Hristos. Problema nu devine scop în sine. El nu acordă prea mult importanță problemei. Problema devine un pretext pentru a-l înalța pe Hristos. Odată înălțat Hristos, problema se rezolvă de la sine. Da, el știe de fiecare dată ce anume din Hristos să înalțe pentru a răspunde specific problemelor. Dar metoda este proclamarea Evangheliei și nu negarea excesivă a problemei. Biserica a vorbit atât de mult împotriva ereziilor încât a mai uitat să vorbească de Hristos. Ereziile nu sunt o amenințare atâta vreme cât Hristos e înălțat. Ele devin un prilej ca să înălțăm ceva anume din Hristos. În perioada lui Antihrist, Duhul va descoperi Bisericii că acela este omul fărădelegii și că trăiesc ultimele zile ale istoriei. Și dacă primești această descoperire este firesc să o împărtășești fraților... dar când o împărtășești nu te focaliza asupra lui Antihrist, ci asupra lui Hristos. Consideră ascensiunea lui Anticrist un moment minunat pentru a-l înalța mai mult pe Hristos. Biserica are nevoie de cunoașterea lui Hristos și nu de înțelegerea și identificarea lui Anticrist. Cunoașterea Hristosului va ajuta Biserica să se ferească de ce este anti-Hristos, și cunoașterea lui Hristos va da putere Bisericii să biruiască în acele vremuri!

Deci iată ce să spunem Bisericii când Duhul ni-l va descoperi în istorie pe omul fărădelegii. Dar ce să spunem lumii? Urmând strategia Mielului, cu înțelepciune și discreție, umblând printre oameni, când Duhul ne deschide o poartă vom vesti oamenilor pe Hristos. Discursul nostru va rămâne cristocentric. Ce vom spune oamenilor despre Anticrist... depinde de situație... de fiecare în parte... Dar nu cred că Biserica e chemată să devină o voce publică ce îl demască lumii pe Anticrist... Proclamându-l pe Cristos... inevitabil se va crea un conflict cu Anticristul. Conflictul nu va putea fi ocolit, căci omul fărădelegii se va declara pe sine Dumnezeu, adevăratul Hristos. Mulți vor spune deci că El este adevăratul Hristos. Noi vom porni de la acest fapt pentru a-L vesti oamenilor pe Isus fără să rămânem blocați în seducătoarea chemare de a arunca cu noroi în omul fărădelegii. De fapt, anticrist ne va deschide nenumărate porți pentru Cuvânt. Toată lumea va vorbi despre minunile lui, despre puterea lui, despre identitatea lui... va fi un prilej minunat și continuu de a-l vesti pe Isus... Domnul să ne dea înțelepciune și călăuzire să știm să ce să facem și ce să spunem în fiecare situație în parte.

(Extras Din Matei Cap. 23)

Tema împlinirii profețiilor este foarte vizibilă în prima secțiune a Evangheliei. Tema este prezentă și în celelalte secțiuni dar nu este la fel de accentuată. Acum însă la finalul lucrării ea revine ca o temă centrală și foarte vizibilă. În cap. 21 Matei consemnează deja multe referiri directe la scripturile Vechiului Testament.

Prima este profeția din **Zaharia 9:9**, cea legată de măgăruș. Nu este o profeție ușoară și contextul este dificil. Din păcate nu am aprofundat încă pe profetul Zaharia și mai ales ultima parte a cărții (cap.9-14) este una dificilă, enigmatică, plină de multe imagini profetice distincte ce curg fluviu una după alta. Măcar nu mai încadrăm profeția din 9:9 la prima venire a lui Mesia. Cele două arătări ale lui Mesia sunt puse una lângă alta tocmai pentru a ne arăta că este vorba

despre o singură lucrare și tocmai pentru a ni se aținti privirile spre finalul lucrării: înnoirea tuturor lucrurilor prin arătarea în slavă a lui Mesia. Astfel când citim Zaharia 9 nu ne mai mirăm că 9:9 este pus într-un context care dezvoltă mai degrabă a doua arătare a lui Mesia și finalul lucrării Sale. Dacă mai adăugăm ideea că cele două arătări au și fost menite să se succedă în istorie repede una după alta nu ne mai mirăm deloc. Nu mai lăsăm ca cei 2000 de ani de istorie ai Bisericii să fie un obstacol în exegeza profețiilor.

Profeția anunță întarea lui Mesia în Ierusalim. Sionul este îndemnat să salte de veselie și Ierusalimul îndemnat să strige de bucurie, pentru că **Împăratul tău vine la tine!** Dar de ce să te bucuri că Împăratul tău vine la tine? În Zaharia 11 ni se descrie că Păstorul (care este tot una cu Împăratul) Domnului a venit în Israel când starea spirituală a poporului și a celorlalți păstori sufletești ai lui Israel era jalnică. Deci de ce să te bucuri? Împăratul este și judecătorul! El poate veni să te judece! Vestea cea bună este că Împăratul nu a venit să judece Ierusalimul cel necredincios. El vine BLÂND pe mînzul unei măgărite. El nu a venit să judece ci a venit să cheme la pocăință atât pe oile pierdute cât și pe păstorii care și-au părăsit oile. În Zaharia 9 se anunță finalul: Mesia va domni peste tot pământul și va răscumpăra pe Israel. Însă în capitolele următoare din Zaharia, Domnul ne descoperă CUM se va ajunge la acest final: Păstorul va fi vândut de Israel și străpuns de către acesta. Dar apoi, în urma unor mari presiuni, Israel Îl va plânge pe Cel pe care L-a străpuns și în urma pocăinței lor Mesia îi va răscumpăra dintre popoare. Ceea ce Israel nu a înțeles a fost tocmai faptul că izbăvirea adusă de Mesia depindea de pocăința lor. Venirea lui Mesia nu reprezenta și izbăvirea lor! Ei asociau în mod automat venirea lui Mesia cu izbăvirea lor. Pentru ei venirea lui Mesia era EGAL cu izbăvirea lui Israel. Dar nu era așa. Venirea lui Mesia și pocăința lui Israel aveau să ducă la izbăvirea lui Israel. Mesia a venit. I-ar fi răscumpărat așa cum le-a promis. Dar Israel nu s-a pocăit. Mesia a venit biruitor. El i-ar izbăvit oricând pe evrei. Așteaptă însă pocăința lor. Ce straniu! Să aștepti MÂNTUIREA atât de mult. Ea să VINĂ dar tu să nu intrii în ea. Ea să fi venit de mult și să aștepte să intrii în ea, dar tu să nu intrii pentru că nu te smerești și nu te pocăiești. Să treacă 2000 de ani. Tu să continui să aștepti MÂNTUIREA TA care a venit atât de demult și te așteaptă de 2000 de ani. Să rămâi blocat în ideea că Dumnezeu ÎNCĂ nu a împlinit ce a promis, dar să nu vezi că tu, din pricina mândriei tale, nu intrii în ceea ce Dumnezeu a promis și a împlinit deja de 2000 de ani! Promisiunile divine sunt condiționate. Diavolul mereu ne va face să ne îndoim de credințioșia lui Dumnezeu în a-și împlini promisiunea pentru a ne distrage atenția de la partea noastră, de la credințioșia noastră. În mod paradoxal nu venirea lui Mesia a însemnat împlinirea promisiunii față de ei. Venirea lui Mesia **și pocăința lor** va face posibilă împlinirea promisiunii lui Dumnezeu față de Israel. Mesia a venit. Dumnezeu Și-a făcut partea. Israel încă nu. Israel încă nu se trezește să își facă partea ci așteaptă cu răbdare ca Dumnezeu să își facă partea pe care deja a făcut-o! Israel se chinuie să rabde și că creadă că Mesia totuși va veni. Este o credință și o răbdare pe care Dumnezeu nu o cere. Soluția este alta: să-L plângă pe Cel pe care L-au străpuns, să se întoarcă la Cel care a venit deja.

În Zaharia versetul din 9:9 începe cu un îndemn la bucurie care nu este menționat de Matei. Este un îndemn la bucurie. De ce o așa mare bucurie? Păi, Mesia a venit în sfârșit! A sosit în sfârșit Mirele! Pe de altă parte, cum spuneam și mai devreme, nu a venit să judece mireasa infidelă, ci să o vindece și să-i dea harul iertării. Pentru aceasta, Sionul este îndemnat să strige de bucurie, să salte de veselie! Și aparent, Sionul face acest lucru.

Mă gândesc că avem de învățat din greșeala lui Israel. Venirea lui Mesia în viața noastră înseamnă nașterea din nou, întâlnirea cu Hristos! Mirele a venit deja! El este cu noi! În fiecare zi avem harul să Îl cunoaștem mai mult, să umblăm cu El, să ÎL slujim! Avem zilnic motive să strigăm de bucurie și să săltăm de veselie! Unde este deci bucuria noastră, cei la care Mesia a venit deja? Oare diavolul nu încearcă mereu să ne facă să uităm ceea ce avem deja și apoi să ne convingă să tânjim după alte lucruri din această lume, să ne facă să așteptăm ca Israel, o nouă venire a lui Mesia? Ce mai poți aștepta dacă Mirele a venit deja? Dacă Mirele a venit deja, strigă de bucurie și saltă de veselie! Singurul lucru după care sufletul nostru mai poate tânji în mod legitim (dar fără să fie umbrită prin această tânjire bucuria prezentă a părtășiei cu Mirele!) este contopirea cu Mirele în slavă, înnoirea tuturor lucrurilor! Dar diavolul ne seduce să așteptăm altceva. Unii așteaptă să fie vindecați de o boală, alții un serviciu mai bun, alții o casă, alții un copil, alții o familie, alții o experiență mistică specială, alții intrarea într-o lucrare publică mare, alții reabilitarea în fața dușmanilor lor. Deci, deși Hristos locuiește în noi și avem cale liberă în Sfânta Sfintelor prin El, adesea sufletul nostru este chinuit de așteptări false. Așteptăm o schimbare, o înălțare, un context mai ușor, încheierea unui context dificil. În parte este legitim să așteptăm încheierea unei perioade de ispitire, dar fără să uităm că vor sosi altele mai târziu și fără să fie umbrită bucuria părtășiei prezente cu Mirele. Îndemnul: „Strigă de bucurie! Saltă de veselie!” este valabil pentru noi acum și aici. Adevărul trist este că nu știm ce avem, nu prețuim ce avem și de aceea, cel rău ne momește sufletul să aștepte acele IZBĂVIRI iluzorii care, de fapt, nu vor veni niciodată. Căci chiar dacă problemele financiare se vor rezolva, chiar dacă mă voi muta la casă nouă etc., acel eveniment nu va fi ACEA MARE și FINALĂ IZBĂVIRE și ÎMPLINIRE pe care sufletul meu credul a așteptat-o! Sufletul se va obișnui cu acea izbăvire, firea va dori alte lucruri, problemele vieții vor continua. La fel ca Israel, adesea așteptăm un alt Mesia, și o altfel de izbăvire. Așteptăm ceva vizibil, ceva impresionant, ceva legat de această lume, o reabilitare aici și acum. Dar Mesia a venit blând, pe mînzul unei măgărite. **El a venit deja în viața noastră, dar gîngaș și smerit, discret și tăcut. Noi trebuie să Îl descoperim și să ne găsim desfătarea în El!** El a venit deja! Nu mai este nevoie de un eveniment special în viața noastră ca să ne aducă ceva mai deosebit, sau acea izbăvire miraculoasă. Mesia a venit deja! Saltă de bucurie acum și aici! Strigă de veselie acum și aici. Și fă-o în ciuda lipsurilor și a greutăților. **Ele sunt atât de mici față de o comoară atât de mare reprezentată de Isus Hristos!** Mesia a venit! Nu mai ai ce să aștepti! Nu mai ai pentru ce tânji! Singurul lucru pe care Îl poți face este să descoperi și să te cufunzi mai mult în ceea ce ai deja! Și singurul eveniment care va fi cu adevărat semnificativ și va reprezenta o izbăvire mai mare în viitorul tău este DOAR întâlnirea cu El în slavă! Tânjește deci doar pentru mai mult din Mesia care deja a venit și așteaptă doar contopirea finală cu El în slavă.

La fel ca Israel trebuie să ne pocăim. Trebuie să ne pocăim de așteptările false, de speranțele idolatre pe care ni le-am pus în tot felul de izbăviri pământești. Semănăm atât de mult cu Israel. Ce așteptau ei de la Mesia? Ce așteptăm noi de fapt de la Mesia? Mesia a venit la ei blând și cu Cuvântul vieții. Dar ei nu au fost mulțumiți. Ei așteptau altceva. Unii l-au uitat, alții l-au răstignit. Isus a venit și în viața noastră. Suntem pe deplin mulțumitori, stigăm noi de bucurie, săltăm noi de veselie? Sau așteptăm ALTCEVA ca evreii pentru a striga și a sălta de bucurie? Măsura bucuriei și a mulțumirii care există deja în viața ta arată cât de mult prețuiești ceea ce ai deja, cât de mult te desfeți în Mesia care a venit deja! În măsura în care gândim în paradigma: „...voi striga cu adevărat de bucurie și voi sălta cu adevărat de veselie de-abia când în viața mea să ve întâmpla cutare sau cutare izbăvire, lucru, eveniment...”, ca și Israel de altă dată nu știm ceea ce deja avem în Hristos! Nu aceasta era și problema Colosenilor? Ei îl aveau pe Hristos dar mai doreau și altceva și erau foarte atrași în sine de diferite practici iudaice, păgâne, de anumite doctrine filosofice, de religiile misterelor, de experiențe spirituale speciale, de întâlnirile cu îngerii, etc. Răspunsul lui Pavel este simplu: „Nu știți ce aveți!”. Și Pavel nu începe să incrimineze lucrurile de care ei erau atrași, ci mai degrabă Pavel Îl înalță pe Hristos în ochii lor. El nu argumentează prin negare, ci prin afirmare. El le aduce aminte CINE este Hristos și că în El sunt ascunse TOATE comorile înțelepciunii și ale științei. În El locuiește trupește TOATĂ plinătatea dumnezeirii. Noi avem DEJA TOTUL DEPLIN în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri. În ce privește iertarea păcatelor, sfințirea, mântuirea finală, proslăvirea, cunoașterea, înțelepciunea, autoritatea, împlinirea, fericirea, avem TOTUL deplin în El. Deci, nu mai avem, nevoie ÎN SINE de nimic altceva în afară de Hristos. A spune Hristos și X, înseamnă o ofensă adusă la adresa lui Hristos. A spune Hristos și tăierea împrejur, Hristos și filosofia, Hristos și îngerii, Hristos și iudaismul, Hristos și cutare izbăvire pământească, este o ofensă adusă lui Hristos care ne va îndepărta de Hristos. Aceasta nu înseamnă să aruncăm la coș filosofia, iudaismul, pe îngeri. Dar să îi punem acolo unde le este locul: la picioarele lui Hristos și să descoperim pe Hristos în filosofie, iudaism, angeologie, religiile lumii. Și Îl putem descoperi acolo pe Hristos fie prin revelația generală a lui Dumnezeu, fie prin CONTRASTUL dintre minciuna din afara lui Hristos și Adevărul care este Hristos! În lumea pragmatică a sec XXI nu mai avem preocupări profunde de cunoaștere. Nu filosofia, iudaismul, îngerii ne stârnesc căutări în sine făcându-ne să nu mai prețuim ceea ce avem deja în Hristos. O casă, o familie, un venit mai mare, plățirea datoriilor, o carieră, o diplomă, o poziție socială, succesul în lucrare, iată lucrurile prin care suntem noi distrași de la Mărețul Domn Isus Hristos! Și ce să facem? Să le aruncăm la coș? Nu! Ci să le așezăm la picioarele lui Hristos, acolo unde le este locul și să le percepem ca pe niște experiențe formative prin care să aprofundăm ceea ce avem deja. Cum Îl putem descoperi mai mult pe Hristos printr-o carieră? Prin ceea ce El ne va revela despre El prin acea experiență, dar și prin CONTRAST, prin dezamăgirile și neîmplinirile aduse de profesie, prin contrastul dintre hrana vie care satură ce vine de la Hristos și mâncarea înșelătoare și iluzorie pe care ne-o dă o profesie. Deci când ai totul în Hristos, nu arunci restul lumii la coșul de gunoi, ci o așezi la picioarele lui Hristos. Marea problemă este să nu pui ceva din această lume alături de Hristos. Să nu spui Hristos ȘI X. E doar Hristos! Poate fi Hristos înălțat și prin X care-I

slujește, dar la fel de bine poate fi și Hristos fără X! Mai este vreun X pe care îl așteaptă sufletul tău? Sau câți ani ai așteptat acel X? În dinamica așteptărilor, unde se află inima ta? Poate că la fel ca Israel nu trebuie să mai aștepți un Mesia și o izbăvire care nu va veni niciodată, ci să-L redescoperi pe Cel care a venit deja, să Îl plângi pe Cel pe care L-ai uitat, ignorat, ofensat, întristat și străpuns cu așteptările Tale idolatre. Ne gândim la ucenici. Ei tot așteptau marele MOMENT. Dar Isus era deja cu ei! Ce să mai aștepte! Era momentul bucuriei, al sărbătorii! Dar ei așteptau încă... De-abia când Isus le-a fost luat au înțeles ce au pierdut și a izvorât o altă așteptare: cea a reîntâlnirii cu El în slavă. Oare ucenicii au mai așteptat ceva de la pământul acesta atâta vreme cât au păstrat vie amintirea lui Isus în inimile lor? **Cum poți să aștepți altceva când L-ai cunoscut pe Isus?** Iată de ce apostolii au fost liberi, dedicați, focalizați și constanți în slujirea lor. Ei nu mai așteptau ȘI ALTCEVA. Ei nu mai tânjeau și după ALTCEVA din această lume. Mesia venise deja! Și va reveni! Nu mai poți aștepta ceva ce a venit deja ci poți aștepta doar o revenire mai vie a ceea ce a venit deja. Isus a venit și va reveni! Iată pilonii așteptărilor legitime ale sufletului nostru. Între prima arătare și a doua arătare a lui Mesia, ce eveniment mai putem înălța ca să merite să tânjim după el sau să îl așteptăm în sine. În Zaharia 12:10-13 este un pasaj tulburător despre pocăința finală a lui Israel:

10. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.

11. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului.

12. Țara se va jeli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei, deosebit; familia casei lui Natan, deosebit, și femeile ei, deosebit;

13. familia casei lui Levi, deosebit, și femeile ei, deosebit; familia lui Șimei, deosebit, și femeile ei, deosebit;

14. toate celelalte familii, fiecare familie, deosebit, și femeile ei, deosebit.

Da, este un pasaj pentru Israel. Așa l-am văzut dintotdeauna. Dar oare nu este și pentru Biserică? Oare nu este în primul rând pentru mine? Oare nu trebuie mai întâi eu să mă pocăiesc față de Cel care DEJA a venit și pe care eu nu am reușit să Îl prețuiesc cu adevărat? Oare nu din pocăința Bisericii va izvorî și pocăința lui Israel?

(Extras din Matei Cap. 20)

- Irod vs. Anticristul

Irod este un vas diabolic. Este bine de știut că Irod a fost un erou pentru poporul evreu. El a început de jos și și-a câștigat efectiv tronul după multe lupte și strategii diplomatice. Probabil de aceea a și ținut așa de mult la el. Căci Irod era obsedat de faptul că cei din jur se uneltesc împotriva lui. Din pricina acestei obsesii a făcut multe nebunii și a ucis pe mulți apropiați, chiar pe soția sa și pe unii din copiii săi. Irod este cel care a conceput și implementat planul rezidării Templului care fusese avariat de Romani când Pompei a atacat Ierusalimul. Irod a consolidat puterea Iudeii prin zidirea a multe cetăți și cazemate. Pe timpul lui Irod s-au realizat în Iudeea construcții fascinante care și acum sunt considerate un mister și capodopere arhitecturale. Și acest IROD, care de origine era edomit, și care ședea pe tron la Ierusalim, acest Irod a urmărit omorârea Pruncului. Observăm că IROD credea Scriptura dar lupta conștient împotriva ei. El s-a folosit de Scriptură pentru a afla locul nașterii lui Mesia. El a crezut că Mesia s-a născut și a luptat conștient împotriva lui. El a lucrat tainic. El nu și-a exprimat intențiile nici față de marii lui Israel și nici față de magi. El i-a chemat în taină pe magi și i-a rugat să îl înștiințeze când găsesc pruncul pentru a veni și el să se închine lui. Irod și-a jucat foarte bine rolul. Aparent, prieten al poporului lui Dumnezeu, ziditor al Templului, și așteptător înfocat al lui Mesia, dar el urmărea CONȘTIENT omorârea lui Mesia și oprirea împlinirii profețiilor. Și când află că magii au plecat, el își dă arama pe față și omoară fără milă toți pruncii din Betleem și din toate împrejurimile Ierusalimului.

Este dificil să observăm aceste lucruri la Irod și să nu ne gândim la Anticrist, cel care va lupta conștient împotriva lui Hristos. Lupta va fi tot împotriva Pruncului. Pruncul mai trăiește pe pământ în Biserica Sa. Pruncul s-a renăscut din punct de vedere spiritual în inima tuturor celor care se încred în El și de fiecare dată când se naște în inima unui om, Diavolul urmărește același lucru: omorârea Pruncului. Matei capitolul 2 creionează o paradigmă a unui război care a existat înainte de întruparea lui Hristos și care continuă până la a doua Sa venire. Înainte de întruparea lui Hristos cel rău s-a luptat împotriva venirii Sămânței promise în lume, apoi după întrupare s-a luptat împotriva Sămânței Însăși, ca după Înălțarea lui Isus lupta să continue împotriva rămânerii Sămânței promise în lume prin Biserica Sa. Războiul nu este de fapt îndreptat împotriva Bisericii, ci împotriva Pruncului, împotriva lui Hristos. Nu Iosif sau Maria erau ținta atacului, ci PRUNCUL. Iosif și Maria erau cei care adăposteau Pruncul și purtau Pruncul în lume. Toată această realitate a războiului împotriva Pruncului este ÎMPLINIREA a ceea ce fusese vestit. Într-adevăr, ne aducem repede aminte de două pasaje:

- Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul. (Gen.3:15)
- În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de 12 stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare

balaur roș, cu 7 capete, 10 coarne, și 7 cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul când se va naște. (Apoc.12:1-4)

Balaurul se luptă împotriva Pruncului. Ura Balaurului față de femeie este DIN PRICINA Pruncului. La fel și ura Balaurului față de Biserică este tot din pricina Pruncului:

- Și Balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu ***rămășița semintei ei***, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apoc.12:17)

Domnul îi spune lui Samuel când poporul cere un împărat, iar Samuel era tare amărât: *Nu pe tine, ci pe Mine Mă leapădă!* Iar Mântuitorul ne spune atât de clar: ***Veți fi urâți de toți, din pricina numelui Meu.*** (Luca 21:17). Și știm că în spatele urii lumii față de Biserică, este ura celui rău față de Biserică. Ura celui rău față de Biserică este din pricina Pruncului care locuiește pe pământ în Biserică. Cel rău luptă împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Hristos. Omul este prins în acest război. El se naște pe scena acestui război. Omul este urât de cel rău pentru că este creat de Dumnezeu și este și mai urât atunci când se aliază cu Dumnezeu și Dumnezeu locuiește în el pe acest pământ. Dar în esența ei, ura celui rău față de noi izvorăște din ura acestuia față de Prunc. El se luptă cu Pruncul din noi!

Oare Anticrist va juca la fel ca Irod? Oare se va arăta mai întâi prietenul poporului lui Dumnezeu și prietenul lui Mesia pentru ca apoi să caute nimicirea Pruncului din inima Bisericii prin prigoană și înșelăciune? Tot ce e posibil. El va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. El va dori să locuiască el în locul Pruncului în inima Bisericii. Și cu siguranță el poate folosi o strategie asemănătoare cu a lui Irod. Oare nu s-a întâmplat așa deja în istoria Bisericii? Oare după trei secole de prigoniri, deodată Roma și statul devin „prieteni” Bisericii, și oferă protecție și favoruri Bisericii? Și se oferă să facă clădiri mari și minunate și să ofere salarii și putere episcopilor? Și Biserica se lasă sedusă de această ofertă și devine coruptă și firească și apoi devine o instituție moartă care prigonește ea rămășița credincioasă. Oare va proceda în chip asemănător Anticristul în lupta sa împotriva Bisericii? Tot ce este posibil.

Mai observăm că cel rău trage prin atacurile lui la carul de slavă al Domnului. Astfel, Matei evidențiază faptul că atacurile celui rău nu au făcut altceva decât să ducă la ÎMPLINIREA Scripturii și a paradigmatelor mesianice. Cel care luptă împotriva împlinirii Scripturii, prin această luptă, nu a făcut decât să ajute la împlinirea profețiilor. Mare este înțelepciunea lui Dumnezeu.

(Extras din Matei cap. 2)

- Avraam vs Credința în perioada lui Anticrist

Ne amintim de nou de Avraam. De ce când Dumnezeu îi vorbește de Isaac, el râde și spune: *trăiască Ismail înaintea ta!* În primul rând pentru că limita PUTEREA LUI DUMNEZEU. I se părea imposibil ca Dumnezeu să-i dea un copil din Sara, acum la bătrânețe. El era mulțumit cu Ismail. Nu era răzvrătit față de Domnul. Credea în continuare în Domnul. Era mântuit. Se putea lipsi de Isaac! Dumnezeu oricum era singura sa fericire, oricum el nu merita nimic, oricum Dumnezeu nu-i era dator cu nimic, oricum el aștepta cetatea veșnică la învierea morților! Se mulțumea cu o promisiune împlinită SECOND HAND, la mâna a doua. Dar Dumnezeu NU PUTEA ACCEPTA acest lucru. Era în joc, în primul rând, demnitatea și onoarea Sa de Dumnezeu. Dacă promisiunea Sa față de Avraam S-a împlinit prin nașterea lui Agar din Ismail, ce fel de Dumnezeu era El? Ce mesaj transmitea El tuturor celor care trebuiau să calce pe urmele credinței lui Avraam? Am comentat adesea că Avraam și Sara puteau recurge la metoda AGAR înainte de a primi promisiunea că va avea un fiu. De asemenea, în Gen.15, Avraam a crezut că fiul va fi din Sara. Pe baza acelei credințe a fost socotit neprihănit și Domnul i-a dat un fiu. În primul rând față de sine, Dumnezeu nu putea să accepte un asemenea final pămânesc al vieții lui Avraam. În joc era și percepția lui Dumnezeu de către Avraam. În mod indirect, Dumnezeul din mintea lui Avraam, Acela care a împlinit promisiunea prin Ismail, era un Dumnezeu mai puțin glorios, un Dumnezeu limitat în putere, un Dumnezeu care promite ceva ieftin pe care-l poți cumpăra oricând prin puterile tale. Avraam considera că nu mai avea nevoie de nașterea lui Isaac din Sara, dar avea cumplită nevoie de ea. Avraam avea nevoie de această experiență pentru a putea continua drumul aventurii credinței! Dar DUPĂ minunea nașterii lui Isaac, Avraam a putut atinge pe muntele Moria apogeul credinței uimind pe îngeri, pe toți oamenii și chiar pe Dumnezeu Însuși! Dumnezeu avea noi provocări pentru Avraam, noi culmi, noi înălțimi, noi răsplătiri, noi binecuvântări și promisiuni cu care vroia să-L onoreze. Fără nașterea lui Isaac, Avraam nu putea merge mai departe. Mai avea nevoie de un an de așteptare...Era vorba de fapt de 3 luni....Dar pentru Avraam însemna reînceperea drumului chinuitor al trăirii prin credință....Dar de ce era chinuitor? Căci în prima parte a drumului crezuse că Dumnezeu POATE, dar Dumnezeu nu intervenea...Și atunci s-a gândit că NU VREA, și a rezolvat singur problema prin Agar. Și de la Dumnezeu NU VREA...a ajuns la Dumnezeu NU POATE. Multă vreme a crezut că Dumnezeu POATE să îplinească promisiunea prin Sara. Dar se gândea: oare VREA prin Sara? Și Dumnezeu care nu spusese prin SARA, parcă îl încuraja că prin Sara (Sara a fost salvată din haremul lui Faraon prin intervenție divină!). Și Dumnezeu tăcea. Și el s-a gândit că poate nu vrea. Dar acum iată că Dumnezeu îi spunea: EU acum VREAU!....Multă vreme Avraam a așteptat acest: Acum VREAU! ..dar nu a venit. Dar iată că în sfârșit a venit acest: EU VREAU ACUM! Dar paradoxal.acum nu mai vrea Avraam! De ce? Pentru că după o lungă și chinuitoare și dezamăgitoare așteptare, Avraam a interpretat răspunsul lui Dumnezeu: Nu vreau acum! Prin NU VEAU DELOC, nu VREAU NICIODATĂ!...iar apoi a apărut deducția nerostită: Dumnezeu nu a vrut...pentru că nu a putut. Limitând VOIA LUI DUMNEZEU, Avraam a ajuns să LIMITEZE și puterea lui Dumnezeu în care se ancorase

altădată. Acesta este efectul unei lungi așteptări asupra credinței unui fiu de țărână. Dar povestea nu se încheie aici. Dumnezeu îl provoacă pe Avraam să revină la dimensiunea credinței din trecut și să mai accepte încă trei luni de așteptare. Dar Avraam nu mai pare dispus să redeschidă rana. Dar Domnul insistă. Doar prin Isaac voi putea împlini celelalte promisiuni. Ismail este binecuvântat, dar scos în afara liniei mesianice. Avraam se lasă trezit de Dumnezeu pe care-l limitase. Dumnezeu nu e supărat pe Avraam. Știe că așteptarea reprezintă cel mai greu test pentru om. Cei mai mulți oameni au picat acest test în primele luni. Avraam avea 24 de ani de așteptare...și încă era pe drum...și iată că era dispus să reintre în cursa așteptării. Era nevoie de această reintrare în cursă pentru ca Isaac să fie născut. Fără credința activă a lui Avraam, puterea lui Dumnezeu care până atunci nu VOISE, dar care acum VOIA, nu putea fi activată. Până acum cheia fusese în buzunarul lui Dumnezeu. Încă nu VOIA. Nu că nu voia deloc! Mare atenție! Aici greșim adesea. Dumnezeu ne spune NU la un lucru. Și noi ne speriem și înțelegem NU NICIODATĂ. Dar NU-ul din partea unui Dumnezeu BUN și ATOTPUTERNIC înseamnă adesea NU ACUM! El toate le face frumoase DOAR LA VREMEA LOR. Și Lui îi plac lucrurile FOARTE FRUMOASE. EL NU SCAD STANDARDELE. Și pentru ca lucrurile să fie perfecte, e nevoie nu doar de intrarea binecuvântării Sale în scenă, ci de intrarea binecuvântării într-o anumită VREME. Problema nu e *voia lui Dumnezeu*, ci *vremea Lui*. Deci din această cauză, cheia era în buzunarul vremii lui Dumnezeu. Dar iată că vremea sosise! Dar Avraam nu mai era așa de ancorat în puterea lui Dumnezeu. Era nevoie, alături de voia și vremea lui Dumnezeu, și de CREDINȚA LUI AVRAAM pentru ca promisiunea divină să se poată împlini. Acum cheia nu mai era în buzunarul lui Dumnezeu, ci era în buzunarul lui Avraam. Ce va face Avraam? Va reactiva credința în puterea lui Dumnezeu? Dumnezeu VOIA! Era clar! Voia mai mult ca EL! Dar mai credea Avraam în puterea Lui? Mai era dispus să se avânte din nou în aprigul chin al așteptării, în acea bătălie spirituală neîncetată cu glasul Șarpelui care-l îneșea în mintea lui Avraam pe Domnul spunându-i: *Ce fel de Domn este Acesta care te păcălește, care te trage pe sfoară, care te face să renunți la atâtea și nu împlinește ce a promis? Cum poți să mergi pe mâna Lui? Cum poți să accepți pierderile din pricina Lui?* Din pricina acestui glas batjocoritor, și pentru a-și salva relația cu Domnul și credința în El, Avraam alege să se convingă pe sine că Ismail e împlinirea promisiunii și alege să nu mai aștepte deloc împlinirea promisiunii. Poziția de AȘTEPTĂTOR îl făcea vulnerabil, făcea însăși relația sa cu Domnul vulnerabilă. Ideea de a aștepta, de a spera, redeschidea vocea batjocoritoare a Șarpelui. Și acum din nou așteptare, din nou luptă spirituală. Trei luni, doar trei luni....până când Sara va rămâne însărcinată. Sara nu a rămas pur și simplu însărcinată. Avraam a trebuit să creadă că Dumnezeu i-l va da pe Isaac din Sara. Iată ce ne spune Pavel în Romani:

17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu **în care a crezut**, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.

18. **Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut**, și **astfel a ajuns** tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19. Și, fiindcă *n-a fost slab în credință*, el **nu s-a uitat** la *trupul său* care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – *nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii*.

20. *El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu*, prin necredință, ci, **întărit prin credința** lui, **a dat slavă lui Dumnezeu**.

21. **deplin încredințat** că El ce făgăduiește, **poate** să și împlinească.

22. **De aceea credința aceasta** „i-a fost socotită ca neprihănire.”

Deci Avraam nu a așteptat pur și simplu și s-a trezit că Sara a rămas însărcinată. Căci ce putea Avraam decât să aștepte. Putea face altceva? Dar Pavel insistă că el nu doar a așteptat (căci oricum nu putea face altceva), ci că a AȘTEPTAT CREZÂND. Nu e deci situația cuplului care nu poate avea copii și așteaptă voia sorții divine. Ce poți să faci decât să aștepti? Dacă Dumnezeu va interveni cu un copil, BINE!...Dacă NU, Doamne, ajută-ne să acceptăm. Nu asta a fost la Avraam. A fost poate până la 75 de ani. Dar DUPĂ ce DUMNEZEU i-a dat promisiunile, AȘTEPTAREA A FOST CU TOTUL ALTFEL. El a așteptat CREZÂND!!! Acest lucru îl subliniază Pavel aproape cu DISPERARE în pasajul de mai sus. Iată că în câteva versete, el accentuează în diverse forme de aproximativ 10 ori că Avraam nu s-a trezit cu promisiunea împlinită, ci că Dumnezeu a împlinit promisiunea datorită credinței Lui. Era vorba nu de un DAT, ci de o conlucrare între Dumnezeu și Avraam. Și Avraam a trebuit să creadă în CREDINCIOȘIA LUI DUMNEZEU dar și în PUTEREA LUI...tema de la care am pornit această incursiune în viața tatălui credinței. Spre deosebire de celelalte cupluri fără copii, Avraam primise o promisiune directă din gura lui Dumnezeu. Iată de ce la el traseul trebuia să fie ALTUL, și așteptarea trebuia să fie altfel, adică ACTIVĂ, plină de CREDINȚĂ. Deci încă TREI LUNI! Avraam știa și VREMEA. Dacă ai așteptat 24 de ani...ce mai înseamnă trei luni? Și totuși...de necrezut...în aceste trei luni...Avraam o dă pe Sara lui Abimelec....am mai comentat acest tablou cu alte ocazii. Acum doar menționăm că cele trei luni de așteptare erau în mijlocul unui război spiritual cumplit care s-a întezit foarte mult. Era ultima sută de metri. Diavolul știa că are puțină vreme. Și a luptat până la capăt. Și Avraam a cedat! Dar Domnul a intervenit din nou. Nu l-a constrâns, dar l-a ajutat să revină pe drumul credinței. Iată deci că și actul credinței, partea omului cum am spune noi, nu s-a realizat decât tot prin harul, puterea și încurajările lui Dumnezeu. Dar aceasta fără ca alegerea credinței lui Avraam să fie mutilată. Aici e o mare taină.

Cele trei luni din viața lui Avraam. Nu a fost o așteptare moartă. Nu a fost o simplă trecere a timpului. Nu a fost doar o scurgere a vremiiacompaniate de gândul: *să vedem ce se întâmplă....sau fie ce o fi!* Avraam A DAT SLAVĂ LUI DUMNEZEU crezând în cele trei luni de zile că Isaac se va naște! Cum și-a manifestat el această credință? A fost doar în inima sa ca în Gen.15:6, sau s-a și manifestat într-un fel? Desigur că Avraam trebuia să întrețină relații sexuale cu Sara în cele trei luni. Era un mod prin care își putea și TREBUIA să-și manifeste CREDINȚA în promisiune. Promisiunea era acum completă: din el **și din Sara**. Actul sexual era necesar pentru împlinirea promisiunii.

În cele trei luni, Avraam trebuie să-și continue umblarea cu Dumnezeu crezând în acea promisiune specifică. Deci nu doar să creadă promisiunea, și nici doar să umble cu Domnul ca mai înainte. Avraam nu se oprește din drumul umblării cu Dumnezeu și trei luni așteaptă într-o tensiune maximă împlinirea promisiunii. Avraam continuă umblarea cu Domnul: mijlocește pentru Sodoma și Gomora...apoi mijlocește pentru vindecarea femeilor din Gherar...Dar nici nu putea doar să continue umblarea cu Domnul ca mai înainte....El trebuia să și CREADĂ în acea promisiune specifică care avea acum și un termen...aproximativ 3 luni...Deci trebuiau ținute vii ambele dimensiuni ale credinței: umblarea cu Domnul ȘI încrederea în acea promisiune specifică. Diavolul lovește în credința lui Avraam și ca în Egipt, încearcă să îndepărteze pe Sara de Avraam. El a înțeles de la început MIZA bătăliei, și s-a luptat ca Avraam să se separe de Sara. Dar PUTEREA LUI DUMNEZEU și revenirea în credință a lui Avraam i-a readus împreună.

Sara a avut o sarcină normală...adică de 9 luni. Desigur Dumnezeu putea să facă ca Sara să rămână însărcinată în luna 11-a înainte de acel termen de un an și să facă să evolueze sarcina mai repede și Isaac să se nască după o lună de stat în pântece. Dar Dumnezeu dă o sarcină normală....Și nu mărește perioada de așteptare la limita insuportabilității. Dumnezeu nu e interesat să-l chinuie pe Avraam și să-l testeze de dragul de a-l testa. Dumnezeu nu se joacă cu Avraam. Dumnezeu nu vrea să-l testeze pe Avraam până când acesta, om slab, fiu al țărâniei va cădea umilit la pământ. După trei luni Sara rămâne însărcinată....Dar când și-a dat ea seama de acest lucru....căci nu-i mai venea rândul la femeilor...și-a dat seama ceva mai bine după trei luni...așteptarea a durat mai mult de trei luni...după 5,6 luni...lucrurile erau deja clare. Sara a rămas însărcinată. Ea și-a dat seama de acest lucru și a ales să ASCUNDĂ acest lucru de rușinea oamenilor...Dumnezeu nu prelungit chinul la infinit...și nu i-a încercat la nesfârșit....Sosis vremea ca Domnul să lucreze. Și El a lucrat. Nu a mai zăbovit. Nu a mai amânat. Când sosește vremea potrivită, NIMIC nu-I mai poate sta în drum....de fapt doar un singur lucru...necredința omului. Dacă Avraam ar fi refuzat provocarea...Isaac nu s-ar mai fi născut. Dar cu Avraam crezând, cu voia și puterea lui Dumnezeu, cu vremea potrivită, nimeni și nimic nu se mai puteau împotrivi împlinirii promisiunii lui Dumnezeu!

Avraam dă slavă lui Dumnezeu crezând! În ce sens? Atunci când Îl onorăm pe Dumnezeu recunoscând cine este El cu adevărat, Numele Său este slăvit. Laudele copiilor închid gura vrăjmașilor Domnului. Avraam a crezut că Dumnezeu este așa cum pretinde a fi: credincios și atotputernic. Și acest lucru a adus bucurie în inima Tatălui ceresc și slavă Numelui Său. Când un muritor care nu vede pe Domnul, alege să se încreadă în El și să meargă pe mâna Lui în ciuda evidențelor vizibile, Numele Său este glorificat înaintea oamenilor, îngerilor și demonilor. Aici este o taină. Vremea Sa este desăvârșită. De ce nu a intervenit mai devreme cu această minune în viața lui Avraam? De ce a spus atâta vreme: Nu încă!, și a spus atâția ani Nu încă!, încât Avraam a înțeles: NU pentru totdeauna! ? Pentru Avraam, a însemnat ani de așteptare, de chin, de război spiritual, de confruntare cu glasul Șarpelui care invocă mereu promisiunea neîmplinită a Domnului. Fiul a venit. Dar putea veni mai devreme! De ce a venit așa târziu? Unde este binele lui Avraam, unde este iubirea lui Dumnezeu pentru el, unde este perfecțiunea vremii Lui?

Avraam a avut nevoie de această îndelungă așteptare pentru ca a sa credință să fie testată și curățită. Cu cât așteptarea este mai lungă și mai grea, cu atât strălucește mai mult intervenția puterii lui Dumnezeu; cu atât la sfârșitul labirintului saltul credinței este mai mare, cu atât credința curățită este gata acum să escaladeze munți și mai înalți! Doar după nașterea lui Isaac, Avraam a putut să ia marele test: să-l aducă pe Isaac ca jertfă! Prima minune a arătat lui Avraam credincioșia și PUTEREA LUI DUMNEZEU. Nașterea lui Isaac este ca o naștere din moarte, ca o înviere din morți. Ea prefigurează învierea lui Isus Hristos (vezi finalul lui Romani 4). Având această experiență, Avraam a putut să-l aducă pe Isaac ca jertfă crezând că Dumnezeu îl va învia apoi din morți! (vezi Evrei 11). Vremea mai târzie a nașterii lui Isaac a fost vremea potrivită. În joc nu era doar nevoia lui Avraam de a avea un fiu. În joc era curățirea credinței lui Avraam și pregătirea ei pentru unul din cele mai înalte vârfuri din istoria omenirii. Testul luat de Avraam în Gen.22 este cel mai mare test al credinței dat vreunui credincios vreodată. Doar testul credinței lui Isus în fața crucii eclipsează testul din Gen.22. De aceea, după ce Avraam ia testul, bucuria și binecuvântările lui Dumnezeu se revarsă ca un potop nesfârșit. Parcă Dumnezeu nu se mai oprește rostind: *Cu adevărat te voi binecuvânta! Cu adevărat te voi înmulți! Cu adevărat...*

După nașterea lui Isaac, nu mai vedem ezitări în credința avraamică. Drumul credinței continuă. Victoriile de ieri nu înseamnă victoriile de azi. Credința trebuie reînnoită în fiecare zi. Și Avraam o face până la capăt, dar după nașterea lui Isaac o face cu un ALT suflu, fără ezitări. Marile ezitări ale credinței lui Avraam sunt TOATE înainte de nașterea lui Isaac. După nașterea lui Isaac, Avraam:

- Nu ezită în a-l alunga pe Ismail.
- Nu ezită în a-l jertfi pe Isaac.
- Nu se lasă intimidat de veștile despre înmulțirea familiei rudelor sale.
- Rămâne străin și călător în țară.
- Preotește petru Domnul chiar în cele mai dificile momente (moartea Sarei).
- Și nu-l presează pe Isaac să se căsătorească! Nu mai scade standardele în dreptul instituției căsătoriei (cum a făcut cu Agar..), ci așteaptă implicarea și călăuzirea divină pentru ca Isaac să-și găsească un ajutor potrivit.
- Nu cârtește când află că soția aleasă de Domnul pentru Isaac este stearpă.
- Duce drumul credinței până la capăt, fără mari ezitări.
- Moare în credință fără să fi căpătat țara promisă!

Durerile aşteptării din prima parte a vieţii lui Avraam au făcut posibilă domnia sa prin credinţă neclintită în a doua parte a vieţii sale! Iată deci cât de mult l-a iubit Domnul pe Avraam ÎNTĂRZIIND în împlinirea promisiunii Sale, şi cât de potrivită a fost vremea aleasă de El!

Aşteptarea este cel mai greu test dat omului care din fire e lipsit de răbdare. Marii oameni ai credinţei s-au confruntat cu marele test al aşteptării împlinirii unei promisiuni. TOŢI au ezitat...mulţi au revenit, unii au căzut de tot...Noe, Avraam, Iosif, Moise, Iosua şi Caleb, Saul, David, Ezechia, Daniel...Şi tot Israelul este chemat să AŞTEPTE pe Mesia, şi apoi întreaga Biserică este chemată să aştepte pe Isus Hristos. Dumnezeu leagă destinul TUTUROR credincioşilor de aşteptarea împlinirii promisiunii Sale.

Şi învăţăm de la Avraam. Promisiunile divine sunt condiţionate. Avraam a trebuit să aştepte CREZÂND, pentru ca Domnul să-şi poată împlini promisiunea şi să i-l dea pe Isaac. Deci nu este vorba de acea aşteptare moartă, neputincioasă (pot face altceva decât să aştept?) a unui moment magic prestabilit de Domnul, ci e vorba de o aşteptare VIE, de tip avraamic, plină de credinţă. Mă gândesc la creştinii care vor parcurge ultima perioadă din istorie, care vor traversa prigoana lui Anticrist. Apariţia lui Anticrist va fi ca şi glasul lui Dumnezeu către Avraam atunci când i-a spus: *Etapa lui Nu încă! a trecut! Acum a sosit ceasul! La anul pe vremea aceasta îmi voi împlini promisiunea...*După descoperirea omului fărădelegii, Biserica credincioasă va putea şti că păşeşte pe ultima sută de metri a istoriei. E vorba de PUŢIN timp. E vorba de câţiva ani. 3,5 ani? Nu ştim SIGUR şi e înţelept să nu ne închidem în scheme escatologice rigide şi prea sigure. Dar oricum va fi vorba de o perioadă istoric scurtă. Nu zeci de ani şi câţiva ani...foarte posibil chiar 3,5 ani ca şi în perioada lui Antiohus Epifanes. Luptele vor fi mari. Faptul că vom şti că perioada va fi scurtă şi scurtată de Domnul va fi o resursă cheie să putem răbda până la sfârşit. Care va fi cel mai greu lucru pentru acei credincioşi? Dincolo de suferinţă...va fi să CREADĂ (ca Avraam de altădată) că după peste 2000 de ani de TĂCERE la toate rugile credincioşilor care au strigat: *Vino, Doamne Isuse!*, a sosit în sfârşit vremea potrivită, şi Domnul e credincios, poate şi vrea să-şi împlinească promisiunea. Şi la fel ca în cazul lui Avraam promisiunea nu va viza lumea de dincolo, ci această realitate: Isus Hristos se va arăta pe acest pământ în chip vizibil, la fel cum puterea lui Dumnezeu s-a arătat în chip vizibil în viaţa lui Avraam prin naşterea lui Isaac! La fel cum le-a fost atât de greu ucenicilor să creadă în acele 3 zile că Isus va învia, la fel de greu va fi pentru Biserică să creadă că Isus va reveni curând! Şi la fel ca la Avraam, va fi nevoie de credinţă. Va fi nevoie ca acei credincioşi nu doar să aştepte voia sorţii sau moartea, ci să aştepte revenirea Domnului Isus în slavă. Şi la fel ca şi la Avraam, alături de umblarea cu Domnul prin credinţă, vor trebui să creadă mai mult ca niciodată în împlinirea acestei promisiuni specifice: *Eu voi veni în sfârşit!* La fel ca şi în dreptul lui Avraam, toate presiunile demonice se vor aduna pentru a descuraja credinţa Bisericii în promisiunea lui Isus că va reveni! Şi ce cumplit va fi războiul! Dar de unde vor avea acei credincioşi puterea să aştepte CREZÂND până la capăt? Din undelemnul adunat din viaţa lor de credinţă cu Domnul....din lungile aşteptări, din chinuitoarele labirinturi parcurse până la capăt ÎNAINTE de acest ULTIM labirint al istoriei! Ferice de cel închis ca David, ca Iosif, ca Avraam în labirintul

unei așteptări îndelungate și chinuitoare. Ei sunt iubiți MULT de Domnul. Au șansa să aștepte crezând până la capăt, pentru a vedea slava și gloria lui Dumnezeu de la final. Și cu cât mai lung și mai chinuitor va fi labirintul, cu atât stâlpul de susținere al credinței va fi mai puternic și mai viguros, și cu atât vor fi mai pregătiți pentru ultimul labirint al istoriei. Cei care vor accepta provocarea acestor tipuri de labirinturi sunt cei care în acea perioadă finală a istoriei vor face mari isprăvi, vor cunoaște pe Domnul, vor înțelege vremurile și vor învăța pe mulți. Ei vor păși demni, ca împărați. Ei vor domni prin Hristos în această viață în mijlocul celei mai întunecate furtuni din istoria omenirii. Ei vor da slavă lui Dumnezeu crezând împotriva oricărei NĂDEJDI până la capăt! Ei vor face ca gloria Numelui lui Dumnezeu să strălucească mai mult ca niciodată. Ei vor eclipsa credința lui Avraam, Iosif și David la un loc! Ei vor urma modelul credinței lui Isus! Ei vor spăla rușinea ucenicilor care în cele trei zile nu au mai crezut în învierea lui Isus. Ei vor primi onoarea de a ridica cele mai frumoase laude ale pruncilor spre slava Domnului și spre închiderea gurii vrăjmașilor Lui! Bătălia nu va fi doar să ai curajul să fii martir...adică să alegi moartea în locul lepădării lui Hristos. Bătălia va fi să rabzi CREZÂND că Isus va reveni pe nori. Bătălia va fi să nu te mulțumești cu Ismail (izbăvirea prin moartea fizică, mai ușor de acceptat și de crezut...), ci bătălia va fi să aștepti pe Isaac (împlinirea promisiunii divine prin trimiterea lui Isus în slavă să te izbăvească!). Izbăvitorul promis nu va fi moartea (Ismail), ci revenirea lui Isus (Isaac). Pe umerii acelor credincioși nu se va așeza povara unui deceniu de așteptare (ca la Avraam), ci o povară istorică de peste 2000 de ani. Gândul cel mai chinuitor al lui Avraam în ultimele clipe de așteptare ar fi putut fi următorul: *dacă Dumnezeu nu a intervenit în 25 de ani, de ce ar interveni acum? După cum nu a intervenit în 25 de ani, nu va interveni nici acum. Poate nu ai înțeles cum trebuie promisiunea Lui...Iar la ultimii credincioși va fi: milioane de credincioși L-au așteptat peste 2000 de ani și El nu a venit...ce te face să crezi că va veni acum? Moartea da... va veni. Dar El? După cum nu a răspuns 2000 de ani va tăcea și acum! Oare ai înțeles cum trebuie promisiunea Sa? Oare ai înțeles cum trebuie VREMURILE? Oare chiar pășești prin ultima perioadă a istoriei? Oare e vorba chiar de Anticrist? Și dacă e El, de unde știi că nu va crea o dinastie și că va mai domni încă 100 de ani pe pământ și apoi va veni Isus? Dar cel ce are untdelemn în candelă, ca Avraam de altădată, nu va răspunde glasului batjocoritorului, ci își va face fața ca o cremene și va alege să creadă împotriva oricărei nădejdi și va parcurge ultima parte din labirint, așteptând CU CREDINȚĂ și celebrând deja Sărbătoarea întâlnirii cu Domnul în slavă! Ce final glorios al istoriei! Finalul...da...finalul. Finalul unei cărți, unui film, unei opere, unei piese de teatru...Finalul unei mari opere este plin de glorie și el duce întreaga operă pe culmi și mai înalte ale frumosului. Oare ce FINAL va scrie Marele Scriitor acestei istorii zbuciumate a pământului? Nu poate fi decât unul glorios care să-l reprezinte, unul mai glorios decât nașterea lui Isaac, decât izbăvirea lui Iosif din temniță și decât înălțarea lui David ca împărat. Însuși Fiul lui Dumnezeu va veni să izbăvească pe cei care L-au așteptat crezând până la capăt, după cum este scris:*

- Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte

păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ***ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă!***

(Evrei 9:27-28)

Și un lucru pe care-l vor fi învățat acești minunați eroi ai credinței, în aventura labirintelor vieții lor, va fi să aștepte prin puterea lui Dumnezeu. În labirintul așteptării descoperim mai întâi limitele noastre umane. Nu este uman să aștepti atât de mult împotriva oricărei nădejdi. Așteptarea, răbdarea este ceva divin și nu omenesc. Ține de cer și nu de pământ. Acceptăm că nu putem aștepta atât de mult și-L rugăm pe Domnul să ne ajute să așteptăm, să aștepte El Însuși prin noi. Și învățăm să așteptăm ***prin har!*** Învățăm să-L rugăm în fiecare dimineață: *Doamne, ajută-mă să aștept și azi...doar azi. Eu nu pot, dar tu poți. Doar în tine mă încred!* Și descoperim cu fiecare nouă zi de așteptare cum Dumnezeu ne dă un nou imbold, o nouă încurajare, un nou gând, o mică schimbare în bine a situației, o luminiță de la capătul tunelului...o nouă mică-mare suflare de viață. Și suflarea de viață va fi suficient de mare să ne ajute să așteptăm cu credință și acea zi...dar suficient de mică să ne ajute doar pentru acea zi. Următoarea zi va fi o nouă provocare, o nouă suflare de viață, o nouă mângâiere! Va fi o aventură a credinței! Mult mai frumoasă ca cea când nu ai ce mânca și vezi cum în fiecare nouă zi Domnul trimite din nou corbii săi pentru a te mai hrăni o zi. Acum va fi vorba de o hrană mai greu de procurat. O hrană pe care nu ți-o pot da corbii, ci doar îngerii. Îngerii vor fi corbii care în fiecare zi îți vor mai da o porție mică-mare de mâncare. Dimineața vom simți din nou neputința, chinul așteptării. Să mai aștepti doar o oră va părea un IAD de nesuportat. Să aștepti încă o săptămână sau un an...o nebunie, ceva absolut imposibil...și în această neputință strigăm către Domnul...El e credincios pentru că trimite un nou corb cu o nouă hrană...cea de ieri nu mai e valabilă...avem nevoie de o încurajare nouă, proaspătă. Și El e credincios și o trimite...și e o hrană nu pentru un an, nu pentru o săptămână...nici măcar pentru două zile...e o hrană doar pentru azi...și uneori ne-o dă dimineața mai toată...alteori dimineața ne dă doar puțin...apoi încă o firmitură...apoi încă o firmitură...și încă un pas...și încă un pas...și am ajuns seara...și s-a mai dus o zi...și apoi din nou...aventura continuă...Și vom fi liniștiți...va fi greu...dar vom avea pace...nu vom mai simți așa de tare chinul așteptării. Așteptarea va deveni în parte frumoasă. Vom avea pace. Vom fi doar curioși: cum mă va convinge Domnul să aștept și azi? Ce metodă nouă va folosi? Ce fel de corb va mai trimite? Va fi o nouă descoperire din Scripturi? Va fi o experiență? Va fi o coincidență sfântă? Va fi reactivarea unui stâlp de aducere aminte? Va fi amintirea unui personaj din vechime? Va fi exemplul viu al unui frate? Va fi printr-un vis? Va fi printr-un frate? Va fi o porție întreagă? Sau va fi cu picătura? Va fi mai devreme în zi sau mai pe seară? Va fi vindecarea unui frate sau o nouă convertire? Va fi o intervenție în lumea materială sau una în sufletul meu? Va fi ceva nou despre crucea lui Hristos? Oare ce va fi...? Și ne întrebăm doar pentru azi...nu ne mai este teamă că vom renunța/ ȘTIM dinainte că vom parcurge și acea zi. Nu ne mai îndoim. Știm că Domnul va fi credincios. Știm că nu e prin puterea noastră. Știm că e prin puterea Lui. Știm în cine am crezut. Știm că vom fi biruitori și AZI. Știm că nu are rost să ne gândim pentru Măine..doar azi..doar realul, doar prezentul. Dar ne păstrăm curiozitatea. Știm că

Domnul ne va purta și azi în carul Său de biruință. Știm că partea noastră e doar să cerem și să primim, să trăim prin har și nu bazându-ne pe deprinderile noastre spirituale și pe voința noastră umană...Dar SINGURA întrebare va fi doar: CUM ne va purta și azi? Chinul așteptării se va diminua...căci vom fi învățat să așteptăm prin PUTEREA LUI. Va rămâne și ceva durere, greul Îl va duce Isus...dar vom simți și noi ceva din ea...că de, ca să ne poată răsplăti trebuie și să suferim cu El...Dar nu durerea va fi centrul atenției noastre. Ea va fi eclipsată de curiozitatea și bucuria anticipată a degustării unei noi și proaspete măsuri de har. Și bucuria va fi și mai mare. Căci vom ști că acea măsură de har o vom putea da mai departe și fraților noștri. Măsura de har nu e doar pentru noi. E și pentru ceilalți. Ne vom bucura și mai mult gândindu-ne, nu atât la faptul că vom fi din nou mângâiați, ci mai ales la faptul că prin mângâierea noastră vom putea mângâia și pe ceilalți. Mai întâi celălalt...Și vom ști că, nu numai că nu putem să așteptăm prin puterea noastră, nu doar că vom putea primi noi mângâieri pe care să le dăruim și altora, dar vom ști că așteptăm cu El. Așteptarea este cu atât mai chinuitoare cu cât ești singur. Dacă ești foarte, foarte obosit și aștepti un tren care nu mai vine este cu atât mai greu cu cât ești singur. Dar dacă ești în stație cu logodnica de care ești îndrăgostit lulea...durerea așteptării nu dispăre...tot vrei ca trenul să vină căci ești frânt, dar așteptarea e tare dulce. O nădejde amânată îmbolnăvește sufletul. Dumnezeu nu vrea să ne îmbolnăvim în lunga așteptare a împlinirii promisiunilor Lui. Și de aceea ne învață să așteptăm prin puterea Lui, iubind pe ceilalți și ÎMPREUNĂ cu El! E adevărat că așteptăm pe Domnul! Dar Domnul este deja! Desigur, nu-l vedem și suntem încă în firea pământească. Și ce va fi este infinit de glorios! Dar El este ACUM ȘI AICI cu noi. De fapt El este la fel de VIU cum va fi și atunci. Doar că nu-l simțim la fel de VIU. Și El nu este ca speranță, ca gând, ca idee, ci ca PERSOANĂ. Părtașia cu El este cât se poate de prezentă, vie și reală. Așteptarea Lui e dulce...căci Persoana așteptată din trenul care întârzie atât de mult este Aceași care ne ține de urât pe peronul gării înfrigurate. Durerea nu a dispărut...dar ea nu mai contează...așteptăm prin puterea Lui, iubind pe frați, și desfătându-ne în El! Așteptarea ce părea de nesuportat a devenit atât de dulce...căci El e aici, acum și aici, El Domnul slavei coborât în întunecatului nostru labirint...Și zilnic de șoptește iubirea Lui...nu foarte tare dar nici prea încet...și ce DULCI sunt șoptele Lui...Și chiar dacă azi nu a venit încă în slavă...știi că azi o nouă șoptă proaspătă, vie din El va veni către tine...de când trăiești prin har, de când Îl chemi în fiecare zi...șopta nu te-a dezamăgit niciodată. Ea a fost mereu acolo...ca să-ți învioreze sufletul...Știi că azi nu e o zi banală...că nu va fi ca ieri...că nu e o zi fără rost...o mare de sînge a curs ca ziua de azi să poate fi în viața ta. Și El, Dumnezeu cel viu, îți va da și astăzi viață prin glasul Său...Cel care experimentează această PUTERE...nu se mai teme de încă o NOUĂ AȘTEPTARE...Ci așteaptă cu drag așteptarea...Așteaptă cu drag ULTIMA așteptare...căci cu cât așteptarea va fi mai grea ...cu atât mai intense și minunate vor fi șoptele Sale...cum să ratezi un asemenea labirint? O asemenea aventură unică din care știi dinainte că vei ieși biruitor, care aduce și glorie imensă lui Dumnezeu și care este și răsplătită pentru vecie? O, vino tu, ultimă așteptare...căci de-abia așteptăm ca Domnul să scoată din gura noastră cele mai frumoase cântece de laudă care vor astupa pentru totdeauna gura vrăjmașilor Domnului!

(Extras din Matei Cap. 22)

- Adam vs Isus Mirele

Ne aducem aminte de Adam și de căutarea lui...El a căutat în întreaga creație un ajutor care să i se potrivească...A văzut animale minunate, inteligente, superbe...Înainte de cădere, slava animalelor era nebănuț de mare...Puteau vorbi, putea relaționa altfel cu omul. Adam ar fi putut da titlul unei specii mai inteligente de ajutor potrivit al său, dar ar fi fost doar un titlu...Faptic nu i-ar fi putut fi un ajutor potrivit. Căci Adam era atât de inteligent, atât de slăvit, era Regele creației. Era o diferență de esență, de natură, o diferență ONTOLOGICĂ între el și toate viețuitoarele...Și atunci Dumnezeu L-a adormit...și din coasta sa a făcut-o pe Eva...os din oasele Lui și carnea din carnea Lui...de aceeași natură cu el, purtând ADN-ul său...și chipul lui Dumnezeu. Și de-abia atunci el a spus: Iată în sfârșit...! Dar ca să apară Eva, el a trebuit să adoarmă, să fie rănit, să fie vindecat și retrezit...

Întrezărim noi asemănări și diferențe între Primul Adam și al doilea Adam. Fiul lui Dumnezeu poartă din eternitate esența Tatălui, și acea taină a iubirii jertfitoare. Ideea unui ajutor potrivit Fiului lui Dumnezeu părea o imposibilitate. Toate făpturile create, toți îngerii, arhanghelii și serafimii, Adam însuși...toți la un loc nu puteau forma un ajutor potrivit Fiului lui Dumnezeu. Dacă distanța dintre viețuitoare și Adam era imensă, distanța dintre Fiul lui Dumnezeu și toate făpturile create era și mai mare! Puteau căpăta titlul de ajutor potrivit...dar efectiv să-i fie un ajutor potrivit...era practic imposibil. Căci simplul act creator, simpla aducere în ființă nu imprima în făpturile create ADN-ul iubirii jertfitoare din inima Fiului.

La fel cum animalele, deși erau tot din Dumnezeu, nu purtau chipul Domnului pe care-l purta Adam, la fel toate făpturile create, deși erau din Dumnezeu, nu purtau ADN-ul iubirii jertfitoare care-L purta doar Fiul. Nimeni deci, nu era os din oasele Lui și carne din carnea Lui. Și au trecut multe veșnicii și nu s-a găsit niciun ajutor potrivit pentru Fiul. Dar Tatăl i-a spus: Eu am un plan. Și voi face imposibilul. Îți voi da un ajutor potrivit, și va fi atât de potrivit încât Tu Însuși vei amuți. Dar nu va fi ușor. Va trebui să mergi pe mâna mea...

Și Fiul a mers pe mâna Tatălui și la fel ca Primul Adam a adormit...dar a fost un somn al morții. Și Domnul I-a deschis o rană ca Celui dintâi Adam, dar dacă primul Adam nu a simțit nimic, al doilea Adam a fost zdrobit de durerea deschiderii acestei răni și din această durere a iubirii jertfitoare, Dumnezeu a luat o coastă...și din ea a făcut Biserica care poartă ADN-ul iubirii jertfitoare, care este os din oasele Lui și carne din carnea Lui. Și apoi a înviat pe al doilea Adam și i-a prezentat Mireasa...Și Fiul a amuțit...S-a înviorat...Durerea a fost uitată și a spus ca Adam de altădată: Iată, în sfârșit, pe aceea care este os din oasele Mele și carne din carnea Mea...Ea se va numi Mireasa Mielului căci a fost luată din Hristos!

Ce taină! Ce minune! Cât de frumoasă trebuie să fie Mireasa la Nunta Mielului încât însuși Fiul lui Dumnezeu, Frumusețea Însăși, să fie copleșit de frumusețea ei? Și să spună: „a meritat, a meritat Jertfa, crucea”...ce mare e bucuria Nunții!

Oare cât de mult își dorește Tatăl acest eveniment? Oare cât de mult își dorește Fiul începerea nunții? Oare cât de mult așteaptă îngerii măreața Nuntă? Și totuși, au trecut două mii de ani și nunta încă nu a avut loc...De ce? Medităm din nou la misterioasa întrebare....Până la cruce, putem spune că Mirele nu era gata. Dar prin cruce și înviere, Mirele este gata, pregătit pentru unirea cu Mireasa. Fiul Și-a încheiat lucrarea. El șade întrupat și în toată slava și splendoarea la dreapta Tatălui așteptând cu nerăbdare nunta. Dar Mireasa încă nu este gata...Și El Însuși, ca Mare Preot, o pregătește: Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană...Mireasa încă nu este gata, este încă în proces de curățire, de devenire, de modelare...numărul deplin al Neamurilor și Israel ca națiune...ultimele pietre din Templul cel viu trebuie și ele căutate, curățate, și așezate în mărețul Templu al Bisericii Istorice și Universale....Oare câte pietre mai sunt? Poate mai este o singură piatră de găsit și mântuit? Să o căutăm azi printre oameni unde Domnul ne-a așezat. Poate e colegul tău? Poate e vecinul tău...? Nu știm. De aceea, să căutăm cu disperare și să aruncăm neîncetat Sămînța vieții...

Mirele așteaptă ca Mireasa să fie gata...Pavel ne vorbește despre o VREME potrivită a NUNȚII Mielului. Nunta va avea loc cu siguranță! Mirele e gata! Mireasa este și ea în pregătire! Dar domnul vrea ca Nunta să fie PERFECTĂ! Și orice lucru El îl face frumos la vremea Lui! Contează nu doar lucrul, ci și VREMEA pentru ca frumusețea să fie perfectă. Și Nunta Mielului are o vreme a ei...o vreme potrivită...iată ce ne spune Pavel:

- Să păzești porunca fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută **LA VREMEA EI** de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul Împăraților, și Domnul Domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin (1 Timotei 6:15-16).

Dacă Domnul nu a venit, înseamnă că încă nu e vremea POTRIVITĂ. De ce nu este ÎNCĂ vremea potrivită? Păi, Mireasa nu este ÎNCĂ gata! Vremea potrivită va fi când Mireasa va fi gata, iar în procesul de pregătire al Miresei alături de ritmul hotărât de Domnul, există o variabilă a credincioșiei Miresei care poate grăbi procesul. Mirele ȘTIE și POATE să o pregătească. Cu cât Mireasa e mai fidelă, cu cât se lasă mai mult modelată de Mire, cu cât acceptă curățirile la care o supune Fiul, cu atât va fi gata mai repede. Vei vrea să grăbești măreața nuntă? Așteaptă activ și nu pasiv! Nu aștepta un an magic, ci grăbește vremea potrivită lăsându-te modelat și curățit de Domnul tău. Lasă-te și azi condus de El în labirintele întunecate, în valea plângerii. Nu-ți mai fie teamă. Urmează calea crucii. Nu știi ? Nu ai auzit? Tot nu ai înțeles? El e cu tine. Va fi bine. Nu vei muri, ci vei trăi! Nu vei fi dat de rușine, ci toți cei ce au vorbit împotriva ta vor roși. În valea umbrei morții dacă e nevoie...nu I te mai opune...El știe mai bine...Ai încredere...Operația va reuși! Nu îngreuna și nu mări perioada de timp a modelării tale....grăbește ziua nunții și nu o îndepărta!

Sunt pierdut în frumusețea cerului...pământul îmi este străin...Îmi este greu să cobor de pe muntele Schimbării la Față...Dar nu a sosit vremea...Dă-mi, Doamne, putere să aștept și azi...Frumusețea slavei viitoare mă paralizează...mă face să îmi pierd răbdarea și așteptarea devine din ce în ce mai grea...devine un chin care-mi ostenește vlaga sufletului...Dar Tu încingete-Te ca un viteaz și vino-mi în ajutor! Întărește pe robul tău! Dă putere minții lui să poată purta povara frumuseții slavei viitoare și chinul dorului de cer...Mi-e scârbă de dizarmoniile din mine...de urâtenia mea și a relațiilor mele cu semenii din jur...Îmi este groază de tot întunericul acestui pământ. Am ajuns o povară pentru mine însumi...și nu mă mai suport...tot trupul sufletului meu e plin de viermii egoismului și al individualismului...al înstrăinării de cer și de ceilalți...Vreau să fac binele! Vreau să urmez armonia divină de sus...dar văd în trup o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea.O, nenorocitul de mine, Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse Ție, prin Fiul Tău Isus Hristos pe care L-ai înviat din morți prin slava Ta! Dă-mi, Doamne și azi...doar azi...să-mi port povara trupului plin de viermi...adu-mi aminte că viața aceasta e tot de la Tine...că este un preț de sânge pentru fiecare zi...că istoria eternității se scrie ACUM, că frumusețea Miresei de la Nunta Mielului se plămădește ACUM și AICI...prin zbaterile sufletului însetat de cer și totuși atât de lipit de țărână...readu-mă în PREZENT și vorbește-mi despre ACUM și AICI...aș vrea să uit ce am văzut în viitor ca să pot să văd din nou prezentul...ca să trăiesc acum și să nu rămân pierdut în timp...

(Extras din Matei Cap. 22)

- Darmarea Templului și venirea Fiului Omului

Deși Isus tocmai anunțase în 23:37-39 că Domnul va părăsi atât Templul cât și Ierusalimul ca pedeapsă pentru fățarnicia poporului, ucenicii se apropie de El pentru a-i arăta clădirile Templului. Acest lucru ne arată cât de legați erau ucenicii de Templu. Era însă și o legătură idolatră ca cea radiografiată în Ieremia 7. Se pare că ucenicii nu au înțeles avertismentul din 23:39. Și atunci Isus le spune direct că nu va mai rămânea piatră pe piatră din Templu. Această replică șocantă a Mântuitorului trezește în ucenici următoarele întrebări:

- CÂND se vor întâmpla aceste lucruri (dărâmarea Templului)?
- CARE va fi SEMNUL venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?

De ce apare și a doua întrebare? Observăm că ucenicii au înțeles că Isus va veni și în glorie. Iar ei erau centrați pe această venire în glorie a lui Isus. Și știm că era o percepție și așteptarea idolatră a venirii în glorie a lui Isus. Pentru ei această venire însemna înălțarea lor spre slava lor în Împărăția lui Dumnezeu. Ei doreau ca această venire să aibă loc cât mai repede. Și când Isus le spune despre un alt eveniment (dărâmarea Templului) care va avea loc în acest veac, deci înainte de sfârșitul veacului, atunci ei sunt derutați...Se întreabă dacă va mai dura mult până

la dărâmarea Templului...Se întreabă poate dacă acest eveniment va coincide cu venirea Fiului Omului și eventual, dacă va constitui un semn pentru venirea Fiului Omului. Și întreabă care va fi până la urmă SEMNUL venirii în glorie a Fiului omului....Ei nu doar că așteptau idolatru era mesianică, dar în calendarul lor nu mai încăpea o perioadă prea lungă între momentul prezent și instaurarea erei mesianice. Ei deja aveau o vârstă....deja lăsaseră totul pentru Isus...trebuia să vină odată și cât mai repede și răsplata. În agenda lor nu mai era loc pentru perioada de suferință pentru Hristos și pentru perioada în care Evanghelia să fie dusă la toate popoarele. De aceea, Isus le răspunde mai întâi insistând pe faptul că:

- Sfârșitul nu va fi îndată....
- Tulburările din istorie NU constituie semne al iminenței sfârșitului...
- Ei vor avea de suferit mult pentru Domnul....
- Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea....și de-abia ATUNCI va veni sfârșitul.

24:4-14 – *Agenda lui Dumnezeu NU coincide cu agenda ucenicilor,*

sau

CÂND NU va fi sfârșitul și CARE NU sunt semnele sfârșitului

Primul lucru pe care Isus îl spune ucenicilor este: ***băgați de seamă să nu vă înșele cineva.*** Poziția de a fi în AȘTEPTARE este o poziție în care ești VULNERABIL. Căci dacă aștepti IZBĂVIREA poți fi repede înșelat de o falsă IZBĂVIRE. Dacă nu ai aștepta IZBĂVIREA nu ai mai fi în această poziție de vulnerabilitate. Dar tocmai pentru că o aștepti, poți fi ușor înșelat prin sosirea unei false izbăviri. David aștepta să fie înălțat de Dumnezeu Împărat peste Israel. Trebuia să aștepte, căci așteptând, onora promisiunea pe care i-a făcut-o Domnul. Și în acest context al așteptării, Saul și slujitorii săi adorm în peștera în care se ascundeau David și oamenii lui. Și oamenii lui i-au spus: „Iată că a sosit izbăvirea! Domnul împlinește în sfârșit promisiunea! Domnul îl dă pe Saul în mâinile tale! I-ai viața și pune mâna pe împărăție!” Dar David a cunoscut că acea izbăvire nu venea de la Domnul, ci că era o falsă izbăvire. Era de fapt o capcană demonică ce luase doar înfățișarea unei izbăviri divine. Și pentru David câștigarea Împărăției însemna SFÂRȘITUL unei perioade de CHIN, și un NOU început în siguranță și fericire. Izbăvirea era reală, era de dorit, era promisă de Dumnezeu și punea capăt unei perioade de presiune cumplită la care era supus David: presiune spirituală, psihică, fizică....Și cu cât presiunea e mai mare, cu atât îți dorești mai mult să vină izbăvirea, cu atât ești mai dispus să scazi standardele și să îl confunzi pe Ismail cu Isaac. David a știut însă că IZBĂVIREA care vine de la Dumnezeu oglindește slava lui Dumnezeu și nu poate intra în contradicție cu caracterul lui Dumnezeu. Pentru că Îl cunoștea profund pe Domnul, David a putut să-și dea seama că acea IZBĂVIRE din peșteră nu era de la Domnul. Nu era de la Domnul pentru că David ar fi trebuit să se atingă de Unsul Domnului, iar el nu primise această autoritate. Pentru că ar fi însemnat ca David să pună mâna pe împărăție și nu să primească împărăția. Pentru că ar fi însemnat ca David să impună poporului domnia lui și nu să fie chemat de acesta ca

împărat, pentru că David ar fi creat un precedent în istoria lui Israel care ar fi legitimat uciderea împăratului. Cât de diferită este această falsă izbăvire de izbăvirea care a venit de la Domnul, când Saul a murit în bătălie, când cei din Iuda și apoi tot poporul au venit la David și l-au rugat să domnească peste ei. Și acest lucru s-a întâmplat și la vremea potrivită CÂND David era pregătit să fie împărat, când harul pentru viața lui Saul se sfârșise, când poporul s-a căit și avea inima pregătită să-l primească pe David. David a acceptat agenda divină, chiar dacă ea mai însemna câțiva ani de chin pentru el. Și el a așteptat o izbăvire care să oglindească slava Domnului. Domnul nu poate izbăvi decât ca un Dumnezeu. El nu coboară niciodată standardele. Să învățăm să nu le coborâm nici noi.

Ucenicii erau într-o situație cu atât mai vulnerabilă în a fi înșelați cu cât așteptarea lor era idolatră, cu cât nu înțelegeau în ce va consta această eră mesianică, cu cât suferința nu avea niciun loc în viitorul lor, cu cât agenda lor era atât de diferită de cea a cerului. Și de aceea, primul lucru pe care Isus le spune ucenicilor este: băgați bine de seamă să nu vă înșele cineva...Dar Isus nu le spune să nu aștepte pentru a părăsi poziția de vulnerabilitate. Isus le spune SĂ rămână în AȘTEPTARE, dar le oferă suficiente RESURSE ca cel rău să nu profite de această așteptare pentru a-i amăgi. Isus îi învață CE să aștepte, CUM să aștepte, și după ce agendă. Și Isus le prezintă AGENDA divină care nu coincidea deloc cu agenda lor.

Și iată ce află ei din agenda divină:

- ***Sfârșitul nu va fi ÎNDATĂ!!!!*** Deci nu va fi imediat peste câteva zile. Se vor mai întâmpla multe evenimente pe scena istoriei: dărîmarea Ierusalimului, războaie, cutremure, prigoane, amăgiri spirituale. Deci e vorba de zeci de ani măcar!!!
- ***Mulți vor profita de această așteptare și se vor da drept Hristos sau vor spune că Hristos este aproape.*** Prin aceasta vor crea confuzii imense. Ele vor defocaliza Biserica de la adevăratele lupte spirituale, de la ducerea Evangheliei la marginile pământului, De asemenea, vor abate Biserica de la Hristosul cel adevărat, vor aduce bisericii dezamăgiri false. Adică ei vor crede că Domnul le-a vorbit, înștiințându-i că Isus va reveni în cutare dată istorică. Data va veni, dar nu și Isus. Și ei se vor răzvrăti împotriva Domnului. Privind în istoria Bisericii, observăm cu diavolul a profitat de poziția de așteptare în care se află Biserica pentru a amăgi pe mulți în diverse feluri. Aceste amăgiri au avut loc și în primul secol, în special în contextul dărîmării Ierusalimului când unii evrei s-au dat drept Mesia care va aduce izbăvirea promisă. Unii au spus că s-au întâlnit cu Mesia care i-a înștiințat că va izbăvi și Ierusalimul și templul. Și în acel context atacul era mult mai greu căci creștinismul încă nu se desprinsese de iudaism și faptul că Isus este Mesia era ceva nou și îndelung contestat.
- ***Tulburările din istorie NU CONSTITUIE SEMNE ale iminenței sfârșitului veacului.*** Of, cât de clar spune Isus acest lucru: războaiele, răscoalele, cutremurele, foametea, epidemiile NU CONSTITUIE semne ale sfârșitului. Dar timp de 2000 de ani, când a fost un război mai mare, o foamete mai mare, o epidemie mai mare, mulți credincioși au spus:

sfârșitul e aproape! Așa au spus și la primul și la al doilea război mondial. Așa s-a spus și la ciuma care a sfâșiat Europa. Și acum continuăm această abordare paranoică a escatologiei. Dacă ar începe cel de-al treilea război mondial oare ce am spune: sfârșitul e aproape! Dar răspunsul este altul: poate da, poate nu. Nu știm, Un război nu constituie un semn al iminenței sfârșitului. Dacă ar începe acum o prigoană în Europa, oare nu am spune: „Sfârșitul este aproape?” Dar nici PRIGOANA nu constituie un semn clar al sfârșitului. Toate acestea, inclusiv prigoanele, constituie realități care au străbătut întreaga istorie. Ele constituie DOAR începutul durerilor. Dar care va fi DUREREA CEA MARE, COMPLETĂ? Din text pare să fie tocmai sfârșitul veacului și judecata viitoare, tocmai aruncarea în acel locul unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Nu avem niciun indiciu în text că DUREREA cea mare va fi în timpul lui Anticrist. De fapt Anticristul lipsește cu desăvârșire din escatologia Mântuitorului! De aceea, să îl lăsăm deocamdată în pace, și să luăm textul așa cum este.

- ***Să nu vă înspăimântați!*** – un alt pericol este TEAMA. Tulburările istorice dau senzația de hazard, de faptul că orice s-ar putea întâmpla oricând, că suferința nu este sub controlul lui Dumnezeu, ci se aruncă fără control peste lume. Dar toate aceste tulburări TREBUIE să se întâmple. Ele FAC PARTE din agenda lui Dumnezeu. Ele au un scop, un rost. Ele sunt sub controlul lui. Istoria este în palmele Lui. El va proteja și sprijini pe copiii Săi în mijlocul acestor tulburări. Nu-i va uita. Nu vor fi încercări mai mari decât pot duce. Și aceste tulburări au deci un rol. Ele creează un cadru propice pentru întoarcerea oamenilor la Domnul. El le arată că sunt sub mânia lui Dumnezeu, că nu trăiesc în rai și că va fi o judecată finală. În necazuri vor striga la mine, cum zice profetul; Biserica va fi și ea afectată de foamete...dar va fi nevoie de foamete, de ciumă, de războaie, ca oamenii să se trezească din somnul lor și să caute pe Domnul. Aceste evenimente reprezintă un ajutor și nu o piedică pentru a fi mărturie. Deci nu înspăimântați, căci toate acestea sunt pe agenda lui Dumnezeu și au un rol important.
- ***În mijlocul acestor tulburări istorice, Biserica va fi atacată prin prigoană fizică și duhuri de amăgire.*** Dacă te lași derutat de tulburările de pe scena istoriei, nu vei fi atent la ATACUL diavolului împotriva ta. Tu aștepti să vină din clipă în clipă Isus, și deodată vine o prigoană sau un atac demonic. În mod clar ești prins de atac NEPREGĂTIT. Căci te relaxezi și aștepti IZBĂVIREA, dar în loc să vină IZBĂVIREA vine o nouă încercare, o nouă suferință! Alături de aceste tulburări din istorie care vor afecta Biserica, Biserica va avea parte de atacuri speciale din partea celui rău. Deci mare atenție la pericolul defocalizării! Privești spre scena istoriei și nu vezi atacul din spate pe care-l pregătește cel rău.
- ***Mulți vor cădea, mulți vor fi înșelați, dragostea celor mai mulți se va răci.*** Și cred că Isus se referă în primul rând la Biserica. El anunță de la început că Biserica universală nu va fi un exemplu desăvârșit de loialitate și credincioșie. Nu puțini, ci MULȚI creștini vor fi amăgiți, MULȚI vor cădea de la credință, și dragostea celor mai MULȚI se va răci. Și acest lucru e adevărat în toată istoria Bisericii. Ne aducem aminte de cele 7 scrisori

adresate celor 7 biserici din Asia Mică. Iată că din 7 Biserici, dragostea la 5 dintre ele s-a răcit. Deci dragostea celor mai mulți se va răci. Răul se va înmulți și în lume și în Biserică. Și ca efect, iubirea de Domnul va fi sfâșiata de iubirea de lume. Duhurile de amăgire, suferința din prigoane, poftele păcatului...toate vor contribui la căderea multora. Și ce poate fi mai dureros decât să vezi cum frații cad de la credință și cum se transformă apoi în vânzători ca Iuda? Mântuitorul le spune dinainte nu doar că vor fi prizoniți, ci că și mulți creștini vor cădea de la credință în prigoană. Isus nu vrea ca ei să fie LUAȚI prin surprindere nici de prigoane, și nici de căderea de la credință a fraților. Durerea va rămâne. Dar ea va fi mai mică, ea nu va produce acel șoc total neașteptat care ne poate dezechilibra total. Faptul că ȘTIM MAI DINAINTE că vom trece prin aceste tipuri de atacuri și suferințe ne face în mod cert să fim MAI PREGĂTIȚI atunci când ele vor veni.

- ***Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.*** În joc e chiar mântuirea noastră. Poți începe bine, dar să finalizezi prost. Mare pagubă aduce teologia care insistă în mod obsesiv că cel care se naște din nou în mod autentic nu poate să cadă de la credință și că în mod cert va duce credința până la capăt. Dar nu este așa. POȚI să nu rabzi până la sfârșit. Poți alege necredința, poți pierde credința, poți să cazi din har. De aceea insistă Mântuitorul pe o veghere permanentă zi de zi. 50 de ani trăiți în credință cu Domnul nu garantează în sine biruința spirituală din anul 51 de credință. Mântuirea e doar prin credință, dar aceasta este o alegere care se reînnoiește zi de zi. În anul 51 poți alege să crezi mai puțin, să nu mai rabzi... să nu mai aștepti și să pierzi TOTUL! Mântuitorul îi atenționează să nu se culce pe o ureche. ***Sfârșitul*** și nu începutul credinței va aduce mântuirea eternă sufletului nostru!
- ***Evangelia va fi vestită în toată lumea...atunci va veni sfârșitul.*** Isus aduce în discuție pe Neamuri. Pe agenda ucenicilor nu era timp, loc, rațiune pentru evanghelizarea Neamurilor. Dar Isus îi anunță că doar atunci când Evangelia va ajunge la toate neamurile va veni sfârșitul. Sfârșitul nu poate veni ÎNAINTE de evanghelizarea tuturor Neamurilor. Acest lucru este important pentru ca ei să fie focalizați NU PE SEMNELE vremurilor, ci pe împlinirea mandatului lor. Deci, indiferent de prigoanele sau necazurile din istorie care vor veni, datoria, prioritatea, partea Bisericii este să îplinească Marea Trimitere. Istoria, vremurile, soroacele sunt în mâna lui Dumnezeu, aceasta e partea Lui. Și el Și-o va face în mod desăvârșit! Deci să lăsăm istoria și semnele ei în mâna lui Dumnezeu, iar noi să ne concentrăm atenția pe partea noastră, respectiv pe împlinirea mării Trimiteri. De asemenea, observăm că ducerea Evangheliei la toate Neamurile nu constituie un SEMN pentru sfârșit. Căci nu putem ști exact ce înseamnă ca Evangelia să slujească de mărturie tuturor Neamurilor și de asemenea, e dificil pentru un credincios să VIZUALIZEZE acest moment în istorie. Deci v.14 este rostit pentru a responsabiliza Biserica în împlinirea Marii Trimiteri și nu pentru a oferi UN SEMN recognoscibil legat de vremea SFÂRȘITULUI. Legătura dintre v.10-13 și v.14 reprezintă o veste bună. Nu e nevoie ca majoritatea Bisericii să fie credincioasă ca Evangelia să ajungă la marginile pământului. În ciuda faptului că dragostea celor mai mulți se va răci, Evangelia va

ajunge la marginile pământului. Rodul iubirii are un impact atât de mare în văzduh, încât e suficient ca o MINORITATE din Biserică să fie fidelă Domnului pentru ca Evanghelia să ajungă la toate popoarele. Nu Biserica în totalitatea ei, ci rămășița ei credincioasă va împlini Marea Trimitere. Deci provocarea nu este de a încerca să trezești și să schimbi ÎNTREAGA BISERICĂ, ci de ai fi tu însuși parte din acea rămășiță credincioasă care poate face diferența! Acest adevăr e valabil cred și la o Biserică locală. Nu prea există acea Biserică în care TOȚI, pe termen lung, cresc în iubire. În Biserică sunt și credincioși tari și slabi, și unii duali, și mulți care se complac, care rodesc puțin și greu...Dar se pare că Dumnezeu Își poate duce mai departe lucrarea printr-o Biserică locală dacă există o parte (în care să se regăsească în mod obligatoriu conducerea Bisericii!!) care să crească mereu în iubire! Este o încurajare să știi acest lucru!

O mică aplicație legată de așteptarea care ne face vulnerabili. Ne aducem din nou aminte de David. Vulnerabilitatea crește în urma unei perioade de presiune prelungită. Căci presiunea crește, timpul trece, puterile ni se istovesc. NE DORIM atât de mult să vină izbăvirea pentru a se pune capăt presiunii inumane la care suntem supuși. Și începem să ne dorim IZBĂVIREA atât de mult! Prea MULT chiar! Și atunci vom fi MAI DISPUȘI să scădem standardele, să-l confundăm pe Ismail cu Isaac, să-i urmăm pe cei care spun că sunt Hristos sau că Hristosul e aproape. După o perioadă de presiune intensă suntem mai dispuși ca oricând să ne lăsăm amăgiți și să primim o izbăvire falsă. Oare nu a fost așa cu Biserica care după două secole de prigoană a mai primit o prigoană, cea a lui Dioclețian (dacă nu îl încurc cu Domițian) care a fost în tot imperiul și cea mai lungă dintre toate (10 ani). EXACT după această perioadă de presiune prelungită vine Constantin Cel Mare care invită Biserica să primească putere în stat! Oare este întâmplător? Credincioșii așteptau IZBĂVIREA! Era legitim să o aștepte. Orice încercare și orice prigoană e limitată în timp. Izbăvirea va veni până la urmă. Dar CUM și CÂND? Oare nu au văzut ei invitația lui Constantin ca pe IZBĂVIREA lui Dumnezeu? Oare nu s-au rugat ei 10 ani de zile pentru încetarea prigoanei? Oare nu Dumnezeu le-a răspuns? Cum ar fi reacționat Constantin dacă Biserica i-ar fi refuzat invitația? Poate ar fi inițiat o nouă prigoană...Oare nu a fost un test teribil pentru Biserică? Oare nu trebuia Biserica să primească pacea și libertatea, dar să refuze privilegiile, puterea, sprijinul financiar, apropierea de stat?

Revin la viața noastră. Cu toții vom trece prin perioade prelungite de presiune așteptând O IZBĂVIRE. Poate fi vorba de o CRIZĂ financiară, de un context relațional dificil etc. Și izbăvirea va veni într-un fel sau altul. Încercările sunt limitate în timp. Ele se schimbă. Dar înainte să vină acea izbăvire din partea Domnului, vor veni multe pseudo-izbăviri...Oare cum ar pune Domnul capăt unei perioade de criză financiară? Oare cum ar pune capăt cel rău acestei perioade? Oare cum ar arăta pseudo-finalul din peștera în care doarme Saul și finalul glorios adus de însuși Dumnezeu la vremea potrivită!?

Ne aducem aminte și de Anticrist, El va seduce Biserica. Dacă el va veni pe scena istoriei DUPĂ o prigoană mondială? Dacă va veni ca Izbăvitor al Bisericii? Dacă primul lucru care-l

va face va fi să pună capăt prigoanei și să înalțe Biserica? Dacă va simula o a doua venire a lui Hristos? Dacă o va simula-o de mai multe ori? Dacă prigoana se va prezenta ca judecata lui Hristos asupra celor ce nu cred în el? Dacă în perioada de prigoană de la final atât prigoana DAR ȘI SEMNELE făcute de Anticrist vor crește progresiv? Dacă alături de PRESIUNE va crește SIMULTAN și forța imitării izbăvirii? Oare ce vom face: oare vom scădea standardele? Oare vom accepta că Anticrist este adevăratul Dumnezeu și că izbăvirea Sa este de fapt cea promisă de Isus? Dar dacă-l vom cunoaște pe Isus și gloria Sa vom ști că izbăvirea Sa trebuie să reflecte gloria Sa. Nu vom scădea standardele și ca David de altădată, vom respinge kitsch-ul de izbăvire propus de cel rău!

24:27-31 – Semnul și arătarea Fiului Omului

Mântuitorul le explică CUM se va manifesta venirea Sa în glorie. Proorocii mincinoși vestesc arătări locale și tainice ale lui Mesia (în pustie, în odăițele ascunse, etc.). Dar în contrast cu aceste perspective, Isus insistă că venirea Fiului Omului va fi un eveniment unic, global, vizibil pentru toți. Mesia nu se va arăta întâi unora și apoi altora etc. El se va arăta tuturor locuitorilor pământului deodată. Va fi ceva VIZIBIL, CLAR, EVIDENT pentru toți locuitorii pământului. Totul se va petrece într-o secundă. Nu va fi o apariție progresivă a Fiului Omului, ci El va apărea în slavă într-o clipă în văzul tuturor!

Toate semințiile pământului Îl vor vedea și se vor boci. Va fi bocetul regretului și al groazei înainte de revărsarea judecății. Toți cei necredincioși Îl vor vedea în slavă. El nu doar se va arăta. El va veni cu PUTERE și cu o MARE SLAVĂ. El nu se va arăta ca să fie contemplat, sau să stea de vorbă cu necredincioșii. El se va arăta ca să judece, și va judeca tot pământul. El nu se va arăta discret. El Se va arăta cu o mare slavă, deci în toată splendoarea, frumusețea, sfințenia și judecata Sa. Această venire nu poate fi imitată. Anticristul poate va încerca să simuleze o asemenea venire. Poate va lua forma unui chip pe cer, văzut de toți oamenii...Dar Isus Se va arăta ca să judece pământul și să proslăvească pe cei credincioși. Într-o clipită, cum ne spune Pavel, cei credincioși vor primi trupuri de slavă iar cei necredincioși vor pieri. Aici e momentul răpirii. Noi vom vedea pe Fiul venind în slavă. Îngerii ne vor aduna, ne vor înălța către cer pentru a-l întâmpina pe nori. Acest proces va dura foarte puțin, o clipită, cum ne spune Pavel. În această secundă a harului, trupurile noastre vor fi preschimbate în slavă fără a mai trece prin moarte. Pe nori ne întâlnim cu Domnul. Și apoi se pare că vom coborî împreună cu El spre pământ pentru a judeca pământul. Și toți cei vii de pe pământ vor pieri la vederea slavei și măreției Fiului. Nu va fi nevoie deci să ne dăm seama că Fiul a venit, să avem discernământ spiritual pentru a citi acest eveniment. Evenimentul revenirii Domnului va fi atât de vizibil și clar încât TOȚI oamenii (atât credincioși și necredincioși) vor recunoaște venirea Fiului Omului. Nu va mai fi nicio urmă de îndoială la niciun om. De fapt va fi imposibil ca cineva SĂ NU RECUNOASCĂ venirea Fiului Omului sau să se îndoiască de ea. Cu alte cuvinte nu trebuie să te pregătești să recunoști venirea Fiului în slavă. Toți o vom recunoaște pentru că va fi imposibil să nu o recunoști. Spre deosebire de prima arătare a Fiului Omului pe care puteai să nu o recunoști, a doua venire nu mai are

această caracteristică. De aceea, Mântuitorul explică a doua Sa arătare nu pentru a ne pregăti să o recunoaștem, ci pentru a nu ne lăsa înșelați de simulări ieftine ale acestui eveniment de neimitat!

Fiul Omului Se va arăta în Persoană. Deci nu printr-un eveniment istoric, sau printr-un reprezentant, sau printr-o minune sau intervenție specială. Ci Se va arăta în Persoană. Dacă apare un eveniment, arătare etc...și ne întrebăm: *O fi venirea Domnului?*, sau dacă măcar un singur om se îndoiește că ea ar fi venirea Domnului, ATUNCI SIGUR NU ESTE VENIREA DOMNULUI!!! Dacă în inima noastră va fi măcar un strop de îndoială cu privire la venirea Domnului, înseamnă că este vorba de un fals. Fiul Se va arăta în Persoană pentru toți cu putere și slavă mare ca să proslăvească pe cei credincioși (într-o clipită) și să nimicească pe cei necredincioși!!!

Să citim pe rând principalele texte care alături de Matei 24 descriu a doua venire, ca nu cumva să fim înșelați de Hristos falși sau de arătarea lui Anticrist:

a) **Fapte 1:9-11**

9. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.

10. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb

11. și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? **Acest Isus**, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, *va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.*”

- Se va arăta în același fel în care S-a urcat la Cer...adică va fi văzut cum se va pogorî dinspre nori spre pământ.
- Și va fi văzut în PERSOANĂ, așa cum ucenicii L-au văzut în Persoană.
- Și va fi văzut în același timp de TOȚI, atât de credincioși cât și de necredincioși.
- Și va fi acest ISUS...nu un alt ISUS. Isus care Se va pogorî din cer va purta gloria și frumusețea Celui revelat în Scripturi!

b) **1 Cor.15:51-56**

51. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați,

52. *într-o clipă, într-o clipită din ochi*, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și **noi vom fi schimbați.**

53. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.

54. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.

55. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

56. Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea.

- La venirea Domnului noi vom fi schimbați, vom primi trupuri de slavă.
- Deci întâi Îl vom vedea pe Isus venind pe nori, și apoi imediat într-o secundă vom primi trupuri de slavă. Anticristul poate simula atât o apariție pe nori cât și răpirea noastră pe nori....dar nu poate simula dăruirea unor trupuri de slavă. Deci dacă vom fi răpiți la nori de CINEVA, dar vom mai purta încă firea pământească, adică vom mai putea opera gânduri RELE e un semn CLAR că nu e venirea Domnului ci un kitsch, o înșelăciune.
- Transformarea se va face IMEDIAT, cât am clipi din ochi. Deci dacă vedem pe acel Cineva pe nori....și nu suntem răpiți la cer...ceva nu este în regulă. Chiar dacă suntem răpiți la cer dar nu primim IMEDIAT trupurile de slavă, CEVA nu este în REGULĂ!!! Dacă acel Cineva ne va explica faptul că va mai dura puțin până vom primi trupurile de slavă, iarăși e un semn clar că nu trăim revenirea Domnului ci o gogonată înșelătorie. Deci dacă ai timp să clipești de două ori din ochi în miezul oricărei răpiri la cer și nu primești un trup de slavă în care nu mai poți gândi răul, atunci trăiești orice altceva, dar doar venirea Domnului NU!

c) **1 Tes.4:13-18**

13. Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.

14. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

15. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

16. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, **și întâi vor învia cei morți în Hristos.**

17. Apoi, noi *cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh*; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

18. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte.

- Se întărește ideea că venirea Domnului este urmată de răpirea noastră la cer. Vom

vedea pe Isus pe norii cerului. Dar înainte Să coboare pe pământ noi vom fi răpiți la cer. Acolo în văzduh vom întâmpina pe Domnul. Deci spațiul de întâlnire între cei credincioși și Isus care revine va fi văzduhul și nu pământul. Dacă Cineva se va arăta în slavă pe pământ și vom putea pe pământ să ne apropiem de el, e semnul clar că nu poate fi Isus.

- Se întărește și ideea că răpirea noastră la cer va însemna și primirea unor trupuri de slavă. Căci înainte de răpire are loc învierea celor morți în Domnul, adică ei primesc trupurile de slavă mai întâi. Și apoi le primim noi. Pe norii cerului ne vom întâlni nu doar cu Domnul, ci cu toți cei credincioși care au murit în Domnul. Și noi și ei vom fi în trupuri de slavă!
- Indiferent că va mai fi apoi sau nu o mie de ani, noi vom avea trupuri de slavă! Teoria mieii de ani nu poate fi un argument invocat de acel Cineva care să demonstreze că putem intra în era mesianică în acest trup decăzut.

d) 2 Tes.2:6-10

6. Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează

7. și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui,

8. *într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu* și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

9. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui,

10. când va veni, în ziua aceea, *ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut;* căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.

- Fiul Omului se va arăta nu ca să aibă discuții cu oamenii, ca să îmbunătățească funcționarea lumii, ca să salveze lumea de la război, sau foamete. Nu Se va arăta pentru a salva Biserica de prigoană. El Se va arăta să fie proslăvit în sfinții Săi. Aceștia vor primi trupuri de slavă și chipul lui Hristos va fi făcut vizibil, astfel încât el va putea fi privit cu uimire în noi, atât de îngeri cât și de dușmanii Lui.
- De asemenea El nu Se va arăta că să dojenească pe dușmanii Lui, ci să-i pedepsească trimițându-i în focul cel veșnic! La venirea Sa va avea loc nu doar proslăvirea noastră, ci și judecata tuturor celor necredincioși. Apariția lui Hristos va duce la moartea fizică a celor necredincioși, moarte fizică care îi va duce în spațiul despărțirii irevocabile de Dumnezeu.

e) **2 Tes.2:1-12**

1. Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților,
2. să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.
3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,
4. potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.
5. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?
6. Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.
7. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.
8. Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase
10. și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.
11. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,
12. pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.
  - Tesalonicenii se gândeau că Domnul a și venit deja. Deci iată că diavolul încearcă și poate să amăgească Biserica cu privire la împlinirea promisiunii revenirii Domnului. Cum a reușit să-i convingă pe Tesaloniceni? Era prigoană, și nu s-a întâmplat nimic spectaculos pe scena istoriei...Proorocii mincinoși care au folosit semnătura lui Pavel au inventat probabil o revenire în duh a Domnului. Au insistat probabil că imaginile din pasajele de mai sus sunt de fapt SIMBOLURI ale unor realități spirituale care au deja loc....Dar Pavel le dă două argumente extrem de puternice pentru a respinge această minciună. Primul este în cap. 1 (cel de mai sus) în care le descrie CUM se va

arăta Domnul insistând că va fi o apariție fizică, vizibilă, cu consecințe și schimbări clare. Deci nu va fi ceva treptat, în duh, în ascuns...Dar apoi în cap. 2 le dă un argument foarte interesant. Le spune că apariția lui Hristos în slavă va fi DUPĂ descoperirea Omului fărădelegii. Și cum acesta nu a fost descoperit...e clar că nu poate să fi venit Fiul Omului. Deci descoperirea lui Anticrist va fi un eveniment EXTREM de vizibil și va PRECEDE venirea Domnului. Doar dacă este un eveniment IZBITOR de vizibil argumentul lui Pavel către Tesaloniceni are SENS. Și acest om al fărădelegii va intra în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Deci putem spune că înainte de venirea în glorie a lui Isus va avea loc SIMULAREA acestei veniri. Și SIMULAREA va fi suficient de mare pentru a fi un eveniment izbitor pentru întreaga omenire și recognoscibil de către întreaga Biserică din toată lumea! Dar va fi suficient de mică pentru ca să ne dăm seama că nu e vorba de venirea Domnului! Și ORDINEA ne ajută. Dacă Cineva ar veni pe cer AZI...NU POATE FI DOMNUL. Căci El va veni doar și imediat DUPĂ arătarea lui Anticrist. Și arătarea lui Anticrist va fi izbitor de vizibilă! Cine este Omul fărădelegii? Când a făcut acele semne mari și minuni în văzul întregii lumi? Când întreaga lume l-a urmat și toată Biserica a fost sedusă să-l urmeze? Venirea Domnului va avea loc doar după un fel de SIMULARE unică și izbitoare a venirii. Începutul SIMULĂRII ne va arăta că adevărata venire este aproape! Tesalonicenii erau vulnerabili. Dacă fără apariția lui Anticrist credeau că Domnul a și venit chiar. Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi văzut un Om pe norii cerului făcând mari miununi și cerându-le închinare? Observăm că sunt câteva asemănări între descoperirea lui Anticrist și revenirea lui Isus. Ambele evenimente/realități vor include:

- O apariție IZBITOARE, ȘOCANTĂ, UNICĂ fără precedent în istorie;
  - O apariție VIZIBILĂ pentru tot pământul și pentru toți credincioșii de pe pământ;
  - O manifestare a unor PUTERI SUPRANATURALE șocante, vizibile, fără precedent;
  - Apariția are în centru un OM, un Bărbat, care pretinde că este DUMNEZEU;
  - Acest OM va pedepsi pe cei care nu i se închină, și va răsplăti pe cei care i se închină.
- Dar există și diferențe fundamentale, pe care le-am tot evidențiat. Dar prima diferență va fi de esență. Anticrist va putea folosi toate FORMELE caracteristice arătării în slavă a Domnului. Dar nu va putea să fie umplut cu ESENȚA, cu conținutul Adevărului. Va fi o diferență de ESENȚĂ. Glasul lui Hristos și frumusețea sa sunt inconfundabile. Persoana este cea care face diferența. Ne va interesa deci nu CUM ARATĂ sau CE FACE acel Om, ci CINE ESTE EL. Ne va interesa nu ce minuni face ci CINE este cel ce face aceste minuni. Cel rău știe că nu poate imita esența, și de aceea ne va distra atenția asupra formelor. Căci aici poate imita foarte bine.

Minuni, un zbor pe norii cerului, foc din cer...e floare la ureche pentru el. Dar chipul lui Hristos și caracterul Său nu-L poate imita. Aici va da greș. Discernământul nostru nu se va lăsa impresionat de cadru, de scenă, oricât de fastuoasă ar fi ea. Ea va căuta să analizeze Persoana de pe scenă. Căci chiar dacă ai vedea cerul deschis și scaunul de slavă al Domnului...nu e de ajuns. Trebuie să privești la Cel ce șade pe Tron. El și nu tronul Său e Cel ce face diferența! Diavolul are capacitatea de a imita în mod convingător splendoarea întregului Cer, dar nu poate imita esența Caracterului Celui ce șade pe tron!

f) **2 Petru 3:9-13**

9. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

10. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. ***În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.***

11. Deci, fiindcă ***toate aceste lucruri au să se strice***, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă,

12. așteptând și grăbind venirea ***zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?***

13. Dar noi, după făgăduința Lui, ***așteptăm ceruri noi și un pământ nou***, în care va locui neprihănirea.

- Petru insistă că în ziua revenirii Domnului nu doar cei necredincioși vor fi pedepsiți ci întreaga creație decăzută va arde. Nu va fi un proces îndelungat..ci O ZI. În ziua în care va reveni, Hristos va arde tot pământul. Oare poate imita acest lucru acel Cineva? Dacă Cineva se dă cu mari dovezi drept Dumnezeu dar trec 24h și încă nu a ars pământul acel Cineva nu poate fi decât un impostor!
- Chiar dacă alții (nu noi, ci cei care se închină acelu Cineva care se dă drept Dumnezeu) vor fi răpiți și vor purta fețe strălucitoare, dar noi vom rămâne în viață, și la fel și pământul, acel Cineva este un Impostor. Căci dacă noi am fi cei necredincioși iar El Hristos căruia nu I ne închinăm, focul mâniei Sale ar trebuie să ne ardă pe TOȚI într-o clipă și să ajungem în iad imediat. Dar dacă focul va coborî mai întâi pe niște frați de ai noștri, și chinurile noastre vor fi treptate...în numele iubirii și îndurării acelu Cineva care ne cheamă la pocăință...este o mare făcătură! E o simulare ieftină a judecății și harului, și doar atât!
- De asemenea Petru insistă că noi așteptăm un pământ și un cer nou, și nu o creație decăzută puțin cârpită. Și în acest pământ și cer nou va locui neprihănirea. Dar omul FĂRĂDELEGII va accepta fărădelegea într-o creație decăzută. Diferența e izbitoare!

- Observ că teoria miei de ani între a doua venire a lui Hristos și judecata finală (teorie în care pe pământul decăzut vor mai rămâne oameni decăzuți sub o domnie a lui Hristos în slavă...) NU se potrivește cu textele de mai sus, și că în același timp e o teorie care poate fi în favoarea Anticristului. Deci atenție cu mia de ani, al cărei înțeles încă nu îl prind mai deloc.

g) APOCALIPSA

- E înțelept să lăsam imaginile din Apocalipsa la urmă...Drumul exegetic corect pornește de la adevărurile afirmate explicit în epistole și evangheliile către imaginile alunecoase din Apocalipsa. Și într-adevăr imaginile din Apocalipsa nu fac decât să confirme adevărurile din epistole și evangheliile despre a doua venire, și anume că va fi deodată, vizibil, că va însemna judecata întregului pământ și proslăvirea celor credincioși! Vom cita doar din Apoc.19:11-21:

11. Apoi am văzut **cerul deschis**, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios – și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate.

12. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununii împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur.

13. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.”

14. ***Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.***

15. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

16. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

17. Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu,

18. ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!”

19. Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui.

20. Și fiara a fost prinsă. Și, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.

21. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

- Venirea lui Isus va prăpădi tot pământul în frunte cu Anticrist însuși care va fi prăpădit de arătarea venirii Lui. Anticrist va prinde în viață revenirea Fiului Omului și va fi nimic de venirea Sa! Cineva care prigonește toată lumea și moare înainte de pârjolirea întregului pământ din ziua finală a judecății, NU POATE fi Anticristul. Deci e posibil ca cel rău să simuleze venirea lui Anticrist înainte să simuleze venirea lui Hristos. În Apocalipsa fiara nimicește Babilonul care prigonea Biserica! Deci Anticrist s-ar putea arăta și ca un izbăvitor al Bisericii prigonite care va nimici prin puterea Sa pe cei care prigonesc Biserica...Și va putea denunța pe Conducătorul acestei prigoane ca fiind Anticrist. Dar Anticristul va muri odată cu întreg pământul când focul judecății va pârjoli totul. Deci acel Conducător nu este Anticristul iar Cel care l-a omorât doar pe el și doar o parte din omenire nu poate fi Hristosul!

Putem concluziona afirmând că Dumnezeu ne dă suficiente resurse și informații despre venirea Sa în slavă ca să nu ne lăsăm înșelați de simulări ale acestui eveniment unic al istoriei.

Mai rămâne de lămurit marea problemă a lui ÎNDATĂ din v.29:

- ÎNDATĂ DUPĂ ACELE ZILE DE NECAZ

În 24:15-26 ni se explică că acele zile de necaz au în vedere pustiirea Iudeii și a Ierusalimului. Surpriza mare este că Isus plasează în discurs momentul revenirii SALE ÎNDATĂ după dărâmarea Templului!!! De ce? Revenirea Domnului nu a avut loc imediat după acele zile de necaz....Deci cum se explică acest ÎNDATĂ din discurs. Vom enumera mai jos principalele variante de interpretare a acestui ÎNDATĂ:

- a) *Glisarea de tip profetic bazată pe o percepție a timpului din perspectiva eternității sau a finalului istoriei*

Discursul Mântuitorului este unul profetic. În limbajul profetic se glisează adesea în timp. Timpul curge altfel în profeții, căci este vizualizat adesea din Perspectiva Celui care este dincolo de timp. Și astfel, în profeții între evenimente istorice ce vizează o judecată locală, și între evenimentul judecății finale globale este PUȚIN TIMP, este un *după aceea*, un *imediat*, un *deîndată*...Judecata finală, apare se desprinde firesc și subtil din judecata istorică imediată. E posibil ca Isus să abordeze acest limbaj profetic și să vadă judecarea istorică a lui Israel ca o degustare a judecății finale.

- b) *Glisarea de tip profetic bazată pe evenimente paradigmatic*

În profeții se glisează uneori de la un eveniment istoric imediat la o realitate finală a istoriei, pentru că acel eveniment istoric imediat prefigurează un eveniment istoric din viitor care va fi chiar înainte de realitatea finală a istoriei. Izbăvirea lui Ezechia din

Ierusalimul înconjurat de oști prefigurează izbăvirea finală a lui Israel profetită de Zaharia 12-14. Deci nu ne miră că Isaia profetește lui Ezechia astfel: după izbăvirea Ierusalimului va avea loc inaugurarea erei mesianice! Dacă Isus operează cu această logică profetică, atunci înseamnă că evenimentul dărâmării Templului prefigurează un EVENIMENT care va precede a doua venire a lui Hristos! Și bineînțeles ne gândim la perioada lui Anticrist. Încercarea Bisericii din Iudeea în perioada celor 3.5 jumătate de război iudeo-roman prefigurează încercarea Bisericii Universale din perioada lui Anticrist. Nu putem vorbi de o repetare a evenimentelor, ci doar de similitudini. Și într-adevăr, perioada lui Anticrist va fi un uragan al amăgirii care dacă te prinde nepregătit te va mătura fără milă la fel cum au măturat tulburările din Iudeea pe creștini care erau în neveghere în momentul declanșării evenimentelor. Ideea de urgan, de viteză, de lipsa timpului pentru analiză, de necesitatea luării unor decizii rapide vitale....toate aceste se vor repeta. Și deîndată după aceste zile de necez și mare presiune a amăgirii, Fiul Se va arăta. Și într-adevăr textele din Luca și Marcu ce vorbesc despre același eveniment, amestecă elemente specifice perioadei dărâmării templului, cu elemente specifice revenirii Domnului. Acest amestec ne sugerează că avem într-adevăr de a face cu o perioadă paradigmă. Pavel ne confirmă în 2 Tesaloniceni că profeția cu urâciunea pustirii în locul sfânt va avea și o a treia fază de împlinire. Ea se va împlini și când Anticrist va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Pregătirea creștinilor evrei pentru încercarea din 66-70 devine astfel un model pentru pregătirea creștinilor din toată lumea pentru testul final al Bisericii.

c) *Proiectul inițial versus împlinirea lui de către Biserică*

Intenția lui Isus era ca să ducă prin Biserică Evanghelia la marginea pământului foarte repede, chiar în primul secol. Astfel, în proiectul inițial după dărâmarea Templului nu trebuia să treacă mult timp până la evanghelizarea tuturor neamurilor și până la revenirea Domnului. Dar a intervenit variabila necredincioșiei Bisericii care a făcut ca acel ÎNDATĂ să se transforme într-o perioadă mult mai mare de timp.

d) *Venirea Fiului Omului pentru dărâmarea Ierusalimului*

Unii comentatori propun varianta că 24:27-31 nu se referă la revenirea Domnului în slavă, ci la venirea Domnului ca să pedepsească Ierusalimul. Semințiile care se bocesc sunt semințiile lui Israel, îngerii(trimișii) sunt creștinii care duc evanghelia la toate neamurile, slava vizibilă constă în evenimentul vizibil al dărâmării Templului. Dar pentru mine este o forțare evidentă a textului pentru a soluționa o problemă dificilă ridicată de acest ÎNDATĂ din v.29. Plus că venirea Fiului Omului are loc DUPĂ acele zile de necez. Or acele zile de necez se referă tocmai la pustiirea Ierusalimului și a Iudeii. Ce logică ar

avea atunci să spunem că după pustiirea Ierusalimului se va arăta Fiul Omului să pustiască Ierusalimul? E clar o forțare a unui text extrem de clar și important despre venirea Domnului. Acest text este în perfectă armonie cu celelalte texte din Noul Testament care ne descriu revenirea Domnului.

În prezent, dintre toate variantele propuse aș opta pentru varianta B.

24:32-35 – Pilda smochinului

Trebuie să menționăm că în original în v.33 nu apare **Fiul Omului**, ci pronumele **EL**, și întrebarea dacă acest EL se referă la venirea Fiului Omului sau la evenimentul dărâmării Ierusalimului. Cred că în acest pasaj, după ce clarifică DIFERENȚA între aparițiile lui Hristos regizate de proorocii mincinoși activi în perioada pustiirii Iudeii (v.23-26) și adevărata venire în glorie a Fiului Omului (v.27-31), Isus ar putea reveni la evenimentul pustiirii Iudeii, eveniment care ocupă un rol central al discursului Său (v.15-22). Și cred că Isus răspunde acum la prima întrebare a lui Isus: când se vor întâmpla **aceste lucruri**? Iar răspunsul lui Isus este dat în v.33:

- Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla **toate aceste lucruri**.

Ne întrebăm : „Cuvântul NEAM se referă la GENERAȚIE sau la NAȚIUNE?” Cu alte cuvinte, nu va trece această generație de oameni sau nu va dispărea de pe scena istoriei națiunea lui Israel!? Atât cuvântul din original cât și contextul ne sugerează mai degrabă că e vorba de GENERAȚIE. Și atunci toate aceste lucruri au în vedere pustiirea Iudeii și dărâmarea Ierusalimului. Cu alte cuvinte, așa cum a fost în istorie, nu a trecut o generație de oameni între moartea și învierea lui Isus și dărâmarea Templului. Astfel Isus le răspunde la întrebarea CÂND se vor întâmpla aceste lucruri...și dacă lucrurile stau așa atunci înseamnă că **EL** din v.33 nu poate fi evenimentul pustiirii Templului. Astfel, **EL** ar fi Fiul Omului. Pasajul ar trebui citit deci astfel:

32. De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.

33. Tot așa, și voi, când veți vedea toată pustiirea Iudeii și dărâmarea Templului, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.

34. Adevărat vă spun că nu va trece această generație, până se vor întâmpla pustiirea Iudeii și dărâmarea Templului.

35. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Dar Fiul Omului nu a venit imediat după dărâmarea Templului. **Varianta B** ar sublinia că El va veni imediat după perioada lui Anticrist, iar **varianta C** este cea care ar soluționa cel mai bine dilema: Fiul omului ar fi deci la ușă de 2000 de ani. Rămâne ca Biserica să ducă odată Evanghelia la marginea pământului!

24:36-44 – SURPRIZA revenirii Sale

E timpul să menționăm că din escatologia Mântuitorului Anticristul lipsește cu desăvârșire. El nu menționează în mod direct și explicit perioada lui Anticrist. De ce? Din pricina momentului revelației. Ucenicii nu înțelegeau bine cine este Hristos. Era prea mult, prea complicat ca Isus să introducă în puzzle-ul planului divin și elementul anticristic. El vorbește de hristoși mincinoși, de duhul lui anticrist. Însă nu vorbește despre ridicarea Anticristului în istorie. Isus Hristos nu-și încheiase slujba de la prima sa arătare. Nu era timpul să se vorbească de Anticrist dacă încă nu era clar pentru ce venise Cristosul. Dar faptul că Isus nu vorbește despre Anticrist nu înseamnă că acesta nu se va ridica deloc în istorie. Pavel este cel care în 2 Tesaloniceni așează în puzzle-ul planului divin elementul anticristic. Și îl face în mod clar, explicit și drept de tăgadă. Dacă neapariția lui Anticrist în istorie reprezenta pentru pruncii din Tesalonic un argument puternic care să demonstreze că Domnul nu a venit deja, atunci înseamnă în mod clar că ridicarea Anticristului în istorie va fi un eveniment istoric, real, unic, foarte vizibil, și fără precedent în istorie.

În Matei 24-25 Isus nu vorbește despre Anticrist. Însă e nevoie să conjugăm Matei 24 și 2 Tes.cap.2 pentru a construi un tablou mai complet cu privire la vremea sfârșitului. Trebuie să recunoaștem că nu este chiar ușor să armonizăm anumite pasaje din Matei 24 cu 2 Tes. cap.2. Mântuitorul nu doar că nu menționează perioada lui anticrist, dar parcă nici nu-i mai lasă loc. Ultima parte a cap.24 pare să nu lase prea mult loc perioadei lui anticrist.

În v.36 Mântuitorul vorbește despre ziua și ceasul în care va veni Fiul Omului. El explică că ziua și ceasul nu poate fi știut de nimeni. Observăm că El vorbește de ZI și de CEAS și nu de perioada venirii. Deci afirmația Mântuitorului nu exclude posibilitatea cunoașterii faptului că Domnul este aproape. Chiar pasajul de mai sus ne spune că atunci când se vor întâmpla acele lucruri, Fiul Omului este chiar la uși. Cu alte cuvinte poți să știi că Fiul Omului este chiar la uși dar fără să știi ziua și ceasul în care El vine. Când Anticrist se va ridica în istorie, Biserica VA ȘTI că este ultima sută de metri a istoriei, că e vorba doar de câțiva ani de așteptare (probabil în jur de 3,5 ani...). Dar nu va putea previziona ZIUA și CEASUL când Isus va reveni.

Mântuitorul repetă ideea că NU SE VA ȘTI în v.37-39 prin paralela cu potopul din vremea lui Noe. Să citim cu atenție textul:

37. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe,

aidoma

se va întâmpla și la venirea Fiului omului.

38. În adevăr,

cum era în zilele dinainte de potop,

când mâncau și beau,

se însurau și se măritau,

până în ziua când a intrat Noe în corabie,

39.

și n-au știut nimic,

până când a venit potopul și

i-a luat pe toți,

tot așa

va fi și la venirea Fiului omului.

Imaginea potopului ne vorbește despre ignoranța lumii, a celor necredincioși. Lumea nu VA ȘTI când va veni judecata finală, dar ea va fi și o totală surpriză pentru ea. Lumea va fi într-o împietrire și într-un somn spiritual profund. Nu înseamnă că lumea dinainte de potop era o lume perfectă, fără probleme, fără necazuri, fără suferințe, fără cutremure, fără războaie. Atenție la CE NU spune Mântuitorul. Ideea că oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, nu are în vedere o lume fără necazuri, ci faptul că oamenii își continuau cursul firesc al vieții ca și cum ar trăi o eternitate pe pământ, ca și cum nu ar fi nici un sfârșit. Ei trăiau ca și cum viața pe pământ va continua mult și bine. Și în timpul celui de al doilea război mondial oamenii au continuat să mănânce și să bea, să se însoare și să se mărite. Deci această imagine nu exclude în mod necesar faptul că lumea înainte de revenirea Domnului va fi încercată de anumite cataclisme ca cele sugerate de pasajele din Apocalipsa. Se insistă, deci pe faptul nu doar că lumea NU VA ȘTI ziua și ceasul, dar și pe faptul că lumea nu va crede într-un sfârșit și o judecată finală. Ea nu îl va lua în calcul deloc, și își va continua viața pe pământ ca și cum ea ar continua la nesfârșit. Deci lumea nici nu va ști, dar nici va crede în revenirea Domnului. Revenirea Domnului va fi o surpriză, însă una neplăcută, la fel cum a fost și potopul pentru contemporanii lui Noe. E important să înțelegem că lumea în ansamblul ei va respinge Evanghelia până la sfârșit. Să nu ne așteptăm deci la treziri spirituale spectaculoase în ultimile zile ale istoriei. Puțini vor fi cei care se vor trezi. Majoritatea va dormi somnul morții și al necredinței.

V.40-42 cred că vorbesc de momentul istoric când Isus va trimite pe îngerii Săi să îi adune pe cei credincioși de pe pământ (24:31). Cei credincioși vor fi răpiți în nori pentru a întâmpina pe Domnul, iar cei rămași vor fi sortiți judecății. Cum se armonizează acest pasaj cu prigoana din timpul lui Anticrist? Ne arată că vor mai fi credincioși care-și vor continua viața lor cotidiană pe pământ. Cu alte cuvinte nu toți credincioșii vor fi prinși, nu toți vor fi torturați și omorâți. Însă toți vor fi expuși terorii și seducției satanice. În prigoanele care au străbătut istoria doar unii credincioși erau prinși, torturați și omorâți. Dumnezeu pune limite prigonitorului și intervenea cu minuni și călăuziri speciale pentru a proteja trupul și viața copiilor Săi (vezi evadarea lui Petru din temniță sau învierea lui Pavel după ce a fost împroșcat cu pietre, precum și

alte exemple din Fapte sau din istoria Bisericii). Prigoana nu înseamnă că suntem dați la bunul plac al prigonitorilor. Nicidecum! Prigoana este controlată în cele mai mici detalii de Dumnezeu. El pune limite prigonitorilor, și izbăvește FIZIC din prigoană pe mulți din copiii Săi. Așa va fi și în perioada mondială a lui Anticrist. Vor fi credincioși care vor rămâne în viață. Viața lor fizică va fi protejată. Chiar și libertatea lor va fi protejată. Dar ei vor fi supuși zilnic unor presiuni demonice teribile: teroare și seducție în același timp!

Revenim la imaginea cu potopul lui Noe. Ea ne arată că lumea nu va ști nimic. Dar NOE știa că va veni potopul! De asemenea el a făcut o corabie și a mărturisit venirea potopului! Lumea deci era informată și anunțată prin puternica mărturie a vieții lui Noe! Dar ea nu a știut NIMIC pentru că nu a luat aminte la înștiințările divine. Dar NOE știa că va veni în curând potopul. Nu știa ZIUA și CEASUL, dar știa că perioada se apropie. Cu 7 zile înainte de potop Dumnezeu i-a descoperit lui Noe chiar și ZIUA când va veni potopul (vezi Gen.7:7). Deci imaginea cu potopul este relevantă în primul rând pentru cei necredincioși. Dar cum va fi cu cei credincioși? Spre deosebire de Noe nu vor ști ZIUA, dar oare vor ști că vremea e foarte aproape? 2 Tes. cap. 2 ne spune că DA! Odată cu descoperirea omului fărădelegii vom ști că am intrat pe ultima sută de metri a istoriei, la fel cum a știut și Noe. Însă spre desobire de NOE nu vom fi anunțați cu privire la ZIUA când va veni Domnul nostru. Iată de ce Mântuitorul după ce prezintă imaginea cu potopul continuă discursul cu v.42:

- Vegheați dar căci nu știți în ce ZI va veni Domnul nostru.

Când a venit potopul, Noe era în corabie, dar ceilalți oameni la masă, pe câmp sau la moară. Dar când va veni Fiul Omului cei credincioși vor fi și ei la masă, la câmp, la moară...Însă ei sunt chemați să fie ÎN HRISTOS. Și spre deosebire de Noe care a intrat în corabie înainte de potop pentru că Dumnezeu i-a descoperit ZIUA când va veni potopul, noi nu știm ZIUA când va veni Domnul nostru. Și de aceea trebuie să rămânem permanent în Hristos, soluția lui Dumnezeu în fața revărsării mâniei lui Dumnezeu, pe care corabia lui Noe o prefigura cu putere. Pentru că nu știm ZIUA când va reveni Domnul, soluția este să veghem MEREU, în fiecare ZI!

Faptul că NU ȘTIM ziua revenirii ne motivează la veghere permanentă! Deci e spre binele nostru să NU ȘTIM ZIUA și CEASUL pentru a veghea în fiecare zi. Dacă stăpânul casei ar ști că la ora 3 noaptea va veni hoțul, atunci ar sta treaz de la 2 și ar veghea și l-ar aștepta. Dar el NU ȘTIE când îi va veni în minte vreunui hoț să-i spargă casa și nici nu se poate priva de somn toate nopțile. Și atunci ce face? Își ia măsuri de precauție pe care le activează în fiecare zi: gard, ușa puternică, trage zăvorul, dezleagă câinele seara etc. Pericolul iminent și posibil al unei spargerii îl face să fie atent și vigilent în fiecare zi.

De ce asociază Isus revenirea Sa cu imaginea unui hoț care va sparge casa? De ce asociază Isus revenirea Sa în glorie cu ideea de PERICOL? Pentru că Isus va reveni pentru a judeca întreaga lume. Focul Mâniei Sale va pârzoli tot pământul. El nu va veni ca un hoț pentru a lua ce nu este al Lui, ci El va veni ca Proprietar pentru a revendica pământul și pentru a pedepsi pe toți hoții care L-au pustiit. Da venirea Sa va fi ca un hoț, căci va fi pe NEAȘTEPTATE și va fi o surpriză neplăcută pentru toți cei care nu cred în El. Revenirea Sa înseamnă deci un MARE

PERICOL pentru TOȚI oamenii de pe pământ. Doar cine va fi în HRISTOS va fi izbăvit de mânia viitoare. Deci chemarea de a fi și de a rămâne în Hristos este un imperativ pentru fiecare zi a credinciosului. La fel și pustiirea Iudeii însemna un PERICOL. Creștinii trebuiau să fie în veghere în fiecare zi pentru a fi gata să fugă. Dumnezeu le-a promis izbăvirea. Dar ei trebuiau să intre în această izbăvire în momentul când avea să se declanșeze judecata! Nici ei nu știau ziua sau ceasul declanșării judecății. De aceea trebuiau să fie GATA în fiecare zi!

În v.44 Isus întărește ideea că Isus va reveni în ceasul în care nu ne gândim. Iată că nu știm nici ZIUA și nici CEASUL. Dar dacă noi ne gândim în fiecare zi la revenirea Sa cum va reveni El în ceasul în care nici nu ne gândim? În ce sens în ceasul în care nu ne gândim? Deci chiar dacă vom fi în veghere și Îl vom aștepta în fiecare zi, El va veni într-un ceas în care nu ne-am fi gândit că El va veni! Cum se explică acest aparent paradox? Cred că Isus insistă că nu vom ști cu exactitate ziua și ceasul revenirii Sale. Și trec multe zile, și au trecut multe zile, unele mai de pace, alte cu anumite încercări. Dar El nu a venit. Noi încă Îl așteptăm, și după un șir de zile în care L-am așteptat și nu a venit, într-o bună zi El chiar va veni! Și va fi o SURPRIZĂ, dar una plăcută. Dumnezeu nu ne va da anumite semne sau o premoniție specială în acea zi. Va fi o zi și un ceas ca multe altele din viața noastră. Dar atunci El va veni. Venirea Sa va fi deci O SURPRIZĂ și ceva neașteptat chiar pentru cei care Îl așteaptă zi de zi. Noi vom spune: chiar dacă Te-am așteptat și azi, nu am știut, nu am crezut căci CHIAR azi vei reveni! Și nu e nimic rău în acest lucru. Așa a conceput El acea zi. Apariția lui Anticrist pe scena istoriei nu va UMBRI istoria. Vom ști că Fiul Omului e foarte aproape. Și-l vom aștepta în fiecare zi. Dar nu vom ști ZIUA și CEASUL. Și zilele se vor scurge, unele mai greu, altele mai ușor. Vom trăi în fiecare zi marea șansa a revenirii. Și va veni ZIUA. Ea nu va fi mai SPECIALĂ ca celelalte în ce privește trăirile interioare sau semnele venirii....va fi o zi ca MULTE altele. Și totuși ea va fi ZIUA. Și va fi o surpriză, și una tare plăcută. Deci e important să distrugem MITUL că Dumnezeu ne va da o înștiințare specială cu privire la ZIUA răpirii. Se aduce ca argument imaginea cu răpirea lui Ilie. Și El și proorocii știau că în acea zi Ilie va fi răpit. Ei nu vorbeau neapărat între ei despre acest lucru dar știau în adâncul lor. Ei bine, NU VA FI AȘA! În acea ZI nu vom simți ceva mai special față de celelalte ZILE în care am așteptat venirea Domnului. Va fi o zi ca multe altele. Unii ne vom duce la lucru, alții vom răbda de foame în temniță, alții vom sta la masă, alții vom fi în rugăciune, alții vom conduce mașina....și deodată cerul se va deschide și vom vedea pe Isus îl slavă coborând pe pământ...și într-o clipă îngerii Săi ne vor răpi și ne vor duce în nori pentru a-l întâmpina...și Îl vom întâmpina în trupuri de slavă...și vom coborî împreună cu El să nimicim pe vrăjmașii Lui! Și deși și în acea Zi și în acel CEAS Îl vom fi așteptat pe Domnul, nu ne vom fi gândit căci chiar în ziua și ceasul acela El va reveni!

Deci iată o mare diferență între Ilie și Biserică, și între Noe și Biserică! E important să știm ca nu cumva să așteptăm acea ÎNȘTIINȚARE specială în legătura cu ziua Domnului. Căci dacă spunem: Noe a fost înștiințat, și la fel și Ilie...deci vom fi și noi, greșim! Pentru că nu va fi NIMIC special care să ne înștiințeze despre acea zi și acel ceas. Adu-ți aminte de ziua de IERI. Nu știi cum a fost la tine, dacă a fost o zi grea sau o zi ușoară. Dar nu ai primit o înștiințare

specială că Domnul ar reveni CHIAR în acea zi. Ei bine ZIUA revenirii Sale va fi ca ZIUA de IERI! De aceea va fi o surpriză !

Perioada lui anticrist nu doar că nu știrbește realitatea SURPRIZEI din v.42 și v.44, dar chiar o amplifică. Am comentat cu alte ocazii că presiunea demonică a lui Anticrist va ataca în mod specific credința noastră în promisiunea revenirii Sale. Va fi cel mai greu lucru de crezut în acea perioadă. Și cel rău va exercita acea presiune care să ne conducă spre necredință. Așteptarea nu va fi ușoară. Ne va bombarda cu îndoieli: *oare chiar va reveni: ? Dar au trecut 2000 de ani și nu a revenit? Deci de fapt nu va mai reveni deloc...sau nu va reveni acum în această perioadă...!!!* Această luptă cu îndoiala va fi cumplită și va spori SURPRIZA revenirii Sale. E una să fie doar o zi ca altă zi. E altceva să fie o zi ca altă zi dar după un bombardament spiritual care glăsuiește: ***El nu va reveni niciodată!*** Perioada lui Anticrist nu va umbri ci va amplifica SURPRIZA revenirii Sale și adevărurile din versetele 42 și 44.

(Extras din Matei Cap.24)

Pilda smochinului aduce și ea câteva întrebări. Menționăm mai întâi că în v.33 traducerea corectă este: Tot așa când veți vedea aceste lucruri, să știți că este aproape, este chiar la uși. Originalul nu specifică Fiul Omului. La fel este și în Evanghelia după Marcu. Deci poate fi aproape fie Fiul Omului, fie evenimentul dărâmării Templului și al Ierusalimului. Marea întrebare este la ce se referă Mântuitorul când precizează: când veți vedea ***toate aceste lucruri***. V.34 ne sugerează că Mântuitorul are în vedere evenimentele din primul secol. Cuvântul din greacă pentru NEAM se referă la generație sau vârstă de oameni. El le spune deci că evenimentul dărâmării Ierusalimului va avea loc în timpul acelei generații. Dacă Matei ar fi folosit un cuvânt general pentru neam, atunci ar fi fost și posibilitatea ca neamul să fie Israel și Isus să precizeze că Israel va rămâne în istorie și toate aceste evenimente vor avea loc. Dar pentru că termenul din greacă are sensul de generație sau vârstă de oameni, înclinăm să credem că în acest pasaj Mântuitorul se referă la dărâmarea Ierusalimului. Cu alte cuvinte Mântuitorul răspunde mai întâi la întrebarea CE?: și apoi la CÂND?. În v.15-31, El răspunde la întrebarea CE? sau CE se va întâmpla? Atât cu privire la dărâmarea Templului cât și cu privire la venirea Domnului, făcând diferență între cele două evenimente. Apoi, de la v.32-42 El răspunde la întrebarea CÂND? Cu privire la ambele evenimente. Astfel, anunță că dărâmarea Templului va avea loc în acea generație și va fi anunțată de semnele indicate de El (urâciunea pustiirii pusă în locul sfânt, războiul care se va abate asupra Iudeilor). Și apoi din v.36 El răspunde la întrebarea CÂND? cu privire la a doua venire. Răspunul este: NU ȘTIE NIMENI CÂND! iar lumea va fi luată prin surprindere. Faptul că nu știm CÂND trebuie să ne îndemne la veghere necurmată.

Și deci am putea structura în următorul fel discursul lui Isus.

Ucenicii pun două întrebări:

1. CÂND va avea loc dărâmarea Templului?
2. Și Care va fi SEMNUL venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?

Isus înțelege confuzia din mintea lor, trădată de cele două întrebări, și atunci le răspunde în felul următor:

A) V.4-14 – Harta mare a viitorului

- SFÂRȘITUL nu va veni îndată. În istorie vor avea loc tot felul de necazuri, dar nici unul din ele nu va fi un SEMN al sfârșitului. Ei nu trebuie să fie focalizați pe semnele vremurilor, ci pe împlinirea mandatului preoției în mijlocul suferințelor și prigoanelor. Aceasta este responsabilitatea lor. Responsabilitatea Domnului este să scrie agenda istoriei plină de tulburări. Ei nu trebuie nici să se lase derutați sau înșelați și nici să se teamă, căci toate aceste necazuri trebuie să se întâmple. Ele au un rol în istorie și în împlinirea mandatului preoției. Domnul este Cel care aranjează scena istoriei. Ei sunt cei care trebuie să împlinească pe această scenă marea trimitere. Cel rău va încerca mereu să folosească SCENA pentru a-i defocaliza și deruta pe creștini. Cei credincioși trebuie să lase scena în mâna Domnului, și să își focalizeze energiile pentru vestirea Evangheliei. Slujba nu poate fi neglijată de fel. SFÂRȘITUL va veni de-abia DUPĂ ce Evanghelia va fi dusă tuturor neamurilor. Aceasta este harta mare a planului lui Dumnezeu pentru istorie și pentru Biserică. După ce trasează această hartă a întergii istoriei a Bisericii, Mântuitorul așează pe această hartă două evenimente: dărâmarea Templului și venirea Sa. El explică mai întâi CE se va întâmpla? și apoi răspunde la întrebarea CÂND se va întâmpla?.

B) CE se va întâmpla la dărâmarea Templului și la venirea Sa?

B1 v.15-28– la dărâmarea Templului (CE?):

- Va fi un necaz cumplit peste evrei
- SEMNUL premergător: urâciunea pustiirii pusă în locul sfânt
- Responsabilitățile creștinilor:
  - Să fugă degrabă în munți
  - Să se roage să nu fie iarnă și într-o zi de Sabat
  - Să nu se lase derutați de proorocii mincinoși care vor zice: Iată-L pe Mesia! Căci Mesia va veni în mod VIZIBIL pentru toată lumea

B2 v.29-31 – la venirea Sa (CE?):

- Hristos va veni pe nori în putere și slavă într-un mod vizibil pentru toți oamenii
- Cei necredincioși vor plânge
- Cei credincioși vor fi adunați de îngeri de pe tot pământul

C) CÂND se va întâmpla: dărâmarea Templului și venirea Fiului omului?

C1 v.32-35 – dărâmarea Templului (CÂND?):

- În timpul generației contemporane
- Anunțat de semnele indicate de Mântuitorul

C2 v.36-44 – venirea Fiul Omului (CÂND?)

- Nu știe nimeni CÂND
- Lumea va fi luată prin surprindere
- Nici un SEMN premergător în ce privește cursul lumii
- Implicație: veghere necurmată!

Discursul este impecabil și aduce lumină în mintea confuză a ucenicilor. Este cât se poate de clar și bine structurat. Mântuitorul trasează harta generală a istoriei ce va urma și apoi așează pe această hartă cele două evenimente puse în discuție: dărâmarea Templului și venirea Fiului Omului. El răspunde cu privire la ambele evenimente atât la întrebarea CE?, cât și la întrebarea CÂND? De asemenea nu uită să precizeze implicațiile evenimentelor pentru cei credincioși în contextul împlinirii Marii trimiteri. Singurul „cusur” al discursului se regăsește în expresia ÎNDATĂ, după acele zile de necaz din 24:29.

Mântuitorul face distincție clară între evenimentul dărâmării Templului și venirea Sa, însă totuși expresia citată mai sus leagă cele două evenimente prin perspectiva succesiunii în timp. Răspunsul nostru pentru acest aparent paradox este faptul că Mântuitorul folosește principiul glisării profetice. Glisarea se realizează din următoarele două posibile motive care nu se exclud simultan:

- a) Evenimentul dărâmării Ierusalimului era evenimentul/ultimul eveniment profețit ce trebuia să aibă loc înainte ca venirea Sa să poată deveni iminentă
- b) Încercarea Bisericii din perioada dărâmării Templului prefigurează testarea Bisericii din perioada lui Anticrist, după care Fiul Omului va veni în slavă

2 Tes. cap.2 și cartea Apocalipsa ne sugerează să alegem varianta B. Mântuitorul nu le descoperă ucenicilor în mod direct vreun SEMN premergător al venirii Sale. Dar Mântuitorul îi anunță că Duhul care va veni le va descoperi mai multe despre lucrurile viitoare. Duhul ne descoperă apoi prin Pavel și Ioan că va fi un SEMN vizibil și clar, premergător al venirii Domnului. Acest SEMN este lucrarea lui Anticrist care va ținti în Biserică. Acest SEMN nu slăbește forța îndemnurilor la veghere necurmată. Dimpotrivă, le accentuează. Testul va fi mare și va fi exact înainte de venirea Domnului. Și acest TEST poate să înceapă oricând. Cu atât mai mult trebuie să fim în veghere necurmată!

Marcu 13 urmărește aceeași linie ca Matei 24. Nuanțe noi sunt aduse însă de Luca. Să citim cu atenție pasajul din Luca:

5. Pe când vorbeau unii despre Templu,
*că era împodobit cu pietre frumoase și
 daruri,*

Isus a zis:

6. „Vor veni zile
 când nu va rămâne aici piatră pe piatră

care să nu fie dărâmată.”

7. „Învățătorule”, L-au întrebat ei,
„când se vor întâmpla
toate aceste lucruri?

Și care va fi semnul

când se vor întâmpla aceste lucruri?”

8. Isus a răspuns:

„Băgați de seamă

să nu vă amăgească cineva.

Căci

vor veni mulți în Numele Meu și

vor zice: „Eu sunt Hristosul” și

„Vremea se apropie.”

Să nu mergeți

după ei.

9. Când veți auzi

de războaie și de răscoale,

să nu vă înpăimântați;

pentru că întâi trebuie

să se întâmple aceste lucruri.

Dar

sfârșitul nu va fi îndată.”

10. „Apoi”, le-a zis El,

„un neam se va scula împotriva altui neam,

și o împărăție împotriva altei împărății.

11. Pe alocuri vor fi

mari cutremure de pământ,

foamete și

ciume;

vor fi ***arătări înpăimântătoare și***

semne mari în cer.

12. **Dar înainte de toate acestea,**

vor pune mâinile pe voi și

vă vor prigoni:

vă vor da pe mâna ***sinagogilor***,

vă vor arunca în temnițe,

vă vor târî înaintea împăraților și

înaintea dregătorilor,

din pricina numelui Meu.

13. Aceste lucruri

vi se vor întâmpla
ca să fiți mărturie.

14. Țineți bine minte
*să nu vă gândiți mai dinainte
 ce veți răspunde;*

15. căci
 vă voi da o gură și
 o înțelepciune
 căreia nu-i vor putea răspunde,
 nici sta împotriva
 toți potrivnicii voștri.

16. Veți fi dați în mâinile lor
*până și de părinți,
 frații,
 rudele și
 prietenii voștri;*

și vor omorî
 pe mulți dintre voi.

17. Veți fi urâți
 de toți
 din pricina Numelui Meu.

18. Dar
*niciun păr din cap
 nu vi se va pierde.*

19. Prin răbdarea voastră,
 vă veți câștiga sufletele voastre.

20. Când
**veți vedea Ierusalimul
 înconjurat de oști,**
 să știți că atunci
*pustiirea lui
 este aproape.*

21. Atunci,
 cei din Iudeea
 să fugă la munți,
 cei *din mijlocul Ierusalimului*
să iasă afară din el, și
*cei de prin ogoare
 să nu intre în el.*

22. Căci zilele acelea

vor fi *zile de răzbunare,*
ca să se împlinescă
tot ce este scris.

23. Vai de femeile

care vor fi însărcinate și
 de cele
 ce vor da țâță în acele zile!

Pentru că

va fi o strâmtorare mare în țară și
mânie împotriva norodului acestuia.

24.

Vor cădea sub *ascuțișul sabiei,*
 vor fi *luați robi printre toate neamurile;* și
Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri,
până se vor împlini
vremurile Neamurilor.

25. Vor fi semne în soare,

în lună și
 în stele.

Și pe pământ

va fi strâmtorare

printre neamuri,

care nu vor ști ce să facă

la auzul urletului mării și

al valurilor;

26. oamenii **își vor da**

sufletul de groază,

în așteptarea lucrurilor

care se vor întâmpla pe pământ;

căci

puterile cerurilor

vor fi clătinate.

27. Atunci

vor vedea pe Fiul omului

venind pe un nor

cu putere și

slavă mare.

28. Când vor începe

să se întâmple aceste lucruri,

să vă uitați în sus și

*să vă ridicați capetele,
pentru că
izbăvirea voastră se apropie.”*

29. Și le-a spus o pildă:

„Vedeți smochinul și toți copacii.

30. Când înfrunzesc, și-i vedeți,
voi singuri cunoașteți că de acum
vara este aproape.

31. Tot așa,
când veți vedea
întâmplându-se aceste lucruri,
să știți că
Împărăția lui Dumnezeu este aproape.

32. Adevărat vă spun că
nu va trece neamul acesta,
până când
se vor împlini toate aceste lucruri.

33. Cerul și pământul vor trece,
dar
cuvintele Mele nu vor trece.

34. Luați seama la voi înșivă,
*ca nu cumva să vi se îngreueze inimile
cu îmbuibare de mâncare și
băutură și
cu îngrijorările vieții acesteia,*

și astfel
ziua aceea
să vină fără veste
asupra voastră.

35. Căci ziua aceea
*va veni ca un laț
peste toți cei ce locuiesc
pe toată fața pământului.*

36. Vegheați, dar, în tot timpul și
*ruțați-vă,
ca să aveți putere
să scăpați de toate lucrurile acestea
care se vor întâmpla și
să stați în picioare
înaintea Fiului omului.”*

Am subliniat propozițiile care introduc nuanțe noi față de discursul din Matei 24. Iată o parte din acestea:

- Ucenicii întreabă și care va fi semnul dărâmării Templului.
- Mântuitorul subliniază că sfârșitul nu va fi îndată, nu va fi imediat după învierea Sa.
- Se daugă la lista cu evenimente care NU sunt semne ale sfârșitului și semnele înspăimântătoare de pe cer.
- Legat de suferințele lor se precizează spre deosebire de Matei 24 că ele vor începe chiar înainte de șirul de războaie, cutremure și foamete care vor străbate istorie. Se subliniază că vor fi prigoaniți în sinagogi și chiar de rudele lor. Deci Mântuitorul are în vedere prigoanele care încep din secolul 1. Se insistă mai mult asupra responsabilității de a fi martori. Ei vor suferi ca să fie mărturie și nu trebuie să se îngrijoreze la modul în care vor răspunde vrăjmașilor lor. Duhul va fi cu ei și le va da răspunsul potrivit. Li se promite că nici un fir de păr nu li se va pierde. Totul va fi în control și nici-un un fir de păr nu le va cădea fără voia Tatălui. Căderea unui fir de păr nu va fi o pierdere ci totul va fi primi o răsplată eternă. Ei vor învia într-un trup de slavă desăvârșit și de fapt nu vor pierde nimic ci vor câștiga o răsplată eternă.
- Semnul pentru fuga creștinilor este de data aceasta înconjurarea cu oști a Ierusalimului. Se precizează în mod direct despre distrugerea a Ierusalimului și porunca de a ieși din Ierusalim. Se explică faptul că necazul înseamnă trecere prin sabie, luarea în robie și călcarea în picioare a Ierusalimului de către neamuri. Se subliniază că este vorba de revărsarea mâniei lui Dumnezeu pentru a se împlini ce este scris.

Nuanțele noi introude de Luca enumerate mai sus ne ajută să înțelegem mai bine profeția din Matei 24. Luca însă introduce diferite venirea Fiului Omului și pare să nu vorbească foarte mult despre ea. În cele din urmă Luca selectează doar întrebările ucenicilor despre dărâmarea Templului și nu le precizează pe cele cu privire la venirea Fiului Omului și sfârșitului veacului acestuia.

Iarși exegeții se împart în două. Unii susțin că Luca vorbește doar despre căderea Ierusalimului și astfel aplică pasajul 21:25-36 doar cu privire la anul 70 d.H. Astfel:

- Pentru semnele în soare , în lună și stele se citează din Iosephus Flavius care explică faptul că înainte de anul 70.dH locuitorii Ierusalimului au văzut pe cer semne stranie sub forma de sabie și oști înarmate, semne pe care Iosephus consideră că anunțau de fapt nenorocirea Ierusalimului.
- Strâmtorarea peste neamuri și lațul de peste toți cei ce locuiesc de toată fața pământului este de fapt strâmtorarea de peste *semințiile* lui Israel și lațul de peste întreaga *țară*. Cuvintele folosite ar putea fi traduse și prin *seminție* și *țară*.

- Fiul omului din v.27 vine cu putere să distrugă Ierusalimul prin oștile romane.
- Izbăvirea din v.28 este izbăvirea creștinilor de sub prigonirile evreilor și jugul iudaismului care au reprezentat principalul obstacol în vestirea Evangheliei în primul secol (vezi 1 Tes.cap.2 – pasajul despre iudei)
- Împărăția lui Dumnezeu din v.31 este manifestarea judecății asupra evreilor din anul 70 d.H.
- Creștinii din Iudeea sunt îndemnați să vegheze pentru a nu fi luați prin surprindere de necazul din anul 70. Sunt îndemnați să se roage pentru a avea putere și a supraviețui acelor necazuri și nenorociri.

Este adevărat că pasajul ar putea fi citit așa cum este explicat mai sus și că Luca nu insistă așa de mult ca Matei pe revenirea în glorie a Fiului omului și nici pe sfârșitul veacului a acestuia. Trebuie însă să verificăm în greacă dacă termenii folosiți cu privire la *neamuri* și *pământ* pot fi într-adevăr aplicați doar la Iuda și semințiile lui Israel. Cuvântul folosit în greacă pentru pământ în 21:35 este identic cu cel folosit pentru țară în v.23. el poate însemna deopotrivă pământ și țară. Traducerile NASB, NIV și traducerea literală Cornilescu traduc totuși în v.35 pământ și nu țară. Termenul de neamuri este însă *ETNOS*, și acest termen apare de două ori în v.24 și apoi în v.25. Este evident că Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri și nu de semințiile lui Israel și că acest lucru va avea loc până va trece vremea neamurilor și nu ale semințiilor lui Israel. Deci *neamurile* din chiar următorul verset sunt mai degrabă națiunile pământului și nu semințiile lui Israel. Același termen (ETNOS) este folosit în Marea Trimitere prezentată atât în Luca 24 cât și în Matei 28. Ce să însemne că va fi mare strâmtoare printre neamuri și că oamenii își vor da sufletul în așteptarea lucrurilor ce se vor întâmpla, căci puterile cerului vor fi clătinate? Oare în anul 70d.H a fost așa o groază de mare printre celelalte neamuri din Imepriul Roman? Au fost schimbări politice și tulburări dar nu ceva deosebit în istoria Imperiului Roman. Deci mai degrabă expresia ne-ar putea sugera groaza neamurilor dinainte revărsării judecății finale descrisă de exemplu în Isaia 2 și Apoc.6. Deci ar fi posibil ca Luca să gliceze de la momentul judecării Ierusalimului din anul 70 d.H la momentul judecării tuturor Neamurilor la a doua venire a Domnului. Astfel, Luca ne-ar putea sugera că ce s-a întâmplat la scară locală în Iudeea în anul 70.dH. se va întâmpla la scară universală înainte de venirea Domnului. De data aceasta Biserica de pretutindeni va fi testată, și neamurile întregului pământ nu vor fi judecate. Lațul universal ar putea fi reprezentat de amăgirea lui anticrist care va duce întreaga lume sub judecată. Creștinii care trebuiau să fugă din Ierusalim ar putea prefigura creștinii care trebuie să se sustragă lațului întins de Anticrist omeniri. Cine va intra în jocul lui va sfârși sub judecată. Cine se va sustrage cu prețul pierderilor va sta în picioare în ziua fiului Omului. Este interesant că îndemnul vegherii de la sfârșitul capitolului se poate aplica deopotrivă creștinilor din Iudeea din primul secol, cât și tuturor creștinilor din lumea care se vor confrunta cu perioada lui Anticrist.

V.31 ne pune în încurcătură. Iată că acel *el* controversat din Matei 24 și marcu 13 nu este nici Fiul Omului și nici evenimentul dărâmării templului ci Impărăția lui Dumnezeu. v.32

întărește ideea că este vorba despre anul 70 care are loc înainte să treacă acea generație. deci Luca ar folosi expresia Împărăția lui Dumnezeu este aproape cu privire la anul 70. Aceasta pentru că el consideră venirea Împărăției iminentă după anul 70 sau pentru că se referă la venirea Împărăției lui Dumnezeu pentru a judeca evreii în anul 70 și a izbăvi pe creștini de sub greul jug al iudaismului? Dacă alegem a doua variantă suntem doar la un pas să precizăm că la fel și expresia venirea Fiului Omului se poate referi pentru Ierusalim. O posibilitate de reconciliere a celor două variante este să vedem în anul 70 o paradigmă a celei de-a doua veniri, o degustare a judecării și izbăvirii viitoare, o degustare a venirii finale a Împărăției lui Dumnezeu. Astfel, suprapunea celor două imagini anul 70 și a doua venire, precum și nesiguranța noastră de a plasa a numite versete la anul 70 sau la a doua venire, în loc să sporească întrebările și confuzia, ar putea avea un rol clarificator dacă vom considera că Mântuitorul realizează aceste suprapuneri și glisări subtile în mod intenționat tocmai pentru a întări ideea că anul 70 este o paradigmă pentru a doua Sa venire.

Astfel Luca 21 pe de o parte insistă mai mult pe evenimentul din anul 70 d.H, dar pe de altă parte pare să sugereze că în anul 70 se întâmplă la nivel micro (Biserica din Iudeea și poporul evreu) ceea ce se va întâmpla la nivel macro (Biserica Univesală și toate neamurile) înainte de a doua venire. Această este nuanța nouă adusă de Luca. Luca este singurul dinre evangheliști și din autorii nou-testamentari care nu este iudeu. Este de înțeles de ce insistă mai mult decât ceilalți evangheliști pe *neamuri*. Astfel, el deși vorbește despre judecata evreilor introduce neamurile. Ce legătură au toate aceste cu neamurile? Mai întâi el precizează să Ierusalimul va fi călcat în istorie de neamuri până se va împlini vremea neamurilor. Este fascinant să vedem cum în istorie Ierusalimul a fost aproape 2000 de ani stăpânit rând pe rând de diferite neamuri (stăpânirea romană, otomană, cruciaților, turcilor, englezilor etc.) Acum Ierusalimul nu mai este călcat în întregime de neamuri. Evreii s-au reîntors în el și au preluat controlul unei bune părți ale orașului. Oare la ce se referă Luca prin expresia vremea neamurilor? Se referă la vremea neamurilor de asupra Ierusalimului sau la vremea neamurilor din Romani 11, adică până va intra numărul deplin al neamurilor? Cert este că Luca ne spune că stăpânirea neamurilor asupra Ierusalimului va avea un sfârșit și deci Ierusalimul evreiesc va reînta la un moment dat pe scena istoriei. Unii ar putea interoreta și faptul că vremea Neamurilor este vremea Bisericii și faptul că Ierusalimul va fi călcat de fapt în picioare până la a doua venire, și deci nu va mai avea nici un loc în istorie. Indiferent de interpretarea pe care o alegem Luca introduce în discuție neamurile și apoi strâmtorarea care va veni peste neamuri. El ar putea sugera deci că pedepsirea evreilor din anul 70 este de fapt o anunțare a judecării tuturor neamurilor la a doua Sa venire. Ar avea deci sens, ca Luca, autorul dintre neamuri, să realizeze tranziția de la nivelul micro/local al profeției la cel macro/universal. Astfel el ar explica relevanța profeției pentru neamuri și pentru creștinii dintre neamuri.

Această profeție este reluată de trei ori în Noul Legământ (Matei 24, Marcu 13 și Luca 21). Deci are o importanță aparte, și nu doar pentru evreii creștini din primul secol dar pentru întreaga Biserică. În Vechiul Testament doar tabloul izbăvirii Ierusalimului lui Ezechia din fața oștilor asiriene este reluat de 3 ori. În Noul Testament doar răstignirea și învierea este relatată de

4 ori. Deci profeția trebuie să fie extrem de importantă. Oare de ce este așa de importantă dacă ar privi doar un eveniment relevant doar pentru primii creștini din Iudeea? Înțelegem că Domnul se implică în istorie pentru a izbăvi fizic pe creștini pentru ca aceștia să rămână în viață și să nu moară odată cu lumea judecată de Domnul prin războaie, și alte evenimente. Dar Domnul nu face mereu acest lucru. Mulți creștini au murit odată cu necreștinii în timpul războaielor și foametelor care au străbătut istoria. De ce deci este așa de importantă această profeție? Răspunsul pe care îl propunem este că evenimentul din anul 70 reprezintă o paradigmă pentru perioada dinaintea venirii Domnului. Astfel imperativul de veghere pentru creștinii din Ierusalim devine rampa de lansare pentru imperativul de veghere pentru creștinii din întreaga lume care așteaptă pe Domnul lor. Ațintindu-ne atenția asupra testului dificil dat Bisericii din iudeea luat DOAR prin perseverența în veghere necurmată, înșțelegem rațiunea îndemnului de veghere necurmată pentru credincioșii care vor păși spre a doua venire prin zbuciumata perioadă a lui anticrist.

În Luca 17:20-37 Mântuitorul asociază din nou imaginile de la adoua venire cu cele specifice anului 70 d.H. În pasajul 17:24-30 el vorbește despre a doua Sa venire în glorie. Însă în v.31-33 el folosește limbajul specific anului 70 pentru ca apoi să revină la limbajul specific revenirii Sale în v.34-35. Dar cele două imagini sunt aplicate zilei aceleia când Se va arăta în slavă Fiul omului (vezi 17:30). Această asocieri evidentă din Luca 17 este un argument în plus despre validitate interpretării că anul 70 este o paradigmă pentru perioada ante-mergătoare revenirii Domnului.

(Extras din 2 Tesalonicen Cap. 2)

- Vegherea vs perioada lui Anticrist

24:44-51 – Îndemn la veghere

Pentru că nu știm ziua și ceasul revenirii Sale, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu ne gândim, Mântuitorul ne îndeamnă să veghem MEREU, și să fim GATA în fiecare zi, în fiecare clipă. Dar ce înseamnă a VEGHEA și A FI GATA? Mântuitorul deocamdată doar rostește îndemnul și explică rațiunea îndemnului. Dar nu dezvoltă imediat sensul expresiilor FIȚI GATA! VEGHEAȚI! Și pentru a evita capcana exegetică de a „descoperi” mereu adevărurile pe care le știm deja, ne vom abține să propunem noi un sens al acestor îndemnuri. Vom studia și capitoul 25 și vom încerca să vedem ce sens propune Mântuitorul Însuși.

Idea este că doar cel care este ÎN VEGHERE la revenirea Domnului va fi izbăvit de mânia viitoare. Mă gândesc la cele 5 Biserici din Apocalipsa. Doar 2 dintre ele erau ÎN VEGHERE. 5 erau în declin spiritual. Încă nu erau lepădate, dar erau sub amenințarea lepădării. Dacă Isus revenea găsindu-le în acea stare, ce s-ar fi întâmplat cu acele Biserici? Iată ce ne sugerează însăși textul Apocalipsei:

14. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a

învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

15. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.

16. Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.”

(Apoc 2:14-16)

Dacă Biserica din Pergam nu se pocăia, atunci Hristos avea să vină curând la ea pentru a se război cu cei care țineau învățătura Nicolaiților. Și în mod cert pedeapsa lui Hristos avea să afecteze și Biserica ce tolera această învățătură. Este interesant că se introduce conceptul de venire a lui Hristos pentru a judeca o Biserică locală. Nu e vorba de venirea Sa în glorie, ci o venire în duh pentru judecată. Ea poate duce la împietrire, lepădare și chiar pedepse fizice. Ea se poate manifesta printr-un duh de rătăcire, prin anumite încercări foarte mari, prin anumite pedepse fizice concrete. Dacă acest tip de venire a lui Hristos la o Biserică aflată în neveghere atrage cu sine mânia lui Dumnezeu asupra acelei Biserici, atunci ce ar însemna pentru acea Biserică revnirea în glorie a Mântuitorului!? S-ar părea deci că izbăvirea de mânia viitoare este promisă nu tuturor credincioșilor, ci doar aceluia care vor fi ÎN VEGHERE. Un credincios dual, care e pe moarte dar încă nu e mort de tot NU ar fi deci izbăvit de mânia viitoare. Rămâne să mai analizăm aceste posibile concluzii.

Capitolul 24 se încheie cu o imagine pe care am putea să o considerăm un fel de pildă. Stăpânul pleacă și pune pe robul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrana la vremea hotorâtă. Practic, stăpânul îi oferă robului responsabilitatea de a conduce și administra gospodăria până la venirea lui. El trebuie să aibă grijă de proprietatea stăpânului și să se asigure că slujitorii sunt bine hrăniți. Practic robul este lăsat să fie un fel de stăpân până vine Stăpânul. Stăpânul are mai mulți robi. Ceilalți sunt tovarășii lui de slujbă. Toți aparțin stăpânului și sunt datori să îi slujească și să aibă grijă de pământurile și gospodăria acestuia. Stăpânul alege pe unul din acești robi ca să AIBĂ grijă de ceilalți robi. Intersant este că stăpânul nu-i dă ca responsabilitate să controleze, să supravegheze, să disciplineze pe ceilalți robi. Lui i se dă responsabilitatea de a-i hrăni, de a avea grijă de ei. Ca și cum averea stăpânului nu ar fi casa, pământurile, ci ROBII săi!!! Și acestui rob i se dă PUTERE și AUTORITATE peste bunurile sale și peste ceilalți robi pentru A-I SLUJI! Lui i se dau cheile casei, cheile cămărilor cu mâncare, cheile seifului cu bani. Și el primește această autoritate pentru A AVEA GRIJĂ de ceilalți robi, ca aceștia să fie bine hrăniți. Se pare că stăpânul are încredere în robii săi. Grija sa nu este dacă aceștia își vor face treaba sau nu. Ci grija sa este ca aceștia să fie hrăniți. Și SINGURA responsabilitate pe care o primește robul este să le dea celorlalți robi hrana la vremea potrivită. Robul nu știe că acesta este un TEST din partea stăpânului. Stăpânul vrea să îl pună peste TOATE averile sale. Ne aducem aminte de Potifar care i-a încredințat lui Iosif toate averile sale. Stăpânul vrea să dea această onoare unuia din robii săi. Dar nu îl poate pune de prima dată peste toate averile. El știe că puterea, autoritatea pot fi folosite în mod distructiv de robul

proaspăt promovat. Într-adevăr, responsabilitatea de a administra toate averile stăpânului implică primirea unei mari autorități, primirea unei poziții de putere. Dar această putere îl poate distruge pe rob și prin ea pot fi rispite averile stăpânului și pot fi vătămați și toți robii și apropiații stăpânului. Și atunci stăpânul îi oferă robului un context formativ care este de altfel și un test. Stăpânul îi oferă astfel o poziție de autoritate peste o (mică) parte din slugile și bunurile sale. Dar ce nu știe robul este că stăpânul este CU OCHII pe el. El este EXTREM de interesat ce va face robul în lipsa lui. De aceea, el primește mereu prin oamenii săi informații cu privire la modul în care robul își îndeplinește responsabilitățile. Poate chiar se deghizează într-una din slugile de care trebuie să aibă grijă robul pentru a-i putea observa mai bine evoluția. Așa se explică deznodământul robului necredincios: stăpânul va veni când el NU SE AȘTEAPTĂ! Cu alte cuvinte nu este nici o șansă ca robul cel rău să-l păcălească pe stăpân. El de fapt acest lucru și-a propus. El nu își propune să facă un război deschis, direct cu stăpânul. Știe că nu are nici o șansă. Însă vede că stăpânul zăbovește să vină. Și atunci își dă arama pe față și se gândește că are timp să-și facă de cap PÂNĂ va veni stăpânul. Desigur, el nu vrea ca stăpânul să-l prindă făcându-și de cap. Își ia măsuri de precauție ca să afle când se apropie stăpânul, ca atunci când acesta se va întoarce, să-l prindă având grijă de slugile sale. În primele zile, luni după ce pleacă stăpânul, acest rob are grijă de slugi și le dă hrana la vremea potrivită. Dar de ce face acest lucru? Din loialitate față de stăpân, din grijă și iubire față de slugi, din faptul că a înțeles bucuria slujirii și că a primit autoritate pentru a sluji și nu pentru a vătama, pentru că iubește pe stăpân, și deci și pe slugile sale la care acesta ține așa de mult? Se pare că nu. El face acest lucru din TEAMĂ de stăpân, din teamă de pedeapsă. Dar stăpânul pleacă și zăbovește să vină. Stăpânul nu-i spune când se va întoarce. Ba chiar îi spune: am să mă întorc în curând. Dar trece o lună, apoi două, trei, un an... și stăpânul nu se mai întoarce. Nu dă nici un semn. Și atunci în inima robului se dă o luptă. El are acces la resurse, la putere, la autoritate. Să folosească această putere pentru a îngriji pe slugile stăpânului sau să o folosească (măcar pentru o vreme) pentru interesele sale egoiste? Nu ni se spune dacă ceilalți robi erau fideli sau nu stăpânului. Poate nu erau chiar ușă de Biserică. Poate unii dintre ei nu-și făceau treaba, poate alții îl nedreptățiseră în trecut... Dar nu era în responsabilitatea sa să disciplineze pe robi. Responsabilitatea sa era doar să le dea hrana la vremea potrivită. Pe de altă parte, robul avea alți prieteni. De ce nu ar folosi resursele din camerele îmbelșugate ale stăpânului pentru a-și cinsti prietenii, pentru a da petreceri? Să fie și el odată în centrul atenției, să fie și el lăudat de prietenii lui pentru generozitatea lui! Și în inima sa apare ispita să își folosească autoritatea pentru a vătama slugile stăpânului, pentru împlinirea propriilor pofte și pentru împlinirea poftei altor oameni robiți de plăceri. Dar dacă se întoarce stăpânul? Ispita crește, iar stăpânul zăbovește să vină: *Nu a venit repede așa cum a spus. Întârzie deci. Este suficient TIMP să-mi fac puțin de cap.* Și atunci își face un plan în care să își facă de cap un timp, dar apoi să renunțe la petreceri și să revină să dea hrana slugilor, ca la venirea sa, stăpânul să nu-l pedepsească. El riscă deoarece nu știe când vine stăpânul. Dar a trecut așa de mult timp și nu a venit. Sigur mai are suficient timp. Dar cum se face că stăpânul vine când el își face de cap? V.50 subliniază că stăpânul va veni CÂND el NU SE AȘTEAPTĂ. Nu va fi nici un semn care să anunțe venirea stăpânului. Nu va primi o scrisoare care să-l anunțe de revenirea

stăpânului, nu va fi trimis nici un rob înaintea stăpânului care să-i vestească că se apropie de casă. Pur și simplu se va trezi cu stăpânul la ușă. Și dacă stăpânul a vrut să-l testeze, el va ști evoluția robului și înadins va veni în mijlocul unei petreceri date de acesta! Ideea este că robul rău nu îl poate înșela, păcăli pe stăpân. EL VA FI PRINS! Fățarnicia sa constă în lipsa sa de onestitate față de stăpân. El vrea să îl înșele pe stăpân. El vrea ca să ascundă de stăpân faptele sale rele, vrea să salveze aparențele. El vrea să îl păcălească pe stăpân că este un rob bun. În prezența stăpânului a ascultat poruncile acestuia. Dar în inima sa nu era nici respect, nici dragoste față de stăpân. Nu era respect nici pentru slugile stăpânului. Totuși robul a acceptat poziția de autoritate pe care i-a dat-o stăpânul. Dar stăpânul pleacă tocmai pentru a scoate la iveală ce era ascuns în inima robului. Înadins zăbovește! Știe că lipsa sa și întârzierea sa vor scoate la iveală ce este în inima robului. Iată un test foarte greu: să primești putere, autoritate și acces la resurse și apoi să fii lăsat SINGUR cu ele o perioadă mare de timp! În fiecare dintre robii testați în acest mod va apărea ispita de a folosi (măcar pentru o vreme) puterea în interes propriu, chiar dacă acet interes ar intra în contradicție cu interesele stăpânului. Ne vom întreba: de ce este așa de mare ispita? Să legăm această pildă de celelalte. Știm cine e stăpânul și ce om minunat este el. Dar cine sunt robii? Robii sunt foștii VIERI. În inima lor încă este sânge de vier. Prin faptul că Stăpânul pleacă, se reactivează ispita de a redeveni vier. Nu trebuie să subestimăm ispita. Este ca și cum un fost dependent de alcool este lăsat să administreze un magazin de băuturi. Desigur, ispita nu e mai mare decât resursele primite pentru a lupta cu ea, dar ispita e reală. Iar acum ispita nu este de a redeveni vier pentru totdeauna, ci de a redeveni vier o perioadă doar. Un fel de vier pe ascuns. Ceva de genul: *Cât e plecat stăpânul mă comport ca un vier... dar când îmi dau seama că se apropie de casă, revin la comportamentul de rob fidel. Deci nu vreau să devin rob pentru totdeauna, ci doar o perioadă. Nu vreau să am de a face cu pedeapsa stăpânului. Am nevoie de protecția și binecuvântarea Sa. Dar aș vrea să mă mai joc de-a vierul...*

Robul cel rău este acuzat de FĂȚĂRNICIE. Deci nu este ca vierii care pe față omorau slugile stăpânului. Acum este un vier care de față cu stăpânul se comportă într-un fel, dar când stăpânul e departe se comportă cu totul altfel. Mai observăm că robul nu cade în ispită din prima zi când pleacă stăpânul. Trece un timp îndelungat. Își dă seama că stăpânul zăbovește. Și atunci ISPITA crește. Ispita ia prilejul și glăsuiește: *De ce îți este fața tristă? Știu... privești cu jind spre cămărilor stăpânului... Ai putea da petreceri frumoase ca mai înainte. Știu... privești spre slugile care ți-au greșit. Ai putea să le pedepsești și să te răzbuni! Dar în același timp știi că stăpânul s-ar putea întoarce și nu i-ar plăcea să te vadă astfel. Și tu îl iubești pe stăpân și nu ai vrea să ai de a face cu supărarea și pedeapsa sa. Da, NU trebuie să te pui rău cu stăpânul! În nici un caz! Dar știi ceva? Nu trebuie să mai fii trist. Gândește-te! Fii flexibil! Le poți avea pe amândouă: și binecuvântarea stăpânului și plăcerea de fi tu însuși (dumnezeu...), de a face ce vrei! De ce vezi un conflict între cele două? Stăpânul zăbovește... E important ca atunci când el se întoarce să faci ce trebuie. Dar până atunci va trece ceva vreme. Ai timp să îți urmezi îndemnurile inimii și apoi când el se apropie, să faci ce trebuie. El e bun și va trece cu vederea ce a fost în trecut. Doar știi că pentru el prezentul contează. Dacă în momnetul revenirii vei face ce trebuie, el nu te*

va pedepsi. Deci fii vier...doar pentru o vreme. Pune-ți slujitori pe drumul pe care trebuie să se întoarcă stăpânul. Ei îl vor vedea de departe și te vor anunța din timp. Și vei avea vreme să te pregătești pentru venirea sa!

Robul este un fățarnic. Vrea altceva, iubește altceva, dar vrea să afișeze față de stăpân că îl iubește și ascultă cu mare credincioșie. Logica ispitei pare perfectă. Dacă în Eden diavolul inventează un conflict între iubirea de sine și iubirea de Dumnezeu, acum el vrea să diminueze conflictul total dintre iubirea sinelui păcătos și iubirea de Dumnezeu; acum propune o cale de reconciliere. Dar este o mare minciună. Cele două realități sunt de neîmpăcat. Și logica ispitei are o mare fisură. Ea pornește de la premisa că robul va putea să-și dea seama că stăpânul se apropie și că va avea timp să se pregătească pentru venirea lui. Însă stăpânul nu poate fi păcălit. Aceasta variantă nu e posibilă. Iată ce spune Adevărul însuși în v.50: **stăpânul va veni în ziua în care el nu se așteaptă!** Nu spune: ar putea veni în ziua în care nu se așteaptă, ci va veni în ziua în care nu se așteaptă! Deci SIGUR va veni în ziua în care nu se așteaptă! Stăpânul a premeditat ÎNTÂRZIEREA tocmai pentru a testa inima fostului vier, devenit acum rob! El urmărește din ascuns ce face robul. Și va veni pe un alt drum și îl va lua găsi total nepregătit. Și el va veni ca să îl pedepsească. Pentru stăpân nu va fi o surpriză că va găsi robul în infidelitate. Surpriza va fi doar de partea robului rău. Pentru el va fi o surpriză neplăcută venirea stăpânului.

Testul nu e ușor. E de fapt cel mai greu test. Este testul timpului. Ispita de a reveni la obiceiurile de vier bate la ușă în fiecare zi. Și stăpânul e plecat. Robul ar vrea ca stăpânul să fie de față, pentru ca ispita să fie pusă la colț de prezența stăpânului. Dar stăpânul e departe. Ispita va pune la îndoială caracterul stăpânului: *Oare chiar te iubește? Oare chiar acesta e binele tău? Sau: Oare chiar te va pedepsi? Sau: Oare este el vrednic de încredere? A promis că se întoarce în curând... Dar nu s-a întors. Și Timpul trece. Poate de fapt nu se va întoarce niciodată.. De ce să mai rabzi așteptându-l? Oare chiar crezi că va veni și te va răsplăti pentru credincioșia ta? Dacă te-a uitat. Dacă nu va veni niciodată? Dacă, de fapt, trebuie să știi să te răsplătești singur și să îți porți singur de grijă?*

Și ispita profită de absența stăpânului. Dacă stăpânul ar fi de față, robul ar privi în ochii lui calzi și blânzi și ar ști că stăpânul îl iubește. Dacă stăpânul ar fi de față, ispita care îi șoptește în ureche că stăpânul a plecat, nu ar mai avea argumente. Dacă stăpânul ar fi de față, privirea lui de rege, l-ar ajuta să spună NU ispitei. Dar stăpânul e plecat - tocmai de aici și puterea ispitei și greutatea așteptării. Dacă stăpânul ar veni mai repede, ce bine ar fi! Dar el întârzie. Și cu cât mai trece o zi, cu atât ispita devine mai puternică, căci capătă un nou argument: *Vezi, nu a venit nici azi! Ce ți-am spus!? Înseamnă că ieri puteai să o faci lată, să dai și tu o petrecere? De ce te-ai abținut? Vezi, nu a venit curând... te-a uitat!* Și astfel, fiecare zi care trece fără ca stăpânul să se întoarcă este în avantajul ispitei. Cât va rezista robul? Cât va putea să reziste față de o ispită puternică, zilnică și mereu crescândă? Și timpul trece. Și tăcere. Nici o veste de la stăpân. În această paradigmă, întrebarea nu este de fapt dacă va rezista robul, ci când va ceda?

Și totuși există posibilitatea să fii și robul bun care să persevereze în așteptare și care să fie găsit de stăpân făcând ce este bine. Dar care să fie secretul acestui rob? De ce el nu a fost doborât de o ispită mereu crescândă? Pentru acest rob prezentul nu este o așteptare pasivă, cu

una activă. Așteptarea pasivă va duce mereu la înfrângere în fața ispitei. Așteptarea activă este cheia! Despre ce e vorba? În așteptarea pasivă, prezentul e numai chin. El înseamnă doar a te opune unei ispite chinuitoare. Speranța, viața, satisfacția, bucuria, e legată doar de viitor...de venirea stăpânului. Prezentul are doar semnificația unei torturi psihice. Și cine poate rezista la nesfârșit unei astfel de torturi? Mai devreme sau mai târziu, ORICINE va ceda... Însă robul cel bun are o altă percepție asupra prezentului. El înțelege că slugile sunt comoara, bucuria stăpânului. Stăpânul care este plecat... este de fapt prezent prin slugile sale. Cine sunt slugile? Foști vieri vindecați în urma morții fiului stăpânului viei! Ei sunt comoara și bogăția sa. Slujba de a-i hrăni, este una atât de importantă! El își poate exprima iubirea, recunoștința față de stăpânul plecat hrânind cu grijă în fiecare zi pe ceilalți robi. Prezentul înseamnă deci nu doar opoziția pasivă față de o ispită reală, înseamnă și implicarea cu toată inima într-o minunată slujbă! Prezentul nu înseamnă doar o așteptare chinuitoare a unei izbăviri viitoare care nu mai vine de atâția ani, ci și o bucurie nespusă de a sluji și iubi slugile stăpânului. Relația cu stăpânul se întemeiază pe iubire și nu pe frică. Faptul că el este de față sau nu contează mai puțin. Nu frica de pedeapsă, ci iubirea față de stăpân este cea care îl ajută pe rob să nu se răzbune pe slugile stăpânului, ci să le hrănească cu drag, chiar dacă ele sunt nerecunoscătoare uneori. Și drept vorbind nu e chiar ușor să ai grijă de slugile stăpânului. Ele nu sunt îngeri și nici ușă de biserică. Ele sunt formate din oameni bolnavi, din foști vieri. Și acestea pot oferi deseori motive reale să le bați sau se te supere atât de tare încât să îți vină să îți iei lumea în cap și să pleci într-o cârciumă ca să îți îneci amarul. Dacă ne dăm seama cine sunt slugile, înțelegem că slujba de a la hrăni necondiționat la vremea potrivită nu e chiar ușoară. Slugile oferă robului suficiente frustrări pentru a-l demotiva în slujire și pentru a-l motiva să revină la calea de vier. Testul nu e ușor. Dar nici imposibil de luat. Iubirea față de stăpân și manifestarea ei față de slugile acestuia, iată marea resursă. Cum poți păstra vie iubirea față de un stăpân pe care nu îl vezi și care este departe? Manifestând-o zilnic față de slugile sale pe care le vezi și de care te izbești mereu! Pentru robul credincios, așteptarea este grea. Dar nu e un chin de nesuportat. Are atâtea de făcut pentru slugile stăpânului. El, pentru că îl iubește pe stăpân, își găsește desfătarea, plăcerea în slujirea robilor stăpânului. El nu doar se opune unei ispite, ci se opune unei ispite și își găsește plăcerea în slujirea celorlalți robi. Prezentul are semnificație, are sens. Prezentul nu înseamnă doar așteptare! Prezentul înseamnă slujire, bucurie, implicare. Și în această aventură a slujirii sunt multe întristări, dar sunt și încurajări. Da, sunt și încurajări și sunt suficiente încurajări că să poți trăi BUCURIE și ÎMPLINIRE. Stăpânul întârzie... e adevărat... dar nu doar tu, ci și ceilalți robi trebuie să fie pregătiți pentru venirea lui. Și celelalte slugi se pot răzvrăti și pot părăsi casa stăpânului. Dar hrânindu-le cu drag, urmând modelul iubirii stăpânului, le poți convinge să nu părăsească casa. Miza e mare. Unele vor pleca... dar arătându-le iubirea stăpânului, le poți convinge să se întoarcă. Și adevărul este că mereu sunt slugi nepregătite pentru venirea stăpânului. Dacă el întârzie și de dragul lor... dacă de fapt aceasta este miza întârzierii lui. Pentru că sunt mereu slugi nepregătite pe care robul le poate sluji? Măcar din acest motiv, din perspectiva robului există mereu o rațiune și un sens pentru întârzierea stăpânului. *Cum să vină stăpânul când nu sunt încă toate slugile pregătite pentru venirea lui? Mai sunt multe de făcut. El va veni când va decide el*

că e bine. Și am încredere în discernământul lui. Dar sensul vieții mele nu este doar așteptarea sa, ci este și slujirea celorlalți. Dacă azi nu vine stăpânul, pentru mine înseamnă, că el îmi poruncește să mai ajut și azi la pregătirea celorlalți pentru venirea sa. Aș vrea să vină...dar dacă nu vine, înseamnă că mai este un o zi a harului și a slujirii, care merită trăită din plin! Iată deci cheia robului credincios. Proverbele ne spune că o nădejde amânată îmbolnăvește oasele. Dar pentru robul credincios întârzierea stăpânului nu înseamnă o astfel de nădejde amânată. Da, el îl așteaptă pe stăpân. Dar sensul vieții sale nu este doar așteptarea. Toată viața sa de dinainte de revenirea stăpânului are un sens mareț, dat de slujirea și pregătirea celor pe care stăpânul îi iubește așa de mult! Cel mai greu lucru este să aștepti ceva fără nici o activitate. Să fie un timp mort în care doar să aștepti. Este cumplit. Acest timp de așteptare este ca o tortură psihică la care orice om cedează la un moment dat. Dar dacă în timp ce aștepti faci ceva interesant, plăcut, important, aștepti altfel. Nu renunți la așteptare, dar așteptarea devine mai ușoară. Și de aceea poți aștepta mai mult! Și cu cât activitatea e mai plăcută și mai importantă pentru tine, cu atât poți aștepta mai ușor, și deci cu atât poți aștepta mai mult! Presiunea exrecitată de așteptare va rămâne... dar va fi mai mică, va fi suportabilă. Și în această paradigmă, ispita nu va putea fi mereu în creștere. Căci cu cât te implici mai mult în acea activitate din perioada așteptării, cu atât așteptarea devine mai plăcută, mai importantă. Se va întâmpla exact opusul: așteptarea va deveni mai dulce și ispita mai mică! Cu cât robul se va implica mai mult de dragul stăpânului în slujirea slugilor acestuia, cu atât se va apropia mai mult de inima stăpânului, cu atât va înțelege cât de greu i-a fost stăpânului să-l recupereze și să-l hrănească pe el; va descoperi și mai profund iubirea stăpânului: ea va fi mereu proaspătă, vie, și mai mare ca înainte; ea va genera o iubire față de stăpân mereu mai puternică, mereu mai profundă. Și comoara stăpânului se găsește în ceilalți robi. Hrănirea acestora nu va fi doar o activitate care să-i țină de urât până la reîntoarcerea stăpânului. Hrănirea lor va deveni o pasiune, va deveni viața lui, va deveni păcerea și desfătarea sufletului lui. Așteptarea va căpăta sens și va deveni din ce în ce mai ușoară și nu mai grea. Adesea robul se va gândi în inima sa: Poate că stăpânul ar trebui să mai zăbovească puțin... căci nu sunt toate slugile pregătite pentru venirea lui. Da, ar fi minunat să vină, dar dacă vreo slugă răzvrătită s-ar putea întoarce în casa sa? Robul va înțelege DE CE întârzie stăpânul. Va înțelege că întârzierea stăpânului are un sens, are un rost. Da, va pricepe că însuși stăpânului îi vine greu să amâne reîntoarcerea lui. Dar va înțelege că stăpânul rabdă totul... pentru cei aleși. El va înțelege că deși stăpânul e plecat fizic, el a rămas acolo, printre ei cu inima. El va înțelege că o părticică din stăpân trăiește în fiecare din slujitorii săi. Și atunci robul va alege să rabde și el împreună cu stăpânul, nu că stăpânul l-a uitat sau că nu ar vrea să se întoarcă...Nu, nu e vorba despre acest lucru! O, cât de mult ar vrea stăpânul să se întoarcă. Dar el însuși alege să aștepte cu răbdare. Întârzierea are un sens, o rațiune pentru inima stăpânului. Atunci va avea și pentru robul care-l iubește!!! Robul va înțelege că trebuie să rabde și să aștepte ÎMPREUNĂ cu stăpânul revenirea sa. Așteptarea și trecerea timpului nu va pune o distanță între el și inima stăpânului, ci va duce la o apropiere și mai mare față de inima stăpânului. Pentru că amândoi așteaptă împreună și aleg împreună să rabde totul, din dragoste pentru cei aleși. Robul știe că stăpânul nu va veni când toate slugile vor fi pregătite, căci niciodată nu vor fi toate pregătite. Dar dacă el nu

vine azi, înseamnă că mai sunt slugi răzvrătite care vor alege curând să vină în casă. Stăpânul simte acest lucru și el nu se înșală niciodată. Deci dacă el nu vine azi, este într-adevăr un motiv de tristețe, dar este și o poruncă din partea lui să continue să arate dragostea sa slugilor sale. Și atunci întârzierea nu este un argument în defavoarea iubirii stăpânului, ci în favoarea iubirii sale... Cât de mare este iubirea sa dacă el alege să rabde departe de casă și să mai aștepte recuperarea unor slugi? Fiecare zi care trece nu e o dovadă că el i-a uitat, ci că iubirea sa pentru ei e mai mare decât ei și-au imaginat-o! Și când ispita vrea să profite de zilele care trec în tăcere și să întrebe din nou: *Unde e promisiunea revenirii lui? Iată că el va uitat.* Atunci în mintea robului credincios se va auzi aievea vocea stăpânului care va șopti: *O, Nu! nu v-am uitat! Crezi că eu nu vreau să mă întorc? Crezi că pe mine nu mă topește dorul de voi? Crezi că nu aș vrea să vorbim gură către gură și să avem o părtășie vie, totală? Dar pentru cei aleși... mai amânăm venirea. Da, de dragul lor. Mai trebuie să așteptăm. Acesta este sensul activ și viu al așteptării. Așteaptă cu mine. Așteaptă de dragul meu, așteaptă slujind! Și prin slujirea ta, grăbești venirea mea... căci cu cât slugile primesc tot ce au nevoie ca eu să vin... cu atât se diminuează motivul întârzierii mele.*

Da, e frumos că activitatea de hrănire a slugilor nu doar că este o activitate care face suportabilă așteptarea, dar ea are în sine capacitatea de scurta perioada așteptării. Activitatea dinainte de revenirea stăpânului este strâns legată de momentul revenirii sale, grăbindu-l.

Psihologia așteptării. Iată cheia biruinței, iată cheia vieții, iată cheia moștenirii celor mai mari comori ale cerului. Iată cheia de a deveni un David, un viteaz, un stejar, iată cheia de urca pe munte și de a nu te mulțumi cu câmpia. Ferice de cel care cunoaște psihologia așteptării. Ferice de cel care nu se lasă zdrobit de așteptare. Ferice de cel care diminuează durerea așteptării prin bucuria slujirii.

După cele trei pilde din Matei 24b-25 urmează imaginea judecății viitoare, în care ni se descoperă EXPLICIT care va fi criteriul răsplătirii și al pedepsirii. Noi deja l-am anticipat din prima pilda. Ideea este că toate cele trei pilde trebuie tâlcuite în contextul lor, deci prin lentila pasajului cheie din 25:31-46. Atât untdelemnul din candelă, cât și ideea de talanți, trebuie legate de relațiile cu ceilalți micuți. Prima pildă ne vinde deja pontul. Cheia biruinței ține de relația dintre rob și tovarășii lui de slujbă. Relația cu slugile stăpânului... aici e marele secret. Ascenzișurile inimii robului necredincios sunt scoase la iveală tocmai prin relația cu ceilalți robi. În același timp resursele pentru a rămâne fidel sunt primite tocmai prin relația cu ceilalți robi. **Hrănirea robilor** devine marea resursă a așteptării. Robul rău mai întâi bate pe ceilalți robi și APOI se duce să bea și să mănânce cu bețivii. Dar decăderea robului începe cu stricarea relației cu ceilalți robi. Ceilalți robi poate i-au dat motive reale să se supere. Porunca era să continue să le dea hrană. **El refuză se le mai dea hrană**, și alege să le pedepsească. Păstrează hrana doar pentru el... apoi o risipește cu bețivii... Oare este ÎNTÂMPLĂTOR că primul lucru cu care Isus justifică răsplătirea sfinților vizează TOCMAI HRANA: **căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat...** (vezi 25:35). Și oare este întâmplător că primul lucru cu care Isus justifică pedepsirea celor necredincioși este TOCMAI PRIVAREA de HRANĂ: **căci am fost flămând și NU Mi-ați**

dat să mănânc... (vezi 25:42)? Nicidecum! Această aparentă coincidență ne confirmă faptul că relația cu ceilalți robi este un element cheie în prima pildă rostită de Isus.

Începem deja să întrezărim ceva din semnificația cuvântului *a fi gata*, sau *a veghea*. A veghea înseamnă a continua să hrănești cu bucurie slugile stăpânului indiferent de lipsa lor de merite. Nu e vorba de o stare mentală doar, de o vigilență spirituală și nicidecum de o așteptare pasivă. E vorba de o implicare efectivă în slujire. Mare atenție: ***așteptarea pasivă duce la moarte, dar doar așteptarea activă duce la viață!***

Pilda ne atrage atenția la așteptarea activă. Apostolii aveau de hrănit Biserica și de dus oferta hranei lui Hristos la toate Neamurile. Aveau ce face până la revenirea Domnului. Ei nu trebuiau pur și simplu doar să aștepte. Ei așteptau grăbind și grăbeau așteptând. Ei așteptau revenirea Domnului slujind Biserica și ducând Evanghelia la toate Neamurile!

Prima pildă are un element unic și foarte important. Ea se deosebește prin CEVA de toate celelalte pilde cu robi și lucrători din toată Evanghelia. Despre ce să fie vorba? În această pildă nu apar de fapt doi robi, ci doar UNUL! Pilda e construită altfel. Nu este un rob credincios și unul rău. Este de fapt un singur rob care e răsplătit dacă este prins în veghere sau e pedepsit dacă e prins în neveghere. V.48 explică: *dar dacă e un rob rău...* implicațiile sunt colosale! Ele exclud ipoteza că robul rău, era de fapt rău de la început și că prin test a ieșit de fapt ce era ascuns în inima lui de la început! Nu! căci toți avem sânge de vier! Toți avem acele lucruri ascunse! Întrebarea este ce facem cu ele? Faptul că în pildă este un singur rob, ne arată că pilda se adresează fiecărui credincios AUTENTIC în parte, fiecăruia dintre noi. Nu există o departajare clară de la început: robii credincioși autentici și cei necredincioși dar fățarnici. ALEGERERILE din procesul așteptării ne vor transforma fie în robul bun care așteaptă până la sfârșit, fie în robul rău care nu așteaptă până la sfârșit. Nu e vorba de Biserică și lume sau de cei credincioși autentici și de fățarnicii din Biserică. Pildele se adresează Bisericii, întregii Biserici, tuturor celor credincioși, sinceri, autentici, născuți din nou! Vom vedea că judecata din 25:41-46 vizează în primul rând Biserica apostată și nu lumea! Cel necredincios nu poate deosebi pe Hristos în frații Săi și nu are nici un angajament să-i hrănească. El nu primește nici un talant din partea Duhului și nici responsabilități pentru Biserica Sa. Acestea le primesc doar vierii transformați în robi. Deci să fim atenți. Pildele ne vizează pe noi toți. Fiecare din noi poate AJUNGE un rob rău, o fecioară nechibzuită, un rob viclean și o capră în ziua judecății. Totul ține de alegerile noastre din TIMPUL procesului dintre nașterea noastră din nou și venirea Mirelui!

Ne gândim la perioada lui Anticrist. Da, vom aștepta atunci ca niciodată revenirea Mirelui. Dar nu doar vom aștepta. Nu va fi o așteptare pasivă. Noi vom ști ce avem de făcut: ne vom găsi desfătarea întărind pe frați și ducând Evanghelia la marginile pământului cu ajutorul bine venit al prigoanei lui Anticrist... Și perseverând în acest lucru, vom grăbi venirea și vom scurta așteptarea. Vom refuza modelul unei așteptări pasive care ne-ar distruge, ci vom aștepta plini de bucuria și onoarea de a sluji ACUM și AICI Biserica Domnului!

Mai zăbovim puțin asupra raționamentului robului rău: stăpânul meu zăbovește să vină... deci am timp să-mi fac de cap. Versetul 50 arată fisura și falsitatea raționamentului și promite că stăpânul va veni când el nu se așteaptă. Dar iată că mulți credincioși din istorie s-au îndepărtat pe

baza acestui raționament și Domnul nu a venit. Se pare deci că au avut dreptate. Ei și-au făcut de cap... și Domnul nu a venit. Au avut dreptate când au spus în ei înșiși: că au timp să-și facă de cap... și că Domnul nu va reveni așa de redeva? Cum stă în picioare promisiunea din v.50 care insistă că Stăpânul nu poate fi păcălit, cu realitatea a 2000 de ani istorie în care milioane de credincioși au trișat fără să fie surprinși trișând de revenirea Domnului?

Pasajul pe care l-am citat deja din Apocalipsa ne oferă cheia. Există o venire a Domnului în viața oricărui credincios, adică acele momente cheie din destinul cuiva care vor avea un impact etern. Venirea Domnului poate fi o încercare cumplită care fie va duce la împietrire și moarte spirituală, fie la vindecare, răsplătire, noi descoperiri, noi culmi în slujire. Venirea Domnului poate fi o anumită OPORTUNITATE specială. Cei care nu așteptat... o vor pierde pentru totdeauna. Cei care au așteptat-o se vor bucura de ea pentru totdeauna. În Viitorul fiecărui credincios sunt scrise CERNERI de FOC și OPORTUNITĂȚI UNICE și uneori, dar nu întotdeauna OPORTUNITĂȚILE vin după cernerii sau IZVORĂSC tocmai din ele. Aceste momente vor avea un impact asupra destinului nostru etern, fie că e vorba de însăși mântuirea noastră, fie că e vorba de dimensiunea răsplătirii noastre eterne. Este esențial că să FII în VEGHERE când aceste forme ale venirii Domnului te vor vizita. Cel ce trăiește în neveghere își poate pierde credința în urma unei astfel de încercări. Cel care este în neveghere va fi ORB la OPORTUNITĂȚILE cu care se va întâlni sau nu se va întâlni niciodată cu ele, pentru că deja a ales alte variante. E trist dar adevărat: frumusețea de pe munte nu va fi cunoscută niciodată de cel care s-a mulțumit cu câmpia. Alegeri, alegeri de zi cu zi.... ele vor determina ce se va întâmpla cu destinul nostru în acele momente cheie când Domnul va veni la noi, așa cum avea să vină la Biserica din Pergam. Venirea Domnului în slavă rămâne un eveniment unic, vizibil, cert. Dar ea este degustată de anumite realități spirituale din viața noastră. Adevărul din v.50 stă în picioare. Domnul va veni la tine. Domnul îți va face o vizită specială! Pregătește-te deci să întâlnești pe Dumnezeu tău! Dacă te va pedepsi sau te va înălța pe o stâncă, ține de tine, ține de ce alegi azi în ascuns. Iar înălțimea stâncii pe care te va ridica ține de asemenea de alegerile tale din ascuns. Veghează și azi! Nu spune că Domnul zăbovește! El e pe drum. De unde știi că nu te va vizita chiar azi?

(Extras din Matei Cap. 24)

25:1-13 - Pilda celor 10 fecioare

Atunci, la venirea Domnului, realitatea Împărăției se va asemăna cu 10 fecioare care așteaptă pe mire. Pilda are în vedere Biserica, comunitatea celor credincioși. Lumea nu așteaptă pe Mire. Lumea nu are deloc acces la unzelemnul sfânt. Pilda este construită pe o realitate culturală a nunților din Palestina. Vom descrie cum avea loc o ceremonie de nuntă și care era rolul celor 10 fecioare (domnișoare de onoare sau însoțitoare ale miresei). Deci iată cum se desfășura marea zi a nunții:

Ceremonia se desfășura de obicei în casa tatălui mirelui. Ceremonia de cununie se desfășura noaptea târziu. Dar de dimineață începea bucuria la casa tatălui mirelui: cântec și dans

de dimineață până seara! În tot acest timp mireasa aștepta în casa tatălui ei. Alături de ea erau domnișoarele de onoare. Fiecare din acestea avea o torță. Pe torță erau prinse cârpe muiate în untdelemn. Acestea ardeau în aproximativ 15 minute. De aceea era nevoie de o rezervă de untdelemn pentru a asigura o ardere prelungită a torțelor. Mirele se apropia de casa miresei. Era noapte, era întuneric. Domnișoarele de onoare trebuiau să iasă cu torțele arzând pentru a întâmpina mirele. Ele îl conduceau astfel pe mire la mireasa. Mirele lua mireasa și se ducea cu ea spre casa tatălui său, acolo unde stătea gata să înceapă petrecerea. Domnișoarele de onoare, cu torțele aprinse însoțeau pe mire și mireasă pe tot drumul și aveau un rol cheie în momentul intrării mirelui și a miresei în casa tatălui, acolo unde erau întâmpinați cu cântece. Acesta era momentul cheie al ceremoniei și anume când mirele aducea mireasa în casa tatălui pe sub un baldachin de nuntă. În acest moment (era noapte) domnișoarele de onoare, cu torțele aprinse aveau un rol cheie. Dacă acestea nu aveau torțe nu își puteau împlini rolul cheie din ceremonie. Torța era obligatorie. Dacă toate torțele s-ar fi stins, atunci întreaga ceremonie ar fi fost compromisă. Iată de ce cele 5 fecioare nu sunt dispuse să dea din untdelemnul lor celorlalte. Untdelemnul trebuia să le ajungă pe tot drumul, inclusiv pentru momentul cheie al intrării mirilor în casa tatălui mireului.

Încă un element important. Nu se știe exact dacă domnișoarele de onoare mai trebuiau să aibă sau nu deja torțele aprinse când mirele sosea. Unii sugerează că da, tocmai pentru a nu pierde timp cu aprinderea candelor. Cu alte cuvinte, de la o anumită oră ele țineau torțele aprinse. Și întrețineau lumina. Alții sugerează că trebuiau să le aprindă când auzeau că mirele se apropie tocmai pentru ca atunci când mirele era aproape de casă să-l poată deja întâmpina cu torțele aprinse. Indiferent de procedură era nevoie de rezerve suplimentare de untdelemn.

Un alt fapt cultural: adesea mirii întârziu! Și adesea sosirea lor era anunțată de mai multe ori până în momentul când veneau cu adevărat. Deci se putea auzi: Vine mirele!, domnișoarele de onoare să aprindă candelor, dar mirele să nu vină. Însă se mai consuma din untdelemn. Deci rezerva de untdelemn trebuia să fie una mare.

Domnișoarele de onoare aveau deci un rol cheie în ceremonia nunții. Și grija lor principală era aceea de a avea o torță bine făcută și suficient untdelemn pentru a întreține focul. Deci cu aceeași grijă cu care își pregăteau rochia de nuntă, cu aceeași grijă trebuiau să își pregătească torța și rezerva de untdelemn. Să fii o domnișoară de onoare era o mare onoare. Multe fete, prietene ale miresei și-ar fi dorit acest lucru. Deci nu oricine era chemat să fie domnișoară de onoare. Li se oferea și o mare încredere ținând cont de rolul lor în ceremonie. Dacă cineva nu avea suficient untdelemn afecta ceremonia și astfel aducea O MARE JIGNIRE mirilor și părinților acestora! Insulta era atât de mare încât o astfel de domnișoară de onoare nepregătită nu mai era primită la ospăț! O astfel de situație jenantă și rușinoasă era coșmarul oricărei fete, oricărei domnișoare de onoare.

Și încă ceva. La acea oră târzie magazinele erau închise, oamenii dormeau. Era greu să faci rost de untdelemn. În orașele mari erau anumite magazine mărginașe care puteau fi deschise și la acea oră târzie, dar dura mult până se ajungea la ele.

Toate aceste informații ne ajută enorm să înțelegem detaliile pildei și semnificația ei.

Deci cu aceste informații în minte revenim la pildă. Toate cele 10 fecioare au primit marea onoare să fie domnișoare de onoare. Multe fete și-au dorit. Dar doar ele au fost alese. Erau din apropierea mirilor și au primit această onoare și responsabilitate. Și Toate au acceptat! Nimeni nu le-a obligat. Și-au dorit acest lucru probabil și l-au acceptat. Și toate știau care este rolul lor în ceremonie. Și toate știau că rezervele de untdelemn sunt obligatorii și esențiale. Dar 5 dintre ele au înmuiat doar o cârpă în untdelemn pe torță și nu și-au pregătit și rezerve suplimentare de untdelemn. Dar celelalte 5 și-au pregătit nu doar torța cu o cârpă muiată în ulei, ci și rezervele de untdelemn. Și aici este marea întrebare: de ce nu și-au pregătit și ele untdelemn în candelă? Pilda ne arată că nu au vrut în mod intenționat să compromită ceremonia. Cu alte cuvinte nu au jucat la dublu. Nu au pretins că vor să fie domnișoare și apoi au vrut să se răzbune pe mireasă și să-i facă o farsă. Căci vedem că ele se sperie că nu mai au untdelemn și că s-au dus să cumpere untdelemn. Și apoi au venit la ospăț rugându-se: *Doamne, deschide-ne!* Ele nu au vrut să strice ceremonia, nu au vrut să jignească familiile mirilor. Nu au vrut să se facă de râs, nu au vrut să lipsească de la ospăț! Nu au fost deci ca robul din prima pildă care a vrut să joace la dublu și nici ca invitații la nuntă din cap.22 care nu au vrut să participe la nuntă. Atunci care a fost problema acestor 5 fecioare? Textul nu ne spune că au fost rele, fățarnice, viclene sau leneșe, ci că au fost NECHIBZUITE în contrast cu celelalte care au fost ÎNȚELEPTE. În engleză este folosit cuvântul FOOLISH (prost) pentru a caracteriza cele 5 fecioare neglijente. Da, situația e foarte interesantă. Toate cele 10 fecioare se aflau în locul potrivit (casa miresei), îmbrăcate potrivit și cu o torță în mână. Toate îl așteptau pe mire. Toate vroiau să împlinescă ceremonia. Și totuși 5 dintre ele nu au avut rezerve suplimentare de untdelemn. Oare de ce? Posibile motive: au fost atât de încântate că au fost alese ca domnișoare de onoare încât nu au mai fost atente la responsabilitățile lor din cadrul ceremoniei. Erau pline de emoții și de-abia așteptau sosirea mirelui, dar au uitat, au neglijat, nu au știut, nu au întrebat despre susținerea flacării din torță. Mă gândesc că ori știau și au uitat din pricina emoțiilor, bucuriei de a participa la ceremonie, ori nu știau dar nici nu s-au interesat să întrebe. Următorul scenariu mi se pare plauzibil: ele s-au bucurat atât de tare că au fost alese să fie domnișoare de onoare încât au neglijat responsabilitățile practice ale ceremoniei. Ele se bucurau astfel mai mult de rolul lor în ceremonie decât de ceremonia însăși. Nunta era improtantă, dar mai improtant pentru ele era faptul că toate lumea le va vedea frumos îmbrăcate în spatele mirilor. Toți vor vedea că mirii pe ele le-au ales. Și toți băieții necăsătoriți le vor admira și le vor face ochi dulci. Și de-abia așteptau să vină mirele! Dar nu așteptau acest lucru de dragul miresei și a bucuriei celor doi, ci mai degrabă de dragul lor! Nu bucuria și nunta celor doi era scopul zilei. Acesta era pentru ele un mijloc. Scopul zilei era pentru ele să se arate frumoase alături de miri. Din perspectiva lor nu mirii, ci ele erau în centru. Și acest scenariu pare unul potrivit. Într-o ceremonie există două tipuri de personaje. Personajele din centrul ceremoniei și personajele din umbră care organizează, slujesc, ajută. Personajele din centru sunt cele care se pot lăsa copleșite de emoție. Ele pot uita, pot încurca lucrurile... e legitim, e normal. Dar cele din umbră nu își pot permite acest lucru. Și de fapt, aici intrevine rolul lor. Pentru că nu ele sunt în centru, emoțiile sunt mai mici, iar luciditatea mai mare. Și rolul lor este să ajute pe cei din lumina reflectoarelor, din

centrul sărbătorii, atunci când sunt copleșiți de emoții și încrucă treburile. Mirii pot fi pe altă lume, dar nașii, prietenii care-i ajută la organizare NU! Eu ai un alt rol în ceremonie! Și tocmai aceasta a fost problema domnișoarelor de onoare. Ele s-au comportat ca și cum ar fi avut rolul central în ceremonie, pe când ele aveau unul secundar. Ele și-au pierdut mintea de emoție și nu au fost atente la responsabilitățile foarte practice și importante care le-au fost încredințate. Ele au așteptat pe mire în primul rând de dragul lor și nu în primul rând de dragul mirelui și al miresei! Ele au așteptat atât de intens venirea mirelui încât au neglijat ce aveau de făcut PÂNĂ la venirea Mirelui. De fapt responsabilitatea lor nu era doar să aștepte pe mire, ci să fie pregătite pentru venirea Mirelui. Ele doar au așteptat pe mire neglijând partea de pregătire. Și aveau timp suficient să discute cu celelalte 5 fecioare înțelepte. Întârzierea mirelui a fost de fapt în avantajul lor. Căci în acel timp, ar fi putut să întrebe: Suntem gata? Totul e pregătit? Lipsește ceva? Și dacă ar fi inițiat un astfel de dialog în mod cert ar fi ajuns la rezervele de untdelemn și cele 5 fecioare înțelepte le-ar fi spus: Nu vă ajunge! Cumpărați-vă! Și Mirele a întârziat suficient de mult ca ele să aibă timp să-și cumpere untdelemn. Și ne gândim dacă nu cumva mirele a întârziat tocmai pentru a le da acest timp!

Dar cele 5 fecioare nechibzuite s-au considerat pregătite, au fost copleșite de rolul primit și au așteptat cu mare (prea mare!) intensitate venirea Mirelui. Ce face un personaj cu mari responsabilități într-o ceremonie în timpul rămas înainte de începerea ceremoniei? Se întreabă, discută cu ceilalți: *totul e pregătit, să recapitulăm, lipsește ceva?* Dar cele 5 fecioare nu au purtat astfel de discuții cu celelalte 5 fecioare! Pare absolut IMPOSIBIL ca cele 10 domnișoare să stea atâtea ore împreună și să nu ajungă la o discuție despre un element fundamental al rolului lor în ceremonie: rezervele de untdelemn!? Cum e posibil ca cele 10 fecioare să petreacă așa de mult timp ÎMPREUNĂ și să nu ajungă la acest element cheie? Iată câteva scenarii: cele 5 nu au discutat cu celelalte 5... pur și simplu au format două tabere. Nu le-au băgat în seamă pe celelalte 5... erau din alt oraș... erau din partea mirelui.... ele erau din partea miresei.... ele au stat mai mult cu mireasa... le-au neglijat și poate chiar disprețuit pe celelalte. Sau: au discutat despre cu totul altceva: despre ce băieți vor veni la nuntă, despre cine le va observa și face cu ochiul când vor intra în casa tatălui mirelui. Oricum e clar că nu au discutat despre ROLUL și RESPONSABILITĂȚILE lor în ceremonie. Cele 5 fecioare nechibzuite erau nepregătite. Ele se considerau pregătite. Și-ar fi dorit ca mirele să vină mai repede! Dar ele nu știau că acest lucru ar fi fost spre răul lor și le-ar fi adus mare rușine. Și mirele întârzie. Întârzierea lui le supără... se întreabă: de ce nu vine mirele? De ce întârzie? Dar ele nu profită de întârzierea lui pentru a se cerceta pe ele însele, pentru a vedea dacă nu cumva tot răul este spre bine... dacă nu cumva există ***o rațiune*** în întârzierea mirelui. Întârzierea mirelui e o paranteză de har pentru cele 5 fecioare... ca în acest timp ele să descopere lipsa rezervelor de untdelemn și să își poată procura suficient untdelemn. Ele sunt supărate pe întârzierea și așteptarea devine chinuitoare. Dar ele nu înțeleg că întârzierea e spre BINELE LOR! Ele nu înțeleg că Cel de sus nu vrea ca ele să se facă de răs... și le mai dă timp suplimentar de pregătire. Și SOLUȚIA este chiar lângă ele.... la celelalte 5 fete. Dacă ar fi mai deschise... dar ar intra în vorbă cu ele... dacă le-ar întreba nu despre băieții de la nuntă, ci despre cum s-au pregătit pentru nuntă, dacă le-ar întreba dacă mai este ceva de făcut

pentru nuntă... Dar ele sunt prea sigure pe sine, pe faptul că sunt pregătite! Singura problemă este că MIRELE întârzie!!!! De fapt întârzierea mirelui e un semnal că ele nu sunt pregătite! Iar cheia pregătirii lor este ÎN RELAȚIA cu surorile lor de slujbă! Ne aducem aminte de robul din prima pildă. Cheia așteptării și învingerii ispitei era focalizarea pe slujba primită și pe relația cu tovarășii lui de slujbă! Așa e și acum! Cheia pregătirii pentru nuntă e focalizarea pe sarcină și în relația cu colegii de slujbă! Dar ele sunt focalizate doar pe sosirea Mirelui. Sunt de fapt prea focalizate pe sosirea mirelui, căci așteaptă mirele în primul rând de dragul lor! Căci dacă ar aștepta mirele de dragul nunții și al mirilor ar fi focalizate nu pe sosirea mirelui, ci pe responsabilităților lor din cadrul ceremoniei!

Versetul 8 ne arată că fecioarele nechibzuite ȘTIAU cum funcționează torța. Nu erau deci total rupte de realitate, niște fete lipsite de simț practic. Dar măcar că știau că e nevoie de untdelemn pentru a întreține flacăra ele nu au avut timp să discute despre acest lucru sau să întrebe pe alții dacă rezervele lor sunt suficiente! E clar că ele au fost mai preocupate de altceva decât de responsabilitățile lor din cadrul ceremoniei. Astfel scenariile propuse mai sus devin și mai plauzibile!

Nu a fost suficient pentru ele să aștepte Mirele. Ele trebuiau să aștepte mirele cu o anumită motivație și într-un anume fel. Eroarea lor nu a fost că nu au așteptat mirele, ci nu l-au așteptat cum trebuie și astfel nu au fost pregătite la sosirea lui.

Dar cum se vede așteptarea din perspectiva celor 5 fecioare înțelepte? Ele au untdelemn. Ele sunt pregătite. Cum reacționează ele la întârzierea mirelui? Cum relaționează cu celelalte 5? Ele sunt centrate pe bucuria mirelui. Ele acceptă rolul secundar, din umbră. Ele nu vor să strălucească ele, ci grija lor este să strălucească mirii. Și de aceea sunt foarte atente la responsabilitățile primite, la sarcinile lor, la detaliile practice. Întrebă din timp despre torța, cum funcționează, cât durează ardere unei cârpe muiate în untdelemn, de cât untdelemn au nevoie, cât de lung este drumul, cum să procedeze pentru a ca flacăra să nu se stingă. Și sunt deci pregătite... Mirele întârzie... Nu se supără... căci dacă întârzie înseamnă că are un motiv, mai are ceva de pregătit. Ceremonia trebuie să iasă perfect. Deci dacă el întârzie, e de dragul ceremoniei, ca totul să iasă bine... deci merită să mai aștepte, căci și ele vor ca mirii să fie celebrați așa cum se cuvine. Ele nu se gândesc că momentul *aparității lor* în alaiul de nuntă în ochii băieților necăsătoriți întârzie... ci că ceremonia întârzie. Astfel, așteptarea nu este așa de grea. Emoțiile sunt, dar nu sunt copleșitoare, căci ele trebuie să stea în umbră și mirii în centru. Este o onoare și pentru ele, dar participarea la ceremonie este în primul rând de dragul mirilor!

Și ar sta de vorbă cu celelalte 5.... le-ar întreba și pe ele cum și-au pregătit torțele, ce ulei folosesc, și în ce cantitate... dacă știu drumul... în ce ordine se vor așeza. Dar celelalte nu au timp pentru așa ceva. În prima parte a așteptării nici nu le-au băgat în seamă; vorbeau doar cu mireasa; apoi au intrat în vorbă cu ele și după ce au făcut cunoștință una din cele înțelepte a vrut să le întrebe: Și cum stați cu pregătirile pentru ceremonie? Și iată ce au răspuns cele 5 nechibzuite:

- **Cea dintâi:** *Ce? Crezi că nu suntem pregătite? Crezi că doar voi știți să fiți domnișoare de onoare?*
- **A doua:** *Lasă pregătirile că totul e gata... spune-ne ce băieți vin la nuntă?*

- **A treia:** *Ce să discutăm despre pregătiri.... noi știm.... ce crezi că e prima dată când suntem domnișoare de onoare?*
- **A patra:** *Mai bine spune-ne de unde ai cumpărat materialul din care ți-ai făcut rochia...*
- **A cincia:** *Off...de ce întârzie așa de mult mirele, de ce nu mai vine? Mai duceți-vă odată afară să vedeți dacă se apropie?*

Și atunci nu au insistat. Le-au crezut pe cuvânt. Și a venit momentul întâmpinării mirelui. Dar nu au putut să le dea din uleiul lor. Nu a fost vorba de răutate, de egoism. Dar dacă le-ar fi dat, le-ar fi ajuns la toate doar până la jumătatea drumului și toată ceremonia ar fi fost compromisă. Și așa era în parte compromisă. Dar nu putea fi compromisă de tot. De aceea, ele nu cedează la presiunea exercitată de colegele lor disperate. De dragul mirilor, ele refuză să ajute pe celelalte 5. Oricum ar fi fost un ajutor util. Nu le-ar fi ajutat pe cele 5, ci s-ar fi făcut de răs împreună cu ele și ar fi compromis și toată ceremonia.

Toate așteptau pe mire și toate dormeau când mirele a venit. Venirea mirelui a fost o surpriză și pentru cele înțelepte și pentru cele nechibzuite. Dar pentru primele a fost una plăcută, iar pentru celelalte neplăcută. Deși îl așteptau pe Mire, acesta a venit în ceasul când ele nu se gândeau. Dar nu înseamnă că surpriza a fost neplăcută pentru toate. Pentru primele 5 surpriza a fost foarte plăcută. Căci erau pregătite. Singura diferență între cele chibzuite și cele nechibzuite era legată nu de așteptare ci de pregătirea pentru ceremonie. Cele înțelepte au fost atente la sracinile primite, au calculat de cât untdelemn au nevoie și au pregătit rezerve mari de untdelemn prin care să prevină chiar neprevăzutele, incidentele.

Mirele sau mai degrabă tatăl mirelui este intransigent. Insulta a fost prea mare. Iar domnișoarele nu au nici o scuză, nici o circumstanță atenuantă. Ele știau care e rolul lor, știau responsabilitatea lor. Dar au neglijat pregătirea lor pentru împlinirea acestui rol. Iată de ce pentru ele nu mai este har, nu mai este iertare. Căci dacă e vorba de nunta fiului de împărat din cap.22 ne dăm seama că e vorba de nunta nunților, de evenimentul secolului! În joc e onoarea familiei regale, e mesajul nunții, e oglindirea caracterului familiei regale către nuntași. Cel care a dat afară pe cel care nu avea haina de nuntă, nu le primește nici pe cele 5 fecioare neînțelepte. El nu poate coborî standardele. Neprimirea lor la petrecere face parte din mesajul nunții! Mirele a întârziat înadins; el le-a dat și timp suplimentar de pregătire, le-a pus pe cele 5 domnișoare înțelepte lângă ele ca să afle ce au de făcut și să remedieze situația; dar ele au fost preocupate nu de slava nunții ci de slava lor în contextul nunții. Nunta era un pretext. Rolul lor era pentru ele adevărata nuntă!

Aplicațiile sunt evidente. Nici nu mai e timp să le așternem în scris - doar câteva indicii. Revelația divină de la Moise la Hristos este PROGRESIVĂ. Elementele noi din revelație ne ajută să le pricepem mai bine pe cele precedente. Astfel, Noul Testament ne ajută să redescoperim profunzimea Vechiului Testament, să îl reinterprețăm. Progresivitatea revelației este însă prezentă și în Noul Testament. Mântuitorul Însuși le spune ucenicilor că El nu le-a spus tot, dar că Duhul îi va călăuzi în tot adevărul. În Fapte descoperim cum apostolii își dau seama

treptat despre desprinderea de vechiul legământ, iar Pavel insistă că el întregeste Cuvântul lui Dumnezeu și că lui i-au fost încredințate lucruri care nu au fost rostite de Domnul. Și astfel, trebuie să reinterprețăm escatologia din Matei 24-25 în lumina noilor elemente escatologice introduse de Pavel. Elementul de noutate este introdus în 2 Tes. cap.2, având în vedere perioada domniei lui Anticrist care va precede revenirea Domnului.

Pilda cu untdelemnul se înțelege cel mai bine în lumina perioadei lui Anticrist. Dacă Domnul ar putea veni pur și simplu în orice moment, atunci ce anume ar putea motiva grija pentru a strânge cât mai mult untdelemn? Cele 5 fecioare nechibzuite aveau untdelemn, dar puțin, cât să ardă candelile 15 minute. Dar era nevoie de mai mult untdelemn. E o problemă de CANTITATE. Ce ar putea să însemne acest lucru în contextul în care perioada lui Anticrist nu ar exista și Domnul ar putea reveni și mâine? În cele din urmă dacă crezi autentic în Isus ești copilul lui. Credința poate fi mai mare sau mai mică, mai slabă sau mai matură. Dar promisiunea Sa este pentru oricine crede în El. Ar însemna deci, că doar cei cu o credință matură vor fi răpiți la cer? Nu prea are logică. Dar dacă venirea imprevizibilă a Domnului este precedată de o încercare cumplită la fel de imprevizibilă, atunci mesajul pildei capătă un sens clar. Tot în contextul căderii Ierusalimului care prefigurează încercările de la vremea sfârșitului, iată ce ne spune Isus în Luca 21:34-36:

34. Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.

35. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului.

36. Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Pentru o încercare cumplită care durează o anumită perioadă de timp trebuie să fii pregătit, să fi adunat suficiente resurse ca să rezști până la capăt. La fel cum pentru încercarea Bisericii din contextul pustirii Iudeii, trebuia să fii pregătit și să fi adunat suficiente resurse spirituale, la fel este și cu încercarea Bisericii din perioada lui Anticrist. Trebuia să ai lucrurile clarificate înainte de începerea evenimentelor pentru a putea lua deciziile corecte și a persevera în ele până la sfârșit. Nu mai era timp să te consulți cu frații în legătură cu ce este de făcut: să rămâi în Ierusalim sau să pleci în munți? Încercarea era fulger și era de durată. Ceva asemănător va fi și la sfârșit. Testul final al bisericii se va declanșa fulger și evenimentele se vor desfășura cu o viteză amețitoare. Confuzia, duhurile de amăgire, duhurile de seducție și cele de teroare se vor avânta împotriva Bisericii. Dacă ai adunat suficiente resurse spirituale vei putea izbândi, dar dacă nu, încercarea te va zdrobi.

Și în contextul pildei observăm că problema fundamentală este că e nevoie de untdelemn, dar nu mai este timp să faci rost el. Și nici ceilalți nu ți-l pot da pe al lor. În conferința susținută pe acest subiect am detaliat mai mult despre semnificația untdelemnului și cum se adună el. Ideea fundamentală este că iubirea din inima mea, discernământul meu, stâlpii mei de aducere aminte, experiențele mele cu Dumnezeu, cunoașterea mea de Domnul, nu o pot da celui alt. Nu

curge de la mine spre celălalt. Untdelemnul trebuie strâns de fiecare în parte. Fiecare trebuie să crească în iubire, în discernământ, în credință, în răbdare, să acumuleze experiențe cu Domnul, să fie vindecat de frici, de îngrijorări, de boli, să experimenteze harul în slăbiciune, să învețe cum să opereze cu puterea nemărginită a lui Dumnezeu într-o bătălie spirituală, să învețe care sunt minciunile specifice cu care operează cel rău în mijlocul încercărilor, să învețe psihologia și resursele așteptării, să învețe că și cel rău poate să se prefacă într-un înger de lumină, să înțeleagă reperele date de Cuvânt despre ultima sută de metri a istoriei, să înțeleagă strategia Mielului versus defocalizările, capcanele, bătăliile false în care Biserica poate fi atrasă, să învețe rolul greșelilor în creșterea în credință. Aceste lucruri necesită TIMP, labirinturi îndelungate, ani buni de perseverență în creșterea în har. Și aceste lucruri nu pot fi învățate la comun. Biserica este cadrul, dar ține de fiecare mădular în parte să se implice în această pregătire prin care untdelemnul se adună. Da, în perioada lui Anticrist nu ne vom baza pe untdelemnul strâns de noi, ci pe harul și puterea lui Dumnezeu. Dar aceasta devine mai mare în noi, în timp, în măsura în care noi ne lărgim vasul și strângem untdelemnul sfânt prin care harul se poate revărsa mai îmbelșugat. Nu experiențele noastre tercute cu Domnul vor reprezenta în sine resurse prin care vom birui testul final. Dar harul divin va curge prin noi folosindu-se de aceste experiențe trecute cu Domnul. Cu cât vor fi mai multe și mai îmbelșugate, cu atât harul va putea lucra mai mult în noi și cu atât vom trece mai ușor și mai demni prin cuptorul de foc.

Observăm că pilda fecioarelor introduce un alt tip de credincios care va fi surprins în mod neplăcut de venirea Domnului. Robul din prima pildă era un fățarnic care a mizat că stăpânul întârzie. El nu mai aștepta pe stăpân și spera că acesta va veni mai târziu. El era conștient că nu face ce spune stăpânul, dar miza că va remedia situația înainte ca stăpânul să se întoarcă. Fecioarele nechibzuite în schimb, așteaptă pe mire, însă nu sunt conștiente că sunt nepregătite pentru venirea sa. Ele sunt naive, prostuțe, fără minte, iresponsabile. Ele așteaptă pe mire fără a fi atente la procesul pregătirii pentru venirea mirelui. Ele cred că un strop de untdelemn va întreține flacăra la infinit. Ele nu-și dau seama că drumul e lung și că e nevoie de mai mult untdelemn. El sunt prea focalizate pe venirea mirelui și prea puțin pe pregătirea lor pentru această venire. Avem deci un alt profil. Este tipul credinciosului naiv, superficial, neglijent, iresponsabil. Timpul trece dar el nu este interesat să strângă mai mult untdelemn în candelă. El crede în Isus, este copilul lui, merge la biserică, sângele lui Isus îl curățește de orice păcat, așteaptă răpirea, și vrea ca aceasta să vină mai repede. El va avea o mare surpriză când se va trezi în cea mai cumplită încercare din istorie. Se va izbi de contexte care pur și simplu îl depășesc. Puțina sa credință în Isus se va stinge, nu-l va ajuta să răzbată labirintul până la capăt. El așteaptă pe Domnul fără să înțeleagă necesitatea pregătirii zilnice pentru venirea Domnului. El nu știe că drumul de la casa miresei la casa mirelui este destul de lung. E nevoie de mult untdelemn. El crede că vor fi teleportați de la casa miresei la casa mirelui. Pentru că supraestimează puterea de ardere a untdelemnului puțin pe care îl are și subestimează lungimea drumului, el este nepregătit pentru venirea Domnului. Dacă ar cunoaște ce înseamnă luptele spirituale, dacă ar fi onest cu el însuși și puțina sa creștere spirituală, dacă ar fi conștient de încercarea finală de la sfârșit, ar ști că mirele întârzie de dragul lui și ar strânge zilnic untdelemn în candelă. Aici este o altă formă de

fățarnicie. Dacă robul din prima pildă vrea să împace și viața de vier și binecuvântarea stăpânului, credinciosul ilustrat prin a doua pildă nu este suficient de onest cu sine pentru a conștientiza puțina sa creștere spirituală care îl face atât de vulnerabil față de evenimentele finale ale istoriei. Dacă ar fi atent pe ce trebuie să facă până la venirea mirelui, atunci și-ar descoperi vulnerabilitățile și ar conlucra cu Domnul pentru vindecare și creștere. Dar ce trebuie să facă până la venirea Domnului? Finaul capitolului 25 ne explică: să slujească pe micuții Domnului. Dar micuții Domnului nu sunt îngeri ci foști vieri plini de boli. Când începi să slujești pe micuții Domnului îți dai seama că nu este așa de ușor. A-i sluji înseamnă a dezvolta relații apropiate prin care harul din tine să se reverse peste ei. Dar aceste relații apropiate prin care curge harul sunt dificile, costă. Bolile lor nu te vor cruța. Dar mai întâi de toate bolile lor te vor ajuta să descoperi bolile din tine, punctele vulnerabile, propriile fisuri, zonele de creștere în care ai puțin untdelemn în candelă. Dacă robul se retrage din actul slujirii și devine un dictator, un cioban în Biserică, fecioarele rămân superficiale în actul slujirii. Relația lor cu celelate 5 fecioare e supreficială, iată de ce nu-și descoperă punctul vulnerabil. Dacă crezi că slujirea este repetarea unor activități de slujire, te înșeli amarnic. Esența slujirii este dezvoltarea unei relații apropiate cu cel pe care îl slujești. Activitățile de slujire se așează pe această temelie indispensabilă. Dar relațiile sunt periculoase. Și atunci devenim superficiali în slujire, și anume:

- Așezăm o distanță relațională mare între noi și frați, și-i bombardăm de la distanță cu activitățile noastre de slujire. Noi suntem în aceeași cameră cu ceilalți frați și așteptăm mirele. Dar am pus o distanță suficient de mare pentru ca bolile lor să nu ne rănească. Dar făcând acest lucru, de fapt evadăm din actul slujirii! Și dacă evadăm din actul slujirii NU SUNTEM în veghere și vom fi nepregătiți pentru venirea Domnului.

Actul autentic al slujirii presupune apropierea onestă de bolile spirituale ale fraților, înseamnă crearea unui cadru relațional profund prin care bolile fraților pot căpăta vindecare prin harul care curge din Hristos prin tine. Și în acest proces, descoperi cât de spart ești tu însuși și prin acest proces capeți tu însuși vindecare!

Fecioarele deci ilustrează un alt tip de fațăarnicie în slujire. E vorba de abordarea superficială a slujirii. E un tip de slujire foarte confortabil. Ești retras în turnul tău de fildeş și suficient de departe de oameni, ca ei să nu te rănească și nici să nu scoată la iveală bolile ascunse din tine. Citești mult, te rogi mult, predici mult, dar stai departe de oameni. Sau când ești printre ei îi bombardezi cu forme ale slujirii, dar eviți dezvoltarea unor relații profunde, oneste în care să te faci vulnerabil. Ții conferințe, moderezi grupuri de casă, dar păstrezi acea distanță relațională. Dar am învățat prin modelul în care Isus a slujit pe cei 12, că harul curge prin relații profunde și nu prin activități de slujire! Dar relațiile profunde sunt periculoase. Ele scot la iveală bolile urâcioase din tine. Îți strică buna imagine despre tine însuși, cea mai de preț comoară a ta. Și apoi bolile celorlalți te vor răni și tu vei reacționa, și vei greși, și-ți vei păta neprihănirea personală cu o mulțime de greșeli. Dar prin aceste greșeli descoperi cât de puțin untdelemn ai în candelă! Și doar dacă descoperi cât de puțin untdelemn ai și cât de complicate sunt bălăile spirituale, vei

striga după har, vei căuta zilnic untdelemnul! Când descoperi cât de greu ierți un frate care nu-ți mai dă înapoi 3000 de euro, te vei întreba: dar când o parte din frații noștri se vor lăsa seduși de Anticrist și ne vor vinde, și ne vor omorî copiii, cum îi vom ierta? Dar împrumuți cuiva dacă relația între tine și el este apropiată, căci altfel nu ar fi venit la tine să împrumute. Implicarea autentică în slujirea fraților scoate la iveală bolile adânci din noi și ne aduce în binecuvântarea disperată din Romani 7; și perseverența noastră în slujirea fraților prin încrederea în harul divin va aduce vindecare, va acoperi fisurile, va aduce noi rezerve de untdelemn. Descopăr una din cele mai rafinate forme de fățarnicie (în care mă regăsesc suficient de mult): slujirea prin ocolirea relațiilor profunde, prin evitarea relațiilor dificile. E adevărat că trebuie să fie un echilibru, să știi să pui și limite, să îți respecti propriile limite, să fugi de abuz și din relațiile bolnave în care nu știi încă cum să biruiești. E nevoie de discernământ. Dar creșterea spirituală se poate realiza doar prin relații profunde care includ și momente foarte dificile. Nu putem ocoli durerile inerente apropiării de celălalt.

Dar o altă formă prin care se manifestă această superficialitate de slujire este și cea a relațiilor de dragul relațiilor. Primul personaj e focalizat pe activitățile de slujire pentru a ocoli dificultatea unei relații profunde. El preferă să FACĂ ceva pentru celălalt, decât să relaționeze profund cu celălalt. Acum al doilea personaj este un om al relațiilor. El petrece mult timp cu oamenii, își formează relații apropiate cu frații. Dar sunt relații de prietenie și atât. Ele nu au un scop. Ele nu au scopul creșterii chipului lui Isus în el însuși și în ceilalți. Ele se bazează pe toleranță. Dar este o toleranță care nu provoacă la schimbare, la creștere. Nu mă îngrijorează faptul că Isus nu mai ia chip în fratele meu. Nu-l mustru pentru nevegherile lui, nu-l dojenesc, nu-l provoc să se schimbe, nu-l deranjez. Dar nici nu mă las deranjat. Ideea este să ne simțim bine împreună, dar nu să creștem în asemnănare cu Hristos împreună. Confortul relațional este mai important decât zidirea chipului lui Isus în noi. Aceasta este ceva secundar. Dacă se întâmplă bine, dacă nu... e iarăși bine. Este o altă formă rafinată de fățarnicie prin care se ocolește esența slujirii sau spălarea picioarelor celui alt. Vedem din ce în ce mai clar că slujirea autentică a fraților este marea resursă, este marea veghere la care ne cheamă Isus! În prima pildă slujirea fraților ne scapă de capcana așteptării pasive și de capcana nădejdi amânate care îmbolnăvesc oasele. În a doua pildă slujirea fraților este cea prin care ne descoperim fisurile, punctele vulnerabile, rezervele insuficiente de untdelemn. Dar oare ce este slujirea fraților în a treia pildă? Deja intuim: este cea care înmulțește talantul care CREȘTE proviziile de untdelemn!

Dar înainte să studiem și de pilda talanților, să mai scirem un gând.

Nunta Mielului nu va începe deodată. Mai întâi Mirele va veni să își ia Mireasa din casa ei și să o conducă în Casa Tatălui. Va fi un cortegiu solemn, superb, minunat. Torțele aprinse vor lumina drumul. Drumul dintre casa miresei și casa mirelui este perioada lui Anticrist. Când Dumnezeu va descoperi prin Duhul Bisericii pe omul fărădelgii care s-a ridicat în istorie, vom ști că Mirele vine să își ia Mireasa. Iar perioada lui Anticrist va fi conducerea Miresei de către Mire spre Nunta Mielului. Vor fi ultimii pași făcuți împreună, înainte de marea Nuntă. Și Mireasa va primi harul ca să fie și domnișoară de onoare la propria nuntă! Iubirea din inima Bisericii va arde

până la capăt pe altarul ultimilor încercări din istorie. Și va arde atât de frumos luminând drumul către Casa Tatălui unde va începe nunta. De ce să te temi de perioada lui Anticrist? Iată cum se vede de sus: Mirele își ia mireasa în brațe și o conduce către Casa Tatălui, iar Mireasa arde prin focul iubirii luminând drumul celor doi. Dacă ești în veghere, strângând mereu untdelemn în candelă, NU AI DE CE SĂ TE TEMI! Mirele va veni când ești pregătit, când ai suficient untdelemn. Veghează în fiecare zi și fii liniștit. Nu te teme. El va fi cu tine, El te va purta. Untdelemnul îți va ajunge! Mulți oameni nerpăhăniți au dorit să fie și ei domnișori de onoare la nunta Mielului, să lumineze cu flăcările iubirii lor ultimii pași ai Mirilor înainte de a intra împreună în Casa Tatălui. Este o imensă onoare: dar nu pot fi TOȚI cavaleri și domnișoare de onoare. Doar unii vor fi cei aleși, doar cei care vor prinde în viață ultima sută de metri ai istoriei. Ce har! Ce imensă onoare! Să fii domnișor de onoare la propria nuntă! E ceva inedit! La fel cum e și faptul că va veni o vreme când femeia va peți pe bărbat!

(Extras din Matei Cap. 25)

Urmează a șasea secțiune (21:1-25:46), secțiunea în care are loc confruntarea finală între Isus și mai marii lui Israel, și secțiune care se finalizează cu profeții despre dărâmarea Templului și revenirea Domnului și îndemnuri la veghere. În atenția lui Isus rămân tot ucenicii. Ei asistă la confruntarea Lui cu mai marii lui Israel și ei sunt cei cărora Isus le rostește îndemnul la veghere. Orice boală spirituală se vede de obicei mai ușor la celălalt decât la tine însuși. Astfel, mai marii lui Israel devin un studiu de caz cu privire la boala Sinelui, sau mai exact cu privire la FĂȚĂRNICIE ca element esențial al Sinelui păcătos. De ce erau ucenicii așa de rezistenți la schimbare? De ce erau așa de surzi și orbi la Evanghelia harului? Isus a semnalat răspunsul ceva mai devreme. Din pricina aluatului Fariseilor. Acest aluat este FĂȚĂRNICIA. FĂȚĂRNICIA este esența învățaturii și teologiei Fariseilor. Fariseii de fapt învățau zi și noapte pe popor FĂȚĂRNICIA, și anume cum să se înșele pe ei înșiși că au o relație bună cu Domnul, cum să nege resturile din ascultarea lor față de El, cum să împace trăirea după firea pământească cu valorile Împărăției lui Dumnezeu. Fariseii erau de fapt experți în Fățarnicie și-i învățau pe cei din norod exact acest lucru malefic. Ucenicii au stat sub influența acestor autorități MULȚI ani. Și bineînțeles, învățaseră foarte bine FĂȚĂRNICIA. Iată de ce rezonau așa de greu la cuvintele lui Isus, căci ei deja știau, ei deja erau, ei deja puteau! Singura problemă era ca Isus să Își facă partea și să îl restaureze pe Israel. Dar în rest, ei erau bine din punct de vedere spiritual, nu aveau probleme grave de rezolvat. Ei erau sănătoși și iubitori de Domnul, erau mulțumiți de ei înșiși. Erau experți în a nega discrepanțele dintre viața lor și Legea lui Dumnezeu. Isus știe că FĂȚĂRNICIA este obstacolul ce trebuie luat din calea Cuvintelor evangheliei care rodeau așa de puțin în ei. A șasea secțiune este un asalt împotriva FĂȚĂRNICIEI mai marilor lui Israel, iar acest asalt este urmat de un AVERTISMENT solemn cu privire la pericolul ucenicilor de a repeta în cadrul Bisericii și în contextul revenirii Sale tragedia fățarniciei întrupată de Israel la prima Sa venire! Pe de altă parte, Isus vrea să îi desprindă de tot pe ucenici de sub influența acestor călăuze false. Dacă nu deosebești fățarnicia în mentorul tău, nu te vei putea vindeca de lucrurile greșite pe care el te-a învățat. Este Carmelul teologic al lui Isus. La fel ca Ilie de altă

dată, El face de rușine proorocii mincinoși din Israel care sunt acum chiar fariseii și preoții. Isus îi face de rușine înaintea întregului popor și în cap.23 le demască FĂȚĂRNICIA în mod public! Apoi în cap.24 este anunțată pedeapsa cruntă a lui Dumnezeu împotriva FĂȚĂRNICIEI. Dar Isus glisează de la această realitate la realitatea revenirii Sale. Ucenicii și Biserica pot repeta tragedia lui Israel de a fi în neveghere la revenirea Sa! De aceea, Isus îi îndeamnă la veghere necurmată. Esența vegherii este iubirea autentică, este creșterea în iubire, este hrănirea lui Hristos care flămânzește în Biserica Sa! Esența nevegherii este fățarnicia, este simularea actului iubirii, exact așa cum au făcut Fariseii.

(Extras din Recaptiluarea pe Matei)

- Judecata lui Dumnezeu

În toate cele trei pilde, personajul negativ este FĂȚĂRNIC. Sunt trei forme diferite de FĂȚĂRNICE, dar toate personajele suferă de fățarnicie. Ele vor să se pună bine cu stăpânul, dar inima lor este străină de inima stăpânului. Ne aducem aminte de capitolul 23 și de desconspirarea bolii FĂȚĂRNICIE. Ne aducem aminte de cap. 24 și de pustiirea Iudeii: în cele din urmă pustiirea Iudeii este manifestarea pedepsei divine împotriva FĂȚĂRNICIEI. Și acum înțelegem că marele pericol al Bisericii de a fi pedepsită și nu binecuvântată de venirea Domnului este dat tot de FĂȚĂRNICIE. Israel a ratat prima venire a lui Hristos din pricina fățarniciei. O bună parte din Biserică va rata cea de-a doua venire a lui Hristos tot din pricina fățarniciei. Antidotul, resursa împotriva acestei boli cumpline se ascunde tocmai în slujba pe care ne-o dă Domnul, tocmai în responsabilitățile pe care Dumnezeu ni le încredințează până la venirea Sa. Deci așteptarea venirii Sale înseamnă credincioșia în lucrul încredințat, adică în slujirea fraților.

Ultima pilda aduce ideea de creștere, de dezvoltare ca IMPERATIV. Nu e suficient să slujești și să iubești. Trebuie să crești MEREU în iubire. Doar așa rămâi în veghere și ești pe drumul cel bun. Am comentat deja acest lucru în ultimile capitole, așa că nu îl mai reluăm. În toate cele trei pilde pericolul este dat de ispita de a fi vier (dumnezeu) sub protecția dată de fățarnicie și dualitate. Perseverența în slujba primită este cheia biruinței. Slujba primită este slujirea fraților, așa cum ne arată cap.25, căci slujirea fraților:

- Ne ferește de capcana așteptării pasive, în care singurul sens al existenței este dat de o izbăvire VIITOARE. Cu alte cuvinte mai rezist DOAR pentru că în curând presiunea se va sfârși. Cu această filosofie reziști o vreme. Dar apoi cedezi. Dar existența ta are un sens viu dat de PREZENT: hrănirea Hristosului care este flămând lângă tine. Această slujbă fascinantă și atât de importantă, ne va focaliza viața, va da sens așteptării, va genera o așteptare activă care va fi suportabilă și mai ușoară.
- Ne descoperă lipsa rezervelor de untdelemn, ne descoperă punctele vulnerabile. Doar când te avânți profund în actul slujirii descoperi cât de spart și găunos ești.
- Duce la vindecare, la mărirea rezervelor de untdelemn, la creșterea în iubirea cristică, cea care ne va ține VII în perioadele de foc ale vieții.

Slujirea te focalizează pe iubire. Încercând să iubești descoperi limitele iubirii tale. Perseverând să iubești prin har, îți depășești limitele și iubești mai mult. Și cu cât iubești mai mult cu atât:

- PREZENTUL capătă sens, valoare, semnificație,
- ești mai motivat să continui să iubești,
- cu atât primești mai multe bucurii și încurajări care-ți dau puterea să mergi înainte!

25:31-46 – Judecata viitoare

Deja am menționat că acest pasaj ne oferă cheia înțelegerii întregii secțiuni. Pasajul ne oferă cheia înțelegerii pildelor. În toate pildele resursa pentru a birui testul așteptării era reprezentată tocmai de slujba primită, tocmai de ceea ce așteptau pe stăpân sau pe mire trebuiau să facă PÂNĂ la venirea acestuia. Dar care este slujba primită de ucenici? Ce le poruncește Isus să facă până la venirea Lui? Ce înseamnă a fi în veghere sau a fi gata? Ei bine, acest pasaj ne arată că a fi în veghere, a fi gata, a fi credincios slujbei primite, a apela la resursa prin care poți răbda presiunile celui rău și poți răbda până la capăt înseamnă:

- Să Îi dai de mâncare *lui Hristos* când flămânzește,
- Să Îi dai apă când Îi este sete,
- Să Îl primești când El este străin,
- Să Îl îmbraci când El este gol,
- Să Îl vizitezi când este bolnav,
- Să vii pe la El, când este în temniță...

Sau înseamnă:

- Să îi dai de mâncare *fratelui de lângă tine* când flămânzește,
- Să îi dai apă când îi este sete,
- Să îl primești când el este străin,
- Să îl îmbraci când el este gol,
- Să îl vizitezi când este bolnav,
- Să vii pe la el, când este în temniță...

Identificarea lui Hristos cu micuții Împărăției este totală. Cel ce se alipește de Domnul devine un sigur duh cu El. Hristos și Biserica sunt una. Există o echivalență fără rest între cel mai neînsemnat frate și Hristos! Este mai simplu să crezi acest lucru când nu-L vezi pe Hristos în slavă! Dar când Îl vezi pe Hristos în slavă pare imposibil să crezi această echivalență! Iată de ce, la judecată, noi vom fi surprinși de spusele lui Isus, chiar dacă le vom ști de dinainte. Ne vine mai ușor să le credem acum decât atunci. Dar atunci când Îl vom vedea pe Isus în slavă, măcar că

vom ști acest pasaj, tot vom întreba plini de uimire: *Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat de mâncare?* Cât de frumos trebuie să fie Hristosul în slavă încât, măcar că știm acest pasaj, să rămânem totuși uimiți, nedumeriți în fața spuselor Sale.

Am comentat că această judecata vizează în primul rând Biserica. Ea s-ar putea extinde și la lume, dar contextul ne arată că acest criteriu se aplică în primul rând celor din Biserică, care L-au cunoscut pe Isus și I-au jurat credință. Judecata începe de la Casa lui Dumnezeu. Criteriul judecării este cel al credincioșiei, al fidelității, al loialității. Hristos S-a logodit cu Biserica. Pentru a fi primită ca Mireasă, Biserica trebuie să-i fie fidelă, credincioasă, loială, supusă. Noi avem uneori impresia că dacă suntem Biserica Lui, gata, totul e garantat, răsplătirea viitoare este a noastră. Nu este chiar așa. Răsplătirea viitoare va rămâne a noastră doar în măsura în care noi vom rămâne fideli Marelui. Doar Biserica care va rămâne fidelă PÂNĂ LA CAPĂT, care va răbda PÂNĂ la sfârșit, va fi răsplătită. Hristos ne cere să-L iubim și să-L slujim. El să fie pe primul loc în viața noastră și râvna pentru slujirea Lui să ne mistuie ființa. El ne cere să trăim pentru El și tot ce facem să facem de dragul Lui și spre slava Lui. În acest fel ne arătăm loialitatea, fidelitatea față de El. Dacă ne dedicăm unui lucru în sine, fără a-L face de dragul Lui și pentru slava Lui, acel lucru devine un idol și acel act devine unul de infidelitate. Dar Isus este nevăzut. Ce înseamnă a-L sluji neîncetat, a-L iubi, a-I rămâne fidel până la capăt? El ne răspunde: *Eu trăiesc în Biserica Mea, în fiecare micuț al Împărăției. A te alipi de Mine înseamnă a te alipi de Biserica mea, a-mi fi fidel înseamnă a rămâne fidel Bisericii, a trăi pentru Mine, înseamnă a trăi pentru Biserică.* Hristos va primi în Împărăția Sa doar Biserica ce i-a fost fidelă. Iar fidelitatea față de Hristos este același lucru cu fidelitatea față de micuții Împărăției.

Cel mai important lucru din acest pasaj este să înțelegem ce înseamnă *să-L hrănești pe Hristos care flămânzește*. În mod cert este inclusă și dimensiunea fizică a slujirii: foame fizică, boală fizică, lipsa de îmbrăcăminte, închisoare. Și în perioada lui Anticrist când creștinii vor fi prizonieri toate aceste elemente vor fi foarte prezente în dimensiunea lor fizică. Acea parte din Biserică care se va lăsa sedusă de Anticrist va privi cu dispreț la rămășița credincioasă care va rămâne fidelă lui Hristos. Ei vor fi considerați rebelii care nu-L recunosc pe cel ce este Dumnezeu și s-a întors așa cum a fost promis. Dar cei care vor rămâne fideli lui Hristos vor vedea în cei prizonieri, întemnițați și înfometăți pe Hristos Însuși și cu RISCUL vieții îi va hrăni, îmbrăca, îi va vizita, îi va ajuta. Să vii în ajutorul celui care este considerat inamicul numărul unu al sistemului înseamnă un mare risc. Într-un context de prigoană nu este așa ușor să AJUȚI pe cel prigonit. Într-o prigoană de obicei liderii sunt vizați și anumiți creștini. Nu toți se confruntă cu aceeași intensitate a prigoanei. Dar ce vor face cei care încă sunt liberi față de cei care sunt urmăriți de prigonitori? Ți vei deschide casa, îi vei lăsa să se ascundă la tine, le vei da din harna și hainele tale, chiar dacă știi că acest lucru va putea aduce moartea ție și familiei tale? Vei închide ochii la Hristosul prigonit care flămânzește înaintea casei tale pentru a te feri de necazuri pe tine și pe familia ta sau îi vei deschide ușa cu riscul vieții? Deci în vremea sfârșitului toate aceste elemente vor fi sau vor lipsi la nivel fizic și diferențierea între cei fideli și infideli va fi cât se poate de clară.

E foarte bine că am început cu relevanța acestui pasaj pentru perioada lui anticrist. Pasajul acesta *nu se referă* la ajutorarea celor săraci, nevoiași, bolnavi în general. Nu este vorba de caritate și de mila generală față de cei în nevoie. Cu siguranță, mila față de cei în nevoie este o caracteristică a credinciosului. Dar acest pasaj înseamnă mult mai mult decât a-ți fi milă de cel în nevoie și a-l ajuta. El se referă la a ajuta Biserica lui Hristos când ea este în nevoie și a face acest lucru MEREU, chiar în perioada lui anticrist, chiar când acest lucru este extrem de riscant și păgubos pentru tine. Căci la urma urmei, ce om normal ar lăsa un semen de al său să moară de foame în fața casei lui? Dar dacă ajutorarea acelui semen înseamnă posibilitatea ca tu să suferi, să fii închis, să fii torturat, să mori... atunci ecuația se schimbă. Dacă toată societatea este împotriva acelui semen și-l ocărăște spunând că-și merită soarta... mai ești așa de dispus să-l ajuți? Și pasajul se referă strict la Biserica lui Hristos. Provocarea este să deosebești acea minoritate care îi este fidelă lui Hristos și *efectiv* să-ți dai viața pentru ea.

Dar dacă nu suntem într-un context de prigoană, dacă trăim într-o Biserică cu mulți tineri sănătoși, dacă trecem printr-o perioadă de relativă stabilitate economică, atunci cum putem împlini acest pasaj *în fiecare zi și în fiecare ceas*? Căci Fiul Omului va veni în ziua și în ceasul când nu ne gândim. Deci vegherea e pentru *fiecare zi* și pentru *fiecare ceas*.

În mod cert pasajul deși inculde și dimensiunea fizică a într-ajutorării, nu se reduce la ea. Ea are în vedere și dimensiunea SPIRITUALĂ a într-ajutorării. Ea se referă la foamea spirituală, la setea spirituală, la goliciunea, la bolile spirituale, la temnițele spirituale ale fraților noștri. În cele din urmă exemplul desăvârșit de veghere și pregătire este Isus. Isus era în săptămâna patimilor înainte de încercarea cea grea. Cum se pregătea El, cum era El în veghere, cum era El gata? HRĂNIND pe cei 12 ucenici! Când îi învăța pe ucenici despre veghere El tocmai ÎMPLINEA VEGHEREA devenind modelul desăvârșit de VEGHERE! De aceea, este înțelept să pornim de la exemplul lui Hristos pentru a înțelege semnificația pasajului din 25b. Să creionăm deci tabloul în care Hristos îi hrănea pe ucenici!

NEVOIA: Ucenicii erau din punct de vedere spiritual flămânzi, însetați, străini de tainele Împărăției, goi, bolnavi, întemnițați de tot felul de minciuni ale celui rău.

CONTEXT NEPRIELNIC: Isus era înainte de clipa în care trebuia să se facă păcat de dragul nostru. Suferința care-i stătea în față era cumplită... Avea toate motivele să se gândească la Sine, să se preocupe de El Însuși, să-i mai lase pe ceilalți deoparte. Oare dacă știi că mâine vei fi dus în camera de tortură, ce faci azi? La ce te gândești? Ce te preocupă!? Deci Isus era într-un CONTEXT personal EXTREM de dificil când îi hrănea pe ucenici. El alege să rămână preocupat și orientat spre nevoile spirituale ale ucenicilor ÎN POFIDA contextului personal extrem de dificil prin care trecea.

REAȚIA UCENICILOR: Reacția ucenicilor nu era deloc încurajatoare pentru Isus. Ei NU ERAU CONȘTIENȚI de foamea lor, de setea lor, de înstrăinarea lor de tainele Împărăției, de bolile lor, de temnițele lor. Dimpotrivă, ei se credeau bine, ei credeau că Hristos este cel care greșește, care nu vede bine realitatea. De aceea hrana prețioasă și rostită cu multă trudă de Hristos era adesea călcată în picioare, desconsiderată sau scuipată înapoi. Paharul cu apă pe care

Hristos li-l dădea cu grijă era adesea lovit și acesta se spărgea pe mâna lui Hristos, iar cioburile se înfingeau nemilos în mâna blândă a Celui ce-i iubea până la capăt. Adesea Hristos care-i invita înlăuntrul Casei Împărăției era refuzat și ucenicii din fața ușii îl lăseau ore în șir să-i cheme; ei erau ocupați în curte, afară, unde se îndeletniceau cu lucruri interesante: *cine este cel mai mare?* Și adesea țipau către glasul care-i chema înăuntru: *Mai taci din gură că ne obosești!* Alteori se duceau și-i trânteau ușa pentru a nu-i mai uzi glasul... și ușa izbea chipul cel sfânt a Celui care-i iubea până la capăt. Ucenicii umbalu goi, goliciunea lor spirituală era rușinoasă; erau goi de valori, de viață, de esențele spirituale. Și Hristos voria să-i îmbrace cu hainele Împărăției, dar adesea ucenicii vociferau: *Sunt prea strâmte hainele...* sau *nu sunt la modă...* dădeau din picior, nu se lăseau îmbrăcați... refuzau pe Cel care vroia să-i îmbrace... îl îmbrânceau, îl trânteau pe jos. Dar Acesta se ridica și se apropia din nou cu haina în mâini. Ucenicii aceau atâtea boli spirituale. Acestea erau urâte, pline de puroi, erau urât mirositoare. Și desigur ucenicii negau aceste boli. Dar Isus se apropia cu grijă pentru a le arăta mai întâi că ei sunt bolnavi, dar ei negau și-L acuzau de intenții rele, de minciună, de lipsă de milă. Dar Isus se apropia de acele boli urâte pentru a le îngriji și în această apropiere, adesea bolile ucenicilor loveau în trupul sufletului lui Isus care se făcuse vulnerabil. Dar Isus continua să le îngrijească bolile... Ucenici erau închiși în multe temnițe spirituale, robiți de prejudecăți, de păcate ascunse, de minciunile celui rău... Isus vroia să-i elibereze, dar ucenicii vroiau să rămână în temniță. Adesea ei considerau temnița lor tărâmul celor liberi și vedeau în Eliberator pe Cel care vrea să-i închidă, să-i îngrădească, să-i limiteze, să-i întemnițeze. Nu era DELOC ușor pentru Isus să persevereze în a hrăni pe ucenici, în a-i chema în Casă, în a le îngriji bolile, în a-i vizita în temniță.

ESENȚA SLUJIRII VINDECĂTOARE: Am insistat de mai multe ori că esența slujirii lui Hristos, esența hrănirii ucenicilor nu erau predicile și sfaturile sale, minunile sau exemplul său de viață, ci era ÎNSĂȘI relația apropiată între Isus și ucenici. Pentru a-i putea hrăni, El a dezvoltat o RELAȚIE de prietenie cu ucenicii, o relație apropiată, deschisă, în care s-a făcut vulnerabil, în care a făcut loc ucenicilor în inima Lui, în care i-a invitat în viața Lui, în care le-a dat libertatea să-L rănească și să-I greșească... și ÎN CADRUL acestei relații le-a fost și exemplu. A rostit și predici, a făcut și minuni, i-a și mustrat, i-a și sfătuit... Doar temelia slujirii lor a fost însăși relația cu ei.

În lumina slujirii lui Hristos ne dăm seama că nu este așa ușor să hrănești pe Hristosul care flămânzește în inima fratelui tău, ne dăm seama cât de complexă este slujirea și înțelegem că cea mai mare ispită este să EVADĂM din esența actului slujirii, să manifestăm toate formele slujirii, dar ÎN AFARA relației. Cea mai mare ispită în Trupul lui Hristos este să EVADEZI din relațiile apropiate, profunde, dificile, complexe... Dar exemplul lui Isus ne orientează tocmai către această esență a slujirii. Cu cât te afunzi mai mult în ea cu atât ești mai în veghere, mai în siguranță, mai pregătit pentru testul final; cu atât strângi mai mult untdelemn în candelă, cu atât așteptarea este mai activă și deci mai ușoară.

Cine este Hristosul care flămânzește de lângă tine? Ne gândim desigur la frații mai mici în credință, la cei care trec prin anumite încercări, la cei care sunt pe cale să cadă de la credință, la cei robiți de păcate vizibile. Și e bine că vedem măcar atât; dar adevărul plenar despre

Hristosul care flămânzește este altul. În primul rând Hristos flămânzește în TINE. Tu însuți ești neterminat, ești încă bolnav, însetat, gol, străin, bolnav, întemnițat. În primul rând trebuie să hrănești pe Hristosul din tine și să-L lași hrănit de CEILALȚI de lângă tine! Și apoi îți dai seama că Hristos flămânzește în toți frații de lângă tine, căci fiecare e un fir de iarbă în fața uraganului din ziua încercării; fiecare are nevoie mereu de încurajări, fiecare este străin de anumite taine ale Împărăției, fiecare mai mare boli nevindecate și temnițe spirituale care limtează lucrarea harului în el. Hristos flămânzește în TOȚI frații tăi, dar nu-i poți iubi la fel pe TOȚI. Porunca este să-ți iubești aproapele, nu departele... De aceea cei din familia ta, din Biserica ta de casă, colegii tăi de slujire, acei puțini 12-20 apropiați sunt Hristosul care flămânzește și care are nevoie să fie hrănit. Dar cum să-l hrănești pe celălalt dacă tu însuți ești înfometat? Cum să-l îmbraci pe celălalt dacă tu însuți ești gol? Cum să-l îngrijești pe celălalt când tu însuți ești bolnav? Cum să-l mângâi în temniță, când tu însuți ești întemnițat?

Primul lucru pe care îl poți face este ca prin ONESTITATEA TA să-l ajuți să-și recunoască foamea, setea, înstrăinarea, bolile, temnițele... O ce mare ajutor... să fii atât de onest încât să-l ajuți pe celălalt să renunțe la NEGARE, să descopere harul și să nu-i mai fie teamă să recunoască multele boli și greșeli din viața lui... Și nu tu îl vei hrăni, ci harul din tine... atât cât poate curge el în momentul prezent. Dar tu îți vei da toate silințele să lărgesci vasul, să îți depășești limitele, ca MAI MULT har să curgă prin tine către celălalt. Nu-l căuta pe Hristosul care flămânzește la marginile pământului. El este lângă tine... fie că e vorba de liderul tău, de mentorul tău, de pastorul tău... el nu este decât Hristos care flămânzește, care umblă gol și străin, care este bolnav și în temniță.

Fățarnicul, Fariseul caută nu slujirea, ci confrotul său psihic și spiritual. De aceea el va trăi în negare. El nu va vedea pe Hristos care flămânzește în el și nici pe Hristosul care flămânzește în celălalt. El va nega propriile boli, iar bolile celuiilalt ori nu le va vedea ori le va judeca... El va evada din relaționarea profundă și plină de vulnerabilitate și se va închide în turnul său de fildeș departe de bolile periculoase ale celorlalți și de riscul de a greși și de a-și păta neprihănirea personală. Și timpul va trece și va avea pace, confort, se va simți bine... Va face „puține” greșeli și va fi rănit rar de ceilalți. Dar când va veni ziua încercării, o ce greu va fi! Va vedea cât de puțin untdelemn are în candelă și nu va sta în picioare! Dar fățarnicul poate fi un activist în Biserică sau un om foarte sociabil în Biserică. Fățarnicul pot fi chiar eu... fățarnicul se regăsește chiar într-o parte din mine!

Mulți dintre noi pornesc pe drumul autentic al slujirii; dar apoi drumul devine prea greu... rănilor prea multe și dureroase... bolile prea adânci și urâte... atât din noi cât și din ceilalți... Și ne oprim, căutăm evadarea. Dar Isus a IUBIT PÂNĂ LA CAPĂT. El nu a evadat din relația cu uceniciei nici pe ultima sa sută de metri. A fi în veghere înseamnă a IUBI PÂNĂ LA CAPĂT, a nu accepta evadarea din relațiile de slujire nici în cele mai grele momente. Ferice de cine iubește până la capăt. Doar el rămâne în veghere, doar el primește bucuria și răsplata stăpânului! Ferice de cel care la venirea stăpânului îl găsește făcând așa, adică continuând să dezvolte relații profunde de slujire în Trupul lui Hristos!

(Extras din Matei Cap. 25)

- Defocalizări în perioada lui Anticrist

Atât Petru cât și ucenicii au fost prinși în neveghe, fără undelemn suficient în candelă, de ceasul încercării. Ei Îl iubeau sincer pe Isus, doreau sincer să facă voia Lui, doreau să nu se lepede de El. Dar se luptau nu cu două slujnice ci cu forțe ale întunericului MULT mai mari decât ei. Și aceste forțe au aveau suficienți aliați în firea pământească nerăstignită a lui Petru astfel încât să genereze în ființa sa o teamă și o slăbiciune care să-l facă să se lepede. Cum se explică faptul că Petru care a scos sabia în fața ostașilor acum se rușinează de Isus în fața unei slujnice? Observ că cel rău se joacă cu ucenicii ca pisica cu un șoarece rănit. Cel rău le insulfă ucenicilor atitudinea și comportamentul prin care să fie mereu în defazaj cu Isus. Când trebuie să vegheze, ei dorm. Când trebuie să stea deoparte și să vegheze ei ripostează. Când trebuie să riposteze ispitei, ei se leapădă. Pur și simplu sunt ca niște frunze în fața uraganului. Nu au nici o șansă. Sunt purtați de colo colo după cum vrea cel rău. Acesta efectiv își bate joc de ei, îi umilește, îi face să fie mereu pe altă lungime de undă decât Isus. Mândria lor, eul lor răstignit, reafirmarea cu tărie înaintea lui Isus a lui Eu știu!, Eu pot!, Eu sunt! au fost fisurile prin care forțele întunericului le-au invadat lăuntru și apoi i-au împins către rușinoasa lepădare. Ucenicii sunt derutați de însuși comportamentul lui Isus care nu aprobă riposta lor, care Se lasă prins, care nu-și folosește puterea pentru a Se izbăvi. Ei au o teologie mesianică greșită, ei au așteptări false, ei luptă mai mult prin ei înșiși și nu prin har și prin puterea lui Dumnezeu, ei subestimează forța vrăjmașului, ei intră în bătălii care nu sunt ale lor. Ei sunt prinși afiț de nepregătiți de ceasul întunericului.

Observ această greșală de a intra în bătălii în care Domnul nu te cheamă. De ce S-a dus Petru după Isus? Mântuitorul le-a spus să doarmă și să se odihnească. Nu mai era războiul lor. Isus le-a cerut să rămân cu El până la prinderea Lui. După prinderea Sa în grădină, ucenicii trebuiau să asculte de Isus, adică să meargă într-un loc ascuns și să aștepte învierea. De ce se încăpățânează Petru să intre în curte Marelui Petru? Ceasul întunericului care i-a umilit pe ucenici se manifestă imediat după ce Isus le vorbește despre ceasul întunericului care va veni peste Iudeea în jurul anului 70 și care prefigurează ceasul întunericului din perioada lui anticrist. Atât în încercarea ucenicilor cât și în încercarea Bisericii din Iudeea, există bătălii false, bătălii care nu sunt ale celor credincioși și pe care cei credincioși trebuie să le evite cu orice preț. Ucenicii trebuiau să evite eroismul de a-l slava pe Isus, iar evreii creștini din Iudeea trebuiau să evite eroismul de a se opune romanilor sau de a rămâne ca martori în Ierusalim. Ucenicii trebuiau să se ascundă și să fugă spre Galileea, iar creștinii evrei trebuiau să fugă și să se ascundă în munții Iudeii. Porunca lui Dumnezeu pentru ei era să fugă de anumite suferințe, de anumite contexte dificile în care NU ERAU chemați să rămână. Puterea lui Dumnezeu este operantă în noi doar dacă suntem în bătăliile în care El ne cheamă. Moartea tragică a lui Iosia ne arată cel mai bine ce se întâmplă dacă intrăm în Numele Domnului în bătălii care nu sunt ale noastre. Dar ceasul întunericului de peste ucenici și cel din Iudeea prefigurează perioada lui anticrist. Deci și în această perioadă o mare capcană va fi reprezentată de acele bătălii false, de acele bătălii în care Domnul nu cheamă. Cred că una din cele mai ispititoare bătălii pentru Biserică va fi aceea

de a face un război direct, frontal cu anticrist. Dar oare este bătălia în care Domnul ne cheamă? Epistolele NU ne arată că Biserica are o strategie specială pentru perioada lui anticrist. Strategia discretă a Bisericii revelată în epistolele Noului Testament rămâne valabilă și în perioada lui anticrist. Pavel nu face o campanie de denigrarea a Romei sau a lui Nero. Pavel este foarte prudent și discret în epistolele sale. El nu luptă împotriva sistemului și nici nu-și propune să-l schimbe. Și era enorm de schimbat în Roma antică. Desfrâul pe față al Romei, și mulțimea păcatelor aflate sub aprobarea legii (abuzul asupra sclavilor, homosexualitatea, avortul, infanticidul etc.) nu sunt mult peste anomaliile din societatea modernă. Unul din împărații Romei avea un harem de peste 70 de băieți, și acest lucru pe față, în văzul tuturor. Astăzi aceste lucruri dacă există în dreptul liderilor mondiali, pot exista doar pe ascuns. Și totuși Pavel nu vorbește în mod direct nici împotriva sclaviei, nici împotriva infanticidului, și evită chiar să vorbească foarte direct împotriva homosexualității. El preferă anumite formulări mai generale în ce privește necurățiile sexuale. El este înțelept ca șerpii și prudent. Cât despre Roma, le cere creștinilor din Roma (cei care puteau să se implice în mașinațiile politice de răsturnare a puterii) să se supună stăpânirilor, să nu se revolte, să lase pe Domnul să schimbe pe alte căi (nu prin implicarea directă a Bisericii!) stăpânirile. Lupta lor nu era împotriva sistemului, împotriva prigonitorilor., împotriva împăraților ca Nero care cumva îl prefigurau pe anticrist. Lupta lor era în interior, împotriva firii pământești, în sfințire și creștere în iubire, în mărturisire Evangheliei cu înțelepciune acolo unde Dumnezeu deschidea porți pentru cuvânt și erau oameni dorinici să asculte mesajul. Din ceea ce înțeleg din evanghelii și epistole, această strategie discretă a mielului rămâne valabilă și în perioada lui anticrist. Denigarea, demascarea lui anticrist, răzvrătirea în sine față de imperiul său este o mare defocalizare, o bătălie care nu este a noastră. Dacă te duci misionar într-o țară în care oricine afirmă credința în Isus este pedesit cu moartea...cum procedezi? Aduni credincioșii și faci o manifestație publică pro-Isus? Ce va urma? Toți credincioșii vor fi măcelăriți...Sau mai degrabă, pe ascuns, discret....mergând printre oameni și deschizând gura sub călăuzirea Duhului doar în acele momente în care sunt oameni de bine care vor asculte despre Isus nu pentru a te omorî apoi ci pentru că sunt cercetați de Duhul. Deci ce vom face în ultimile zile ale istoriei? Cred că trebuie să respectăm strategia din Matei 10: să fim înșeleți ca șerpii și blânzi ca porumbeii, să fugim din cetățile în care suntem prigoșiți...Când mai marii lui Israel au poruncit primilor creștini să nu mai vorbească de Isus, ei au continuat să vorbească de Isus...Dar când Saul a declanșat o prigoană directă, totală, tolerată de guvernatorii romani, atunci toți creștinii au fugit din iudeea, și doar apostolii au rămas (ascunși desigur) la Ierusalim. Ei nu au făcut pe eroii și au evitat să fie carne de tun în fața unui prigonitor dezlănțuit. Prigoana are diferite faze. Ideea de a fugi și de a te ascunde depinde de intensitatea prigoanei. Într-un context de prigoană dezlănțuită, directă, totală, strategia de a te ascunde, de a fi discret devine din ce în ce mai activă. Nu renunțăm la mărturisirea Numelui lui Isus, dar o facem mai discret. E vorba de un echilibru, de un discernământ matur. Evitarea extremelor. O extremă este să renunți efectiv la mărturisirea Numelui lui Isus. Să îți închizi gura de tot în orice context. Acest lucru înseamnă a renunța la mandatul primit și a te lepăda de Domnul. O altă extremă este să faci pe eroul, să te duci singur în gura lupului și să nu împlinești

acea parte din strategia preoției care te cheamă să fugi, să te ascunzi, să fii discret. Echilibrul poate fi atins doar prin călăuzirea Duhului. Dacă anticrist va declanșa o prigoană directă, nemiloasă, totală împotriva creștinilor atunci elementele care țin de fugă, de discreție, de ascundere vor trebui activate mai mult.

Pavel vorbește de credincioșii care vor rămâne în viață până la venirea Domnului. Deci ei vor supraviețui FIZIC prigoanei lui anticrist, la fel cum evreii creștini din Iudeea trebuiau să supraviețuiască fizic evenimentelor din Iudeea. Secretul era să nu faci acte false de eroism ca cele ale lui Petru sau Iosia și să eviți bătăliile în care Domnul îți cere să stai de o parte. Istoria Bisericii e plină de războaie false ale Bisericii și am discutat despre ele cu alte ocazii. Atenție deci în perioada lui anticrist la falsul martiraj. Atenție în perioada lui anticrist la bătăliile în care Domnul ne poruncește să NU INTRĂM.

Ne aducem aminte din nou despre David. În anii formării sale a învățat că alături de Domnul poate birui orice obstacol mare (de exemplu Goliat), dar fără Domnul poate fi umilit de orice obstacol mai mic (încercarea sa de căpăta trecere înaintea împăratului filistean Achiș). A învățat de asemenea că nu toate războaiele sunt ale lui și că sunt războaie în care Domnul nu-i dă voie să intre (detronarea lui Saul, răzbunarea sa față de Nabal...). De aceea lui David îi intră în sânge să întrebe pe Domnul la fiecare pas: să mă sui împotriva...? Să îi urmăresc pe ...? Să intru în acest război...? Viața noastră e plină și ea de diverse războaie, conflicte, provocări, lucrări creștine, chemări la slujire etc...E mare lucru să întrebăm de fiecare dată pe Domnul dacă e războiul nostru sau nu...Să învățăm în fiecare zi să deosebim adevăratele războaie de falsele războaie.... Înțelept este omul care nu-și risipește energiile în războaie false și astfel nu se lasă prins fără vlagă de adevăratele războaie în care trebuie să lupte! Nu orice război e al tău. Nu e vorba de lașitate. E vorba de înțelepciune, dacă eviți toate conflictele, toate războaiele, toate situațiile dificile, da, atunci ești un laș, paralizat mereu de teamă. Dar dacă intri în toate ești un nebun. Ferice de cel ce intră doar în războaiele în care cheamă Domnul! În fiecare zi în cele din urmă sunt războaie pe care trebuie să le înfruntăm și războaie pe care trebuie să le evităm. Exersând discerământul și dependența de Duhul Sfânt în lucrurile mici de zi cu zi, vom strânge acel undelemn în cadelă care ne va ajuta să deosebim adevăratele bătălii în lucrurile mari.

(Extras din Matei Cap 26)

- Omul fărădelegii și incursiune prin cartea Apocalipsa

După această lungă incursiune în Daniel 9 și Matei 24 ne întoarcem la 2 Tes. cap.2. Am analizat diversele argumente cu privire la intrarea lui Anticrist în Templul lui Dumnezeu. Diverse argumente susțin ambele interpretări, atât intrarea în Templul de la Ierusalim reconstruit cât și intrarea prin învățături mincinoase în Templul spiritual al Bisericii. Cele două întrepreri nu se

exclud reciproc. Concluzia este însă că proporția de argumente și mai ales numărul de argumente explicite înclina balanța spre a doua interpretare. În mod cert Anticrist va avea o lcurare clară de seducere a Bisericii. Cât privește intrarea sa fizică în Templul de la Ierusalim, aceasta nu este o certitudine și lipsesc în Noul Testament afirmații explicite care să susțină această interpretare.

Pavel știe că prin v.3 și 4 el a trezit în memoria tesalonicenilor lucrurile pe care el însuși i-a învățat cu privire la venirea Domnului. El știe de asemenea că ei și-au adus aminte și de un alt lucru strâns legat de lepădarea de credință și arătarea omului fărădelegii:

- Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când erma încă la voi? Și ACUM (când vă amintiți), ȘTIȚI bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.

Pavel atunci când le-a vorbit despre lepădarea de credință și arptarea omului fărădelegii, le-a vorbit și de un LUCRU care oprește descoperirea lui anticrist și care trebuie luat din drumul său. Este un pasaj misterios deoarece Pavel nu menționează în mod direct care este acel lucru. Ce putem însă învăța clar din acest pasaj misterios este că fărădelegea este o taină care și a început să lucreze. La fel cum venirea lui Hristos a fost o taină și Dumnezeu a lucrat pentru pregătirea ei, la fel și intrarea lui anticrist în istorie este o taină și cel rău lucrează pentru pregătirea ei. Este o taină căci pregătirea se face în secret și va lua prin surprindere lumea. Este o taină căci nu știm tot despre lucrarea lui anticrist și intrarea lui în istorie. Scriptura ne revelează câteva lucruri despre anticrist dar sunt multe detalii ale lucrării sale pe care nu le cunoaștem. Nici nu cunoaștem tot procesul secret de pregătire a lucrării sale. Însă știm că taina fărădelegii a și început să lucreze. Să lucreze CE? Înainte să răspundem la această întrebare trebuie să menționăm că în original în v.7 este folosit același termen de om al fărădelegii din.v3.

Deci avem următoare înșiruire de idei:

- Se va descoperi omul *fărădelegii...*
- Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui
- CĂCI taina *fărădelegii* a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei.
- Și atunci se va arăta acel om al *fărădelegii...*

Este o legătură foarte strânsă între omul fărădelegii și taina fărădelegii. Oprirea tainei fărădelegii este același lucru cu oprirea arătării omului fărădelegii. Deci taina fărădelegii se referă foarte probabil la lucrarea de pregătire a intrării omului fărădelegii în istorie. Lucrarea a început. Spiritul lui anticrist deja lucrează în lume și se fac mari pregătiri pentru intrarea lui anticrist în istorie. Ioan ne spune:

- Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă. (1 Ioan 2.18)
- Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul. Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. (1 Ioan 2:22)

- Și orice duh care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum. (1 Ioan 4:3)

Duhul lui Anticrist lucrează din primul secol în istorie. Scopul lui este de a-l tăgădui pe Isus și de a amăgi Biserica și lumea. În același timp se pregătește lucrarea Anticristului însuși. Faptul că pregătirile se fac de 2000 de ani lucrul acesta trebuie să ne dea de gândit. Cel rău lucrează de 2000 de ani pentru a pregăti atacul final asupra Bisericii prin Anticrist. Din această perspectivă, am putea să analizăm cei 2000 de ani și prin această lentilă o lucrării tainei fărădelegii. Este o provocare să deosebim în istorie atât duhul lui anticrist cât și pregătirile pentru intrarea lui anticrist în istorie.

Să revenim la *cel* care îl oprește pe Anticrist ca să nu se descopere decât la vremea lui. Iată ce știm despre acest *cel*:

- Este o stavilă în calea arătării lui anticrist; oprește, împiedică, stopează, blochează apariția omului fărădelegii și lucrarea acestuia.
- La un anumit moment dat vai fi luat din drumul tainei fărădelegii și când va fi luat, ATUNCI se varaăta omul fărădelegii.
- Este ceva CLAR despre care tesalonicenii și-l puteau aminti cu ușurință și să îl coreleze cu lepădarea de credință și arătarea omului fărădelegii.
- Pavel are un motiv bine întemeiat să nu îl menționeze explicit în epistola sa.

Observăm că limbajul lui Pavel sugerează că el puna în calcul că anticrist era deja intrat în istorie. Trebuia doar ca stavila să fie luată ca Anticrist să se arate prin lucrarea sa publică și mincinoasă. Deci anticrist ar putea fi necunoscut o vreme de Biserică chiar dacă este deja în istorie și poate ocupă deja o poziție publică. Când va fi însă vremea lui, când stavila va fi luată, el și va desfășura lucrarea publică care îl va descoperi Bisericii.

Există desigur diverse variante cu privire la identitatea acestei stavile. Aceasta ar putea fi:

- Vestirea Evangheliei până la marginile pământului, căci știm din Matei 24 că de-abia DUPĂ împlinirea mării trimiteri va veni sfârșitul. Facem observația că în Matei 24 se precizează că ducerea Evangheliei până la marginile pământului este o condiția ca sfârșitul să vină și nu să înceapă lucrarea lui anticrist în istorie. Este posibil ca chiar în timpul lucrării lui anticrist să fie dusă Evanghelia la marginile pământului și chiar ca războiul lui anticrist împotriva Bisericii să aibă un rol în împlinirea mării trimiteri.
- Lucrarea Duhului Sfânt prin Biserică – susținută desigur de cei care afirmă că Biserica va fi răpită înainte de necazul adus de anticrist. Am demonstrat deja că această idee se bazează pe presupuneri și deducții și nu pe pasaje explicite din Scriptură. Ba mai mult, ea contrazice afirmațiile clare despre rămânerea în istorie a Bisericii până în momentul revenirii Domnului.
- Voia lui Dumnezeu – voia lui Dumnezeu însă pare ceva general pe când pasajul din tesaloniceni ne sugerează destul de clar că Pavel avea în minte un element

specific pe care tesalonicenii îl puteau recunoaște și reprezenta o dovadă în plus că ziua Domnului nu a venit deja.

- Evenimentul dărâmării Ierusalimului din anul 70 d.H. Împlinirea profeției despre venirea lui Anticrist trebuia precedată de împlinirea profeției despre dărâmarea Templului rostită de Mântuitorul în Matei 24. De-abia după dărâmarea Templului, venirea lui anticrist devenea iminentă, fără vreun semn premergător. Cusurul acestei interpretări este tocmai faptul că anticrist nu s-a arătat imediat după anul 70.d.H. Pasajul din tesaloniceni ni se spune că atunci când stavila va fi îndepărtată, ATUNCI se va arăta omul fărădelegii.
- Roma – sfinții părinți au mers pe această variantă. Ei interpretau probabil din Apocalipsa că babilonul este Roma și că Roma trebuie să cadă și apoi fiară (anticrist) să își facă lucrarea. Ei considerau că fiara din apocalipsa este anticrist și că imperiul său se va clădi pe ruinele imperiului roman. Imperiul lui Anticrist avea să fie unul al fărădelegii care va sfida cu totul legile dreptății lui Dumnezeu păstrate prin harul general de imperiile păgâne. Anticristul, va fi omul fărădelegii care va instaura un regim aparte al fărădelegii. Deci Imperiul Roman nu putea fi acel imperiu. Imperiul Roman trebuia îndepărtat pentru ca anticrist să își poată instaura imperiul său al fărădelegii. Argumentul puternic al acestei interpretări nu este neapărat Apocalipsa cât faptul că Pavel nu prezintă stavila în mod explicit tesalonicenilor. Într-adevăr aceasta pare a fi cheia interpretării textului. Știm încă din 1 Tesaloniceni accentul pus de Pavel pe aducerea aminte. Tesalonicenii erau vulnerabili și cel răi le putea atât de ușor perverti amintirile. De aceea Pavel insistă neșus de mult pe aducerea aminte a lucrurilor deja știute cândva de aceștia. În 2 Tesaloniceni, deși Pavel le prezentase clar scenariul venirii Domnului ei se gândeau că ziua Domnului a și venit chiar. Era deci foarte important ca Pavel să menționeze explicit și nu aluziv elementele escatologice deja prezentate. Deci Pavel trece de la vorbirea directă la limbajul aluziv doar din pricina unui motiv FOARTE BINE ÎNTEMEIAT. Dacă el are în vedere Roma în acest pasaj, atunci se explică foarte bine alegerea limbajului aluziv. Pavel deja fusese acuzat în tesalonic că propovăduiește un alt împărat, pe Cezar. Creștinii din tesalonic erau deci văzuși ca niște rebeli față de societate și împărat. Ba mai mult unii din ei au renunțat la muncă din pricina credinței și se țineau de flecării pe motiv că așteaptă pe adevăratul Împărat. Dar creștinii nu erau chemași să fie rebeli. Ei trebuiau să se supune stăpânilor și să își vadă liniștiți de treburi. Ei nu aveau voie să participe la războaie sau revoluții (vezi Rom.13). Deci, Pavel în mod cert nu ar fi făcut eroarea să menționeze Roma în epistola sa. Epistola sa era citită în mod public în Biserică, și informația putea fi auzită și de iudei. Iudeii ar fi putut folosi astfel scrisoarea ca un capăt de acuzare împotriva lui Pavel și a Bisericii din Tesalonic. Pavel dă dovadă de înțelepciune în modul în care scrie. Dar Roma a căzut și anticristul nu a venit. Roma ar putea fi simbolul unei rânduiei care păstrează prin

harul general anumite principii ale binelui, organizării, dreptății. Deci pentru ei era Imperiul Roman, dar în esența era vorba despre o formă de organizare socială care păstrează elemente din legea lui Dumnezeu. Interpretarea presupune că omul fărădelegii va instaura o domnie a fărădelegii care va promova răul și păcatul într-un mod unic și într-o formă pe care nici Imperiul Roman păgân, nici alte stăpâniri din istorie nu au făcut-o. Acesta ar fi din punctul meu de vedere un cusur al acestei variante. Deși are meritul unic de explica abordarea limbajului aluziv folosit de Pavel, ne oferă o perspectivă despre domnia lui anticrist care nu este susținută de alte pasaje din scriptură. Interpretarea are la bază repetarea cuvântului *fărădelege* (omul fărădelegii și taina fărădelegii), dar care nu este suficientă pentru a propune ideea unei stăpâniri fără legi sau toată împotriva legilor lui Dumnezeu. Interpretarea are și meritul de a invoca un elenet vizibil, și ușor de reamintit și de recunoscut de către tesaloniceni: Roma încă stăpânea lumea și nu căzuse. Din pricina argumentelor acre o susțin, o reținem în atenția noastră. Ea ar putea fi varianta corectă sau ar putea să ne conducă spre cea corectă.

O întrebare importantă este? Există în Noul Testament alte pasaje care să ne vorbească despre stavila din fața lucrării lui Anticrist? Nu îmi vin în minte anumite pasaje clare. Pentru sfinții părinți cartea apocalipsei aducea aceste pasaje. Babilonul pare a fi o stavilă pentru ca fiara să preia puterea asupra lumii. Fiara care distruge babilonul care avea stăpânire asupra împăraților lumii și care stătea pe fiară, sugerându-ne că domina fiara. Babilonul din apocalipsa este un mister din pricina momentului în care este descrisă distrugerea sa de către fiară. Dacă suntem consecvenți cu textul apocalipsei, observăm că judecata Babilonului are loc DUPĂ vărsarea potirului al 7-lea adică exact înainte de a doua venire a lui Hristos, ceea ce ar fi sfârșitul stăpânirii fiarei și nu începutul dominației ei. Aici este misterul. Babilonul este distrus la sfârșitul domniei fiarei. În Apoc.13 fiara stăpânește întreaga lume. Dar în Apoc.17 babilonul șzade pe fiară, babilonul are stăpânire asupra împăraților pământului și fiara primește suportul celor 10 împărați pentru un ceas și atunci distruge Babilonul. Pasajul din 17 ne-ar sugera destul de clar că Babilonul este distrus la începutul domniei fiarei. Cum se rezolvă acest paradox? Este nevoie deci să facem și o incursiune în cartea apocalipsei.

Mai întâi ne aducem aminte de descrierea fiarei din Apocalipsa 13:

- Fiarei are 10 coarne și 7 capete.
- I s-a dat putere să lucreze 42 de luni.
- I s-a dat să facă război cu sfinții și să îi biruiască.
- Fiarei i se dă stăpânire peste seminție, orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.
- Toți locuitorii pământului i se vor închina.
- O altă fiară face semne și minuni și amăgește tot pământul să i se închine icoanei fiarei.
- Nimeni nu poate cumpăra sau vinde fără să primească semnul fiarei.

Fiare deține atât controlul politic, cât și cel religios și economic. Acest lucru ne tentează să credem că fiara preia acest control DUPĂ ce distruge Babilonul, căci Babilonul este de asemenea descris:

- Având stăpânire peste împărății pământului și șade peste noroade, gloate, neamuri și limbi. (control politic)
- Amăgește toate neamurile cu vrăjitoria ei și se varsă sângele credincioșilor. (control religios)
- Îmbogățește pe negustorii pământului părăn risipa desfătării ei. (control economic).

Scenariu ar fi destul de clar. Babilonul șade pe fiară o perioadă. Deci este o coaliție între Babilon și fiară, și în prima fază se pare că Babilonul este cel care deține puterea. Dar fiara și cei 10 împărați distrug Babilonul. Și în acest moment fiara este cea care preia singură controlul asupra politicii, religiei și economiei. Ea nu mai împarte puterea cu Babilonul. Ea singură deține controlul. Ceea ce însă contărine acestui scenariu este cap.16. Cap.16 ne prezintă cât se poate de clar CÂND are loc judecarea și distrugerea Babilonului.

Apar 7 îngerii care avaea 7 urgii, cele din urmă, căci cu ele se isprăvește mânia lui Dumnezeu. Cei 7 primesc ordin să reverse pe pământ cele 7 potire ale mâniei Sale.

- a) Îngerul 1 – o rană rea și dureroasă a alovit pe oamenii care aveau semnu fiarei și se închinau icoanei ei. – deci fiara deține deja controlul politic, religios și economic când îngerul 1 varsă potirul său.
- b) Îngerul 2 – mare se face sânge și moare orice făptură vie din mare. Acum nu doar o parte din mare este afectată ci întreaga mare. Este dificil să plasăm această urgie în trecut sau ca imagine a revărsării continue a mâniei lui Dumnezeu în istorie, căci acum moare orice făptură din mare. Ni se sugerează că este vorba de o vreme viitoare, ultima sută de metri a istoriei când se va amplifica mânia lui Dumnezeu.
- c) Îngerul 3 – râurile și izvoarelor ape se prefac în sânge – o măsură dreaptă căci oamenii au vărsat și ei sângele sfinților și proorocilor. Măsura afectează o omenire care a participat la prigonirea creștinilor.
- d) Îngerul 4 – soarele dogorește pe oameni și oamenii hulesc Numele domnului.
- e) Îngerul 5 – împărăția fiarei este acoperită cu întuneric și oamenii hulesc pe Dumnezeul cerului.
- f) Îngerul 6 – eufratul seacă și este pregătită calea împăraților din Răsărit. Duhuri de draci din gura balaurului, proorocului mincinos și a fiarei fac semne nemaipomenite și adună pe împărații pământului întreg la Armagheddon pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atitputernic.
- g) Îngerul 7 – potirul este vărsat în văzduh. Urmează fulgere, tunete și se face un mare cutremur de pământ, cel mai mare din istoria omenirii. Cetatea cea mare se împarte în 3 și cetățile neamurile se prăbușesc. Și Dumnezeu Își aduce aminte de babilonul cel

mare ca să-i dea potirul de vin al furie mâniei Lui. Insulele dispar și munșii nu se mai găsesc. O grindină mare cade peste oameni și aceștia hulesc pe Dumnezeu.

APOI, unul din cei 7 îngerii care țineau cele 7 potire vine să îi arate lui Ioan judecata curvei celei mari, care este Babilonul cel mare, cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului.

Cele 7 potire, prin dimensiunea lor, ne trimit cu gândul la ultima sută de metri din istorie. Cu ele se isprăvește mânia lui Dumnezeu. Reprezintă ultima dimensiune a revărsării mâniei lente a lui Dumnezeu dinaintea revărsării mâniei finale la a doua venire a lui Hristos. Când se revărsă prima urgiei, fiara deja are stăpânire asupra pământului. Babilonul este judecat în contextul vărsării urgiei a 7-a, deci la finalul domniei fiarei și cu puțin înainte de revenirea Domnului.

Acest fapt ne facem să renunțăm la ipoteza că fiara își începe stăpânirea descrisă în cap. 13 deabia DUPĂ distrugerea Babilonului descrisă în cap.17-18. Scenariul este de fapt următorul: Babilonul este distrus la sfârșitul domniei fiarei. Dominația Babilonului asupra lumii este concomitentă cu dominația fiarei asupra lumii. Dar cum este posibil acest lucru? Înainte să încercăm să răspundem la această întrebare să ne aducem aminte de profilul Babilonului celui mare din Apoc.17-18:

- Este un focar de infecție spirituală pentru tot pământul:
  - împărății pământului au curvit cu ea și s-au îmbătata cu vinul curviei ei,
  - ea strica pământul cu curvia ei,
  - este mama curvelor și spurcăciunilor pământului
  - toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei
  - toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ei
- prigonește pe sfinți:
  - este îmbătată de sângele sfinților și de sângele ucenicilor lui Isus
  - la ea a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ
  - prin pedespirea ei, Dumnezeu răzbună sângele robilor Săi din mâna ei
  - la judecata ei, sfinții, apostolii și proorocii trebuie să se bucure căci Dumnezeu le-a făcut dreptate
- îmbogățește negustorii pământului prin risipa desfătării ei
  - trăiește în lux
  - împărății pământului au curvit și s-au dezmiertat în risipă cu ea
  - negustorii pământului o plâng pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa
  - toți cei ce au corăbii o plâng căci prin belșugul ei de scumpeturi i-a îmbogățit
- autoritatea ei:
  - șade pe noroade, gloate, neamuri și limbi
  - are stăpânire peste împărății pământului
- alianța cu fiara

- șade pe fiara ce are 7 capete și 10 coarne
- șade pe 7 munți (cele 7 capete) / sunt și 7 împărați
- fiara care o poartă
  - Foara era și nu mai este și toși oamenii se vor mira când vor vedea că fiara era și nu mai este
  - sunt 7 împărați: 5 au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni va rămânea puțină vreme
  - și fiara , care era și nu mai este, ea însăși este al 8-lea împărat și merge la pierzare
  - cele 10 coarne auză 10 împărați care n-au primit încă împărăția
  - ei vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara
  - toți același gând și dă fiarei puterea și stănirea lor
- judecarea Babilonului
  - cele 10 coarne și fiara vor urfi pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.
  - Este judecata de Însuși Dumnezeu
  - Va fi arsă de tot în foc
  - Fumul arderii ei este văzut de tot pământul
  - Împărații și negustorii vor sta departe de frica chinului ei dar o vor plânge pentru că nimeni nu le va mai cumpăra marfurile
  - Ea este prăpădită într-un ceas sau într-o clipă
  - Judecarea ea este răzbunarea sfinților și o bucurie pentru ceruri
- Opoziția cu Mireasa Mielului
  - Curva cea mare este pusă în contrast cu mireasa Mielului

Este o reală provocare să fii consecvent textului și să plasezi judecarea Babilonului acolo unde este așezată în cap.16 adică în contextul urgiei a 7-a, la finalul domniei fiarei. Cap.17-18 ar părea să ne sugereze că fiara distruge Babilonul pentru a prelua controlul asupra întregului pământ. Dar dacă domnia Babilonului este simultană cu domnia fiarei, atunci ar însemna că și babilonul va sluji fiarei căci în Apoc.13 tot pământul se închină fiarei. Dar pe de altă parte babilonul șade pe fiară și are stăpânire peste împărații pământului. O posibilă ipoteză ar fi că Babilonul ar putea fi capitala imperiului fiarei, capitală pe care o va distruge din anumite motive. Dacă Babilonul ar fi capitala imperiului fiarei atunci s-ar explica luxul ei, implicarea ei în prigonirea sfinților, de ce ar fi un focar de infecție pentru tot pământul. Dar de ce fiara și-ar distruge propria capitală? Motive se găsesc desigur. Iată un posibil motiv și un posibil scenariu: babilonul este cetatea cea mare, dar în cap.11 cetatea cea mare este cetatea unde a fost răstignit domnul celor 2 ucenici deci Ierusalimul. În cap.12 femeia este Israel și este dus în pustie. Babilonul este o femeie în pustie și este și cetatea cea mare. Deci Babilonul ar putea fi Ierusalimul și Israel. Ierusalimul ar putea fi capitala lui Anticrist (așa cum ne sugerează și Daniel 11 în care acel corn mic își așează palatele între mare și muntele slăvit), iar Israel să joace un rol

important în prigonirea sfinților, așa cum au jucat și în primul secol. Balaurul care dă putere fiarei urâște de la început femeia. Dar 3,5 ani nu i se îngăduie să îi facă rău femeii. Dar i se îngăduie la sfârșit. Distrugerea evreilor înseamnă un război împotriva lui Dumnezeu, căci nimicirea lor înseamnă nimicirea promisiunilor lui Dumnezeu și deci înfrângerea lui Dumnezeu. Este interesant faptul că în apoc 16 la urgia 6 fiara și împărații pământului se adună pentru război la Armageddon (localizat în Israel), iar în cap.17 fiara și cei 10 împărați se unesc pentru a nimici Babilonul care este judecat în contextul urgiei 7. Este foarte posibil să fie vorba de același eveniment. Deci ura balaurului față de evrei justifică întoarcerea fiarei împotriva femeii. Cest este adevăratul motiv. Este posibil ca istoric să fie implicate și motive politice, economice etc. Nu ni se oferă amănunte despre acestea în Apoc.16-18. Cei 2 prooroci vor fi omorâți de fiară și trupurile lor moarte vor șede în piața cetății celei mari. Acest amănunt ne poate sugera că cetatea cea mare are o importanță aparte în imperiul fiarei, putând fi chiar capitala acesteia. Deci ipoteza faptului că babilonul este chiar capitala Imperiului fiarei ar putea soluționa paradoxul dintre dominația babilonului asupra pământului și fiarei, care la rândul ei stăpânește tot pământul. Dacă Babilonul este distrus la finalul domniei fiarei, atunci este clar că Babilonul este mâna dreaptă a fiarei, un complice foarte apropiat, un organ de conducere esențial din împărăție.

Sfinții părinți susțineau următorul scenariu: Imperiul Roman trebuie să cadă, apoi vor urma cei 10 împărați care vor domni în același timp în diferite părți ale fostului Imperiu. Apoi, va veni Anticristul care va prelua puterea peste fostul mare imperiu. Nu am găsit încă date cu privire la modul în care ei interpretau identitatea Babilonului. Dacă în acest scenariu Babilonul este identificat cu Roma, atunci babilonul trebuie să cadă înainte ca fiara să preia puterea asupra lumii. Totuși, Apocalipsa 17 ne sugerează foarte clar că babilonul va distruge după ce cei 10 împărați vor da stăpânirea lor fiarei. Deci scenariul sfinților părinți nu poate invoca prin căderea Babilonului din Apocalipsa, necesitatea căderii Imperiului Roman înainte de arătarea lui Anticrist. Rămâne de studiat pe ce texte se bazau ei (în afară de cel aluziv din 2 tes.cap.2) când susțineau că întâi va cădea Imperiul Roman și apoi vor fi cei 10 împărați și apoi al 11-lea împărat: anticristul.

Revenim la identitatea Babilonului. Am propus o ipoteză că Babilonul ar fi Ierusalimul. Să prezentăm toate argumentele care susțin această ipoteză:

- Îngerul îi spune lui Ioan că îi va arăta taina acestei femei și a fiarei care o poartă, cu alte cuvinte și va da lămuriri cu privire la identitatea ei. Îngerul îi spune cine este femeia: cetatea cea mare (17:18). Or, cetatea cea mare în Apoc 11 este cetatea unde a fost răstignit Domnul lor, adică Ierusalimul. După cum fiara este o împărăție, la fel și femeia este o putere a acestei lumi. Îngerul nu ne sugerează că ar fi o realitate spirituală, ci o putere concretă a acestei lumi. Reacția împăraților din cap.18 ne certifică acest lucru. Este o putere economică a lumii. Deci expresia unde a fost răstignit Domnul lor din Apoc.11 ar viza o interpretare literală și nu simbolică, cu atât mai mult cu cât în același verset din Apocalipsa 11, ni se precizează că această cetate este în înțeles duhovnicesc Sodoma și Egipt. Într-

adevăr 11:8 ne sugerează foarte clar că cetatea cea mare este în înțeles duhonicesc Sodoma și Egipt, iar în înțeles pământesc Ierusalimul.

- În Apoc.12 femeia care naște pruncul este Israel. Femeia este dusă și protejată în pustie 3,5 ani. În apoc.17 Babilonul este o femeie în pustie. Paralela este evidentă.
- În cap.1-3 iudeii sunt prigonitorii și dușmanii creștinilor, iar sinagoga lor este numită sinagoga satanei.
- În vechiul Testament Ierusalimul și Israelul sunt numite curve, și nu neamurile păgâne. Excepție face cetatea Ninive care este menționată în Naum curvă. Dar regula este că Israel este denumită curvă. Ea și-a părăsit legământul și a comis adulter spirtual. Profețiile din vechiul testament abundă de imagini care condamnă adulterul lui Israel și al Ierusalimului. Ezechiel 16 este o exemplificare foarte bună. În Ezechiel 16 ni se descrie Ierusalimul ca o cetate strălucitoare care se dedă la curvie și curvește cu neamurile pământului și junghie fiii Domnului (copiii aduși ca jertfe idolilor). Dumnezeu o pedepsește chiar prin neamurile cu care a curvit, care o vor lăsa goală, o vor străpunge cu lovituri de sabie și îi vor arde în foc casele. Paralela cu Babilonul din apoc.17 este evidentă, căci Babilonul este mama curvelor și cu ea au curvit toți împărații pământului. Judecata însă va veni tot prin aceștia, căci cei 11 împărați o vor pustii, o vor lăsa goală și o vor arde în foc. Din perspectiva limbajului vechi-testamentar, imaginea curvei ne trimite la Ierusalim și Israel.
- În Evangheliile Mântuitorul acuză Ierusalimul și evreii pentru uciderea proorocilor și apostolilor și anunță judecata lor din această pricină:
  - Șerpi, pui de năpârcci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? De aceea, iată, vă trimit înțelepți, prooroci și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră ***tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ***, de la sângele neprihănitului Abel până la Zaharia pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine!...Iată că vi se va lăsa casa pustie... (Matei 23:33-38)
  - În Apocalipsa Babilonul este îmbătată de sângele sfinților și Dumnezeu o judecă deoarece acolo s-a găsit sângele proorocilor și al sfinților ***și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ*** (18:24) Paralela cu Ierusalimul este evidentă.
  - În Matei 24 mântuitorul cere creștinilor să iasă din Ierusalim înainte de distrugerea lui. În Apoc.18 se cere poporului Domnului să iasă din Babilon pentru a nu pieri odată cu el. Paralela este din nou evidentă.

- În secolul 1, Ierusalimul se bucură de privilegiile din partea Romei. Evreii sunt cei care instigă adesea pe neamuri și pe romani să prigonească pe creștini. Dar în urma răscoalelor evreilor, romanii pustiesc Iuda, distrug și ard Ierusalimul. Cea care se bucura de sprijinul Romei, este distrusă tocmai de puterea Romei. Relația Ierusalim-Roma-Biserică din primul secol prezintă numeroase similitudini cu relația dintre Babilon-fiară-sfinții din Apocalipsa. Chiar și șirul de împărați din 17:10-11 se potrivește cu numărarea împăraților romani, al 8-lea fiind cel care distruge Ierusalimul în anul 70. Aceste asemănări i-au făcut pe unii să interpreteze că de fapt Apocalipsa ne prezintă prin simboluri realitatea istorică și spirituală din primul secol și nu face profeții despre viitor și despre anticrist. Dar sunt și numeroase diferențe dintre Ierusalim și Babilon, Roma și fiară. Sunt elemente din Apocalipsa care nu se regăsesc în realitatea sec.1. De exemplu: cei 10 împărați din Apoc.17, dominația Babilonului asupra lumii și asupra economiei mondiale, cei 2 proroci din Apoc.11, cele 7 urgii din cap.16 revărsate peste împărăția fiarei, semnele mari și icoana vorbitoare din cap.13, distrugerea fiarei de către a doua venire a Domnului din cap.19 etc. De aceea am putea sugera că Ioan pornește de la realitatea istorică din sec. 1 dar nu se oprește acolo. Paradigma evrei-Roma-biserică din sec. 1 s-ar putea repeta în istorie astfel: evrei-anticrist-biserică.

Imaginea Babilonului este o imagine complexă. Ea este construită prin adunare a zeci de imagini vechi-testamentare din cărțile profetice Isaia, Ieremia și Ezechiel. Aceste imagini sunt luate din profețiile îndreptate:

- Împotriva Babilonului
- Împotriva Ierusalimului
- Împotriva Tirului

Profețiile condamnă și anunță judecarea unei CETĂȚI, fie că este vorba de Babilon, Ierusalim sau Tir. Babilonul era cetatea plină de vrăjitorie și mândrie, și cea care junghiase fără milă pe copiii lui Israel. Ierusalimul era cetatea apostată care a comis adulter spiritual și a curvit cu toate neamurile din jur. Tirul era cetatea prosperă care prin risipa ei îmbăgoțise negustorii pământului și prin căderea ei aducea un veritabil colaps financiar în zonă. Babilonul din Apocalipsa reunește toate aceste realități. Tocmai de aceea este un mister stabilirea identității ei. Iată câteva din variantele propuse:

- Ierusalimul din secolul întâi
- Roma, capitala Imperiului Roman
- Ierusalimul de la sfârșitul veacului
- Sistemul religios fals al acestei lumi
- O putere economică mondială de care depinde economia întregii lumi
- Biserica apostată
- O realitate spirituală malefică ce se întrupează în istorie sub diferite forme

Cum să alegi din aceste variante, căci fiecare dintre ele pare a se plia pe realitatea complexă a Babilonului? Aplicând principiul Apocalipsa se interpretează mai întâi pe sine prin imaginile din propria carte, aleg în acest moment varianta propusă de carte și anume: Babilonul este cetatea cea mare, acolo unde a fost răstignit Hristos, deci Ierusalimul. Din pricina detaliilor profeției și a momentului în care este plasată judecarea Babilonului nu ne putem opri doar la realitatea Ierusalimului din primul secol, ci avem în vedere și Ierusalimul din perioada lui Anticrist.

Babilonul este un focar de infecție spirituală pentru tot pământul. Cum anume reușește Babilonul să fie un focar de infecție spirituală pentru întreg pământul? Apoc.16-17 ne sugerează mai multe posibilități (care nu se exclud reciproc, ci pot acționa simultan):

- a) **Instigă pământul la prigonirea Bisericii** – locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei (17:2). Însă în 18:3 se precizează că toate neamurile au băut din vinul *mâniei* curviei ei. Ce reprezintă vinul curviei ei? Și de ce este un vin al *mâniei* curviei ei? În 17:6 femeia din pistie este descrisă ca fiind îmbătată de sângele sfinților și de sângele ucenicilor lui Isus. Dacă vinul este sângele sfinților, acest vin rezultă din adulterul ei sau din mânia acestui adulter. În apoc.14:8, prima dată când apare denumirea de Babilon în Apocalipsa se precizează din nou: *care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei*. Sângele sfinților a curs în urma mâniei cetății celei mari care a părăsit adevărul și s-a dedat la minciună. Potirul din mâna femeii era plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Și apoi femeia este descrisă ca fiind îmbătată de sângele sfinților. Se sugerează că spurcăciunile și necurățiile curviei ei se leagă de vărsarea sângelui sfinților. Într-adevăr, judecarea Babilonului înseamnă răzbunarea sângelui sfinților (17:6; 18:6, 20, 24, 19:2). Ea poate fi un focar de infecție spirituală instigând tot pământul la uciderea sfinților. Din această pricină la ea s-a găsit sângele tuturor celor înjughiați de pe tot pământul. În Apoc.16:4-7, a treia urgie ne descrie un întreg pământ vinovat de vărsarea sângelui sfinților. Ni se sugerează o prigoana mondială a cărei motor principal este Babilonul. Babilonul ar putea fi o unealtă cheie din împărăția fiarei direct responsabilă cu exterminarea creștinilor.
- b) **Instigă pământul la materialism și la închinare față de Mamona** – cap.17-18 insistă foarte mult pe opulența și risipa femeii. Dar toți împărații pământului se dezmiardă cu ea în risipă, prin risipa ei se îmbogățesc negustorii pământului, iar căderea ei înseamnă un colaps economic pentru lume. În 18:12-13 întâlnim cea mai lungă listă de cumpărături din Scriptură. Prin luxul ei, Babilonul incită tot pământul pentru MAI MULT, și prin risipa ei, oferă posibilitatea câștigării acestui MAI MULT de către afaceriștii lumii. În Cap.18 cea mai mare cantitate de text este alocată descrierii jalei negustorilor cărora nu le mai cumpără nimeni marfa. Proporția mare de text alocată acestei teme, ne sugerează că Babilonul este un focar de infecție prin promovarea materialismului și risipei în lume.
- c) **Amăgește toate neamurile cu vrăjitoria ei** – doar în 18:23 este menționat acest aspect. Ni se sugerează un sistem religios fals care prin vrăjitoriile lui duce în eroare

întreg pământul. Nu știm exact ce presupune amăgirea. Îi amăgește la un fals sistem de închinare sau îi amăgește să prigonească pe sfinți? Oricum toate neamurile sunt seduse, amăgite de Babilon, iar mijlocul amăgirii este vrăjitoria, care ar putea include semne și minuni. Din această pricină se poate emite și ipoteza identificării Babilonului cu a doua fiară din Apoc.13. Această fiară:

- Lucrează cu puterea fiarei dintâi
- Face ca pământul să se închine fiarei dintâi și amăgește pe locuitorii pământului prin semnele mari pe care le face înaintea fiarei
- Inițiază omorârea celor ce nu se închină fiarei
- Controlează economia lumii, și nimeni nu poate cumpăra sau vinde fără să primească semnul fiarei.

Paralela între fiara a doua din Apoc.13 și Babilon este uimitoare. Dar ar fi și obiecții față de această paralelă. Obiecția este susținută de apariția proorocului mincinos. Acesta apare în 16:13-14 instigând împărații pământului prin mari semne să îi strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Dacă războiul acesta coincide cu războiul din Apoc.17 împotriva Babilonului, atunci proorocul mincinos nu poate fi fiara a doua. Dar în Apoc.19:20 proorocul mincinos este identificat cât se poate de clar cu fiara a doua din Apoc.13. Aceasta înseamnă că proorocul mincinos, fiara a doua nu ar putea fi Babilonul. Căci proorocul mincinos ar instiga neamurile împotriva lui însuși în Apoc.17 pe de o parte, iar pe de altă parte a doua venire a lui Hristos din Apoc.19 îl prinde pe proorocul mincinos în viață, alături de fiară. Or Babilonul este distrus de fiară înainte de a doua venire. Totuși ar exista o variantă de soluționare a acestui aparent paradox:

- α) Războiul împăraților din Apoc.16 să nu coincidă cu războiul împăraților din Apoc.17 împotriva Babilonului. Războiul lor ar putea însemna altceva. În apoc.17 fiara și 10 împărați se luptă împotriva Babilonului. În apoc.18 împărații pământului plâng și bocesc Babilonul. Iar în Apoc.16 sunt strânși pentru război nu doar 10 împărați, ci împărații pământului întreg. Dacă împărații pământului întreg ar lupta împotriva Babilonului atunci de ce ar plânge și s-ar teme în momentul când vor vedea fumul arderii ei?
- β) Proorocul mincinos să fie împăratul Babilonului sau al fiarei a doua, dar să își trădeze propriul neam. Astfel s-ar explica înlocuirea termenului de fiara a doua cu termenul de prooroc mincinos din cap.17-18.

Cartea Apocalipsa este o reală provocare pentru exeget. Tentația de a umple simbolurile cu propriile semnificații și de a adăuga la ce este scris un strop de imaginație și speculație este imensă. Provocarea de a rămâne la ce este scris și de a face distincție între ce este scris clar și propria interpretarea își găsește apogeul în cartea Apocalipsei. Legat de interpretarea că Babilonul este nu doar Ierusalimul din primul secol ci și cel din vremea Anticristului mă frământă un lucru: absența unui pasaj din celelalte cărți ale Noului Testament care să afirme

explicit prigonirea evreilor de către anticrist sau măcar de către neamuri la finalul istoriei înainte de întoarcerea lor. Vechiul Testament abundă de imaginea pustirii țării și a Ierusalimului ÎNAINTE de pocăința finală a lui Israel care precede/cauzează a doua venire a lui Mesia. În Apocalipsa Babilonul distrus de fiară la urgia a 7-a este numit cetatea cea mare, unde a fost răstignit Domnul lor și seamănă enorm cu Ierusalimul primului secol. Dar de ce nu este măcar un singur pasaj explicit ajutător în Noul Testament? De exemplu Pavel afirmă clar în Romani 11 că Israel se va întoarce la Hristos la finalul istoriei. Deci el reînnoiește toate profețiile din vechiul testament care anunță pocăința lui Israel care precede restaurarea tuturor lucrurilor. Pavel afirmă clar în 2 Tes cap.2 că va veni Anticrist care va amăgi întreaga lume prin semnele și minunile lui, și astfel indentificăm ușor fiara din Apocalipsa cu Anticristul. Dacă ar fi existat măcar un pasaj asemănător în Noul Testament care să afirme un necaz peste Israel la finalul istoriei. Ce l-ar fi costat pe Pavel în Romani 11 să adauge măcar: și după un necaz mare peste evrei, tot Israel va fi mântuit? Singurul pasaj explicit este de fapt cel din Apoc.11: cetatea cea mare, unde a fost răstignit și Domnul lor. Dar fiind Apocalipsa, ne întrebăm imediat: loc fizic, Ierusalimul? Sau imaginea centrului și focarului răului din lume, care în sec.1 era Ierusalimul, dar de-a lungul istoriei poate fi și altă regiune, sistem, instituție? De ce lipsește acest pasaj în Noul testament care să anunțe clar și explicit prigonirea evreilor la finalul istoriei? Sunt mai multe posibilități:

- Pentru că nu va avea loc nici o astfel de prigoană fizică – imaginile opresiunii din profețiile vechi-testamentare pot să se împlinescă prin opresiunea spirituală la care vor fi supuse toate neamurile de către anticrist
- Pentru că profețiile și imaginile din Vechiul Testament și Apoc.11 sunt considerate suficient de clare.
- Pentru că Domnul vrea ca această profeție să păstreze o zonă de neclaritate și astfel să fie înțeleasă doar în momentul împlinirii ei. Datoria noastră este să ne frământăm și să rămânem doar la ce este scris recunoscând onest acolo unde presupunem sau este doar o posibilă interpretare. De pe această poziție onestă însă, în momentul împlinirii profețiilor le vom putea recunoaște în momentul împlinirii lor. Acest principiu s-ar putea aplica întregii cărți ai Apocalipsei. Domnul lasă intenționat lucruri neclare pentru a deveni clare doar în momentul împlinirii lor și doar pentru cei care s-au smerit cu adevărat și au rămași onești în fața textului. În cele din urmă, nu toate profețiile despre prima venire au fost clare. Multe din ele au fost neclare dar au devenit clare doar în momentul împlinirii lor. Domnul poate aplica acest principiu și pentru a doua Sa venire. Neclaritatea premeditată a conținutului profețiilor nu reprezintă însă un motiv pentru a ne frământa mai puțin cu ele spunând: oricum nu le putem pricepe decât când se vor împlini! Dimpotrivă reprezintă un motiv să ne frământăm și mai mult cu ele pentru a putea recunoaște corect împlinirea lor.

În cap.17 îngerul îi spune lui Ioan că îi va dezlega taina femeii și a fiarei care o poartă. Este interesant că apoi urmează în text detalii despre fiară. Și cele mai multe detalii sunt despre fiară.

Despre curvă sunt relatate în 17:7-18 mai puține lucruri decât despre fiară. Este interesant că în descrierea fiarei îngerul introduce un moment al prezentului sau al acum-ului profetic:

- Fiara pe care ai văzut-o era și **nu mai este**.
- Locuitorii pământului se vor mira când vor vedea că fiara era, **nu mai este**, și va veni.
- Cele 7 capete sunt 7 munți pe care **șade** femeia.
- Sunt și 7 împărați: cinci au căzut, **unul este**, celalalt n-a venit **încă**, și când va veni, el va rămânea puțină vreme.
- Și fiara care era și **nu mai este**, ea însăși este al 8-lea împărat: este din numărul celor 7 și merge la pierzare.
- Cele 10 coarne pe care le-ai văzut sunt 10 împărați care n-au primit **încă** împărăția, ci vor primi putere împărătească **timp de un ceas împreună** cu fiara.
- Cele 10 coarne și fiara vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală.

Îngerul vorbește în termeni de trecut, prezent și viitor. Dar la ce se referă prezentul? Unii sugerează că prezentul se referă la momentul istoric al scrierii Apocalipsei, și că acel **unul este** din v.10 se referă la împăratul roman din timpul lui Ioan. Dar există și altă posibilitate. Ioan vede o imagine profetică: o curvă care șade pe o fiară. Această imagine ar defeni **ACUM-ul profetic**. Iată cum ar arăta profetia din perspectiva acestui ACUM profetic.

Înainte de acest ACUM	ACUM-ul profetic: femeia șade pe fiară	După acest ACUM
<ul style="list-style-type: none"> • Fiara (pe care ai văzut-o) era • 5 împărați din cei 7 au căzut 	<ul style="list-style-type: none"> • Fiara (pe care ai văzut-o) nu mai este • Unul (al 6-lea împărat este) • Al 7-lea împărat n-a venit încă • Cei 10 împărați încă nu au primit împărăția • Femeia șade pe noroade, gloate, neamuri și limbi. • Femeia este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărații pământului 	<ul style="list-style-type: none"> • Fiara va veni • Locuitorii pământului se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni • Al 7-lea împărat când va veni va rămâne puțină vreme • Fiara (care va veni) este al 8-lea împărat: este din numărul celor 7 • Cei 10 împărați vor primi împărăția timp de un ceas împreună cu fiara • Cei 10 împărați dau fiarei puterea și stăpânirea lor.

		<ul style="list-style-type: none"> • Ei se vor război cu Mielul • Mielului și aleșii care sunt cu ei îi vor birui. • Cele 10 coarne și fiara vor urî pe curvă. O vor pustii și o vor lăsa goală.
--	--	---

Analizând acest ACUM profetic, îmi dau seama de o eroare din mintea mea. Aveam impresia până acum că momentul în care cele 10 coarne și fiara vor primi puterea coincide cu momentul distrugerii fiarei. Faptul că vor primi putere un ceas (17:12) și distrugerea Babilonului are loc tot într-un ceas (vezi cap.18), m-au făcut să cred că este vorba de același moment. Dar ceasul din 17 nu trebuie neapărat să coincidă cu ceasul din 18. Într-adevăr ceasul din 17 coincide mai degrabă cu cele 42 de luni din cap.13.

În cap.13 scenariul este următorul:

- Unul din cele 7 capete ale fiarei pare rănit de moarte
- **Rana de moarte se vindecă**
- Pământul se miră după fiară.
- și încep să se închine balaurului
- fiarei i se dă putere 42 de luni
- toți locuitorii pământului i se închină
- a doua fiară lucrează cu puterea fiarei dintâi, *a cărei rana de moarte fusese vindecată.*

În cap.13 stăpânirea de 42 de luni și lucrarea fiarei a doua începe DUPĂ ce rana de moarte a fost vindecată. Vindecarea ranei de moarte din cap.13 coincide cu momentul în care fiara care era și nu mai este, va veni. Termenul de fiară se referă atât la o împărăție, cât și la al 8-lea împărat care va face din această împărăție stăpâna lumii. Dacă deci corelăm Apoc.13 și Apoc.17, imaginea femeii care șade pe fiară este plasată înainte de vindecarea ranei de moarte a fiarei (unul din cei 7 împărați).

Deci avem următorul scenariu:

- o împărăție puternică apare pe pământ
- cinci împărați conduc pe rând această împărăție, dar cad pe rând
- în timpul celui de-al 6-lea împărat, femeia ȘADE pe fiară, dominând această împărăție
- al 7-lea împărat rămâne puțină vreme
- vine al 8-lea împărat: el este unul din cei 7 împărați: se simulează o înviere, o revenire spectaculoasă pe scena istoriei, căci acest împărat a avut o rană de moarte care a fost în mod spectaculos vindecată
- Tot pământul se miră după acest al 8-lea împărat

- Acum începe stăpânirea de 42 de luni
- Acum cei 10 împărați dau fiarei stăpânirea lor
- Stăpânirea de 42 de luni coincide cu stăpânirea de un ceas
- APOI, urmează nimicirea Babilonului (la sfârșitul celor 42 de luni – din perspectiva cap.17)

Deci imaginea din cap.17 cu femeia care șade pe curvă este valabilă înainte de cele 42 de luni. Iar începerea celor 42 de luni nu trebuie să coincidă cu momentul distrugerii Babilonului care ar putea fi la sfârșitul celor 42 de luni. Deci avem următoarele momente:

- a) În timpul împăratului al 6-lea, Babilonul domină fiara
- b) Când vine împăratul al 8-lea se schimbă RAPORTUL de forțe
- c) Împăratul al 8-lea urăște Babilonul, dar nu îl distruge de la început, îl tolerează o vreme în împărăția sa
- d) La un moment dat, fiara distruge Babilonul

Se pare că fiara va tolera Babilonul pe tot parcursul celor 42 de luni. Babilonul va fi un centru important de putere în împărăția fiarei. Cap.16 subliniază că distrugerea Babilonului are loc la sfârșitul domniei fiarei. Cap.11 întărește această interpretare. În timpul celor 42 de luni 2 prooroci vor avea o mărturie specială. Când își vor isprăvi mărturia, fiara va face război cu ei, îi va birui și îi va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea *în piața cetății celei mari*, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit Domnul lor. După trei zile înviază. În clipa aceea se face un cutremur de pământ și se prăbușește a 10-a parte *din cetate*. Evenimentul acesta are loc la trâmbița 6, după care urmează trâmbița a 7-a când Domnul revine să judece pământul. Cetatea cea mare există la sfârșitul mărturiei celor 2 prooroci care vor mărturisi 1260 de zile (adică exact 42 de luni). Dar de unde știm că perioada de 1260 de zile din Apoc.11 coincide cu perioada de 42 de luni din Apocalipsa 13? Argumentul este simplu: mărturia celor 2 prooroci este urmată de a doua venire a lui Hristos, la fel cum și domnia fiarei de 42 de luni este urmată de aceeași a doua venire a Domnului. Cap.11 ne descoperă că în cele 1260 de zile pământul va fi lovit cu tot felul de urgii spre disperarea oamenilor. În cap. 16 împărăția fiarei este lovită de tot felul de urgii, iar oamenii hulesc pe Domnul acestor urgii. Se sugerează destul de clar că urgiile din cap.16 pot fi aduse de către cei 2 prooroci din cap.11. În concluzie, momentul căderii Babilonului este plasat la sfârșitul celor 42 de luni de domnie a fiarei. Pentru Biserică, această cădere neașteptată a Babilonului devine un semn că Domnul este chiar la uși. Această perspectivă oferă din nou plauzibilitate interpretării că Armagedonul din cap.16 ar putea coincide cu distrugerea Babilonului din cap.17. Cei 11 împărați, liderii lumii se unesc împotriva Babilonului. Dar mai sunt și alți împărați (lideri locali aflați în subordine față de cei 11 împărați) care s-au dezmiardat cu ea în risipă și plâng când află de nimicirea ei.

Facem o paranteză pentru a menționa că s-au cristalizat două principii importante de interpretare a Apocalipsei:

- În interpretarea simbolurilor Apocalipsei trebuie să pornim de la reperatele escatologice clare, descrise explicit de epistole și Evanghelii. De exemplu Pavel ne spune că va veni Anticrist. Deci există un temei evident pentru interpretarea fiarei ca fiind Anticrist.
- Apocalipsa se interpretează pe sine. Trebuie analizat cu atenție fiecare simbol în contextul întregii cărți. Armonizarea diferitelor imagini din Apocalipsa ajută enorm la clarificarea a ce sunt sau a ce NU sunt diferitele personaje, evenimente simbolice. De exemplu, identificarea momentului distrugerii Babilonului (prin corelarea imaginilor din 17-18 cu imaginile din 11 și 16) ne ajută foarte mult în explorarea identității sale.

Revenim la corelarea diferitelor imagini din cartea Apocalipsei. Ni se sugerează următorul scenariu posibil al istoriei:

- a) **Pecețile 1-4** se referă la realități istorice continue ale mâniei lui Dumnezeu (o pătrime de pământ este afectată)
- b) În urma rugăciunilor sfinților de-a lungul istoriei **se decide amplificarea mâniei lui Dumnezeu peste pământ (o treime de pământ este afectată)**
  - **Trâmbițele 1-6**
- c) **Evoluția împărăției fiarei și dominația Babilonului asupra lumii**
  - o împărăție puternică apare pe pământ (fiara)
  - cinci împărați conduc pe rând această împărăție, dar cad pe rând
  - în timpul celui de-al 6-lea împărat, femeia ȘADE pe fiară, dominând această împărăție. Această femeie (Babilonul) este un focar de infecție spirituală pentru tot pământul instigând la prigonirea credincioșilor și la o permanentă goană după mai mult.
    - al 7-lea împărat rămâne puțină vreme
    - Obs. Succesiunea celor 7 împărați ar trebui să coincidă cu o parte din perioada celor 7 trâmbițe
- d) **Supremația fiarei - cele 42 de luni**
  - vine al 8-lea împărat: el este unul din cei 7 împărați: se simulează o înviere, o revenire spectaculoasă pe scena istoriei, căci acest împărat a avut o rană de moarte care a fost în mod spectaculos vindecată
  - Tot pământul se miră după acest al 8-lea împărat
  - Acum începe stăpânirea de 42 de luni
  - Acum cei 10 împărați dau fiarei stăpânirea lor
  - Stăpânirea de 42 de luni coincide cu stăpânirea de un ceas din cap.17
  - Sfinții sunt prigonți
  - Pământul întreg se închină fiarei
  - Fiara a doua amăgește tot pământul cu semnele ei mari
  - Icoana fiarei vorbește și se introduce semnul 666.

- Cei 2 prooroci își depun mărturia și aduc urgiile lor pe pământ
- Sunt vărsate cele 7 potire din cap.16 care ar putea coincide cu urgiile celor 2 prooroci
- Aceste urgii se suprapun ca perioadă peste finalul trâmbițelor (ar putea fi contemporane cu trâmbița 5 și 6).

e) Finalul celor 42 de luni

- La finalul celor 42 de luni cei 2 prooroci sunt omorâți de fiară, trupurile lor moarte stau în piața cetății celei mari
- La finalul celor 42 de luni, împărații pământului se pornesc la război (Armagedon)
- APOI, urmează nimicirea Babilonului (la sfârșitul celor 42 de luni)
- Hristos revine și nimicește fiara, proorocul mincinos și pe împărații pământului și oștile lor.

Din perspectiva acestui scenariu, ÎNAINTE de începerea stăpânirii fiarei (cele 42 de luni):

- 1) Se amplifică revărsarea mâniei lente a lui Dumnezeu (primele trâmbițe)
- 2) Are loc succesiunea celor 7 împărați din împărăția fiarei (unul dintre ei este Anticrist care va reveni mai pe urmă pe scena puterii printr-o înviere, vindecare sau ascensiune spectaculoasă care va uimi tot pământul).
- 3) În timpul împăratului al 6-lea Babilonul șade pe fiară, are stăpânire peste împărații pământului, șade peste noroade, gloate și limbi și se îmbată cu sângele sfinților.

Elementele de mai sus ar putea fi indicii pentru apropierea împărăției fiarei. Ele nu pot fi considerate semne CERTE, dar pot fi indicii care să sporească vigilența vegherii Bisericii. Și mai ales punctul 1 și punctul 3. Punctul 1 ne sugerează să fim atenți la informațiile care susțin o amplificare a catastrofelor naturale pe pământ. Punctul 2 nu ne ajută prea mult căci nu știm care va fi împărăția fiarei. Succesiunea de împărați a avut loc de-a lungul istoriei pentru diferitele puteri ale lumii. Punctul 3 însă devine o provocare. Au existat în istorie mai multe puteri care au întruchipat realitatea hidoasă a Babilonului. Roma antică se potrivește foarte bine cu descrierea din Apoc.16-17. Deci identificarea unei puteri mondiale care împlinește caracteristicile Babilonului nu poate fi considerat un indiciu. Însă, dacă Babilonul este Ierusalimul, atunci ascensiunea fiarei este precedată de ascensiunea Ierusalimului. Dacă Babilonul rămâne Ierusalimul istoric, atunci evoluția Ierusalimului ne poate oferi indicii clare că apariția celui al 8-lea împărat (anticristul) este foarte aproape.

Revenind la discuția din 2 Tesaloniceni, putem concluziona că Apocalipsa nu oferă argumentele pentru interpretarea sfinților părinți că Roma este obstacolul care trebuie să fie îndepărtat pentru ca Anticrist să se poată manifesta în istorie. Babilonul (care ar fi putut simboliza Roma) este distrus la sfârșitul și nu la începutul domniei fiarei. Nu găsim în Apocalipsa imaginea vreunui obstacol ce trebuie îndepărtat ca fiara să poată acționa. Doar atât:

pentru ca fiara să poată deveni putere mondială este logic ca celelalte puteri să scadă în putere. Deci, dacă Anticrist nu avea să vină ca împărat Roman, Imperiul trebuia să decadă. Dar această este o presupunere și o deducție. Apocalipsa nu sprijinește interpretarea sfinților părinți și nici nu ne oferă nici un detaliu care să ne descrie împărăția fiarei ca o împărăție a fărădelegii care să fie ceva cu totul diferit chiar față de un stat păgân cum era Împeriul Roman. Interpretarea sfinților părinți, deși are meritul de a se armoniza cel mai bine cu limbajul aluziv și contextul din 2 Tes. Cap.2, nu găsește suport prin alte pasaje din Noul Testament. Dar ne deschide o poartă de căutare. Ea ne sugerează o explicație plauzibilă pentru limbajul aluziv al lui Pavel. Deci acel obstacol, chiar dacă nu era Roma, nu putea fi menționat de Pavel explicit din pricina unor posibile acuzații ce ar fi putut fi aduse împotriva lui. Deci obstacolul pare a fi ceva concret din istorie. Dar ce anume? Nu îmi vine nimic în minte și nici un alt pasaj din Noul Testament care să mă ghideze. Tesalonicenii cunoșteau acel lucru, și era ceva ușor identificabil care le întărea convingerea că ziua Domnului nu a venit încă, deoarece trebuia să vină mai întâi Anticrist, și pentru a putea veni Anticrist trebuia să fie îndepărtat acel lucru care nu era încă îndepărtat și pe care Pavel se ferește să îl menționeze explicit (probabil) pentru a nu putea fi acuzat de potrivnici. Știm că slava lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor și slava împăraților în cercetarea lor. Este evident că Domnul ascunde în acest pasaj acel lucru misterios. Dar face acest lucru pentru a ne transmite mesajul că nu putem ști toate detaliile cu privire la vremea sfârșitului sau pentru a ne provoca să cercetăm pentru a descoperi până la urmă care este acel lucru? Întrebarea este: taina din 2 Tes.cap.2 este descifrabilă sau Dumnezeu a menit-o să rămână o taină până la a doua venire a lui Hristos? Este cert că fără ajutorul altor pasaje din Noul Testament care să ne ghideze rămânem pe un teren al speculațiilor și presupunerilor. Deci, vom păstra în minte taina până vom descoperi în Scriptură acele pasaje care să ne ofere sprijinul.

Pavel ne oferă în continuare alte detalii despre Anticrist și lucrarea sa. Pavel ne prezintă mai întâi nimicirea lui. Anticrist va fi nimicit de suflarea gurii Lui Hristos și de arătarea venirii Sale. Deci, Anticrist va fi spulberat de a doua venire a lui Hristos. Această idee este în armonie cu imaginea din Apoc.19 în care fiara este nimicită de a doua venire a lui Hristos și aruncată de vie în iazul cu foc. Imaginea din Apoc.19 este similară cu cea din Daniel 7:11 când este descrisă arderea fiarei (împărăției) cornului celui mic. În Daniel 7-12, sfârșitul cornului celui mic este asociată cu vremea SFÂRȘITULUI când Dumnezeu va face dreptate sfinților, când sfinții vor lua în stăpânire împărăția, când sfinții vor învia din morți, iar cei neprihăniți vor străluci ca stelele (Dan.7:21-22, 11:45-12:3, vezi și Matei 13:43). Anticrist va fi contemporan cu a doua venire a lui Hristos. Acest element definitoriu pentru profilul anticristic ne învață că nici unul din liderii lumii care au murit nu a fost Anticrist și că vom putea vorbi despre lucrarea *din trecut* a lui anticrist de-abia după a doua venire a lui Hristos.

După ce ne prezintă sfârșitul lui Anticrist, Pavel insistă pe lucrarea sa de amăgire. Pavel a introdus în 2:3,6,8 conceptul de *arătare/descoperire a lui Anticrist*. Dar cum se va realiza această arătare oprită de lucrul misterios din 2:7?

- Arătarea lui se va face
  - prin puterea Satanei,

- cu tot felul de minuni
de semne și
puteri mincinoase și
- cu toate amăgirile nelegiurii....

Principalul mijloc de amăgire folosit de Anticrist vor fi semnele și minunile. Din text reiese că nu discursul, nu argumentele logice, ci semnele și minunile vor fi punctul forte al lucrării sale de amăgire. Oamenii nu îl vor urma din teamă, ci pentru că vor fi amăgiți și vor crede o minciună. Această imagine corespunde perfect descrierii fiarei din Apocalipsa. Pe de o parte, în Apocalipsa oamenii se miră de fiară, se minunează, sunt amăgiți și se închină ei nu doar din frica săbiei. Oamenii cred în fiară și o urmează de bunăvoie. Pe de altă parte, în Apocalipsa principalul mijloc prin care oamenii sunt amăgiți să se închine fiarei este același: semnele și minunile. În Apocalipsa, nu amenințarea săbiei, sau inteligența discursului, ci marile semne și minuni sunt cele care conving oameii să se închine fiarei. Există și amenințarea morții, dar această este operantă în special pentru cei credincioși. Restul omenirii urmează fiara din convingere. Ei sunt păcăliți și urmează o minciună. În cartea Apocalipsei vindecarea ranei de moarte a fiarei face ca pământul să înceapă să se închine fiarei, și apoi semnele celei de-a doua fiare (proorocul mincinos) întrețin închinarea în fața fiarei (13:3-4, 12-14, 16:13-14, 17:8, 19:20). În mod repetat se subliniază că principalul mijloc al amăgirii este reprezentat de semne și minuni. Se pare că oamenii au o mare slăbiciune față de acest capitol. Însăși tesalonicenii s-au lăsat derutați de un semn fals: o scrisoare care pretindea că este de la Pavel. Nu va fi doar un semn, ci mari semne și minuni, va fi implicată puterea satanei și vor fi TOT FELUL de semne și minuni. Semnele vor fi însă false. Aceasta nu înseamnă că vor fi farse. Da, este posibil ca unele din semne să fie înscenate, simulate. Tatăl minciunii este expert în minciună și înșelăciune. Știm din Exod că și Satana poate realiza semne. Vrăjitorii din Egipt au ținut în primă fază pasul cu minunile făcute de Moise. Pavel ne învață în 2 Corinteni că și Satana se poate prefăce într-un înger de lumină. Deci el poate opera în lumea reală cu minuni. Ele sunt false însă pentru că poartă un mesaj fals. În sine, o minune nu reprezintă ceva, mesajul adus de minune este elementul esențial. Dacă mesajul adus de o minune este că anticrist este Dumnezeu și trebuie să îi aducem închinare, atunci minunea, deși reală, este falsă. Noi nu credem în Isus pentru că a înviat din morți. Noi credem în Isus deoarece El a înviat din morți după Scripturi și învierea Sa a transmis un mesaj 100% în conformitate cu ce este scris. Deci o caracteristică esențială din portretul lui anticrist este că va face mari semne și minuni cu care va amăgi întreg pământul. Iată de ce fiara din Apocalipsa nu se poate limita la Imperiul Roman. Iată de ce alte personaje din istorie ca Hitler, Stalin etc. nu puteau fi Anticristul. Ei nu au operat mari semne și miuni și nu acesta a fost principalul motiv pentru care oamenii i-au adulat. Cred că am adunat suficiente elemente din portretul lui Anticrist ca el să fie identificabil în istorie și să nu fie confundat cu precursorii săi. Să recapitulăm principalele trăsături ale omului fărădelegii:

- este al 8-lea împărat al unei împărății puternice

- este de fapt unul din primii 7 împărați care suferă o rană de moarte, dar totuși trăiește
- vindecarea/învierea/revenirea Sa uimește întreg pământul care începe să i se închine
- pământul este uimit și de puterea fiarei
- a doua fiară face mari semne și minuni amăgind întreg pământul să i se închine
- semnele și minunile sunt principalul mijloc de amăgire a locuitorilor pământului
- întreg pământul i se închină și crede o minciună; Anticrist este adulat din convingere, opresiunea există, dar lumea este amăgită în mod real.
- Se înalță mai presus de tot ce este vrednic de închinare sau de ce se numește Dumnezeu
- Intră în Templul lui Dumnezeu declarându-se Dumnezeu
- Se înalță pe sine mai presus de toți dumnezeii și nu recunoaște alți dumnezei
- Rostește vorbe de hulă împotriva lui Dumnezeu și a cortului lui Dumnezeu
- Prigonește pe sfinți
- O parte din Biserică este amăgită și se leapădă de credință
- Impune un sistem opresiv în care cine nu i se închină moare, și cine nu primește semnul numelui său nu poate nici vinde, nici cumpăra
- Domnește o perioadă relativ scurtă (42 de luni)
- În timpul celor 42 de luni Israel este protejat în pustie
- Cei 2 prooroci își depun mărturia lor și lovesc pământul cu mari urgii
- Împărăția fiarei și întreg pământul sunt lovite de urgii fără precedent în istorie
- La sfârșitul celor 42 de luni cei 2 prooroci sunt omorâți și tot pământul exaltă de bucurie
- Trupurile lor stau moarte 3 zile în piața cetății celei mari, dar apoi înviază și se înalță la cer în văzul vrăjmașilor lor.
- La sfârșitul celor 42 de luni va chema împărăția pământului pentru un război final împotriva lui Dumnezeu
- La sfârșitul celor 42 de luni va distruge alături de 10 împărați Babilonul, cetatea cea mare
- Va fi nimicित de a doua venire a lui Hristos

Nici unul din precursorii Anticristului nu s-au apropiat de acest profil. Profilul este unic și va putea fi împlinit doar de o singură persoană din istorie. Împăratul Roman nu putea fi confundat cu Anticristul. El nu opera mari semne și minuni, și nu recunoștea și alți dumnezei oferind libertate religioasă Imperiului Său. El se considera persoană divină, dar era unul din dumnezei. Nu întreg pământul îl urma din convingere. În Imperiul roman erau multe răscoale. Multe popoare aveau lideri și oameni care doreau să se elibereze de jugul roman. Împériul Roman era apoi înconjurat de triburi barbare care atacau Împériul și nu i se închinau Împăratului. Împăratul nu experimentase o înviere sau vindecare miraculoasă care să uimească tot pământul.

Și nici nu intrase în Templul lui Dumnezeu (fie fizic, fie spiritual) pentru a Se declara pe Sine Dumnezeu. Oamenii puteau să cumpere sau să vândă fără să poarte numărul numelui lui. Iată de ce nici Pavel, și nici măcar Tesalonicenii nu se gândeau că Împăratul Roman ar fi Anticristul. Da, era posibil ca Împăratul Roman să devină Anticristul, dar aceasta este o altă poveste.

Revenim asupra expresiei: descoperirea omului fărădelegii. El va fi cunoscut de întreaga lume, dar descoperit ca Anticrist doar Bisericii credincioase. Cum îl va recunoaște Biserica? În primul rând va putea observa cum acel om va împlini trăsăturile unice ale portretului lui Anticrist. Alături de semnul împlinirii profețiilor este posibil ca Dumnezeu să opereze și o călăuzire specifică specială în poporul lui Dumnezeu. Cel puțin așa a fost la prima venire. Alături de împlinirea profețiilor, Dumnezeu a intervenit cu călăuziri specifice care anunțau că s-a împlinit vremea:

- Zaharia și Elisabeta sunt înștiințați că al lor copil va pregăti calea lui Mesia
- Ioan Botezătorul este înștiințat că cel peste care coboară porumbelul când va fi botezat în Iordan este Mesia
- Dumnezeu îi vorbește în mod specific Mariei
- Dumnezeu îi vorbește în vis lui Iosif
- Păstorii sunt înștiințați de un înger despre nașterea lui Mesia
- 3 magi din răsărit primesc înștiințarea că un mare împărat se va naște
- Simeon este înștiințat că nu va muri înainte să Îl vadă pe Mesia pe care îl recunoaște în Templu în persoana copilului Isus
- Dumnezeu vorbește din ceruri la botezul lui Isus, pe muntele Schimbării la față și după intrarea lui Isus în Ierusalim autentificând identitatea lui Isus

Este posibil ca și la a doua venire alături de împlinirea profețiilor de către Anticrist, Dumnezeu să intervină cu anumite călăuziri specifice speciale care să autentifice că vremea s-a împlinit. Nu îmi aduc aminte un pasaj din Noul Testament care să precizeze explicit această intervenție specială a lui Dumnezeu înainte de a doua venire, dar acest ESTE POSIBIL pe care l-am folosit se sprijină pe următoarele argumente:

- Așa a fost la prima venire a lui Hristos
- Călăuzirea specifică a poporului lui Dumnezeu este ceva permanent valabil atât în Noul Testament, cât și în Vechiul Testament
- În marile momente de cumpănă ale istoriei, Dumnezeu întotdeauna și-a avut pregătiți profeții săi și a intervenit cu semne și înștiințări speciale și suplimentare

Ca și mijloc de înșelare, alături de semnele mincinoase, Pavel adaugă *toate amăgirile nelegiurii* (2:10). Pasajul ne-a vorbit despre omul fărădelegii, apoi despre taina fărădelegii, iar acum despre amăgirile nelegiurii. La ce se referă el când folosește această expresie? Biblia ne învață că păcatul înșeală, amăgește. Păcatul ne seduce, ne promite marea și cu sarea, dar apoi ne aduce moarte, durere și împietrire. Prin esența lui, păcatul înseamnă minciună și înșelăciune, începând din grădina Edenului. Păcatul ne seduce impersionându-ne cu iluzii, profitând de imaginația noastră bogată, oferindu-ne clipe de plăcere intensă. Dar niciodată ce ne promite el nu

se adeverește. Clipele de plăcere trec repede, iluziile se spulberă, de realitatea crudă a goliciunii, durerii și complicațiilor aduse în viața noastră de păcat. Păcatul, în numele libertății, ne leagă și ne face robi și dependenți de lucrurile pe care conștiința noastră le urăște de fapt. În numele fericirii noastre, ne infectează cu venin și ne închide în temnița întunecată a consecințelor păcatelor noastre. În numele prosperității noastre, ne devorează sufletul și ne mutilează personalitatea. În numele răscumpărării noastre, ne îndepărtează de singurul Răscumpărător și Dumnezeu al vieții. Fiecare păcat în parte are metoda lui proprie de amăgire a omului. Adulterul are strategia lui, furtul strategia lui etc. Anticrist va folosi **toate** amăgirile nelegiurii. Acest lucru îmi sugerează că va promova un stil permisiv de viață care permite orice și oricum oricui. Este posibil ca el să ofere omenirii „libertatea” de a trăi în păcat. Oamenii tânjesc să scape de împotrivirea conștiinței. Pentru păcătos conștiința este cel mai mare dușman. Dacă glasul ei ar fi redus la tăcere ce minunat ar fi. Se pare că Anticrist îi va ajuta pe oameni să reducă acest glas la tăcere. Oamenii, dorinici să trăiască liniștiți în păcat, vor primi cu brațele deschise minciunile lui. În acest sens, el va folosi toate amăgirile nelegiurii pentru a le oferi „libertatea de a trăi în orice păcat”. El îi va elibera de limitele stupide, poverile supărătoare, și chinurile neîntemeiate impuse de ideea unui Creator moral și de religiile înșelătoare. Anticristul, omul păcatului, se va declara Dumnezeu, și va oferi libertate totală pentru păcat. Este ceea ce de fapt își dorește omenirea. De mii de ani omul încearcă să își contruiască sisteme de gândire care să îi poată oferi libertatea de a păcătuși în liniște. Fie că este vorba de religiile idolatre din trecut, de evoluționism, de materialism, de relativism, de transformarea iudaismului sau creștinismului într-o religie ieftină a absolvirii de păcat prin ritualuri, se urmărește același lucru: scoaterea Dumnezeului celui viu din conștiință, ameliorarea glasului conștiinței, crearea unui confort psihologic pentru păcătos. Probabil că Anticrist va promova și el o astfel de filosofie care va ajuta pe oameni să își justifice viața imorală. El va fi astfel salvatorul imoralității omenirii. În 2:10-11 se subliniază de trei ori ideea că oamenii îl vor urma pe Anticrist pentru că vor iubi păcatul. Anticrist va folosi **TOATE** amăgirile păcatului. Oamenii vor rămâne pe calea pierzării pentru că n-au primit dragostea adevărului, și vor crede o minciună pentru că n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire. Îmi place expresia ***a primi dragostea adevărului***. Adevărul este într-adevăr inconfortabil, căci rostește adevărul despre păcătos și îi cere schimbarea vieții. Dar adevărul este plin de dragoste. Dumnezeu le cere oamenilor să primească dragostea adevărului. Adevărul vine nu să îi umilească, ci să îi răscumpere, să le dea adevărata viață, adevărata libertate, adevărata fericire. Adevărul vine să îi iubească. Oamenii se tem de judecata adevărului. Dar prin Hristos, adevărul nu vine să judece, ci să vindece, să răscumepere, să mântuiască. Oamenii sunt considerați **VINOVAȚI** pentru că n-au crezut Adevărul. Aceasta înseamnă că adevărul este revelat într-un mod clar, în care să poată fi crezut. Dumnezeu își revelează adevărurile Sale prin creație, conștiință, Scriptură (Romani 1-3). La acestea se adaugă intervențiile Sale în istoria omenirii (potopul, Sodoma și Gomora, distrugerea Ierusalimului, salvarea lui Israel din Egipt etc.) și din viața oamenilor și mărturia Bisericii Sale. Revelația este cât se poate de clară. Ea este ca un felinar în întuneric. Ea strălucește cu putere într-un veac întunecat. Pentru a nu crede adevărul, adevărul trebuie înăbușit, sufocat, omorât cu sânge rece, iar revelația călcată în mod

repetat în picioare. Repsingerea adevărului presupune sfidarea logicii și rațiunii, a propriei conștiințe, a argumentelor fără număr care susțin adevărul, presupune o răstălmăcire voită și stupidă a realității. Motivul este plăcerea găsită în nelegiuire. Omenirea nu respinge adevărul din lipsă de argumente, de probe, dintr-o căutare sinceră. Ea respinge adevărul pentru că iubește păcatul. De aceea vinovăția ei este reală. Lumea este descrisă ca fiind moartă din punct de vedere spiritual, ca trăind în minciună și rătăcire. Dar acestei lumi deja conduse de stăpânitorul acestui veac, Dumnezeu însuși le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună. Deci este o lucrare de rătăcire deosebită față de rătăcirea care este în lume. Este vorba de o rătăcire și mai mare. Această rătăcire este trimisă de însuși Dumnezeu. Deși ea este operată de cel rău și de Anticrist, ea vine din partea lui Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcătoși. Pedeapsa pentru cel ce alege rătăcirea este o rătăcire și mai mare. Pedeapsa pentru cel ce alege păcatul este o cufundare și mai mare în păcat care sporește pedeapsa eternă de care va avea parte. Mă înfioară faptul că rătăcirea va fi trimisă de însuși Dumnezeu. Căci dacă Dumnezeu este împotriva ta, cine va mai fi alături de tine? Este clar că oamenii nu se vor putea opune acestei rătăcirii. Ea vine ca o pedeapsă din partea Creatorului. Deci dacă este vorba de un duh de rătăcire, nu este nevoie ca minciuna lui Anticrist să fie una foarte subtilă. Poate fi ceva pe față, evident, dar totuși oamenii îl vor urma. Poate fi un război pe față împotriva Creatorului, și el să rostească în fața tuturor vorbe de hule nemaiauzite la adresa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, oamenii îl vor urma, căci va fi un duh de rătăcire, va fi ceva la nivel spiritual. Puterea seducției se va sprijini pe doi piloni principali: semnele și minunile mincinoase, și plăcerea păcatului. Pavel nu ne vorbește de ceva subtil, ci mai degrabă de ceva pe față, în văzul lumii. Cartea Apocalipsa subliniază și ea că fiara, deși luptă împotriva lui Dumnezeu, este de fapt o unealtă în mâna Creatorului. Dumnezeu este cel care îngăduie ridicarea fiarei. El oferă fiarei putere și autoritate asupra pământului. Știm din Romani 13 că orice stăpânire vine de la Dumnezeu, deci și stăpânirea fiarei. În apoc.17:17 avem un verset foarte clar în acest sens:

- Căci Dumnezeu le-a pus pe inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea stăpânirea lor împărătească până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu (17:17).

În mod paradoxal, omul fărădelegii, potrivnicul lui Dumnezeu se ridică în istorie prin voia lui Dumnezeu pentru a împlini planul lui Dumnezeu. Ne aducem aminte din Daniel cap.7 că toate fiarele, inclusiv fiara a patra se ridică din mare după ce vânturile cerurilor izbucnesc în marea cea mare. Fiarelor li se dă stăpânire și putere până la un anumit ceas. Anticristul este deci o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru a-i împlini planul? Dar în ce constă planul Lui și cum potrivnicul este cel care îl împlinește? Din 2 Tes. cap.2 reiese clar că Anticristul este unealta lui Dumnezeu pentru a pedepsi o lume care îl urăște. Drept pedeapsă pentru respingerea adevărului lumea se alipește prin Anticrist de o lucrare de rătăcire care o face și mai vinovată, o cufundă și mai mult în păcat și îi sporește pedeapsa eternă din iazul de foc. În mod similar, Anticristul devine o unealtă pentru pedepsirea acelei părți din Biserica Domnului, care trăiește în dualitate și este infidelă. Odată cu lumea va fi amăgită și o parte din Biserica Domnului. Anticristul este și o unealtă pentru testarea, purificarea și proslăvirea Bisericii prin jertfă. Biserica va fi testată,

purificată și dusă la slavă prin suferințele prin care va trece. Orice victorie are în spate o jertfă. Se pare că victoria finală a ducerii Evangheliei până la marginile pământului, a întoarcerii poporului Israel la Hristos și a revenirii Domnului va fi posibilă în urma jertfei finale aduse de Biserica lui Hristos. Victoria primei veniri a fost posibilă prin jertfa lui Hristos. Victoria celei de-a doua veniri devine posibilă prin jertfa Bisericii. Și nu în ultimul rând Anticrist va împlini profețiile din Scriptură dovedind încă odată autenticitatea acesteia. Deci cu atât mai mult nu trebuie să ne temem de Anticrist și lucrarea sa de vreme ce el este o unealtă în mâna Bunului creator care orchestrează toate lucrurile spre binele poporului Său.

(Extras din 2 Tesaloniceni Cap. 2)

- Lucrarea lui anticrist – consecința neascultării Bisericii?

În istoria lui Israel mai observăm următoarea legitate din războiul spiritual. Cel rău a ripostat mereu la ascultarea lui Israel. Și a ripostat cel mai adesea folosindu-se de popoarele din jurul lui Israel. Dar este o diferență între atacul celui rău prin aceste popoare ca răspuns la ascultarea lui Israel, și atacul celui rău ca și consecință a neascultării lui Israel. Când Israel sau împăratul acestuia trăia în ascultare, cel rău a atacat prin carele lui Faraon, prin Amalec, prin amenințările coaliției popoarelor canaanite împotriva lui Iosia, prin atacurile Filistenilor împotriva lui David, prin diferitele AMENIȚĂRI primite de la popoarele străine de către împăratul Asa, Ezechia, Iosia etc. Deci lupta spirituală era reală și cel rău avea drept să riposteze prin popoarele străine când Israel trăia în ascultare. Dar dacă Israel rămânea în ascultare puterea acestor neamuri nu creștea și nu se putea dezlănțui pe teritoriul lui Israel. Dar când Israel trăiește în neascultare, puterea acestor popoare (și în special a Căpeteniilor demonice din spatele lor – vezi Daniel cap.10) crește, și își manifestă influența politică și religioasă, idolatră atât în Israel cât și în întreaga zonă a bazinului mediteranean. Aceste Căpetenii ale văzduhului promovează prin diferite popoare (Egiptul, Asiria, Babilonul) ocultismul, idolatria, imoralitatea în Israel cât și în celelalte popoare. Desigur aceste Căpetenii urmăresc și distrugerea Templului și nimicirea națiunii Israel din care trebuia să iasă Mesia. Aceste Căpetenii amenință pe Israel mereu dar PUTEREA lor de manifestare în Israel și printre popoare crește când Israel este în neascultare. În cele din urmă neascultarea lui Israel face posibilă ascensiunea pe scena bazinului mediteranean (centrul spiritual al lumii, în care Israel trebuia să fie Capul popoarelor) a unor Fiare ca Asiria, Babilonul, Persia, Grecia... Daniel ne spune lămurit că aceste imperii sunt **FIARE** (vezi **Dan. Cap.7**) căci deși există și un har general al lui Dumnezeu ce se manifestă în ele, ele sunt sub stăpânirea unor Căpetenii demonice. Daniel insistă de exemplu că lucrarea cornului celui mic care profanează Templul e determinată de umplerea paharului nelegiurilor poporului Israel (vezi Daniel cap.8)

Dar oare cum s-ar aplica aceste legități în Noul Legământ? În cele din urmă Biserica nu mai este un stat care trebuie să devină Capul popoarelor. Mântuitorul ne trimite ca niște oi în mijlocul lupilor și ne spune că chiar dacă vom trăi în ascultare și vom vesti Cuvântul Său vom fi prigoniți, vom fi dați pe mâna vrăjmașilor, și neamurile nu se vor întoarce la Hristos. Când vor

auzi mesajul cei mai mulți Îl vor urî pe Hristos și doar puțini se vor întoarce. Totuși ne cere să ducem Evanghelia la toate popoarele FĂRĂ să ne promită o protecție fizică absolută și nici triumful Evangheliei asupra acestora. Popoarele vor respinge Evanghelia și atunci va putea veni și atunci va veni Judecata finală. Deci ascultarea Bisericii nu determină dispariția prigoanelor sau manifestarea diferitelor duhuri de rătăcire. Dimpotrivă, tocmai ascultarea Bisericii va determina diferite riposte ale celui rău, fie prin prigoane, fie prin duhuri de rătăcire, fie prin alte metode. Însă același Hristos ne promite că va fi cu noi și că ne va da protecție spirituală dar și fizică pentru ca să PUTEM duce Evanghelia la marginile pământului.

Dar ce se întâmplă totuși când Biserica nu trăiește în ascultare? Desigur puterea firii pământești și a răului crește în Biserică, și Biserica se umple de minciuni, de erezii, de bârfă, de dezbinare de imoralitate și Domnul până la urmă va lua sfeșnicul. Dar neascultarea Bisericii face oare ca puterea vrăjmașului să crească doar în interiorul ei sau și în afara ei? Puterea de MANIFESTARE a vrăjmașului va crește doar în Biserică sau și în istorie sau și peste popoare? Ținând cont că atunci când poporul Domnului e compromis Numele Său este hulit printre popoare, putem să spunem că dualitatea Bisericii mărește puterea de manifestare a Căpeteniilor văzduhului peste popoare. Ne aducem aminte de Israel. Când Israel trăia în ascultare puterea acestor Căpetenii de peste popoare nu dispărea. Dar era mai mică. Acestea se manifestau în afara granițelor lui Israel pentru a riposta, pentru a speria sau a seduce pe Israel, pentru a se putea manifesta și în Israel. Dar după ce se manifestau și în Israel, mereu se manifestau cu mai multă putere și în afara lui Israel, pentru ca apoi să se manifeste și mai puternic în Israel și tot așa.

Astfel, neascultarea Bisericii poate duce și la amplificarea manifestării acestor Căpetenii ale răului peste popoarele istoriei. Ce ar putea să însemne amplificarea manifestării Răului acestor Căpetenii peste popoare? Răul se manifestă pe toate planurile (în relațiile dintre oameni, la nivel politic, la nivelul ideologiilor, la nivelul relațiilor dintre popoare, la nivel fizic prin boli, accidente etc.). Or amplificarea răului printre popoare ar putea însemna atunci:

- Înmulțirea la nivelul TRĂIRII idolatriei, ocultismului, imoralității, urii, a păcatelor...
- Înmulțirea la nivelul IDEILOR, a minciunilor anticristice (noi erezii, noi ideologii, noi religii, noi așa-zise ARGUMENTE care ascund oamenilor adevărul despre Hristos)...
- Înmulțirea războaielor, a bolilor, a cataclismelor, a suferinței și a morților...
- Înmulțirea prigoanelor împotriva Bisericii
- Înmulțirea regimurilor total ostile Evangheliei care fac cu neputință plantarea creștinismului în anumite zone geografice ale lumii...

Deci prigoanele pot fi desigur riposta celui rău la ascultarea Bisericii (vezi Fapte), dar ar putea fi și o pedeapsă pentru neascultarea Bisericii, o creștere a puterii de manifestare a duhului anticristic în lume. Cartea Fapte ne revelează modul prin care Duhul Sfânt duce prin ASCULTAREA Bisericii Evanghelia spre marginile pământului, și descoperim că Duhul asigură nu doar protecție spirituală ci și fizică Bisericii lui Hristos. Dacă toți credincioșii deveneau martiri cine mai ducea Evanghelia la marginea lumii? Descoperim că sunt prigoane, și că sunt și martiri. Dar prigoanele sunt limitate în timp și în putere. Biserica se bucură adesea de pace și este un cadru social în care creștinismul poate fi vestit și propovăduit. Domnul îi apară nu doar sufletul ci și VIAȚA apostolului Pavel. Îl învie chiar din morți. Îl ascunde de vrăjmași, și oferă protecție prin autoritatea romanilor, împiedică manifestarea otrăvii. Lupta celui rău împotriva lui Pavel și a Bisericii nu este doar spirituală, ci și FIZICĂ. E important în acest context să ne aducem aminte de promisiunea făcută de Isus din Marcu când a dat porunca Marii Trimiteri:

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

16. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

17. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

18. vor lua în mână șerpi; **dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma**; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

19. Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.

20. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin (Marcu 16:15-20)

În lumina ansamblului Noului Legământ știm că nu este o promisiune totală și necondiționată pentru protecție fizică și însănătoșire. Credincioșii se îmbolnăvesc adesea și unii mor ca martiri. Dar nu TOȚI! Unii sunt protejați și vindecați de boli și unii mor liniștiți în patul lor. Domnul ne promite și o protecție fizică (gestionată de Înțelepciunea Lui) fără de care nu putem împlini Marea Trimitere. Pavel nu dorea să fie martir, ci să rămână în viață până la revenirea Domnului. El nu era speriat de atacul lui anticrist ci credea că Domnul îl va ține FIZIC în viață în toată perioada lui anticrist.

Cât privește regimurile politice, Pavel ne dă următorul îndemn:

1. Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii,

2. pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, **ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea.**

3. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.
5. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,
6. care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărit la vremea cuvenită,
7. și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Hristos, nu mint – ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul. (1 Tim.2:1-7).

Pavel pare să vadă necesitatea unui context social relativ stabil și liber în care creștinismul să poată fi trăit și vestit. Și ne îndeamnă ca mai înainte de toate să ne rugăm pentru acest lucru. Nu ne îndeamnă la mașinații politice, ci la RUGĂCIUNE. El știe din cartea Daniel că deciziile cu privire la conducerea popoarelor și a imperiilor se iau în sfatul străjerilor de sus. Și influențarea aceluia sfat nu poate fi determinat de o carieră politică, ci în urma unei vieți de credincioșie și printr-o viață de mijlocire. Desigur cele două (cariera politică) și conlucrarea cu sfatul străjerilor de sus nu se exclud (vezi exemplul Esterei, al lui Neemia, Iosif etc.). Un regim ostil Evangheliei care decimează efectiv orice manifestare a creștinismului face imposibilă vestirea Evangheliei în acea țară. Astfel de regimuri au existat și încă există... Dar puterea lor nu este oare alimentată de dualitatea și necredincioșia Bisericii? Neintervenția lui Dumnezeu cu protecție fizică destul de consistentă în acele zone ale lumii, nu poate fi o consecință a neascultării Trupului Universal al lui Hristos? Oare într-un fel sau altul nu suntem sub dominația asiro-babiloniană cauzată de necredincioșia Bisericii de-a lungul secolelor?

Dacă puterea de manifestare a duhului anticristic în lume crește odată cu compromiterea spirituală a Bisericii, oare atunci cum va fi posibilă intrarea lui anticrist în lume? Oare lucrarea lui anticrist este neapărat necesară pentru ca Hristos să se întoarcă? Oare lucrarea lui anticrist face posibilă revenirea lui Hristos, sau scopul ei este tocmai blocarea revenirii lui Hristos? Oare ascultarea Bisericii blochează intrarea lui anticrist în lume? Oare cel rău ar dori ca anticrist să intre cât mai repede în istorie? Oare anticrist va fi o ripostă la credincioșia Bisericii (ca aruncarea lui Daniel în groapa cu lei) sau o pedeapsă față de neascultarea Bisericii (ca ridicarea Babilonului în istorie)? Sau va fi o pedeapsă față de neascultarea Bisericii și o ripostă față de rămășița credincioasă? Ce indicii ne oferă Noul Testament față de aceste întrebări?

Imaginea anticristului este construită pe imaginea cornului mic din Daniel. Or cornul cel mic din cartea Daniel care s-a manifestat deja în istorie prin Antioh Epifanes IV, s-a ridicat din pricina umplerii paharului fărădelegii lui Israel. Acest lucru ar sugera și că anticrist se va ridica în istorie din pricina păcatelor Bisericii. Dar nu găsim un pasaj în Noul Testament care să afirme explicit această legătură de cauzalitate. În 2 Tesaloniceni Pavel ne spune că ziua Domnului nu va veni înainte să vină:

- 1) Lepădarea de credință și

2) Descoperirea omului fărădelegii.

Nu este menționată o legătură de cauzalitate directă între cele două elemente, dar ordinea este interesantă: mai întâi lepădarea de credință (a Bisericii cel mai probabil), și apoi descoperirea omului fărădelegii.

Sunt de asemenea câteva pasaje în Noul Testament care ne sugerează că la vremea sfârșitului o bună parte din Biserică va fi caracterizată prin necredincioșie. Pildele Mântuitorului din Matei 24-25 despre venirea Sa ne arată clar că o bună parte din fecioare sau din robi vor fi găsiți nepregătiți la venirea Mirelui. Tot în Matei 24 Mântuitorul ne arată că din pricina înmulțirii fărădelegii dragostea celor mai mulți (din Biserică în primul rând) se va răci. În Luca 18, de asemenea Mântuitorul se întreabă dacă Fiul Omului va mai găsi CREDINȚĂ pe pământ atunci când va veni. *Vremurile din urmă* din 1,2 Timotei care încep cu prima venire a lui Mesia și culminează cu a doua Sa venire sunt caracterizate de:

- Lepădarea unora de credință (1 Tim.4:1-2)
- Creșterea răutății oamenilor (2 Tim.3:1-5)
- Faptul că oamenii nu vor mai suporta învățătura sănătoasă și își vor da învățături după poftele lor (2 Tim.4:1-3)

Deci contextul ridicării lui anticrist în istorie va fi unul al amplificării necredinței și a răului în Biserică și în lume. 2 Tes.2:11-12 ne arată că rătăcirea adusă de anticrist este o PEDEAPSĂ din partea lui Dumnezeu pentru cei care sunt pe calea pierzării căci nu au primit dragostea adevărului și nu au crezut adevărul. Pavel pare să insiste aici mai degrabă pe lipsa de răspuns la Evanghelie a lumii și nu pe necredincioșia Bisericii. Dar iată că găsim primul pasaj care afirmă explicit că rătăcirea adusă de anticrist este o pedeapsă a lui Dumnezeu față de răul din lume (care desigur ar putea fi influențat și de necredincioșia Bisericii). Ne aducem aminte că prin Babilon Domnul a pedepsit nu doar pe Israel, ci și pe neamurile din jurul lui Israel.

Un alt pasaj interesant este cel din 1 Petru 4:17-19 în care Petru insistă că suntem în clipa în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Judecata începe cu Casa Domnului. Desigur Petru nu detaliază în ce constă această judecată și nu-l menționează pe anticrist. Însă imaginea este provocatoare.

Nu putem să nu aducem în discuție și cartea Apocalipsei. Observăm că această carte începe cu judecarea celor 7 Biserici. Dintre acestea, cele mai multe (5) trăiesc în dualitate și sunt aproape să fie lepădate. Acesta este contextul în care primește Ioan revelația Apocalipsei.

În cap.8 declanșarea judecății este determinată NU de umplerea paharului fărădelegii omenirii, ci de rugăciunile sfinților! Oare în Noul Legământ aducerea judecății finale nu are legătură cu umplerea paharului fărădelegii omenirii? Totuși în Apocalipsa este menționat și laitmotivul că în ciuda semnelor prevestitoare ale judecății, oamenii tot nu s-au căit de faptele lor

rele ci au hulit Numele Domnului. Cum se împacă cele două realități (rugăciunile sfinților și înmulțirea păcatului lumii) în declanșarea judecății? Cel rău deci vrea să AMÂNE aducerea judecății finale? Atunci de ce mai umple pământul de fărădelege? Știe că NU acest lucru va aduce judecata finală? Sau speră să distrugă Biserica și pe Israel, și să umple pământul cu păcat aducând astfel o judecată finală a lumii, dar Nu și a lui? Căci el poate fi judecat doar dacă toate promisiunile Domnului cu Biserica și cu Israelul se împlinesc. Biserica deci trebuie să ducă Evanghelia la toate neamurile și Israel să se pocăiască ca națiune. De-abia apoi va veni sfârșitul, judecata. Cel rău ar viza deci un altfel de Sfârșit al pământului. Petru insistă că ASCULTAREA noastră va grăbi venirea zilei Domnului. Nu spune ce se întâmplă dacă noi nu ascultăm de Domnul... Vom întârzia venirea Domnului? Dar dacă Biserica nu ascultă, lumea se umple de și mai mult păcat, și astfel judecata ar fi mai aproape... Domnul are însă în vedere o judecată finală adusă de refuzul tuturor popoarelor față de Evanghelie, și nu de umplerea paharului fărădelegii lumii din pricina dispariției mărturiei Bisericii de pe pământ. Domnul prevede însă că rămășița credincioasă a Bisericii va reuși să oprească un astfel de FINAL nefast al istoriei, și că judecata va veni când se vor fi împlini toate promisiunile divine.

În Apocalipsa 12-13 stăpânirea Fiarei se ridică DUPĂ aruncarea diavolului pe pământ. Ne aducem aminte de posibila interpretarea din Matei că războiul din cer din Apoc.12:9 se desfășoară încă și el va câștigat prin perseverența în credincioșie a Bisericii de pe pământ. Diavolul se vede aruncat pe pământ, și mai are doar puțină vreme să lucreze. Încearcă să nimicească femeia (Israel) dar nu i se dă voie. Și atunci, mâniat pe femeie, se duce să facă război cu Biserica (rămășița Seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus). E interesant că apare termenul de RĂMĂȘIȚĂ, care în lumina comentariului pe Țefania are o semnificație aparte. Și în Apoc.13 se descrie războiul balaurului cu Biserica. Și balaurul se luptă împotriva Bisericii printr-o FIARĂ și printr-un PROOROC mincinos. FIARA, reprezintă în lumina cărții Daniel, o ÎMPĂRĂȚIE, un regim POLITIC. PROOROCUL mincinos reprezintă o RELIGIE falsă, un duh de rătăcire, de amăgire, o ideologie anti-hristos. Deci balaurul folosește REGIMUL politic și puterea religioasă pentru a ataca Biserica. Regimul politic este OPRESIV (Căpetenia Asiriei), iar Regimul religios înșelător, promițând o falsă IZBĂVIRE (Căpetenia Egiptului).

Interesant că în acest tablou 12-13 nu se menționează NIMIC de necredincioșia Bisericii. Ba mai degrabă credincioșia Bisericii (12:11) determină aruncarea Satanei pe pământ și declanșarea ultimului atac al său din istorie (Apoc.13). Dar desigur, tabloul din cap.12-13 nu este complet. Căci dacă în acest tablou avem Îngerul Mihail, Căpetenia Asiriei și a Egiptului, nu este prezentă Căpetenia Babilonului. Dar revelația Apocalipsei nu uită de Babilon. Acesta este amintit în cap.14 și apoi i se dedică DOUĂ capitole (17-18), deci mai mult decât i se dedică și fiarei și proorocului mincinos.

În capitolul 14 avem următoarea secvență de imagini:

- Credincioșia biruitorilor fiarei.

- Un Înger duce Evanghelia la toate popoarele.
- Un înger anunță căderea Babilonului.
- Un alt înger anunță pedeapsa primită de cel ce se închină fiarei.
- Venirea fiului omului: secerișul și judecata finală.

Dacă aceste imagini ne revelează realități cronologice atunci înseamnă că mai întâi este dusă Evanghelia la toate popoarele, că apoi are loc căderea Babilonului, pe urmă domnia fiarei și mai pe urmă venirea Fiului Omului. Acest lucru ne-ar sugera că vestirea Evangheliei la toate popoarele are loc sau este aproape finalizată ÎNAINTE de domnia lui anticrist. Cu alte ocazii emiteam ipoteza că prigoana finală a lui anticrist va grăbi și finaliza procesul evanghelizării neamurilor. Tot ce este posibil. Dar lucrurile ar putea sta și puțin diferit. Rămâne întrebarea dacă prigoana anticristică va fi o ripostă față de credințioșia Bisericii (și atunci ar ajuta la evanghelizarea neamurilor) sau o pedeapsă pentru necredințioșia Bisericii (și atunci nu ar mai avea neapărat efectul de a răspândi și mai mult Evanghelia). Cu aceste întrebări și cu aceste necunoscute de lasă cap.14 din Apocalipsa. Reținem totuși că imaginile din cap.12-13 ne sugerează că domnia lui anticrist ar fi o ripostă la credințioșia Bisericii care a reușit să câștige bătălia din văzduh, să ducă Evanghelia către toate popoarele, și să dea putere Îngerilor luminii să arunce pe diavol din cer. Astfel, cap.13 reprezintă ultima ripostă a celui căzut din cer. DAR, riposta poate fi față de credințioșia Bisericii de-a lungul secolelor și nu neapărat față de credințioșia Bisericii din acea generație contemporană cu aruncarea sa din cer. Cu alte cuvinte, la fel ca în vechime, planul Domnului de a pregăti scena revenirii lui Mesia s-a demarat lent prin ascultarea rămășiței credincioase a Bisericii și nu prin ascultarea întregii Bisericii. Necredințioșia Bisericii, la fel ca în vechime, a întârziat pregătirea scenei (re)aducerii lui Mesia în lume. Totuși, la fel ca în vechime, această scenă a fost pregătită prin ascultarea unei rămășițe credincioase care a străbătut istoria. În acest sens ne aducem aminte că tabloul Trupului lui Hristos din Asia Mică (cap.1-3) ne zugrăvește tot doar o RĂMĂȘIȚĂ credincioasă. Și nu este întâmplător deci faptul că în Apoc 12:16 este menționată Biserica tot ca o RĂMĂȘIȚĂ a Seminței femeii. Este încurajator faptul că planul Domnului se ÎMPLINEȘTE și printr-o rămășiță credincioasă în pofida dualității majorității din poporul Domnului! Dar prețul este unul de răbdare și de timp! Este un preț al unei întârzieri, întârzieri care totuși era cunoscută mai dinainte de Domnul, și care face să strălucească și mai mult Îndurarea și Răbdarea Sa față de noi! În vechime pregătirea venirii lui Mesia înseamnă completarea revelației vechi-testamentare. În Noul Legământ pregătirea venirii lui Mesia înseamnă ducerea Evangheliei la toate popoarele. Acest mandat se împlinește greu, în timp îndelungat, dar nu prin credințioșia întregii Biserici, și nici măcar a ultimei generații de creștini. Acest mandat mai degrabă se împlinește prin credințioșia RĂMĂȘIȚEI Bisericii care străbate întregă Biserică. Astfel că și în ultima generație de credincioși va fi tot o rămășiță cu adevărat devotată. Va reuși ea să facă ce nu au făcut toate celelalte generații, și anume să finalizeze mandatul Marii Trimiteri? Da! Căci ea va clădi pe tot ce a trudit rămășița credincioasă de-a lungul istoriei Bisericii. Să revizuiți acest

posibil scenariu:

- Rămășița Bisericii reușește aproape să finalizeze Mandatul Marii Trimiteri.
- Cel rău e aruncat din cer.
- Babilonul cade.
- Urmează domnia Fiarei.
- Urmează revenirea Fiului Omului.

Cu aceste întrebări parcurgem mai departe cap.15-19 din Apocalipsa care se concentrează tot în jurul misteriosului Babilon. Și iarăși când ajungem la Babilon mintea pare să ne blocheze atunci când încercăm să înțelegem identitatea cetății celei mari și relația ei cu fiara.

Într-adevăr în cap.15b-16 ni se descoperă cele 7 potire turnate de cei 7 îngeri peste Împărăția Fiarei. Și de-abia la al șaptelea potir cetatea cea mare este împărțită în trei și cetățile Neamurile se prăbușesc. Și atunci Dumnezeu Își aduce aminte de Babilonul cel mare ca să-i dea potirul de vin al mâniei lui. Deci ni se sugerează foarte clar că Babilonul cel mare coabitează cu fiara în tot timpul revărsării celor 7 urgii. Și este judecată de-abia la vărsarea potirului al șaptelea. Dar oare nu sunt potirele vărsate în ordine cronologică? Totuși pasajul pare să ne sugereze că potirele sunt turnate unele după altele. Și în orice caz potirul al șaptelea nu pare a fi turnat ÎNAINTE de celelalte șapte. Potirul al șaptelea pare a fi turnat exact înainte de judecarea întregului pământ, căci acestea sunt cele de pe urmă și cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu (Apoc.15:1). Și într-adevăr, după vărsarea potirului al șaptelea din Templu a ieșit un glas care zicea: *S-a isprăvit!* (Apoc.16:17). Deci Babilonul pare să coabiteze cu Fiara și proorocul mincinos în timpul vărsării celor 7 potire. Această imagine pare să fie în armonie cu cea din Apoc.11. Căci în Apoc.11 cei doi prooroci lovesc cu mari urgii pământul în cele 42 de luni. La sfârșitul mărturisirii lor, fiara va face război cu ei și-i va birui. Și trupurile lor vor zăcea moarte în piața CETĂȚII CELEI MARI, care în înțeleș duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. (11:7-8). Deci cetatea cea mare încă există în împărăția fiarei la sfârșitul celor 42 de luni, care pare a fi exact perioada de domnie a fiarei.

În cap.17 și 18 ni se detaliază judecata curvei celei mari. Ne surprinde imaginea din pustie: o femeie ȘADE pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, și avea 7 capete și 10 coarne. Femeia ȘADE pe fiară. Ni se sugerează că femeia are autoritate asupra fiarei. Și versetele următoare ne sugerează că într-adevăr, pentru o vreme, Babilonul are autoritate asupra Fiarei. Dar este o autoritate politică sau spirituală? Nu vom răspunde încă la această întrebare. Observăm în cap.17 un timp **PREZENT**, un timp **TRECUT** și unul **VIITOR**. De exemplu:

7. Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă și

care are cele șapte capete și cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai văzut-o *era*, și **nu mai este**. Ea **are să se ridice din Adânc** și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții, **se vor mira** când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni. –

9. Aici este mintea plină de înțelepciune. – Cele șapte capete sunt șapte munți **pe care șade** femeia.

10. Sunt și șapte împărați: cinci **au căzut, unul este**, celălalt **n-a venit încă**, și **când va veni**, el **va rămâne** puțină vreme.

11. Și fiara, care *era*, și **nu mai este**, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.

12. Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care **n-au primit încă împărăția**, ci **vor primi putere** împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

13. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.

14. Ei **se vor război** cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

15. Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe **care șade** curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.

16. Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara **vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală**. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.

17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Și femeia pe care ai văzut-o **este cetatea cea mare**, care **are stăpânire** peste împărații pământului.”

Este clar că îngerul își raportează explicarea tainei curvei și a fiarei la un MOMENT prezent, la un acum. Dar să fie vorba de un ACUM istoric (anul în care Ioan scria Apocalipsa) sau un ACUM profetic, adică cel dat de imaginea din pustie văzută de Ioan. E mai probabilă varianta cu Acum-ul profetic. Căci Ioan vede femeia ÎNAINTE de a fi judecată. Îngerul subliniază că o vede chiar ÎNAINTE de ridicarea Fiarei. Căci Fiara înseamnă în cartea Daniel și Împărat și Împărăție. Apoc.17 clarifică faptul că stăpânirea Fiarei din cap.11 și 13 se confundă cu stăpânirea celui de-al 8-lea împărat. Este unul din cei cinci împărați care au căzut. Poate este chiar al 5-lea împărat care a căzut. Nu știm sigur. Dar știm că împăratul al 6-lea (care ESTE deci corespunde acum-ului profetic), va fi urmat de unul care va sta puțină vreme. Și fiara este al 8-

lea împărat, care era din numărul celor 7. Deci unul din primii 5 împărați ÎNVIAZĂ sau REVINE miraculos pe tron. Acest lucru pune în UIMIRE tot pământul care i se va închina. Cei 10 împărați sunt 10 împărați (poate a altor împărății decât cea a fiarei) care Încă nu au primit puterea în momentul acum-ului profetic (domnia celui de al șaselea împărat). Aceștia VOR primi puterea împărătească împreună cu fiara timp de un CEAS (să corespundă acest CEAS perioadei de 42 de luni? Așa se pare...). Acești 10 împărați dau fiarei stăpânirea lor și astfel împăratul al 8-lea ar deveni nu doar stăpânul unei împărății puternice, ci al întregului pământ. Aceștia se vor război cu Mielul și cu sfinții Lui (probabil e vorba de războiul cu Biserica descris în cap.13). Dar ni se mai spune că cei 10 împărați și fiara (la un moment dat, nu neapărat imediat) VOR urî pe curvă și o vor distruge. Această distrugere este descrisă în cap.18, unde cetatea cea mare e prezentată în primul rând ca o putere ECONOMICĂ care a îmbogățit toți negustorii pământului, cu care au curvit toți împărații pământului și care a amăgit cu vrăjitoria ei tot pământul. Accentul e pus cel mai mult pe BOGĂȚIA ei și pe impactul ei ECONOMIC asupra lumii.

În lumina celor spuse înțelegem că imaginea din cap.17a când femeia ȘADE pe curvă este o imagine din timpul împăratului al 6-lea dar ÎNAINTE de domnia împăratului al 8-lea cel care este FIARA din cap.13 și cap.11! După ce acesta preia puterea, primește și supunerea altor 10 împărați. Și din acest moment nu mai știm dacă femeia mai ȘADE în continuare pe fiară. În mod logic raportul de putere se schimbă. Și la un moment dat Fiara și cei 10 împărați distrug pe curvă. Dar când? Imediat ce preiau domnia sau mai târziu? Cap.16 și cap.11 ne sugerează că mai târziu, chiar undeva la sfârșitul aceluia ceas de domnie care ar corespunde cu sfârșitul celor 42 de luni de domnie. Dacă punem la cap cele spuse am construi următorul scenariu apocaliptic:

Nr.	Perioada	Babilonul	Fiara	Cei 10 Împărați	Sfinții	Femeia	Îngerii	Balaurul	Fiul Omului
1	<i>Perioada celor 5 împărați</i>	Șade pe fiară. Trăiește în lux și spurcăciuni. Domină economic lumea. Se îmbată cu sângele sfinților.	O împărăție puternică, dar nu conduce încă toată lumea. Se află sub dominația Babilonului.	Conduc probabil alte zone ale lumii decât fiara. Se află și ei sub dominația Babilonului.	Prigoniți de Babilon, răpuși de Babilon.	?	Se luptă conduși de Mihail în cer cu îngerii balaurului.	Balaurul se luptă cu îngerii săi în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui.	
2	<i>Acum-ul profetic din cap.17 = domnia împăratului al 6-lea</i>	Șade pe fiară. Trăiește în lux și spurcăciuni. Domină economic lumea. Se îmbată cu sângele sfinților. Șade peste popoare și are stăpânire peste împărății pământului.	O împărăție puternică, dar nu conduce încă toată lumea. Se află sub dominația Babilonului	Conduc probabil alte zone ale lumii decât fiara. Se află și ei sub dominația Babilonului	Prigoniți de Babilon, răpuși de Babilon	?	Se luptă conduși de Mihail în cer cu îngerii balaurului.	Balaurul se luptă cu îngerii săi în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui.	
3	<i>Domnia</i>	Babilonul	Al 8-lea	Cei 10	Sfinții sunt	Protejată	Cei 7 îngeri	Balaurul	

	<i>Fiarei (al 8-lea împărat) sau perioada de 42 de luni.</i>	coabitează cu Fiara. Rămâne probabil o putere importantă în împărăția fiarei. Influența ei economică în lume se păstrează.	împărat preia conducerea acestei împărății a fiarei și o extinde asupra întregii lumi. Este sprijinit de cei 10 împărați și de proorocul mincinos și tot pământul i se închină. Face război cu sfinții.	împărați dau stăpânirea lor Fiarei sau celui de al 8-lea împărat al împărăției fiarei.	prigoniți și biruiți de Fiară și de Proorocul mincinos. Cei doi prooroci proorocesc și chinuie cu urgii tot pământul.	de furia Balaurului și hrănită în pustie în timpul celor 42 de luni.	cu cele 7 potire încep (la un moment dat) să verse cele 7 potire peste pământ și peste împărăția fiarei. Un înger vestește Evanghelia la toate popoarele(?).	pierde bătălia din cer. Este aruncat pe pământ și vrea să facă rău Femeii dar nu i se dă voie. Atunci, mâniat pe femeie face 42 de luni război Bisericii prin domnia fiarei.	
4.	<i>Sfârșitul celor 42 de luni, a domniei fiarei.</i>	Babilonul e ucis de fiară și de cei 10 împărați. Toți împărații și negustorii pământului o vor plânge. Cine le va mai cumpăra marfa?	Fiara biruiește pe cei 2 prooroci. Apoi împreună cu cei 10 împărați ditruge cetatea cea mare (Babilonul). Fiara și proorocul mincinos sunt nimiciți de venirea Fiului Omului.	Cei 10 împărați alături de fiară distrug Cruva (Babilonul).	Sfinții prigoniți. Cei doi prooroci biruiți de fiară și trupurile lor moarte stau în piața cetății celei mari 3 zile și jumătate	?	Al șaptelea înger varsă în văduh ultimul potir al mâniei lui Dumnezeu.	Balaurul adună împărații pământului pentru Armageddon.	Fiul omului se arată în slavă și nimicește toate neamurile, pe fiară și pe proorocul mincinos.

Deci Babilonul activează și înainte de domnia de 42 de luni a fiarei, dar și în timpul domniei ei. La finalul domniei ei este distrusă de către fiară și de cei 10 împărați. Căderea sa neașteptată anunță pedepsirea fiarei însăși și a întregului pământ. Anunță deci revenirea absolut iminentă a Mirelui și deci Nunta din cap.19a. Dar ce rost are pedepsirea Babilonului cu foarte puțin timp înainte de nimicirea întregului pământ prin revenirea Mielului? Mă gândesc că doar ca un semn final de ÎNCURAJARE pentru cei credincioși. Presiunea va fi foarte mare pentru cei credincioși în acele zile. Va fi nevoie de multă încurajare. Căderea absolut neașteptată a puternicului Babilon din împărăția fiarei va fi un astfel de semn de mare încurajare.

Dar cine să fie acest Babilon? Desigur este un spirit al Babilonului, o Căpetenie a Babilonului. Dar ea se manifestă vizibil în istorie, prin ceva, printr-o entitate, printr-o structură. De exemplu balarul își manifestă atacul printr-un regim politic opresiv (fiara) și printr-o religie amăgitoare (proorocul mincinos). Babilonul este o structură vizibilă și activă în această lume, căci fiara și cei 10 împărați o urăsc și îi dau foc. De asemenea împărații și negustorii pământului o văd și o plâng. Economia întregului pământ intră în criză, e profund afectată de căderea și nimicirea Babilonului. Deci acesta este (va fi) ceva din această lume: un mare oraș, o mare capitală a unui stat, o anumită instituție, un stat anume sau o religie anume sau toate acestea la un loc. Repetarea expresiei *cetatea cea mare* ne sugerează că este vorba de un oraș. La fel cum puterea statului Babilon se concentrează în orașul Babilon, la fel și puterea Babilonului pare a fi concentrată într-un mare oraș. Deci un stat sau o religie sau ambele, care au un mare oraș ca și centru și simbol al puterii lor. Babilonul e caracterizat printr-o putere imensă de cumpărare (deci putere economică), este caracterizat și prin vrăjitorie (deci prin influență religioasă). Ea are dominație, stăpânire peste împărații pământului care curvesc cu ea și stau la picioarele ei o vreme. Ea DOMINĂ întreaga lume căci șade pe ape mari care sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Deci Babilonul este o structură economică, politică și religioasă care domină lumea. Nu ni se vorbește prea mult despre puterea ei militară. Dar probabil mulți bani înseamnă și o putere militară. Și această putere este promotorul răului în lume, căci cu ea curvesc toți împărații pământului, toate neamurile sunt amăgite de vrăjitoria ei, tot pământul este stricat de curvia ei. Ea se îmbată cu sângele sfinților și a ucenicilor lui Isus și acolo la ea, este găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor care au fost înjunghiați pe pământ. Prin căderea ei se face dreptate sfinților, apostolilor și proorocilor.

Descrierea Babilonului în Apoc.17 și 18 este plină de imagini profetice vechi-testamentale. Aceste imagini provin din profețiile din Vechiul Testament adresate împotriva Babilonului, Tirului și Ierusalimului. Dar cele mai multe imagini sunt preluate din profețiile adresate Babilonului (Isaia și Ieremia în mod special), și apoi cumva la egalitate imaginile specifice Ierusalimului (în mod special cea din Ezechiel 16 unde Ierusalimul e prezentat ca o curvă cu care curvesc împărații pământului) și cele specifice Tirului (plânsetele negustorilor din Ezechiel 27). Dar denumirea dată cetății nu este nici Ierusalim, și nici Tir, ci Babilon. Și cele mai multe imagini corespund Babilonului antic din profețiile lui Isaia și Ieremia. Deci această structură monstruoasă din Apocalipsa este construită pe imaginea a trei cetăți ale răului, dar în primul rând pe imaginea Babilonului.

Și într-adevăr Babilonul antic se caracteriza prin LUX, prin mare putere economică, prin SEDUCȚIA pe care el o exercita asupra lui Israel, asupra lumii și asupra împăratului pământului. Ca o curvă îmbrăcată frumos seducea lumea spre LUX, spre ÎMBOGĂȚIRE. Babilonul era și un mare Centru religios plin de ocultism și vrăjitorie. Religia Babilonului aducea mult întuneric spiritual peste bazinul mediteranean. În timpul ducerii lui Israel în robie, Babilonul a dominat lumea timp de 70 de ani. Era puterea mondială care avea împărații, puterile și limbile la picioarele ei. În cele din urmă a fost distrusă de puterea mezilor, cu care se aliase în

trecut împotriva Asiriei și cu care coabitase o vreme. Dar mai presus de toate acestea Babilonul era cel care nimicise pe poporul Israel, care distrusese Ierusalimul și Templul. Era cel care își îmbătase sabia cu sângele copiilor lui Israel. Dar aici apare un MARE DAR:

- Babilonul nu a martirizat pe evrei, ci i-a pedepsit din pricina fărădelegilor lor. Babilonul a distrus Templul ca o pedeapsă din pricina păcatului lui Israel. Babilonul s-a ridicat ca un monstru negru printre popoare ca urmare a decăderii spirituale a lui Israel. Babilonul este monstrul istoric trezit, sculat și crescut de APOSTAZIA din Israel. Iată de ce Babilonul a avut putere în lume și împotriva lui Israel. Apoi, acesta a sedus pe evreii din Babilon din care mulți nu s-au mai întors în țara promisă nici când Cir a dat celebrul său edict.

Marea întrebare este: aceste ultime caracteristici se păstrează și pentru Babilonul din Apocalipsa. Cu alte cuvinte Babilonul din Apocalipsa, puternic, bogat, seducător, ocult, ucigaș al sfinților, este și o CONSECINȚĂ a necredințioșiei Bisericii, o pedeapsă în cele din urmă pentru apostazia Bisericii? Iată marea întrebare. În Apocalipsa nu pare să găsim argumente explicite cu privire la această teorie. Nu apare expresia cheie din Daniel: *din pricina umplerii paharului păcătoșilor s-a ridicat Babilonul, și apoi fiara*. Dar argumentul ar putea fi tocmai folosirea imaginilor din vechime. Ridicarea fiarei din Apocalipsa e construită pe imaginea cornului celui mic din Daniel 7, iar ridicarea Babilonului din Apocalipsa pe ascensiunea Babilonului antic. Dacă ne aducem aminte de pasajele de mai sus cu înmulțirea răului și răcirea iubirii celor mai mulți, putem spune că ascensiunea Babilonului și a fiarei e alimentată și de necredințioșia Bisericii. Posibilă Ipoteză: dacă Babilonul se ridică ca urmare a infidelității Bisericii, fiara pare să se ridice și ca ultimă RIPOSTĂ față de rămășița credincioasă. Deci se pare că la fel ca în istoria lui Israel necredințioșia lui Israel și credințioșia rămășiței ACTIVEAZĂ SIMULTAN. Rămășița credincioasă trezește RIPOSTE, dar și diminuează puterea de influență a Căpeteniilor văzduhului, și aduce manifestarea puterii lui Dumnezeu în istorie care protejează Sămânța promisă, și face posibilă împlinirea planurilor și a promisiunilor divine (cucerirea țării, zidirea Templului, rezidirea Templului, finalizarea revelației vechi-testamentare, aducerea lui Mesia în lume). Dar în același timp și necredințioșia lui Israel dă putere Căpeteniilor văzduhului care se manifestă în istorie pentru a nimici Sămânța mesianică și pentru a întârzia, împiedica, împlinirea planurilor și a promisiunilor divine.

Împlinirea acestor promisiuni nu a fost posibilă fără implicarea directă a lui Dumnezeu în istorie peste viața popoarelor și a deciziilor împăraților (vezi căderea Babilonului, Edictul lui Cir, bunăvoința căpătată de Ezra și Neemia înaintea împăraților, vezi decizia împăratului împotriva planului lui Haman etc.). Dar oare în Noul Legământ mai avem nevoie de intervenția lui Dumnezeu în istoria popoarelor ca promisiunile Sale să se împlinească? DESIGUR! Cum vom putea duce Evanghelia la marginile pământului dacă El nu ne va ține în viață în mijlocul popoarelor și nu va deschide barierele lumii închise acum și atât de ostile Evangheliei. Nu e vorba de dispariția prigoanelor, dar de ponderarea lor pentru ca să rămână în viață creștini care să

poată vesti Cuvântul! La toți cei menționați mai sus, partea lor a fost ca la Iosia: să persevereze în credincioșia lor față de Domnul. Restul a făcut Domnul, smerind și înălțând împărații, deschizând porți și făcându-i să capete trecere înaintea împăraților. Mâna cea bună a fost peste ei și cu ei. Oare nu vedem aceeași mână bună a Domnului și în cartea Faptelor Apostolilor? Biserica are acum puterea numerică, financiară, posibilitatea de a depăși cu ușurință barierile lingvistice, geografice etc., pentru a duce Evanghelia la toate popoarele. Dar există regimuri total ostile Evangheliei care fac practic imposibilă mărturia creștină în anumite zone. Dacă aceste regimuri ar deveni ceva mai tolerante față de creștinism, acesta s-ar putea răspândi ca un fulger până la marginile pământului. Dar puterea acestor Căpetenii se alimentează din dualitatea noastră. Secretul rămâne să perseverăm în curățire și creștere în iubire. Iată de ce Pavel în toate epistolele sale nu insistă pe misionariat, ci pe sfințirea și creșterea în iubire a bisericilor locale. Știa că aici este cheia biruinței în văzduh peste Căpeteniile ce împiedică vestirea Evangheliei printre popoare. Și știa că aceste Biserici sunt mediul antiohian de creștere a viitorilor misionari care se vor lupta cu armele Luminii cu Căpeteniile văzduhului.

Legat de cetatea cea mare înțelegem asemănările cu Babilonul antic și cu Tirul. Dar cum explicăm asemănările cu Ierusalimul? Ierusalimul din Ezechiel 16 este imaginea poporului lui Dumnezeu apostat care curvește cu împărații pământului luând idolii acestora, dar care și determină cufundarea în întuneric a popoarelor. Ne aducem aminte de perioada lui Manase și întunericul pe care Ierusalimul apostat l-a adus peste întreg pământul. În cele din urmă Babilonul renaște în perioada lui Manase și apoi devine Stăpânul bazinului mediteranean din pricina neascultării lui Iuda. În cele din urmă Babilonul este monstrul creat de Ierusalimul cel apostat. Deci între Ierusalim și Babilon există o **RELAȚIE** spirituală profundă. Deși Babilonul este altă cetate decât Ierusalimul, el își extrage seva puterii din apostazia și decăderea spirituală a Ierusalimului. Oare din această pricină Curva din Apocalipsa poartă nu doar imaginea Tirului și a Babilonului, ci și cea a Ierusalimului apostat? Dar suntem deja în Noul Legământ. În Noul Legământ nu neascultarea lui Israel, ci neascultarea Bisericii devine seva din care Căpeteniile văzduhului își extrag puterea. Astfel, imaginea Ierusalimului apostat ne trimite cu gândul la Biserica apostată.

Trebuie să observăm că Apocalipsa insistă pe relația dintre Curvă și Ierusalim. Ne aducem aminte în primul rând de celebrul pasaj din Apoc.11:8:

- Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața **cetății celei mari**, care în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, **unde a fost răstignit și Domnul lor.**

Ioan precizează cât se poate de clar că cetatea cea mare este locul unde a fost răstignit Domnul Isus. Or, acest loc a fost desigur Ierusalimul. Acest verset poate propune chiar ipoteza că Babilonul este chiar Ierusalimul. Dar este Ierusalimul ca și locație fizică sau ca și corespondent spiritual? Cetatea cea mare este în înțeles fizic sau în înțeles duhovnicesc? Dacă este Ierusalimul în înțeles duhovnicesc, atunci ea reprezintă imaginea poporului lui Dumnezeu apostat care Își răstignește propriul Mântuitor. De aici ipoteza că Babilonul din Apocalipsa poate fi chiar

instituția Bisericii apostate. Desigur în lumina relației dintre Ierusalimul antic și Babilonul antic este legitimă și ipoteza că Babilonul din Apocalipsa NU este în sine Biserica apostată, dar este Monstrul adus pe scena istoriei de către Biserica apostată.

Mai sunt câteva versete care insistă pe o posibilă asemănare între curvă și femeia din Apoc.11, adică Israel. În Apoc.11 femeia este hrănită ÎN PUSTIE. În Apoc.17 Curva este în PUSTIE. În Apoc.11 balaurul nu poate face rău femeii în cele 42 de luni. În Apoc.17-18 descoperim că fiara răpune Babilonul la *sfârșitul* celor 42 de luni. La aceste asemănări se adaugă cuvintele spuse de Isus despre Iudei în primele 3 capitole. Sinagoga Iudeilor este numită o sinagogă a Satanei și ei sunt cei care prigonesc pe creștini (vezi 2:9 și 3:9). În același timp scaunul de domnie al Satanei este la Pergam acolo a fost omorât Antipa, martorul credincios al Domnului. Se pare că Antipa e martirizat de puterea romană. În primul secol primele prigoane sunt inițiate de Iudei, de asemenea ei sunt cei care instigă pe romani să prigonească pe creștini. Desigur, apoi romanii vor iniția prigoane și din proprie inițiativă împotriva creștinilor. Dar să ne aducem aminte că Isus a fost răstignit nu în Ierusalim, ci în afara lui. Iată de ce expresia unde a fost răstignit și Domnul lor ar putea urma înțelesul duhovnicesc și nu cel fizic. Și Isus a fost răstignit de Iudei prin mâna Romanilor. Iată o relație între Israel și Romani, între Ierusalim și Roma. În cele din urmă în secolul întâi Israel era încă poporul lui Dumnezeu. Legământul e rupt oficial de-abia în 70. Are loc o perioadă de tranziție de 40 de ani pentru schimbarea definitivă a legământelor. De-abia după învierea lui Isus, începe perioada Noului Legământ, și de-abia după dărâmarea Templului putem vorbi despre o anulare definitivă a Vechiului Legământ. Deci în secolul întâi, în lumea spirituală Israel are în un rol important. El mai joacă pentru o vreme rolul de popor al lui Dumnezeu apostat și deci, neascultarea lui alimentează încă puterea Căpeteniilor din văzduh. Am putea spune că Roma antică poate fi Noul Babilon creat de Ierusalimul apostat. Într-adevăr sunt asemănări mari între relația dintre Ierusalimul lui Manase și Babilonul antic și Ierusalimul din sec.1 și Roma. Cetatea Ierusalimului din sec. 1 este la fel de apostată ca în perioada lui Manase. Roma și nu Israel este Cap în acea zonă din pricina neascultării lui Israel, care nu e Capul națiunilor ci sub robia Romei. Și Ierusalimul se răscoală repetat față de Roma și Roma este cea care asemeni Babilonului din vremea lui Zedechia distruge Ierusalimul și Templul și împrăștie rămășița evreilor în tot Imperiul. Aceste observații devin și mai semnificative dacă aducem în discuție asemănările izbitoare între Roma antică și Babilonul din Apocalipsa 17, asemănări mult discutate de unii exegeți. Deci întrebarea nu este dacă din perspectiva sec.1 Babilonul este Ierusalimul SAU Roma. Căci ar putea fi Roma prin apostazia Ierusalimului. Desigur Roma distruge Ierusalimul, și Roma nu e distrusă de Imperiul Roman, ci de triburile barbare mult mai târziu în istorie. Dar poate tocmai aceasta este taina Babilonului din Apoc.17. Poate este o imagine în care perspectiva spirituală primează. Ar putea fi imaginea Romei care își extrage puterea din apostazia Ierusalimului. În cele din urmă Biserica a moștenit un context spiritual determinat de neascultarea lui Israel. Și până în anul 70 Iudeii au reprezentat și în plan fizic, și în plan teologic, și în plan spiritual, principalul obstacol împotriva răspândirii Evangheliei. Iată ce ne spune Pavel în 1 Tes.2:14-16:

14. Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Hristos Isus, în Iudeea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele pe care le-au suferit ele din partea iudeilor.

15. Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor,

16. căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu!

A fost un jug greu pentru creștinism. Dar în anul 70 a fost îndepărtat. Cartea Fapte se încheie cum Pavel a ajuns în sfârșit la Roma, Capitala Imperiului vestind Evanghelia oamenilor din tot Imperiul Roman. După puțin timp Ierusalimul avea să cadă. Jugul greu al moștenirii Israelului apostat avea să fie îndepărtat. Calea către ducerea Evangheliei la marginea pământului părea deschisă... Dar ce s-a întâmplat? Biserica a trebuit să se confrunte cu Căpeteniile văzduhului generate de apostazia lui Israel. Dumnezeu e drept. Nu se putea ocoli această confruntare. Biserica a trebuit să poarte moștenirea grea a Iudaismului, după cum fiecare generație de creștini poartă moștenirea spirituală a înaintașilor lor. Dar ce s-a întâmplat după anul 70? Biserica are șansa unui nou început. Dacă vreți, este ca Iuda la finalul domniei lui Iosia când jugul asirian este în sfârșit îndepărtat! E șansa unui nou început! Dar după îndepărtarea jugului asirian a apărut unul și mai greu. Să fi repetat Biserica această istorie tristă? Să fi devenit ea în locul lui Israel poporul Domnului dual care a creat alți monștri istorici, care a chemat din adânc alte Căpetenii demonice care au blocat ducerea Evangheliei la toate popoarele? Oare cum arată moștenirea pe care ne-a lăsat-o Biserica după 2000 de ani de istorie? Oare ne-am născut și noi într-un fel de robie babiloniană? Oare relația Ierusalim-Babilon, Ierusalim-Roma devine paradigma pentru relația dintre Biserica apostată și Babilonul Apocalipsei?

Să revenim la finalul luminos al cărții Țefania. Este un contrast izbitor între începutul cărții și finalul ei. De unde această schimbare? Cum e posibil ca Ziua nimicirii totale să devină o zi a curățirii pământului pentru ca cei neprihăniți să îl poată locui fără a păcătui și fără a mai fi tulburați de nimeni? Secretul schimbării perspectivei se ascunde în rămășița din 2:1-3. Această rămășiță face posibil acest sfârșit glorios și această rămășiță devine parte din acest sfârșit glorios. Prin credințioșia ei, promisiunile mesianice se pot împlini. Sămânța promisă este adusă în istorie, și ea zdrobește capul șarpelui, răscumpărând și proslăvind la final de istorie pe toți cei ce cred în El. Cei ce cred în El sunt mai întâi dintre neamuri (vezi 3:9-10) și apoi din Israel (3:11-20). Această ordine și această idee se regăsește și în Amos 9:11-12 care este citat de Iacov în Fapte 15 la Conciliul de la Ierusalim:

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!

14. Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.

15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:

16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou:

17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, **ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,**

18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”

19. De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelorora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu;

20. ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.

21. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagoga în toate zilele de Sabat.”

(Fapte 15:13-21)

Domnul insistă pe acest final glorios al istoriei. Domnul privește cu mare bucurie și plăcere către acest final. În cele din urmă toată truda Sa imensă din istorie are în vedere acest final. Domnul se lasă obosit și întristat în fiecare zi de miliardele de păcate făcute de noi. Domnul lasă mii de ani manifestarea răului și a suferinței în istorie. Domnul L-a adus în istorie pe Mesia care a fost făcut păcat pentru noi. Truda sa este incomensurabilă. Îndelunga Sa răbdare e pusă la încercare. Mărețul Dumnezeu este obosit și ostenit de păcatele noastre urâcioase. De ce atâta trudă? De ce atâta cheltuială? Din pricina FINALULUI. Iată răspunsul. Iată de ce în momentele cele mai grele de oboseală, întristare, deznădejde din pricina păcatelor noastre, Dumnezeu privește țintă către FINAL. Privește către ziua finală de odihnă, când RĂUL va fi eradicat de pe pământ și din poporul Lui, când pe pământ nu va mai fi suferință, rău, păcat, ispită, amenințare. Când toți cei ce au crezut vor învia pentru a sluji într-un gând numai Domnului. El privește către BUCURIA finală a rămășiței, către slava în care va fi îmbrăcată și prinde putere să continue planul, să mai rabde o zi răul și suferința de pe pământ. Oare putem să ne imaginăm ce este în inima unui Dumnezeu sfânt și iubitor atunci când vede pe pământ atâtea păcate și atâta suferință? Oare putem să simțim puțin din povara de pe inima Celui Îmbătrânit de zile? Și El vede TOTUL. Nici un păcat nu este ascuns de privirea Lui. Și El vede păcatul în toată urâciunea și profunzimea sa. Vede cum Vrăjmașul Său în fiecare zi amăgește și chinuie făpturile mâinilor Sale. Ne amintim de celebrul pasaj din Osea în care se vede cel mai bine faptul că Domnul Se încurajează pe Sine privind la FINALUL istoriei:

1. „Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.

2. Dar cu cât prorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor și tămâie chipurilor

idolești.

3. Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam.

4. I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am aplecat spre ei și le-am dat de mâncare.

5. Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului; dar asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întoarcă la Mine.

6. Sabia va năvăli peste cetățile lor, va nimici, va mânca pe sprijinitorii lor, din pricina planurilor pe care le-au făcut.

7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.

8. Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!

9. Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc.

10. Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus.

11. Vor alerga tremurând din Egipt, ca o pasăre, și din țara Asiriei, ca o porumbiță. Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul.

În primele 7 versete este descrisă necredincioșia lui Israel care cheamă judecata Sa. În v.8 apare frământarea din inima Domnului în fața acestui tablou. Din pricina păcatului El trebuie să-și nimicească propriul popor. Dar este un Domn al Mântuirii, al Vieții și nu al nimicirii. El l-a creat și l-a ales pe Israel pentru a-l mântui și nu pentru a-l pedepsi! Și inima Domnului Se zbate în fața acestui tablou. Și apoi din v.9 DEODATĂ glisează către ziua finală, când rămășița va fi mântuită și proslăvită.

Aceași glisare neașteptată, bruscă, de la imaginea zilei judecării poporului Domnului (3:8) la imaginea mântuirii finale a rămășiței (3:9-20), o găsim și la Țefania. Domnul nu a creat lumea pentru a fi nimicită, ci pentru a o mântui. Dar din pricina păcatului pedeapsa e INEVITABILĂ. Domnul va nimici lumea pe care a creat-o. Acest final este unul trist pentru Domnul vieții, pentru Domnul care Se numește pe Sine Domnul Mântuirii chiar și în ziua judecării (vezi Isaia 63:1-6). Acest final este în cele din urmă o înfrângere a Creatorului. Pământul nu e plin de slava Lui, ci din pricina păcatului, Domnul trebuie să-și nimicească propria creație. Vrajmașul, diavolul se bucură, triumfă. Dar nu acesta e finalul. Finalul este altul. Pământul va fi plin de slava Domnului, de rămășița Sa mântuită și răscumpărată. Astfel judecata devine doar o curățire

necesară pentru ca acest final glorios să se realizeze. Judecata nu este actul final, ci MÂNTUIREA. Judecata devine un act al mântuirii. Finalul istoriei, pentru a reflecta chipul Creatorului, nu poate fi decât unul MÂNTUITOR, dătător de viață.

Imaginile din Țefania 3:9-20, sunt superbe. În ziua aceea:

- Neamurile vor sluji DOAR Domnului.
- Israel nu va mai săvârși nelegiuire, ci va trăi doar în neprihănire.
- Israel trebuie să strige de BUCURIRE căci Domnul a abătut de la el toate pedepsele și pe toți vrăjmașii. Nimeni nu-l va mai putea tulbura, ispiti, amenința.
- Israel nu mai trebuie să SE TEAMĂ de NIMIC, căci Domnul va fi în mijlocul lui.
- Domnul Însuși SE VA BUCURA nespus pentru Israel.
- Domnul va STRÂNGE pe toți cei risipiți din Israel și de ocară dintre popoare și-i va face o pricină de slavă și de laudă printre toate neamurile!

Citind aceste versete rostite de Dumnezeu Însuși simțim bucuria din inima Sa, speranța din inima Sa, și dorința ca acea zi să fie adusă în istorie. Cel mai emoționat este desigur v.17:

- Domnul Dumnezeu tău este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.

Este absolut de necrezut. Domnul nu Se bucură pentru El că odihna Sa a început, că oboseala adusă de păcat s-a sfârșit. Ci Domnul Se bucură pentru poporul Lui. Că în sfârșit poporul este mântuit pe deplin, departe de orice pedeapsă, de orice suferință, de orice păcat, de orice ispită, de orice amenințare, de orice vrăjmaș, de orice pericol. Că în sfârșit poporul Său e eliberat de chingile diavolului, de firea pământescă, de trauma păcatului. Că în sfârșit este în trupuri de slavă și înfăptuiește doar binele, iubind în chip desăvârșit. Că poate vedea în sfârșit necurmat Fața Lui și se poate bucura deplin în Domnul. Că teama nu își mai găsește loc în inima noastră. Că vechile suferințe sunt uitate. Că vechile păcate, regrete sunt uitate. Că nu mai trebuie să roșim și să ne umilim din pricina păcatului. Că nu mai avem parte de pedepsele sale vindecătoare. Ci avem parte doar de mângâierea și frumusețea Feței sale. Da, Domnul Se bucură nu pentru Sine, ci în primul rând pentru noi. Și se bucura cu MARE bucurie. Acum dacă mărețul și Infinitul Dumnezeu Se bucură din TOATĂ inima Sa și cu MARE bucurie, cât de mare trebuie să fie acea bucurie? Dacă Însuși Infinitul Creator numește MARE acea BUCURIE, cât de MARE trebuie să fie ea? Va fi atât de mare încât Domnul Însuși va TĂCEA în iubirea Sa față de noi. Să te bucuri atât de mult pentru cel care-l iubești încât să TACI. Cartea Țefania începe cu un îndemn solemn la TĂCERE înaintea zilei Domnului (1:7). Oamenii sunt îndemnați să TACĂ înaintea zilei judecării. Dar cartea se încheie cu TĂCEREA LUI Dumnezeu. Dar nu e tăcerea lui

Dumnezeu înaintea judecății, ci înaintea MÂNTUIRII poporului Său. Cuvintele dispar de pe buzele noastre când EMOȚIA ne copleșește, când e prea frumos ca să fie adevărat, când nu ne mai găsim cuvintele, când emoția fericirii e atât de intensă încât ne paralizează vorbirea. Nu putem decât să privim la splendoarea mântuirii și să plângem de bucurie. Domnul încearcă să ne explice cât de mare va fi bucuria Sa PENTRU NOI în acea zi când va vedea mântuirea și fericirea noastră deplină în El. Va fi atât de mare încât Domnul Însuși nu-și va mai găsi cuvintele, încât nu va mai putea rosti ceva. Ci doar va privi spre bucuria noastră plângând de fericire. Da, LOGOSUL va tăcea! Imaginea mântuirii noastre finale va fi atât de frumoasă încât LOGOSUL ÎNSUȘI, Cel care a creat pământul prin al Său cuvânt, va tăcea. Ultima parte a versetului întărește ce am evidențiat până acum: NU VA MAI PUTEA DE VESELIE pentru tine. Este construită din nou o paralelă cu ce trăiește ființa noastră. Noi trăim momente de bucurie intensă când nu ne mai găsim cuvintele. Nu ne mai găsim cuvintele CĂCI suntem COPLEȘIȚI de emoție. Or Domnul vrea să ne explice că o astfel de trăire îl va încerca și pe El în acea zi. Noi oamenii suntem limitați și putem curpinde în noi doar anumite emoții, și doar anumite bucurii. Nu putem suporta o bucurie sau emoție care depășește anumite limite. De aceea, putem fi copleșiți de emoție, putem fi încercați de o bucurie care ne testează limitele ființei noastre de a ne bucura, de aceea NU MAI PUTEAM de bucurie. Dar Domnul este INFINIT, fără limite. Oare ce fel de bucurie trebuie să experimenteze El, ca El să poate fi COPLEȘIT de emoție, să nu mai poată de acea bucurie, să nu mai poată spune nimic? Desigur de o bucurie INFINITĂ care să atingă marginile de neatins ale ființei Sale fără sfârșit. Domnul ne vorbește despre oboseala Sa din istorie, și nu ascunde truda inimii Sale (vezi Isaia 43:24). Dar când ne revelează ziua finală ne vorbește de bucuria Sa pentru noi și nu pentru Sine. Oare cât de mult trebuie să ne iubească Domnul ca în acea zi să fie COPLEȘIT de bucurie? Desigur bucuria Sa izvorăște din iubirea Sa care trebuie să fie măcar la fel de mare cu acea bucurie. Dacă bucuria este eternă, iubirea este și ea măcar eternă. *Te iubesc cu o iubire veșnică!* spune în Ieremia Domnul nostru.

Privim și noi către acea zi. Și vedem bucuria noastră și fericirea noastră. Și e atât de mare încât Domnul Însuși nu mai poate de bucurie pentru bucuria noastră. Dar noi suntem după chipul Său, suntem în relație cu El, suntem Mireasa Sa, os din oasele Lui și carne din carnea Sa. În acea zi, noi ce vom face? Ba mai mult, când privim acum spre acea zi, ce vedem? Bucuria și fericirea noastră, faptul că în sfârșit nu va mai fi suferință și păcat în noi? Desigur vedem și aceste lucruri și sunt extrem de importante. Dar precum Domnul nostru, noi nu mai suntem centrați pe noi înșine, ci pe Celălalt din relație. La fel ca Domnul nostru ne gândim MAI ÎNTÂI la CELĂLALT... și de aceea când privim la acea zi nu bucuria noastră este punctul maxim de atracție, ci bucuria Domnului. Și dacă așa ne-a descris El nouă acea zi, iată cum îi putem descrie noi Lui acea zi:

În ziua aceea, Domnul nostru drag, pământul va fi plin de slava Ta și de neprihănire. Nu va mai fi nimeni care să întristeze inima Ta prin păcat sau minciună. Îți vom sluji doar Ție într-un gând și inima Ta nu va mai fi obosită de păcatele noastre. Nu va mai fi suferință sau rău care să-Ți tulbure inima, nimeni nu Te va mai înșela, și nimeni nu va mai lua în deșert Numele

Tău. Da, în ziua aceea nu va mai fi nimeni care să te tulbure, și nici un vrăjmaș de al Tău care să lovească în planurile Tale sau în slava Ta. Doar Numele Tău va fi înălțat pe tot pământul. În sfârșit Te vei putea odihni pe deplin! În ziua aceea, poporul Tău va fi înaintea Ta, ca o mireasă care poate ajuta. Se va bucura de Tine cu mare bucurie, va tăcea în iubirea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru Tine. Va privi spre odihna Ta, spre bucuria Ta, spre pacea Ta, și va fi copleșit de bucurie. Nu-și va mai găsi cuvintele, și nu va mai putea de bucurie, când va vedea pe chipul Tău doar zâmbet, când nici o umbră de tristețe sau oboseală nu va mai fi pe chipul Tău. Așteptăm acea zi, pentru Tine, și de dragul Tău. Da, Te iubim pentru că Tu ne-ai iubit întâi. Nu putem schimba lucrul acesta, nici nu trebuie. Dar te iubim cu iubirea care vine de la Tine, Te iubim cu aceeași iubire veșnică. Pentru că ne-ai iubit întâi și ne-ai dăruit dragostea Ta, în inima noastră nu putem gândi decât așa: Mai întâi, TU!

(Extras din Țefania Cap 2)

În lumina celor spuse iată câteva întrebări fundamentale pentru cei care vor să intre cu adevărat în bătăliile Domnului, care vor să fie pe aceeași lungime cu inima Domnului:

- Cum arată din perspectiva cerului trecutul relației mele cu Domnul din clipa când m-am născut până în prezent? Mi-am pierdut dragostea dintâi? Cum? Când? A fost ea reaprinsă? Au existat perioade de criză, de rătăcire? Când? Cum s-au soluționat ele? Unde există foc după Dumnezeu, creștere constantă în cunoașterea Lui și în iubirea aproapelui și unde nu? Unde sunt căderile mai mari, mai rușinoase? Cum am ajuns acolo? Care a fost rădăcina? S-a soluționat? Cum sunt în prezent în ochii Domnului? Sunt unde ar trebui să fiu? Trebuia să fi adus rod mai mult? Care sunt așteptările Domnului față de prezentul meu? Mi s-a dat mult și mi se cere puțin? Mi s-a dat mai puțin și mi se cere mai puțin? Care ar fi diagnosticul pe care Domnul mi l-ar pune acum și aici? Dacă mi-ar scrie o scrisoare ce ar trece în ea? Sunt în creștere și vrea să-mi descopere noi zone pe care să le curăț în inima mea? Sunt sub pedeapsa lui? Sunt în stagnare și lentoare spirituală? Sunt aproape să mă verse din gura lui? Nu sunt bine spiritual dar mai sunt încă în perioada de grație? Trebuie să continui drumul pe care sunt? Sau trebuie de urgență să mă opresc, să mă căiesc, să schimb macazul?

Totul pornește de la diagnosticarea propriului nostru prezent cu Domnul. Dar aceleași întrebări trebuie puse cu privire la aproapele nostru din familia noastră și din biserica noastră de casă. Aceleași întrebări trebuie puse cu privire la Biserica locală în care slujesc. În lumina primelor 3 capitole din Apocalipsa, ce scrisoare ar scrie Hristos Îngerului Bisericii din Neemia? Cum arată fază prezentă a relației dintre Biserica Neemia și Hristos? Ce așteaptă Hristos acum și aici de la Biserica Neemia? Pentru ce să ne căim? Ce să schimbăm? Ce să păstrăm? Se anunță pedepse sau binecuvântări?

Dar toate întrebările de mai sus trebuie puse și cu privire la Biserica din România, dar și cu privire la istoria Bisericii Universale. Cum arată din perspectiva cerului cei 2000 de ani de

relație de căsătorie dintre Hristos și Biserică? În ce fază ne aflăm acum? Avem nevoie să cunoaștem istoria Bisericii. Datele sunt limitate și subiective. Dar avem nevoie mai ales de lentilele Scripturii și de **REVELAȚIE**. Ieremia a primit în lumina Scripturilor deja existente prin revelație acces la diagnosticul spiritual de care vorbim.

Fără răspuns prin revelație la întrebările de mai sus, vom orbecăi și vom duce luptele noastre. E adevărat că e o zonă în care nu știm să ne rugăm și Duhul traduce rugăciunile noastre, dar toată Scriptura ne arată că sunt și multe zone în care e nevoie să fim actori conștienți în bătăliile Domnului. Doar prin acești actori a fost mutată istoria din loc. Daniel nu se ruga pur și simplu Domnului înainte de darea edictului lui Cir. Daniel se ruga specific pentru iertarea și trezirea lui Israel (vezi Daniel 9). Exemplele pot continua, dar le-am discutat cu alte ocazii.

Iată marea întrebare: ce este în inima Domnului tău, a Iubitul tău când se gândește la tine... când se gândește la biserica ta de casă, când se gândește la biserica ta locală, când se gândește la Biserica din țara ta și la cea universală? Este bucurie, mulțumire, întristare, tulburare, răbdare sau mânie? Cât de mult sau puțin din toate aceste sentimente? Suntem în cele din urmă chemați să umblăm CU DOMNUL, să fim una cu El, să fim ajutorul potrivit al lui Hristos, să fim Trupul lui Hristos. Sincronizarea este esențială. Deci unde ne aflăm? Ce este în inima ta, Doamne?

Ieremia a primit răspunsul fără să-l caute. S-a trezit cu el în brațe. Iosia l-a căutat multă vreme. Poate și noi îl vom afla după mulți ani de căutări. Dar să nu ne oprim din drum. Ziua va veni. Fără această zi nu vom putea fi actori conștienți în planurile Sale. De aceea nu te opri, căci ziua va veni. Domnul nu face nimic fără să descopere apropiaților Săi, prietenilor Săi, proorcilor Săi. Continuă să cauți Fața Lui la bine și la greu și să dovedești că Îi ești un prieten adevărat. Și va veni ziua când Domnul își va vărsa durerea și bucuriile pe umărul tău. Așteaptă acea zi cu dor. Da! iată ce să aștepți! Caută cu disperare pe Domnul și întreabă-L mereu: *Când vei veni la Mine?* Dar când va veni... nu va fi ușor, nu va fi ceea ce te aștepți tu. Dacă ești predestinat ca Ieremia să fii contemporan ruperii legământului, atunci ești predestinat să fii un prooroc al lacrimilor. După Ieremia cap.2 viața ta nu va mai putea fi aceeași. De ce să te mint? Nu vei mai putea fi niciodată pe deplin fericit. Vei deveni ca Ieremia un profet al lacrimilor. Va fi multă bucurie în inima ta, căci ce dulci sunt Cuvintele Domnului. Da, mai multă bucurie decât este pe tot pământul! Dar alături de aceasta va fi o tristețe de moarte care nu va putea fi biruită decât prin nădejde, decât privind la ziua restaurării finale a poporului lui Dumnezeu. E urâcios să fii pe deplin fericit, liniștit, împacat cu tine și cu viața, plin de pace și bucurie, când Prietenul tău cel mai drag este în pragul divorțului... Dă-i credinciosului puțin din prezenta lui Dumnezeu și puține probleme, și din păcate ai să vezi cum va adormi, cum se va alipi de această stare de bine, și va fi mulțumit. Nu va privi spre tulburarea inimii Domnului, nu va vedea Casa Sa neterminată, nu își va vărsa toate lacrimile din ființa sa și nici ficatul pe pământ, nu își va lăsa sufletul mistuit de râvna pentru Casa Domnului... nu va accepta rolul tragic din Drama în care trăiește. Spre deosebire de cei mai mulți credincioși, Pavel a fost altfel. El nu s-a mulțumit cu puțin și cu o stare de bine, ci a alergat mereu înainte, acceptând până la capăt rolul tragic de a fi apropiatul Celui cu inima îndurerată. Și privind înainte, el spune: *Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părășia cu*

suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți (Fil.3:10-11).

Pavel nu visează ca Baruc la lucruri mari, la înălțare, la o viață fericită și liniștită. El visează la părtășia cu suferințele Lui și să se facă asemenea cu moartea Lui. El știe că părtășia cu Domnul înseamnă și părtășia cu suferințele Lui. El nu vrea să moară sau să ajungă acasă la Domnul, ci dimpotrivă să parcurgă și labirintul final al istoriei pentru a ajunge în viață la momentul învierii din morți, adică să rămână în viață până la reîntoarcerea lui Hristos. Aceasta înseamnă să parcurgă și labirintul perioadei anticristice, a ultimului atac al celui rău îndreptat împotriva Mielului și a Bisericii Sale. Și în acest context va avea loc lepădarea de credință, și în acest context omul fărădelegii va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Probabil că este un eveniment la fel de dramatic ca divorțul dintre Dumnezeu și Israel sau dintre Dumnezeu și Iuda. Se pare că o bună parte din Biserică va fi lepădată, și o bună parte din Templul Bisericii va fi profanat de învățătura anticristică. Pavel nu se gândește doar la suferința izvorâtă din prigoană. Era obișnuit cu aceasta. E posibil ca el să aibă în vedere o altfel de durere, mult mai profundă, e vorba de durerea ieremaică din momentul distrugerii Templului. În plângerile lui Ieremia cum am discutat deja, descoperim cum Ieremia s-a făcut părtaș suferințelor Sale și una cu durerea poporului și a inimii Domnului din momentul divorțului. Oare un asemenea eveniment dramatic se va repeta în perioada lui anticrist? Oare durerea de care vor avea parte cei neprihăniți în acea vreme va fi specială nu atât din pricina prigoanei (deși și aceasta se pare că va fi însoțită de o presiune demonică deosebită), cât mai ales din pricina durerii provocate de tabloul distrugerii și profanării Templului lui Dumnezeu?

Din perspectiva mea un astfel de moment a trăit Biserica atunci când în timpul lui Constantin, a făcut alianța cu statul. Dar în acele momente se pare că au lipsit atât acei care s-au împotrivit seducției babiloniene, cât și cei care au jelit pentru profanarea Templului. Însă la finalul istoriei, la fel ca în perioada lui Ieremia și apoi ca în cea a lui Antiohus Epifanes, va exista o rămășiță credincioasă. Ea se va jeli nespun căci va vedea ca Ieremia de altădată Templul profanat și apoi arzând. Poate că și această durere dă semnificație expresiei: *părtășia cu suferințele Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui*. La fel ca Ieremia, cei credincioși vor simți asprimea judecării Bisericii care a păcătuit. Se vor bucura ca Ieremia de o protecție specială, dar la fel ca Ieremia își vor vărsa sufletul de durere la vederea distrugerii Templului Domnului. În cele din urmă cel mai greu moment din lucrarea lui Ieremia a fost tocmai evenimentul distrugerii Templului și al Ierusalimului. Probabil toate revelațiile primite de la Domnul aveau menirea să îl pregătească pentru acel moment teribil. Pentru a supraviețui, el avea nevoie să fie încredințat de vinovăția lui Israel și de dreptatea revărsării mâniei lui Dumnezeu. Dar în același timp avea nevoie să fie încredințat și de durerea din inima lui Dumnezeu. El nu trebuia nici să se răzvrătească în momentul manifestării judecării, dar nici să se bucure sau să rămână indiferent. El trebuia să accepte cu demnitate revărsarea judecării divine, dar în același timp să jelească poporul Domnului. Deși este o manifestarea a judecării divine, dărâmarea Templului este un eveniment trist, este momentul divorțului dintre Yahweh și Israel. Nu poți să te bucuri. Nu poți să rămâi indiferent. Poți doar să jelești ca David pe Saul de altădată.

Deci printre altele cartea lui Ieremia ne pregătește pentru marele test de a vedea o bună parte din Biserica Domnului judecată de Domnul Însuși! Dacă ai vedea cum peste jumătate din Biserica ta locală ar urma o învățătură mincinoasă și efectiv s-ar lepăda de Hristos pentru a urma cine știe ce ciudățenii emoționale și necurății sexuale, oare cum ai reacționa? În mod cert nu te-ai putea bucura, și nici să rămâi indiferent. Dacă cât de cât îți iubești Biserica locală și trăiești pentru ea, nu poți să te bucuri într-un astfel de moment. Eu personal aș JELI și aș plânge până nu aș mai avea lacrimi.... Dar cât de mult să jelești? Cât de mult să te identifici cu această dramă? Ieremia ne arată că nu poți să nu suferi în această dramă, dar în același timp ne învață că nici nu ne putem identifica total cu ea. Ieremia recunoaște dreptatea manifestării judecății divine, recunoaște vina lui Iuda și cheamă la pocăință. Dreptatea lui Dumnezeu îi vine în ajutor așa cum scrie în celebrul pasaj din Isaia 63:5. Ieremia nu își pierde mințile și nici echilibrul sufletesc și nici relația cu Dumnezeu după ce VEDE manifestarea judecății lui Dumnezeu. El ia testul și devine un exemplu pentru noi. La începutul cărții Ieremia mă văd atât de nepregătit pentru un asemenea test. Si îmi dau seama că am disperată nevoie să parcurg alături de Ieremia traseul pe care l-a parcurs acesta până la momentul marelui test. Cartea Ieremia deci ne va învăța cum să fim un profet al lacrimilor și totuși să nu ne crape inima de durere.

Momentul judecății nu este un moment deloc placut nici pentru Dumnezeu Însuși. Cum ar putea fi atunci pentru slujitorul Său un moment ușor? Dar Dumnezeu nu se lasă copleșit de acest moment. Nici slujitorul Său nu are voie să sprijine carul Domnului sau se lase copleșit de el. Privind la inima lui Dumnezeu, văzând și jalea dar și demnitatea, și durerea dar și sfințenia Sa, slujitorul Domnului, poate trece biruitor printr-un astfel de moment. El trebuie să slujească mai departe, să împlinească mai departe slujba de mijlocitor. Ieremia continuă slujirea poporului și DUPĂ distrugerea Ierusalimului! Ne aducem aminte și că Isus s-a confruntat cu un asemenea moment. La mijlocul lucrării Sale și-a dat seama că Israel l-a respins și că s-a împietrit chemând asupra sa judecata. Acest moment este semnalat în Matei 11. Isus ce face? Muștră cetățile care nu s-au pocăit, dar apoi laudă pe Domnul că a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și își găsește odihna și bucuria în Domnul, El continuă să slujească poporul și să investească în ucenici. La fel cu privire la Ierusalim. Isus plânge pentru cetate. Dar în același timp muștră cu asprime liderii poporului din cetate.

Când poporul Domnului nu primește Lumina venită de la Domnul prin trimișii Săi nu poți să nu suferi, să nu te zbați, să nu te rupi în două, să nu jelești. Dar mare atenție ca această zbatere să nu fie prea mare și să nu facă alianță cu păcatul sprijinirii carului lui Dumnezeu. Hristos biruiește acest moment greu privind la măreția lui Dumnezeu, la faptul că El este responsabil cu iluminarea oamenilor, că El decide după criterii precise cine să primească și cine să nu primească lumina, și că El este drept și sfânt în toate deciziile Sale. Isus găsește odihnă privind la măreția și domnia lui Dumnezeu, la faptul că El ține toate lucrurile în mâinile Sale. Isus găsește odihnă privind la sfințenia, dreptatea și demnitatea lui Dumnezeu. Suferința și jalea nu dispar din inima Lui dar sunt diminuate la un nivel suportabil. Ele nu-i fură pacea și nici nu îl copleșesc. Întărit de judecata lui Dumnezeu, Isus poate iubi mai departe.

(Extras din Ieremia Cap. 3)

Isaia cap.14 ne revelează faptul că împăratul Babilonului (numit de Isaia biruitorul neamurilor) îl prefigurează pe Anticristul în care se întrupează spiritul lui Lucifer (vezi comentariul pe Isaia 14). Atunci înseamnă că OBÂRȘIA pe scena istoriei a Împăratului Babilonului ne poate oferi indicii despre obârșia pe scena istoriei a lui Anticrist Însuși. Împăratul Babilonului este RODUL curviei istorice a lui Israel. Anticristul se pare că nu va fi altceva decât rodul curviei istorice a Bisericii. În Apocalipsa 17-18 Curva cea mare ar fi deci Biserica apostată, cea care a NĂSCUT Fiara din Apocalipsa în urma curviei ei. Și FIARA urmează tiparul din Ieremia. Este COPILUL care-și nimicește propria Mamă spirituală (căci Fiara va ucide Curva), dar care va subjugă și neamurile. Deci ANTICRIST nu trebuie neapărat să vină în istorie. Dar după cum spiritul lui Anticrist își mărește puterea prin adulterul Bisericii, la fel Anticristul Însuși va fi RODUL acestui adulter istoric. Deci profețiile lui Pavel despre Anticrist sunt asemenea profețiilor lui Isaia și Ieremia despre Babilon. Ele nu previzionează un EVENIMENT istoric necesar, dorit de Dumnezeu ÎNSUȘI. Nicidecum! Ele previzionează CONSECINȚELE TRAGICE ale adulterului poporului Domnului, adulter nedorit de Acesta. Cu alte cuvinte, dacă Israel era credincios, venea Mesia fără să mai fie loc de vreun Nimicitor al Neamurilor. La fel, dacă Biserica ar fi fidelă, atunci nu ar mai veni Anticristul, ci ar veni de prima dată Mesia. Anticristul își face loc în istorie prin adulterul Bisericii. La fel cum Isaia prevede că o parte din Israel va fi neascultător și va respinge pe Mesia, la fel și Pavel prevede că o parte din Biserică va fi infidelă lui Mesia. Din această perspectivă Isaia anunță că Mesia va veni ca Mântuitor deplin DUPĂ lucrarea împăratului Babilonului. Tot din această perspectivă, Pavel anunță că a doua venire a lui Hristos va avea loc DUPĂ descoperirea omului fărădelegii. Marea Înțelepciune a lui Dumnezeu este că face ca lucrarea lui Anticrist să tragă la carul slavei Sale la fel cum a tras lucrarea lui Nebucadnețar. Atât lucrarea lui Nebucadnețar cât și cea a lui Antiohus Epifanes al IV-lea au fost o pedeapsă pentru poporul Domnului. Dar această pedeapsă a produs o CURĂȚIRE în poporul Domnului. Din această curățire s-a realizat apoi o frumoasă lucrarea prin rămășița credincioasă a poporului (Daniel realizează pleroma neamurilor în Babilon și apoi întoarcerea lui Israel în țară, iar după lucrarea lui Antiohus Epifanes IV urmează cucerirea țării realizată de Macabei...). Probabil că Anticristul va avea un rol asemănător. El va pedepsi și curăți Biserica. Și în acest cuptor rămășița credincioasă a Bisericii se va curăți și ea nespuse de mult și va realiza ce nu a reușit să realizeze Biserica în ansamblul ei. Deci sosirea lui Anticrist nu e de dorit, la fel cum Ieremia nu dorea ascensiunea Babilonului. Însă acest lucru nedorit, din păcate, va avea loc. Dar la fel cum Domnul a amânat nașterea Nimicitorului Neamurilor în istorie sperând că Iuda se va întoarce la el, poate că la fel Domnul a amânat nașterea lui Anticrist în speranța că Biserica universală se va întoarce la El. Iubirea față de Biserică e ca și iubirea Sa față de Israel. Chiar pe ultima sută de metri Domnul l-a trimis pe Ieremia să cheme pe Iuda înapoi pentru a ÎMPIEDICA lucrarea Babilonului în istorie. La fel Domnul va chema Biserica Sa până în ultima secundă pentru a ÎMPIEDICA lucrarea lui Anticrist în istorie. Dar paharul lui Iuda s-a umplut la un moment dat, și răbdarea Domnului a ajuns la capăt și Babilonul s-a născut și a nimicit pe Iuda. Probabil că al fel se va umple și paharul fărădelegilor Bisericii universale și Anticristul se va naște și va amăgi apoi Biserica. Și la fel cum apariția lui Nebucadnețar pe scena istoriei nu a fost

un prilej de bucurie pentru Ieremia, nici apariția lui Anticrist în istorie nu va fi pentru noi un prilej de bucurie. Da, vom ști că Domnul e aproape și că va veni, dar vom ști că nu AȘA și-ar fi dorit Domnul ca să fie FINALUL. El și-ar fi dorit ca Biserica să fie fidelă, să ducă Evanghelia la toate popoarele, Israel să se întoarcă și El se vină ca Mântuitor în primul rând. El nu și-a dorit ca la FINAL să judece Biserica prin Anticrist, și apoi nici Neamurile, și nici să treacă pe Israel printr-un creuzet al suferinței. Finalul va fi greu pentru Domnul, ca un nou Ghetsimani. De aceea, ÎN SINE, apariția Anticristului în istorie, CHIAR dacă anunță IMINENȚA revenirii Domnului, ÎN SINE e o pricină de JALE. Căci e dovada că Biserica nu s-a căit, că și-a dus adulterul până la capăt, că va fi pedepsită. Nu ar fi trebuit să fie așa, la fel cum nu ar fi trebuit ca Adam să păcătuiească în Eden. Că Domnul a prevăzut acest lucru mai dinainte, că orice rău lucrează până la urmă spre slava Sa, că El nu e niciodată în criză, că unde s-a înmulțit păcatul harul s-a înmulțit și mai mult, e cât se poate de adevărat... Dar cu CE COSTURI? Nouă ne vine ușor să spunem: dar așa trebuia de fapt să se întâmple, așa era planul Domnului, până la urmă tot răul spre bine cum a spus Iosif. Dar cu ce costuri? Și Cine a plătit Factura până la urmă? Domnul Și-a asumat costurile e adevărat. Dar noi să rămânem smeriți și să ne căim. Să nu luăm ca un lucru de apucat harul Său. Oare în lumina celor spuse, care ar putea fi acel lucru misterios din 2 Tesaloniceni care OPREȘTE manifestarea deplină a tainei fărâdelegii în istorie?

În 4:9 Domnul Îl înștiințează pe Ieremia că poporul va fi SURPRINS de venirea judecății. Deci, dacă nu se va căi, poporul va fi ORB și SURD, și va fi luat prin surprindere de judecata adusă prin Nimicitorul Neamurilor.

(Extras din Ieremia Cap 4)

- Numărul deplin al Neamurilor și pocăința lui Israel – incursiune în Apocalipsa

Deci Israel se va căi, și deci și proorocia despre Neamuri se va împlini! Dar cum? Deci ea nu se împlinește în perioada Bisericii căreia i se spune să ducă Evanghelia la toate popoarele, dar nu i se promite că popoarele vor și asculta de Evanghelie. Dimpotrivă i se spune că Biserica va fi urâtă de toate popoarele. Neamurile spre deosebire de Israel vor asculta de Evanghelie, dar nu ca NAȚIUNI, ci mai degrabă ca rămășițe dintre națiuni. În Fapte se întorc la Domnul mulți oameni dintre Neamuri dar nu Neamurile în totalitatea lor! Deci proorocia despre întoarcerea Neamurilor se va împlini nu prin Biserică, ci tot în urma căinței lui Israel.

Și aici e timpul să revenim la Romani 9-11 și în mod special la Romani 11. Fără aceste capitole din Romani nu am ști ce să facem cu aceste profeții din vechime. Mulți teologi afirmă că Israel e scos definitiv din planurile Domnului și că toate profețiile neîmplinite din vechime cu privire la Israel se împlinesc în mod spiritual sau fizic prin Biserica dintre Neamuri. *Nimic mai fals!* ne-ar răspunde Pavel în Romani 11.

Pavel ne arată clar că Dumnezeu S-a căsătorit cu Israel. Aceasta e prima Sa iubire. Dar Israel a fost necredincios. Domnul îi scrie cartea de despărțire și apoi cheamă Biserica Sa dintre neamuri să fie ea soția Lui. Și aici facem o paranteză. Nouă ni se pare NORMAL acest lucru. Dar Pavel consideră această inițiativă din partea lui Yahweh TAINA TAINELOR (vezi Efeseni cap.3 pe care l-am comentat și cu alte ocazii dar nu mai știu exact pe unde). Pavel, ca evreu a înțeles atât de bine statutul privilegiat al lui Israel, încât primirea Neamurilor nu pentru mântuire, ci ca soție a lui Yahweh e cea mai mare taină! Căci în discuție nu e mântuirea Neamurilor, ci statutul lor în relație cu Yahweh. Aici e noutatea: Israel a fost aleasă ca soție a lui Yahweh pentru mântuirea Neamurilor. Dar Neamurile erau mântuite dar nu erau permise să fie SOȚIA lui Yahweh. Naaman se întoarce în Siria iar văduva din Sarepta rămâne la Sarepta. Amândoi sunt mântuiți dar niciunul nu se bucură de privilegiile speciale de care beneficia Israel. Și aici e marea noastră problemă a Neamurilor, pur și simplu nu suportăm, nu am suportat ideea că Dumnezeu i-a dat lui Israel un statut privilegiat. Asta nu înseamnă că Dumnezeu nu iubește Neamurile, și că nu le mântuiește. Dar pur și simplu El a ales să se căsătorească doar cu Israel. E ca și cum noi am fi geloși pe un prieten proaspăt căsătorit că oferă mai multă atenție și iubire soției lui. Ar fi o nebunie. El nu uită de noi, dar o iubește mai mult pe soția lui! Dacă noi avem acest drept, de ce să nu-l aibă și Dumnezeu? Îngerii acceptă cu bucurie acest fapt, dar noi Neamurile nu putem suporta că Israel e cea aleasă, e cea specială pentru inima Sa. Evreii și Pavel înțeleseseră foarte bine acest adevăr, susținut de altfel cu claritate de tot Vechiul Testament. De aceea, inițiativa lui Dumnezeu de a-și alege un popor dintre Neamuri tot cu drepturi de SOȚIE a fost o mare taină. Iată ce ne scrie Pavel:

1. Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...
2. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.
3. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.
4. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,
5. care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.
6. ***Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,***
7. al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui.
8. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos
9. și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în

Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;

10. pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuns de felurită a lui Dumnezeu,
11. după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.
12. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere.
13. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.)

Deci Biserica dintre Neamuri are același statut ca Israelul de altădată, de soție a lui Yahweh și Neamurile beneficiază nu doar de mântuire, ci de toate privilegiile și drepturile speciale ale lui Israel. Dar noi când citim Efeseni 3 nu înțelegem de ce e așa de mare taina! Ni se pare ceva normal, firesc. Unde e problema? Problema e în MÂNDRIA inimii noastre care S-A ÎNGÂMFAT după ce am fost înălțați. Iată cu ce ne avertizează Pavel în Romani 11:

11. Întreb, dar: „S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos;
12. dacă deci alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?
13. V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea
14. și caut ca, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei.
15. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?
16. Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte.
17. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului,
18. nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.
19. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.”
20. Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar, ci teme-te!
21. Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.

22. Uită-te, dar, la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.
23. Și chiar ei, dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși.
24. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor?
25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.
26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.
27. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”
28. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.
29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.
30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,
31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.
32. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.
33. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!
34. Și, în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?
35. Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?”
36. Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

Pavel ne explică foarte clar că pericolul Bisericii dintre Neamuri e mândria, e să considere ca pe un lucru de apucat, normal și firesc, care i se cuvenea faptul de a fi acum ea soția lui Yahweh! Într-adevăr, Pavel insistă că Domnul nu a renunțat la prima Sa iubire, și că Israel a fost, este și va rămâne specială în inima Sa. El nu a uitat pe Israel și a fost mângâiat de Biserică. În cele din urmă inițiativa cu Biserica a fost luată doar cu scopul de a face pe Israel gelos. Deci nu Biserica, ci Israel rămâne în centru. Vechiul Testament este de altfel istoria dramei căsniciei dintre Yahweh și Israel. Desigur rolul principal îl are Yhaweh. Dar al doilea rol îl are Israel!

Biserica are DOAR al treilea rol! Căci ea primește un mic rol în Povestea mai mare intitulată Yahweh și iubita Sa Israel. În acest FILM, în această CARTE mare de 1500 de ani cel puțin, Biserica primește UN MIC CAPITOL, o MICĂ SCENĂ, ca să facă posibil FINALUL, ULTIMA SCENĂ, ULTIMUL CAPITOL care este următorul: Israel se va căi și se va reface căsnicia pentru TOTDEAUNA căsnicia dintre Israel și Yahweh! E adevărat că Biserica vă rămâne și ea soția lui Yahweh, și ÎMPREUNĂ CU ISREALUL va forma UNICA soție a MIELULUI! Dar nu Israel devine parte a Bisericii, ci Biserica devine parte a Israelului. Cum am cometat deja Mireasa Mielului de la finalul Apocalipsei poartă numele lui Israel și nu al Bisericii dintre Neamuri!

Deci nouă ni s-a acordat un mic capitol în istoria acestei drame și apoi marele privilegiu ca la final să rămânem alături de Israel SOȚIA lui Yahweh! Ce mare har! Ce mare privilegiu ni s-a făcut! Nu ni se cuvenea! Nu e ceva firesc! Nu avem nici un drept! Apocalipsa se putea încheia astfel: doar Israel fiind soția Mielului și neamurile doar mântuite în prezența Sa, doar slujitori ai Săi ca îngerii. Așa credeau evreii în lumina Vechiului Testament că va fi finalul CĂRȚII. Și pe bună dreptate! Căci Pavel insistă că această mare taină din Ef.3 a fost descoperită de-abia ACUM! Desigur găsim INDICII și în Vechiul Testament, dar sunt bine ascunse. De-abia în lumina revelației în Hristos se descoperă această mare taină, că Neamurilor nu doar vor fi mântuite ci vor fi și ele Soția lui Yahweh formând un singur trup cu Israelul lui Dumnezeu!

Dar noi ne-am îngâmfat. Noi am considerat că Israel a fost doar purtătoare a revelației ca să ajungă la noi, și acum Israel e doar un simplu popor, căci noi suntem adevărata Soție a lui Yahweh, pe care a așteptat-o și care l-a bucurat cu adevărat. Și în loc să ne jucăm pe scena istoriei scurtul capitol de a face pe Israel gelos noi am râvnit la mai mult! Și astfel în loc să ne împlinim manadatul în mai puțin de un secol cum a înțeles Pavel, apostolul neamurilor, și apoi Israel să se căiască, noi am vrut rolul doi din piesă. Am vrut să jucăm mai mult în acest FILM. Și am reușit. Și iată că de 2000 de ani tot jucăm rolul doi... și cu cât a mai trecut un secol cu atât ne-am mândrit mai mult uitând de prima iubire a lui Yahweh și considerând că noi suntem adevărata Sa iubire! Și acum spunem: Dumnezeu a premeditat ca noi să fi existat 2000 de ani în istorie deci mai mult ca prima Sa soție care a jucat 1500 de ani în acest film! Dar nu înțelegem că nouă ni s-a dat doar al treilea rol, și doar pentru puțină vreme de maxim un secol. Nu înțelegem că cei 2000 de ani nu sunt pentru îngâmfarea noastră, ci pentru rușinea noastră. Nu înțelegem că nu am făcut decât să NU ASCULTĂM de avertismentul dat de Pavel: să nu vi se îngâmfe inima! Ba nu doar că nu percepem ANOMALIA de a fi jucat în acest film mai mult decât un secol, nu doar că nu ne întrebăm de ce Israel nu s-a căit până acum. Mergem în nebunia noastră până acolo încât scoatem de tot pe Israel din planul lui Dumnezeu... Considerăm că toate profețiile se împlinesc în Biserică. Ce mai e cu Israelul? Să devină parte din Biserică, dacă vrea ceva! O, Doamne, dar de ar fi doar atât! Dar e mai mult decât atât! Păcatul e atât de mare! Oare poate fi iertat? De ce cu mult mai mult? Pentru că Domnul pentru a ne păzi inima de mândrie ne-a dat strategia Mielului, în discreție și taină. Nu ne-a făcut o NAȚIUNE, ci un popor care nu este un popor, un popor rispit printre Neamuri. Astfel că nu puteam deveni VIZIBILI ca Israel, nu puteam deveni CAP al

popoarelor. Căci de asta s-a mândrit Israel, pentru că Tu l-ai înălțat peste popoare! Și atunci ne-ai dat un mandat în care să nu cunoaștem înălțarea printre popoare. Tu ai îngăduit ca popoarele să ne prigonească și să nu ne bage în seamă. Ne-ai cerut să fim biserici locale discrete, și să stăm departe de politic, de schimbările împărățiilor, de schimbarea lumii (vezi comentariile pe Matei 12:15-21 și pe Matei 12:24-43). Dar noi am râvnit să fim ÎNĂLȚAȚI ca Israelul de altădată! Noi nu am înțeles că strategia Mielului era spre binele nostru, spre a ne feri inima de mândrie. Și când prin Constantin cel Mare cel rău ne-a oferit ȘANSA de a fi VIZIBILI, de a SCHIMBA societatea, de a interveni în POLITIC, de a fi ÎNĂLȚAȚI printre popoare, noi ne-am lăsat seduși, căci la aceasta am tânjit în anii când am fost prizoniți... O, putem fi oare iertați? Căci fărădelegea noastră e și mai mare decât atât! Căci după acele vremuri când statul a privilegiat biserica Ta au apărut teologiile care vedeau în mia de ani triumful Bisericii asupra Neamurilor... Dar Tu ne-ai spus că pe noi Neamurile ne vor urî... și că doar când Israel se va căi neamurile se vor întoarce la Tine... O, Doamne, dar am făcut mai mult decât atât! Prin unirea noastră cu statul am adus în ființă Biserica care instituție dominată de economic, politic și sete după putere. Instituție care a prigonit pe eretici, care a obligat pe oameni se creadă în Tine, care a creat așa-zisele state creștine.... Și astfel PUTEREA Bisericii de a duce Evanghelia la marginile pământului ne-a fost luată, căci nu ne-am bazat pe puterea Mielului, ci pe sprijinul statului... căci am dorit gloria Israelului de altădată. Și în urma păcatului nostru s-au ridicat religii noi care au confiscat părți din pământ și le-au închis pt Evanghelie până în ziua de azi! Nu erau la începutul relației noastre cu tine, ci ele au apărut din pricina păcatului și a mândriei noastre și puterea lor de azi este alimentată tot de mândria noastră. Căci oare ne-am recunoscut cu adevărat păcatul? Oare am jelit cu adevărat? Dar oare putem fi iertați? Căci păcatul nostru e mai mare decât ce am spus până acum! Instituția Bisericii și statele creștine (aduse pe scena istoriei din pricina mândriei și a infidelității noastre) au prigonit pe evrei, pe Israel. Iată că Biserica trebuia să strănească gelozia lui Israel, dar tocmai ea și apoi RODUL curviei ei a prigonit în Numele Fiului Tău pe prima Ta iubire... Și iată că acest lucru stă în picioare și astăzi! Cum mai poate Biserica acum să stârnească gelozia lui Israel? Căci ce înțelege azi Israelul prin Biserică sau prin Hristos? Oare nu privește ea mai întâi la INSTITUȚII și la STATELE creștine? Oare mai privește la rămășița Bisericii Tale vii? Ce impact mai poate avea ea azi față de Israelul de altă dată? Dar păcatul nostru împotriva ta s-a înmulțit și mai mult. Căci după o perioadă lungă de întuneric, poate chiar după o perioadă de divorț dintre Tine și Biserica Ta, un rob de al Tău, tot prin harul Tău, a redescoperit Carte Legii uitată în Templul Tău și prin el ai reînceput să rezidești Templul Tău; dar Șarpele a venit cu aceeași ofertă seducătoare a sprijinului statului, al implicării în politic, al transformării societății într-una creștină cu sprijinul statului și au ajuns din nou să impună credința în Tine și să pedepsească pe cei care nu-i ascultau. Și chiar robul Tău a prigonit la un moment dat pe evrei, ca apoi, noile state și instituții creștine să facă iarăși rău seminței lui Avraam... Nu doar că puterea prin care Evanghelia putea fi dusă repede la marginile pământului a fost compromisă din nou, dar din nou în Numele Tău evreilor li s-a făcut mult rău. Și în ziua de azi, în statele creștine există mult antisemitism. Iată că strategia ta a fost ca printr-un popor risipit printre popoare Tu să stârnești gelozia unui Israel risipit printre popoare. Dar acum, după 2000 de ani, din pricina

neascultării noastre, cel rău a făcut un nod gordian atât de complicat, încât strategia Ta pare acum lipsită de orice putere. Cum ar mai putea Biserica autentică să stârnească gelozia seminței lui Avraam?

Într-adevăr, oare se ce se va întâmpla până la urmă? Oare CUM anume se va căi poporul evreu? Căci în Zaharia Domnul profetește că ei îl vor plânge ca națiune pe Cel pe care L-au străpuns. Și Pavel în Romani 11 confirmă că națiunea Israel se va întoarce la Domnul, fapt care va declanșa revenirea lui Mesia pe nori. Strategia inițială a fost ca Biserica să facă pe Israel gelos. Dar Biserica a dat greș și dă în continuare greș. Israel se va căi din pricină că până la urmă această strategie va funcționa? Sau Domnul va lucra cu totul altfel? Și aici ne apropiem de o MARE TAINĂ. Pavel însuși o numește o MARE taină care ne ajută să nu ne socotim singuri înțelepți, să nu ne mândrim ca și Biserica a lui Hristos. El ne spune că Israel a căzut într-o împietrire care va ținea PÂNĂ va intra numărul deplin al Neamurilor. Cornilescu traduce v.26 astfel: *Și ATUNCI tot Israelul va fi mântuit*. Dar în originalul grec apare nu ATUNCI ci ASTFEL. De fapt alte 4 traduceri pe care le-am consultat, merg pe ASTFEL și nu pe ATUNCI.

Traducerea literală propune:

- Lui Israel i s-a făcut orbire în parte până ***va intra plinătatea neamurilor***; și *astfel* tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov.

Deci tot Israelul va fi mântuit nu atât DUPĂ intrarea plinătății neamurilor, ci mai degrabă PRIN intrarea plinătății Neamurilor. Pentru că Pavel explică: și ASTFEL, prin intrarea plinătății neamurilor, tot Israelul va fi mântuit, adică va avea loc acea căință națională pe care el o prevestește și în 11:12, și în 11:15.

În greacă nu apare ideea de NUMĂR. Expresia este alta și e de altfel foarte frumoasă: *pleroma ton etnon eiselthe (plinătatea națiunilor va intra în...)*. Ce înseamnă PLINĂTATEA națiunilor? Și va intra UNDE?

Pleroma mai apare în 11:12:

- căci dacă alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru neamuri, ce va fi PLINĂTATEA (*pleroma*) lor?

Pavel ne oferă această expresie superbă: intrarea plinătății neamurilor. El pare să ne explice că acesta nu este doar elementul care va preceda intrarea plinătății lui Israel dar care-l va și cauza! *Căci ASTFEL tot Israelul va fi mântuit*. Dar nu ne explică aici ce înseamnă această expresie. Din context ni se sugerează că Domnul NU VA RENUNȚA la strategia ca să facă pe Israel gelos prin Neamuri. El pune în calcul divorțul dintre Yahweh și Biserica dintre Neamuri, dar pare să nu pună în calcul inițierea unei alte strategii pentru trezirea lui Israel. Dumnezeu a dorit ca Israel să fie Lumina Neamurilor. Dar Israel nu și-a împlinit mandatul și Dumnezeu a

divorțat de Israel (sau de o parte din el - și aici ne putem întreba în trecut dacă în anul 70 d.H avem de a face cu un divorț total de Israel ca în 586 î.H.m sau de un divorț parțial ca cel din 722 î.H, adică doar de o parte din Israel, Iuda rămând încă în legământ, iar de data aceasta Iuda fiind reprezentată de evreii care au crezut în Hristos și prin care au fost aduse și neamurile la Hristos? Astfel evreii care au crezut în Isus rămân baza măslinului la care au fost altoite neamurile sălbatice). Dar Dumnezeu a dus Lumina la Neamuri ALTFEL: prin Biserica dintre Neamuri. Deci a recurs la o strategie diferită de cea inițială. Însă Pavel pare să sugereze că Domnul nu va proceda la fel și în cazul eșecului Bisericii. Biserica poate eșua în mandatul de a face pe Israel gelos, dar Domnul pare să nu fie dispus să introducă o ALTĂ STRATEGIE ca să trezească pe Israel. Pavel ASTFEL se dedică slujbei de apostol al neamurilor ca să stârnească gelozia celor din neamul său! El se dedică total acestei strategii, și nu ne vorbește de o altă strategie. Scopul misiunii lui Pavel e clar precizat și în Rom.15:16:

- ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos printre neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, *pentru ca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită*, sfințită de Duhul Sfânt.

Mă intrigă faptul că el nu spune ca unii dintre Neamuri să-i fie o jertfă bine primită, ci ca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită. Într-adevăr, în Romani apare această expresie foarte interesantă:

- prin care am primit harul și apostolia **ca să aducem pentru Numele Lui la ascultarea credinței pe TOATE NEAMURILE** (1:5)
- Căci nu aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, **ca să aducă Neamurile la ascultarea de El**; fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că, de la Ierusalim și țările de primprejur, până la Iliric, am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos. (15:19).
- Iar Aceluia care poate să vă întărească prin Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor și prin porunca Dumnezeului celui veșnic, **a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor ca să asculte de credință** – a lui Dumnezeu care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! (15:25-27).

Deci scopul este ca TOATE Neamurile să asculte de credință. Pentru aceasta Pavel trebuie să ducă Evanghelia la toate Neamurile. Dar în cele din urmă doar puțini dintre Neamuri au ascultat de credință! În cele din urmă nici măcar 50% plus unu în vreo națiune nu a ascultat de

credință... Neamurile au reacționat ca Israel, adică doar o rămășiță din fiecare neam a răspuns Evangheliei.

Lucrurile devin și mai complicate dacă ne aducem aminte de finalul Faptelor Apostolilor, în care Pavel rostește o misterioasă PROFETIE. Înaintea de a o analiza pe aceasta, să urmărim puțin în cartea Fapte această relație Israel-Neamuri în misiunea lui Pavel:

15. Dar Domnul i-a zis: „**Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel;**

16. **și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.**” (Fapte 9:15-16)

43. Și, după ce s-a împrăștiat adunarea, mulți din iudei și din prozeliții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu.

44. În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

45. Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel și-l batjocureau.

46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „**Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.**

47. **Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”**

48. Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.

49. Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara.

50. Dar iudeii au întărâtat pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba și i-au izgonit din hotarele lor.

51. Pavel și Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s-au dus în Iconia,

52. în timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.

(Fapte 13:43-52)

12. Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!

14. Simon a spus cum **mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă**

din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.

15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:

16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou:

17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, **ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,**

18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”

(Fapte 15:12-18)

6. Fiindcă iudeii i se împotriveau și-l batjocureau, Pavel și-a scuturat hainele și le-a zis: **„Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De acum încolo, mă voi duce la Neamuri.”**

(Fapte 18:6)

17. Și mi s-a întâmplat că, după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în Templu, am căzut într-o răpire sufletească;

18. și am văzut pe Domnul care-mi zicea: **„Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.”**

19. Și am zis: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine

20. și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.”

21. Atunci El mi-a zis: **„Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...”**

(Fapte 22:17-19)

16. Când am ajuns la Roma, sutașul a dat pe cei întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s-a îngăduit să rămână într-un loc deosebit, cu un ostaș care-l păzea.

17. După trei zile, Pavel **a chemat pe mai marii iudeilor**; și, când s-au adunat, le-a zis: „Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mâinile romanilor.

18. După ce m-au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nicio vină vrednică de moarte.

19. Dar iudeii s-au împotrivit, și am fost silit să cer să fiu judecat de cezar, fără să am de altfel

niciun gând să părăsc neamul meu.

20. De aceea, v-am chemat să vă văd și să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejzii lui Israel port eu acest lanț.”

21. Ei i-au răspuns: „Noi n-am primit din Iudeea nicio scrisoare cu privire la tine și n-a venit aici niciun frate care să fi spus sau să fi vorbit ceva rău despre tine.

22. Dar am vrea să auzim părerea ta, pentru că știm că partida aceasta pretutindeni stârnește împotrivire.”

23. I-au hotărât o zi și au venit mai mulți la locuința lui. Pavel le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Proroci, despre lucrurile privitoare la Isus. Vorbirea ținea de dimineața până seara.

24. Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n-au crezut.

25. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinții voștri,

26. când a zis: „Du-te la poporul acesta și zi-i: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea.

27. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.”

28. **Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor, și o vor asculta.”**

29. Când a zis aceste vorbe, iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei.

30. Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă,

31. propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos.

(Fapte 28:16-31)

Câteva observații:

- Pavel oriunde se duce propovăduiește Evanghelia MAI ÎNTÂI Iudeilor. Chiar și la ROMA la sfârșitul lucrării sale continuă să facă acest lucru. Acest principiu MAI ÎNTÂI IUDEULUI viza doar primul secol până la dărâmarea Templului? Mai e valabil și azi?

- Când Evanghelia e respinsă de IUDEI (nu de toți, dar de cea mai mare parte), de fiecare dată Pavel se îndreaptă spre Neamuri: dar de-abia acum înțeleg că el face acest lucru nu ca pedeapsă pentru Israel sau uitând pe Israel, ci de dragul lui Israel, ca să facă pe Israel gelos, cum ne explică așa de clar în Romani 11.
- După întoarcerea sa inima sa bate tot pentru Israel, și se luptă cu Domnul să rămână la Ierusalim, Dar Domnul îi explică că nu vor primi mărturia lui, și-l trimite la neamuri dar DIN NOU, nu ca pedeapsă pentru Israel, ci ca o NOUĂ strategie divină pentru recuperarea lui Israel.
- Acum lucrurile devin și mai clare în mandatul din Fapte 9, unde Pavel e pus de o parte ca să ducă Evanghelia Neamurilor dar și lui Israel. Dar de ce mai întâi sunt menționate Neamurile? Căci dacă Israel va respinge Evanghelia vestită de ai săi (Pavel și apostolii și primii creștini erau EVREI), va trebui reevanghelizată prin MĂRTURIA Neamurilor care vor primi Evanghelia!
- Dar marea provocare de la finalul cărții este că Pavel nu doar că duce Evanghelia Neamurilor, dar bazându-se pe profețiile din Isaia ANUNȚĂ că spre deosebire de Israel care nu a ascultat Evanghelia Neamurile O VOR ASCULTA! Dar ce înseamnă această profeție? Cum și când se va împlini ea?

Iată întrebările care ne tulbură acum. Căci afirmația Israel nu a ascultat de Evanghelia înseamnă că cea mai mare parte din Israel nu a ascultat de Evanghelia. Afirmația Israel a ascultat de Evanghelia, ar însemna că națiunea Israel în marea ei majoritate a ascultat de Evanghelia. Dar ce înseamnă că neamurile vor asculta de Evanghelia: căci iată că nici pe timpul lui Pavel și nici după Pavel nici un neam nu a ascultat de Evanghelia? Doar mici rămășițe dintre Neamuri au ascultat de Evanghelia, dar apoi Bisericele dintre Neamuri s-au dovedit infidele Evangheliei și nici după 2000 de ani nu au dus Evanghelia la marginile pământului și sunt așa departe să facă pe Israel gelos. Iată că nici măcar acele mici rămășițe dintre Neamuri nu au ascultat foarte mult de Evanghelia. La ce se referă deci profeția lui Pavel: Neamurile vor asculta de Evanghelia? Ea este preluată din cartea Isaia de unde a și citat în Fapte 28. Căci în Isaia se anunță împietrirea lui Israel și faptul că Israel va respinge pe Mesia. Și tot în Isaia se anunță că Mesia respins de Israel, înainte de a mântui pe Israel, va fi Lumină a Neamurilor și va duce mântuirea până la marginea pământului. Dar mai mult decât atât, Neamurile vor răspunde acestei lumini. Vom analiza în paralel citatele din Isaia și interpretările lui Pavel:

Nr.	Citat	Interpretare paulină
1	1. Ascultați-Mă, ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat	46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „ <i>Cuvântul lui Dumnezeu</i>

<p>din sânul mamei și M-a numit de la ieșirea din pântecel mamei.</p> <p>2. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți.</p> <p>3. „Și mi-a zis: „Israele, tu ești robul Meu în care Mă voi slăvi.”</p> <p>4. Și eu mă gândeam: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi-am istovit puterea. Dar dreptul meu este la Domnul, și răsplata mea, la Dumnezeu meu.</p> <p>5. Și acum, Domnul vorbește, El, care M-a întocmit din pântecel mamei ca să fiu Robul Lui, ca să aduc înapoi la El pe Iacov și pe Israel, care este încă împrăștiat; căci Eu sunt prețuit înaintea Domnului, și Dumnezeu Meu este tăria Mea.</p> <p>6. El zice: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”</p> <p>7. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.”</p> <p>8. Așa vorbește mai departe Domnul: „La vremea îndurării, Te voi asculta, și în ziua mântuirii, Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să</p>	<p><i>trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.</i></p> <p>47. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Fapte 13:46-47)</p> <p>25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.</p> <p>26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.</p> <p>27. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”</p> <p>28. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.</p> <p>29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.</p> <p>30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,</p> <p>31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare (Romani 11:25-31)</p> <p>Pavel identifică 3 faze ale lucrării lui Mesia:</p> <p>Faza 1 = Mesia respins de Evrei,</p> <p>Faza 2 = apoi trimis la Neamuri (prin</p>
---	---

	<p>ridici țara și să împarți moștenirile pustiite;</p> <p>9. să spui prinșilor de război: „Ieșiți!” și celor ce sunt în întuneric: „Arățați-vă!” Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. (Isaia 49:1-9)</p>	<p>Biserică!),</p> <p>Faza 3 = apoi retrimis să mântuiască pe Israel!</p> <p>Dar el nu observă doar CRONOLOGIA FAZELOR, ci și legătura cauzală dintre ele:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Mesia trimis la Neamuri din pricina respingerii lui Israel ca să facă pe Israel gelos. - Mântuirea care ajunge la Neamuri nu doar este urmată de mântuirea lui Israel ci GENEREAZĂ această mântuire! <p>De asemenea el introduce Biserica în FAZA a 2-a a profeției: Mesia ajunge Lumina Neamurilor prin Biserică!</p> <p>Și această interpretarea naște întrebarea:</p> <p>Oare retrimiteria lui Mesia la Iacov (faza 3 a profeției) nu se va face tot prin Biserică?</p>
2	<p>7. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „<u>Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.</u> (Is.49:7)</p> <p>13. „Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus.</p> <p>14. După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața</p>	<p>28. <u>Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor, și o vor asculta.</u></p> <p>(Fapte 28:28)</p> <p>Bazându-se pe aceste profeții tot din Isaia Pavel prevede RECEPTIVITATEA Neamurilor la Evanghelie în CONTRAST cu împietrirea lui Israel.</p> <p>Dar le se așteaptă el? La întoarcerea NAȚIUNILOR la Hristos sau la întoarcerea la Hristos a multor oameni din toate neamurile? Iată de fapt întrebarea.</p>

	<p>și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor –</p> <p>15. tot așa, <u>pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră.</u></p> <p>(Isaia 52:13-15)</p>	
--	--	--

Acum mandatul nu este să convertească toate neamurile, ci să propovăduiască la toate Neamurile spre ascultarea lor de credință. Isus anticipează SUCCESUL BISERICII în împlinirea mandatului:

- **Si-mi veți fi martori până la marginile pământului!** (Fapte 1:8)
- **Evanghelia aceasta a Împărăției va fi vestită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. ATUNCI va veni sfârșitul.** (Matei 24:14)

Dar Isus nu promite că toate Neamurile vor asculta efectiv de Evanghelie, căci tot El îi anunță pe ucenici în Matei 11 că nu vor fi urâți doar de Iudei, ci și de TOATE Neamurile.

Și Pavel în Romani 11:19-21 citând din Deut.32:21 afirmă că Domnul va întărâta pe Israel la gelozie nu printr-o altă națiune sau alte națiuni, ci printr-un popor care nu este un popor, adică printr-un popor risipit printre popoare și formate din oameni de diferite etnii, adică Biserica lui Hristos. Se pare deci că Pavel nu se așteaptă efectiv ca NAȚIUNI să asculte de Evanghelie, ci ca oameni din toate națiunile să fie receptive la Evanghelie. Într-adevăr, în istoria Vechiului Testament nu se înregistrează nici o trezire spirituală printre neamuri. Avem un Naaman, o văduvă din Sarepta și alte câteva personaje. Dar în Fapte mulțimi de oameni dintre Neamuri se întorc la Isus Hristos formând Biserici locale vii! Probabil că la acest fenomen de trezire descris în Fapte se referă el când afirmă că Neamurile vor asculta de Evanghelie.

Deci ce să însemne PLINĂTATEA Neamurilor? Când Biserica va reuși să ducă Evanghelia la toate popoarele și va deveni Lumina lumii? Va beneficia o parte din Biserica de la sfârșit de o trezire spirituală ca cea din Fapte? Cum va decurge scenariul final? Avem câteva indicii?

Oare Anticrist va curăți, despărți Biserica credincioasă de cea infidelă, și astfel va oferi din nou vizibilitate în ochii lui Israel Bisericii fidele, care acum este amestecată în percepția lui Israel cu sutele de milioane care își spun creștini măcar că nu iubesc pe Isus? Oare în timpul lucrării lui Anticrist rămășița curățită a Bisericii va deveni vizibilă și pentru toate popoarele

ducând astfel o Evanghelie curată acestora? Oare Israel va participa la prigonirea Bisericii credincioase și ASTFEL vor fi aproape de mărturia lor? Oare Israel se va întoarce asemenea lui Saul pe drumul Damascului, și anume din cel mai crunt prigonitor, într-o secundă, va deveni cel mai devotat slujitor al lui Isus? Oare vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns și datorită faptului că au prigonit pe Isus în Biserică (Saule, Saule, de ce mă prigonești?) Oare plinătatea neamurilor (sau apogeul mărturiei lor) se va împlini tocmai în perioada lui Anticrist care deși va încerca să oprească revenirea lui Mesia nu va face decât să tragă la carul de slavă a lui Dumnezeu?

Unde găsim cele mai clare indicii despre pocăința finală a lui Israel? Îmi vin în minte două pasaje vechi-testamentare și unul nou-testamentar:

- Istoria lui Iosif și a fraților săi.
- Finalul cărții Zaharia.
- Romani 11 desigur.

Cum se reflectă adevărurile din Romani 11 în APOCALIPSA? Unde este poporul evreu prezent în revelația Apocalipsei?

În Romani 11, Pavel vorbește mai întâi de *pleroma lui Israel* (11:12), pe care apoi o explică ca însemnând *primirea lor din nou* (11:15) sau *mântuirea întregului Israel* (11:26). În același capitol Pavel ne vorbește de *pleroma Neamurilor* (11:25), dar nu ne mai explică ce înseamnă. Dar făcând analogie cu tâlcuirea expresiei *pleroma* lui Israel, am putea sugera că *pleroma neamurilor* se referă la apogeul lucrării Bisericii dintre Neamuri. Deci *pleroma* lui Israel înseamnă întoarcerea Israelului ca națiune la Domnul, iar *pleroma Neamurilor* înseamnă apogeul lucrării Bisericii dintre Neamuri. Și acest lucru are logică de vreme ce strategia lui Dumnezeu este ca prin Biserica dintre Neamuri să facă pe Israel gelos, și de vreme ce ei vor căpăta îndurarea prin îndurarea arătată nouă (11:30-31). Și desigur apogeul lucrării înseamnă și ducerea Evangheliei la toate popoarele, și o mărturie frumoasă din partea Bisericii printre Neamuri. Când Biserica dintre Neamuri va împlini deci mandatul de Lumină a Neamurilor pe care Israel îl primise inițial, ATUNCI se pare că Israel va deveni gelos și se va mișca spre despietrirea sa.

Acest lucru, precum și celebrul pasaj din 11:30-31 ne trimit cu gândul la lucrarea lui Iosif dintre Neamuri. Despre ce e vorba?

Iosif, Sămânța lui Avraam în care sunt binecuvântate neamurile	Isus, Sămânța lui Avraam în care sunt binecuvântate neamurile
30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu (neamurile idolatre din Egipt), și după cum, prin neascultarea lor (vinderea lui	30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu (neamurile idolatre), și după cum, prin neascultarea lor (Respingerea lui Isus

<p>Iosif ca rob de către fiii lui Israel), ați căpătat îndurare acum (Iosif a ajuns Salvatorul Egiptului și a neamurilor de primprejur),</p> <p>31. tot așa, ei acum n-au ascultat (vinderea lui Iosif), pentru ca, prin îndurarea arătată vouă (slavarea Egiptului de la foamete prin Iosif), să capete și ei îndurare (salvarea lui Israel și a fiilor săi de la foamete).</p>	<p>Mesia de către Israel), ați căpătat îndurare acum (Mesia trimis la Neamuri și Biserica dintre Neamuri e altoită în măslin),</p> <p>31. tot așa, ei acum n-au ascultat (respingerea lui Isus), pentru ca, prin îndurarea arătată vouă (Biserica dintre Neamuri primită ca Soție a lui Yahweh), să capete și ei îndurare (Israel să devină gelos și să fie realtoit în măslin).</p>
--	--

Observăm că Iosif, Lumina lui Dumnezeu, a fost trimis la Neamuri nu ca pe pedeapsă pentru frații lui, ci tocmai ca mai târziu frații lui să poată fi mântuiți prin el. Și observăm că Iosif a fost prigonit și de către Neamuri, dar când preoția sa a atins un apogeu printre Neamuri (după ce anii de belșug au trecut și au venit anii de foamete, și profeția sa s-a împlinit și toți veneau să cumpere de la Iosif), atunci au venit la Iosif și frații săi, fiii lui Iacov. La început nu știau că este Iosif, dar pentru că era belșug în Egipt, au venit acolo. Putem spune că atunci când lucrarea lui Iosif a devenit o pleromă a neamurilor s-a realizat și pleroma fiilor lui Iacov! Atenție, acest lucru nu înseamnă că pleroma Bisericii trebuie să includă cum a inclus și la Iosif o ÎNĂLȚARE politică! Mare atenție, căci aceasta pare a fi una din erorile esențiale ale Bisericii. După Constatin creștinii (chiar și Augustin) au considerat că se îndreaptă spre o pleromă a neamurilor, un apogeu al Bisericii dintre Neamuri și din acele vremuri s-a dezvoltat interpretarea că mia de ani reprezintă triumful Bisericii asupra popoarelor, în sensul că popoarele vor asculta de Evanghelie, și că toate națiunile vor deveni creștine. Viața lui Iosif creionează un tipar. Dar acesta nu poate fi TRANSLATAT cu totul!

Dar mai întâlnim acest tipar al pleromei Neamurilor care atrage pleroma lui Israel? Ne aducem aminte de cartea lui Daniel. Daniel repetă istoria lui Iosif. Este dus rob în Babilon, și acolo preoțește și este și el înălțat. Dar apogeul preoției lui Daniel printre Neamuri îl găsim desigur în Daniel cap.6. Căci după izbăvirea sa din groapa cu lei, împăratul dă un edict în tot Imperiul Persan (mai mare decât cel babilonian) prin care vestește izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei și poruncește tuturor să se teamă de Dumnezeu lui Daniel! Când Evanghelia lui Daniel este vestită la toate neamurile, atunci urmează edictul lui Cir, trezirea rămășiței evreilor și întoarcerea acestora în țară și în legământ cu Yahweh! Deci la fel, pleroma Neamurilor atrage pleroma lui Israel. Și am discutat cred cu alte ocazii că Daniel anticipează atât de bine perioada Bisericii dintre Neamuri, căci Daniel operează ca martor nu după baza Vechiului Legământ (rupt la acea vreme), ci mai degrabă după principii specifice Noului Legământ (fără templu fizic, fără jertfe, nu într-o țară, risipit printre popoare, ocupând funcții în societăți păgâne etc.). Apogeul preoției sale dintre Neamuri apare în contextul unei prigoane, în contextul în care se cerea tuturor neamurilor (din imperiu) să se închine doar unui OM, adică împăratului! Era interzisă închinarea la orice alt dumnezeu. Nu putem să nu facem asemănarea cu Anticristul care se va înălța mai

presus de Dumnezeu și de orice este vrednic de închinare și va cere închinarea întregului pământ. Deci Daniel nu doar că repetă tiparul lui Iosif (pleroma Neamurilor generează pleroma lui Israel), dar introduce și elemente noi. Nu o înălțare politică (ca în cazul lui Iosif) ci o prigoană realizează pleroma neamurilor. Desigur, nouă ne-ar plăce metoda folosită în dreptul lui Iosif, dar Noul Testament ne arată clar că Marea Trimitere se va împlini în contextul PRIGONIRII și nu ÎNĂLȚĂRII Bisericii. După cum izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei a marcat apogeul preoției sale, la fel învierea celor doi prooroci din Apocalipsa va marca apogeul preoției Bisericii printre Neamuri. Daniel și cei trei prieteni, nu au fost prizoniți tot timpul. Au avut parte și de perioadă de pace și de prigoană (vezi Daniel cap.1-5). Dar la final (Daniel 6), preoția lor a culminat în contextul unei PRIGOANE. Matei 11 și Matei 24 ne învață că prigoana va dura până la sfârșit, iar Pavel ne prezintă FINALUL în confrunatarea cu Anticrist (2 Tes. cap.2), iar Apocalipsa confirmă acest lucru. Înălțarea va urma DUPĂ, adică în momentul RĂPIRII. Acest moment va însemna izbăvirea noastră finală a groapei cu lei a perioadei lui Anticrist.

Și Iosif și Daniel erau evrei. Oare e vreo problemă? Dar primii creștini nu au fost evrei? Nu au reprezentat ei măslinul evreiesc în care a fost altoită Biserica dintre Neamuri? Dar oare Pavel, apostolul Neamurilor, care a fost chemat să realizeze DIN NOU pleroma Neamurilor nu era tot evreu?

Deci Domnul nu are o altă strategie pentru pleroma evreiască decât pleroma neamurilor. El nu va interveni cu altceva ci va aștepta momentul potrivit pentru împlinirea acestei plerome! Să nu uităm că tiparul nu este IOSIF, ci DANIEL. Anticrist va trage la carul de slavă al Domnului. El va curăți Biserica și va ajuta ca mărturia martirajului ei să zguduie lumea. Conform Apocalipsei și a discursurilor Mântuitorului din Matei 11 și Matei 24 Neamurile NU se vor întoarce ca NAȚIUNI la Domnul. Națiunile se vor închina lui Anticrist și vor prizoni Biserica. Poate unii se vor întoarce, dar națiunile NU! Națiunile se vor bucura când cei doi prooroci vor fi uciși de fiară și vor fi judecate apoi de mânia Mielului. Dar mărturia Bisericii va ajunge la toate popoarele și rămășița Bisericii va avea o mărturie excepțională. Aceasta va fi pleroma Neamurilor. Ea va atrage pleroma lui Israel. În Romani 11 găsim afirmat explicit acest lucru.

Dar ce se va întâmpla cu Israelul în perioada lui Anticrist? Va participa alături de celelalte Neamuri la prigonirea Bisericii? Va fi prigonit de Anticrist sau dimpotrivă va avea un statut privilegiat în regatul lui Anticrist? Va fi prigonit doar în a doua parte a lui Anticrist? Unde putem găsi indicii?

Dacă mergem în paradigma istoriei lui Iosif, frații săi trec prin momente grele până când Iosif li se revelează. Sunt acuzați pe nedrept, sunt amenințați chiar de către Iosif! Își aduc aminte de păcatele tinereții lor, își aduc aminte că l-au vândut pe Iosif și spun: din pricina aceasta ni se întâmplă aceste lucruri. Dar de ce face Iosif tot acel scenariu complicat descris în finalul Genezei? De ce se luptă cu sine atât de mult ca să nu li se descopere lor și AMÂNĂ și momentul reîntâlnirii cu tatăl său Iacov? Iosif îi iertase de mult și înțelesese planul lui Dumnezeu, că fusese

trimis la Neamuri nu atât pentru mântuirea Neamurilor, ci în primul rând pentru mântuirea lor! Deci Iosif de-abia aștepta să li se reveleze și să-l îmbrățișeze pe Iacov. Dar Iosif duce cu sine o luptă supraomenească pentru a AMÂNA acest moment. De ce? Iosif deținea puterea. Știa că frații lor se vor căi de fațadă când îl vor vedea. Dar dacă inima lor era încă stricată ar fi făcut mult rău la curtea lui Faraon și ar fi stricat mărturia sa printre neamuri. Și poate mai consideră că era drept să-i reprimească în relație DOAR dacă se căiau sincer. Dar cum să probeze căința lor față de Yahweh? Și atunci orchestrează acest context cu BENIAMIN. Cine era Benjamin? Era substitutul lui IOSIF de altădată pe care fuseseră geloși și pe care-l vânduseră. Benjamin era fratele mai mic al lui Iosif, care desigur, ca și Iosif, era mai iubit decât ceilalți. Iosif testează dacă inima fraților săi s-a vindecat față de Iosif și față de Iacov TESTÂND relația lor cu Benjamin. Benjamin este trimis la moarte iar ei lăsați în viață. Reeditează contextul propriei sale vânzări, dar de această dată nu ei inițiază nedreptatea ci altcineva, iar ei nici nu știu că sigur e vorba de o nedreptate. Raportarea lor la Benimain, fratele mai mic al lui Iosif, și mijlocirea lui Iuda pentru Benimain (ia-mă rob în locul lui de dragul tatălui meu) îl determină pe IOSIF să izbucneasă în plâns și să li se descopere în sfârșit!

Cine este acum Benjamin? Saule, Saule, de mă prigonești? Raportarea lui Israel la inima Tatălui căruia I-au omorât Fiul se oglindește în relația cu urmașul pe pământ al lui Isus, reprezentat de Biserica Domnului. Oare reacția lui Israel față de Biserica prigonică pe nedrept de Anticrist va MIȘCA inima Celui pe care Iosif îl prefigura? Căci Iosif prefigurează pe de o parte pe Anticrist (cel care operează prigoana lui Benjamin și a fraților lui) dar și pe Cel care a dat putere lui Anticrist să lucreze (adică Hristos!). Oare lupta din inima lui Iosif de a nu se descoperi fraților săi nu oglindește ea lupta din inima Hristosului înălțat de la final (și din toată istoria!) de a nu se descoperi ÎNCĂ Israelului încă atât de mult iubit și îndrăgit? Și oare Israelul va trece și el prin multe presiuni până când va ajunge să IA APĂRAREA lui Benjamin cel prigonic, adică Biserica evreiască (și dintre Neamuri)? Oare acesta e momentul pe care-l va aștepta Isus pentru a se descoperi lui Israel?

În mod cert istoria lui Iosif creionează un tipar profetic. Dar am învățat că nu toate elementele din tipar pot fi translatate în perioada sfârșitului. Ceva este în tensiunea dintre fiii lui Iacov și Benjamin... Dar ce să însemne? Avem nevoie de mai multe indicii și de noi clarificări și confirmări atât vehi-testamentare cât și nou-testamentare...

Un prim indiciu: În Ieremia 31:22 ni se spune la final că femeia va peți pe bărbat. Deci dacă la început Yahweh a curtat pe Israel în Egipt 10 luni cu cele 10 urgii, la final va fi invers, Israel va curta pe Yahweh să se reîntoarcă în relație, la fel cum Iuda l-a convins pe Iosif să refacă relația nu DOAR căindu-se, ci MIJLOCIND atât de frumos pentru Benjamin.

Multe texte profetice sugerează că întoarcera finală a lui Israel la Yahweh va fi după MOEMENTE grele pentru Israel, de suferință intensă, suferința părând a fi nu doar spirituală, ci și fizică, vizibilă. Cel mai clar în acest sens pare a fi cel din Zaharia:

1. Prorocia, cuvântul Domnului **despre Israel**. Așa vorbește Domnul care a întins cerurile și a întemeiat pământul, și a întocmit duhul omului din el:
2. „Iată, voi prefăce **Ierusalimul** într-un potir de amețire pentru toate popoarele dimprejur și chiar pentru Iuda, la **împresurarea Ierusalimului**.
3. În ziua aceea, voi face din **Ierusalim** *o piatră grea pentru toate popoarele*. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui.
4. În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu amețală pe toți caii și cu turbare pe cei ce vor călări pe ei; dar voi avea ochii deschiși asupra casei lui Iuda și voi orbi toți caii popoarelor.
5. Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: „**Locuitorii Ierusalimului** sunt tăria noastră, prin Domnul oștirilor, Dumnezeu lor.”
6. În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă sub snopi; **vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur**, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși la locul lui cel vechi.
7. Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David și fala locuitorilor Ierusalimului **să nu se înalțe peste Iuda**.
8. În ziua aceea, Domnul **va ocroti pe locuitorii Ierusalimului**, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea **ca David**; și casa lui David va fi **ca Dumnezeu**, ca Îngerul Domnului înaintea lor.
9. În ziua aceea, voi căuta *să nimicesc toate neamurile* care vor veni împotriva Ierusalimului.
10. **Atunci** voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului *un duh de îndurare și de rugăciune*, **și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut**.
11. În ziua aceea, va fi *jale mare în Ierusalim*, **ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului**.
12. *Țara se va jeli*, fiecare familie deosebit: familia casei lui **David** deosebit, și femeile ei, deosebit; familia casei lui **Natan**, deosebit, și femeile ei, deosebit;
13. familia casei lui **Levi**, deosebit, și femeile ei, deosebit; familia lui **Șimei**, deosebit, și femeile ei, deosebit;
14. toate celelalte familii, fiecare familie, deosebit, **și femeile ei, deosebit**.

Capitolul 13

1. În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului **un izvor pentru păcat și necurăție.**
2. În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – voi stârpi din țară **numele** idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate, de asemenea, din țară pe **prorocii mincinoși și duhul necurat.**
3. Și dacă va mai proroci cineva, atunci tatăl său și mama sa, înșiși părinții lui, îi vor zice: „Tu nu vei trăi, căci ai spus minciuni în Numele Domnului”; și tatăl său și mama sa, cei care l-au născut, îl vor străpunge, când va proroci.
4. În ziua aceea, prorocii se vor rușina fiecare de vedeniile lor, când vor proroci, și nu se vor mai îmbrăca într-o manta de păr ca să mintă pe oameni.
5. Ci fiecare din ei va zice: „**Eu nu sunt proroc, ci sunt plugar**, căci am fost cumpărat din tinerețea mea!”
6. Și dacă-l va întreba cineva: „De unde vin aceste *răni pe care le ai la mâini?*”, el va răspunde: „*În casa celor ce mă iubeau le-am primit.*”
7. **Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care Îmi este tovarăș! – zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici.**
8. *În toată țara*, zice Domnul, **două treimi vor fi nimicite**, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne.
9. Dar *treimea aceasta* din urmă **o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul.** Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeuul meu!”

Capitolul 14

1. Iată, vine **ziua Domnului**, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău.
2. **Atunci** voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, bațjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar **rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.**
3. Ci **Domnul Se va arăta** și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.
4. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, **și se va face o vale foarte mare:** jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.

5. **Veți fugi atunci în valea munților Mei**, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. **Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții, împreună cu El!**

6. În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde.

7. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.

8. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate, spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna.

9. **Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul.** În ziua aceea, Domnul va fi *singurul Domn*, și Numele Lui va fi *singurul Nume*.

10. Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Benjamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului.

11. Ei vor locui în el și **nu va mai fi niciun blestem în el**; Ierusalimul va fi liniștit.

12. Dar iată **urgie cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului**: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură.

13. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora.

14. Iuda va lupta și el în Ierusalim, și vor strânge bogățiile tuturor neamurilor dimprejur, aurul, argintul și haine foarte multe.

15. Aceeași urgie va lovi și caii, catârii, cămilele, măgarii și toate vitele care vor fi în taberele acelea.

16. **Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile** venite împotriva Ierusalimului *se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor*, și să prăznuiască **sărbătoarea Corturilor**.

17. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, *nu va cădea ploaie peste ele*.

18. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

19. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

20. În ziua aceea, va sta scris ***până și pe zurgălăii cailor: „Sfinți Domnului!”*** Și oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului.

21. **Orice oală** din Ierusalim și din Iuda ***va fi închinată Domnului oștirilor***; toți cei ce vor aduce jertfe vor veni și se vor sluji de ele ca să-și fiarbă carnea; ***și nu vor mai fi canaaniți în Casa Domnului oștirilor***, în ziua aceea.

Profeția se referă la ISRAEL, la NAȚIUNEA Israel. Acest lucru e precizat de la început. Deci nu la Biserică. Și pentru că apare și versetul: să plângă pe Cel pe care L-au străpuns, suntem ajutați să recunoaștem că profeția nu ne vizează pe noi, ci pe Israel. Și dacă Israel înseamnă națiunea Israel în acest text, oare ce înseamnă Ierusalim, decât altceva orașul Ierusalim, capitala lui Israel?

Și pasajul ne mai spune că toate neamurile se vor sui la război împotriva Ierusalimului. Dar Domnul le va aduce acolo. Și ne spune că Ierusalimul va fi izbăvit, dar nu de la început. Ci în prima parte atât poporul, cât și țara, cât și Ierusalimul vor fi pustiite și vor suferi mult. Două treimi din popor vor muri. Ierusalimul va fi luat, și doar o rămășiță din Ierusalim va fi mântuit.

Mântuirea va veni în urma POCĂINȚEI lor. Și POCĂINȚA în urma unei REVELAȚII. Și nu se vor pocăi față de Yahweh, ci față de Fiul Acestuia pe care L-au străpuns (adică IOSIF!). Și izbăvirea va fi adusă de ÎNSUȘI Domnul care se va arată și va nimici neamurile din jurul Ierusalimului. Și APOI va urma o perioadă în care în Ierusalim, în Israel și pe pământ se va sluji DOAR DOMNULUI! Chiar și numele idolilor vor fi uitate, și vor fi alungate și duhurile necurate. Ce va fi această perioadă? Mia de ani din Apoc.20 sau nunta Mielului din Apoc.21? – iată o întrebare foarte grea, la care ne-am grăbit cu alte ocazii să răspundem.

În Romani 11 Pavel ne confirmă că aceste profeții îl vizează pe Israel ca NAȚIUNE și nu trebuie interpretate în sens spiritual cu privire la Biserică. Căci el citează dintr-un pasaj asemănător din Isaia 59:20 și-l aplică lui ISRAEL ca NAȚIUNE. Deci pasajul din Zaharia ne sugerează cât se poate de clar că Israel va suferi mult înainte să se căiască, va fi prigonit de celalalte neamuri la fel cum au fost prigoniți fiii lui Iacov de Căpetenia Egiptului (Iosif). Și aceste suferințe par necesare ca Israel să se trezească, să-și aducă aminte de Cel pe care L-au străpuns. Dar în această profeție nu apare Biserica. Nici nu putea să apară căci în Ef.cap.3 Pavel ne explică că taina Bisericii între Neamuri nu a fost descoperită în celelate veacuri în felul cum a fost descoperită în Hristos. Și chiar el a avut nevoie de o DESCOPERIRE DUMNEZEIASCĂ pentru a o prinde! Deci taina e mare și e bine ascunsă!

Dar unde găsim confirmarea în Noul Testament că Israel va suferi la final? Găsim confirmarea în Rom.11 că se va căi la final și că întoarcerea lor va fi viață din morți. Dar Pavel e destul de zgârcit. Nu ne detaliază ce înseamnă această viață din morți, și nici condițiile în care se

va căi Israel. Poate nici nu trebuie să ne intereseze prea mult. Căci responsabilitatea noastră este să realizăm pleroma Neamurilor. De restul se va ocupa Domnul! Dar totuși profesia din Zaharia e mai detaliată. Deci ne putem interesa de acele vremuri și împrejurări.

Un text clar, explicit despre finalul lui Israel ca cel din Rom.11 nu îmi mai vine în minte în Noul Testament. Desigur avem profețiile din Matei 24, Luca 21, Marcu 13 în care după împresurarea Ierusalimului urmează IZBĂVIREA finală. Dar această izbăvire finală nu e pentru Israel, ci pentru cei ce cred în Isus. În aceste capitole se insistă pe pedepsirea Ierusalimului și nu pe izbăvirea lui, și tocmai de aceea creștinii trebuie să iasă din el. Ne mai rămâne să explorăm doar APOCALIPSA. Unde sunt în Apocalipsa referiri la evrei sau posibile referiri la evrei?

Nr.	Referința	Posibile interpretări
1	1:7 - Iată vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea. Și cei care L-au străpuns . Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui.	Desigur nu e vorba de noi Biserica sau Neamurile, ci e vorba de evrei. Aici ne vine ușor să acceptăm că e vorba de ei. Dar surpriză. Evreii sunt menționați încă din v.7 al primului cap. din Apocalipsa. De ce ar fi ei menționați dacă nu ar avea un rol important în carte?
2	2:9 - Sinagoga Satanei	Evreii care persecută Biserica
3	3:9 – îți voi din cei care sunt în sinagoga Satanei	Răsplata Bisericii Filadelfia pentru răbdarea și preoția ei este mântuirea unor evrei în mijlocul ei (principiul pleroma neamurilor atrage pleroma evreilor!). Deci e de mare preț înaintea Domnului mântuirea unor evrei, și trebuie să fie de preț și pentru Biserica Sa!
4	4:4 – 24 scaunde domnie	Cei 12 patriarhi și cei 12 apostoli din Apoc.21?
5	7:4-8 - cei 144.000 din semințiile lui Israel.	Simbol pentru Biserica Sa care cuprinde și evrei și dintre Neamuri? Sau se referă la rămășița credincioasă de evrei din primul secol sau la rămășița de evrei care se va întoarce la finalul istoriei?
6	11:7 - Trupurile moarte a celor 2 prooroci vor zăcea în piața cetății celei mari , care	Oare este cetatea cea mare din Apocalipsa chiar orașul Ierusalim?

	în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.	
7	În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. 7000 de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași au dat slavă lui Dumnezeu. (11:13)	Din context e vorba de cetatea cea mare căci ea este singura ce apare în Apoc.11. Și e și singurul loc în care se menționează în Apoc. O REACȚIE POZITIVĂ din partea oamenilor la mărturia finală a lui Dumnezeu. Să fie în acest verset de fapt pleroma evreiască, căința finală a lui Israel? Căci într-adevăr puțin mai sus în text avem prin cei doi prooroci realizarea pleromei neamurilor. În lumina lui Romani 11 nu e firesc să urmeze pleroma evreiască? Dacă Da, atunci cetatea cea mare din Apocalipsa este chiar Ierusalimul pământesc!
8	Femeia din cap.12, urmărită de Balaur, naște pe Mesia, apoi Balaurul vrea să o nimicească dar este salvată prin intervenția aripilor vulturului și prin cea a pământului. Femeia fuge în pustie într-un loc pregătit de Dumnezeu ca să fie hrănită acolo 1260 de zile. Balaurul mâniat pe femeie, se duce să facă război cu rămășița Seminței ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus.	Aici, majoritatea suntem de acord, că femeia este Israel. Deci i se dedică un capitol ÎNTREG în cartea Apocalipsei! Copilul e menționat doar un verset dar despre Israel vorbește un întreg capitol! Și războiul din Apoc.13 izvorăște din ura balaurului față de Femeie. Căci face război cu rămășița seminței ei, dar e vorba de Biserica evreiască doar sau și de cea dintre Neamuri? Ne așteptăm deci să ne mai întâlnim cu FEMEIA din 12. Căci i se dedică un capitol. Este hrănită în pustie, dar balaurul o urăște și face un mare război care cuprinde tot pământul din pricina ei; deci ne întrebăm, ce va urma? ce se va întâmpla cu femeia? Următoarea parte a Apocalipsei nu poate păstara tăcerea asupra femeii căci tocmai a declanșat marele conflict al cărții, cel din cap.12!

Facem o mică paranteză în dreptul capitolului 12. Femeia care era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască nu este fecioara Maria, ci Israel. Deci Israel era însărcinată cu Mesia și nașterea lui Mesia a fost grea și a durat multă vreme. Dar când a rămas

Femeia însărcinată cu Mesia? Când a început greul sarcinii și apoi durerea nașterii? Yahweh este soțul, Israel soția, iar rodul acestei căsnicii este Mesia. Dar când Sămânța Mesianică a fost așezată în pântecul istoric al acestui popor? Cred că totul a început înainte de Sinai, de la Avraam. Dumnezeu s-a alipit de gena lui Avraam și i-a promis că din el va face un neam mare și că din acest neam se va naște Mesia. Deci, prin această promisiune, Sămânța Mesianică a fost DEJA așezată în pântecul neamului evreiesc. Dar nu a fost doar o simplă promisiune. Efectiv Dumnezeu s-a alipit de gena lui Avraam, a iubit-o și a sfințit-o cu prezența Sa într-un mod cu totul special. Toți oamenii vin din El și la fel și toate popoarele. Dar cu sămânța lui Avraam s-a întâmplat ceva special. Apoi, Domnul S-a alipit de un popor (pe Sinai), și apoi de o țară (Canaan) și apoi de un oraș fizic (Ierusalim). De câte ori se repetă în Vechiul Testament poporul MEU, țara MEA, orașul MEU? Dar eu am fost ignorant și l-am spiritualizat atât de mult pe Cel ce a creat materia încât nu am putut concepe că Domnul Se poate lega pe Sine de un LOC fizic, și de gena unui neam, la fel cum un om se leagă de CASA părintească, și un soț se alipește de soția sa. Am fost ignorant și de aceea o bună parte din Vechiul Testament îmi era pecetluită. Dar acum acea parte devine așa de clară. Nici nu e nevoie de argumente. Totul e în text. Revenim la alegerea lui Avraam și la taina zămislirii lui Mesia în istorie, la taina întrupării Fiului. Când a început zămisirea lui Mesia? Când a început întruparea Fiului? Totul începe cu celebra promisiune din Gen.3:15. Și am citit-o și am concluzionat repede că Mesia Se putea naște oricând, dar că s-a născut așa târziu pentru că Domnul vroia să dea mai întâi revelația Vechiului Testament ca El să poate fi recunoscut pe baza profețiilor. Desigur este și aici o logică. Dar de ce am pornit de la premisa că Mesia se putea naște oricând? Să punem la îndoială această premisă. Dar dacă nu Se putea naște oricând? Dacă trebuiau respectate niște legități spirituale și ale dreptății divine ca Mesia să se poate naște, ca Fiul să poată fi trimis în istorie? Dacă lucrurile au fost mai complicate decât credem? Despre ce ar putea fi vorba?

Mesia s-a născut din Maria. Dar Maria nu s-a trezit însărcinată cu Mesia. A fost o conlucrare între Maria și Duhul Sfânt. Maria a fost anunțată. Dar putea refuza. A fost chemată la o NEBUNIE a credinței. Pe baza acestei CREDINȚE Mesia a putut fi zămislit în ea, și ea a putut deveni VASUL uman prin care Mesia să intre în istorie. Dar în Apoc.12 nu e vorba de Maria ci de un popor. Dacă nu era suficient doar ca o femeie să vie vasul? Dacă era nevoie ca mai întâi poporul acestei femei să devină VASUL sfânt al credinței prin care Mesia să vină în istorie? De ce așa? Căci Mesia a venit nu doar pentru familia Mariei, ci pentru întreg Israelul și apoi pentru întreaga omenire. Mesia, dacă vreți, trebuia născut, dorit de întreaga umanitate, ca ea să beneficieze de lucrarea Lui. În Gen.3:15, prin această promisiune, UMANITATEA este chemată să fie VASUL, să fie dacă vreți, soția lui Yahweh din care se va naște Mesia. Dar umanitatea nu L-a dorit pe Mesia. Putea fi Mesia un copil nedorit și un copil ILEGITIM? Putea Domnul să o forțeze pe Maria sau apoi UMANITATEA să-i primească Fiul? Stătea acest lucru în caracterul Său? Dacă era nevoie de o conlucrare dintre Yahweh și umanitate ca Fiul să poată fi trimis în lume? Dar ce s-a întâmplat după darea promisiunii din Gen.3:15? Umanitatea a călcat promisiunea în picioare și s-a dat la fărâdelege până când tot pământul s-a umplut de sălnicie. Se putea naște Mesia în acel context? Iată de ce în Gen.6 Dumnezeu s-a întristat atât de mult și a

vrut să pună capăt planului. Căci El anunțase omenirii soluția (Gen.3:15), dar aceasta a nesocotit-o și a lepădat promisiunea. Lumea căuta îndumnezeirea și plăcerile păcatului și nu aștepta împlinirea promisiunii. Și a venit potopul. Dar NOE a căpătat milă. Și să ne aducem aminte că și înainte și după potop omenirea era un singur POPOR, cu o singură LIMBĂ. Era dacă vreți un singur trup, un singur vas, o singură FEMEIE. Și aici înțelegem înțelepciunea lui Dumnezeu de la turnul Babel, căci acolo se nasc diferitele limbi și diferitele popoare. Umanitatea se divide în mai multe popoare, și Dumnezeu omenirii devine Dumnezeu popoarelor. Tragedia potopului ne-a arătat că OMENIREA ca un trup nu-L va dori pe Mesia. Și atunci se schimbă strategia și apare întrebarea: dar dacă un POPOR Îl va dori pe Mesia? Atunci Acesta va putea intra în lume?

Și dintre oamenii de după potop, Domnul caută un vas, un popor în care să nască pe Mesia. Și îl găsește pe Avraam și pe Sara. Ei nu erau un popor. Dar puteau fi începutul unui popor. Și din pricina CREDINȚEI lui Avraam, Dumnezeu Se alipește de gena lui Avraam și îi promite că din el va face poporul din care se va naște Mesia. Deci Se pare că Mesia nu poate fi doar Copilul unei femei, ci trebuie să fie copilul unei națiuni. Într-adevăr, Apoc.12 ne arată pe Israel însărcinată cu Mesia și născându-L. Imaginea e alta decât cea cu Maria care singură naște pe Mesia. Deci urmând această logica Mesia nu se putea naște din Sara. Trebuia mai întâi să fie un popor MARE și dacă vreți, suficient de MARE ca să poată fi socotit un REPRESENTANT al întregii OMENIRI care avea să se bucure de Mesia.

Ce s-a cerut Mariei? CREDINȚĂ! Ce s-a cerut lui Avraam și Sarei? CREDINȚĂ! Și mai specific, credință în ce? În NAȘTEREA miraculoasă a unui copil! Deci CREDINȚA este partea VASULUI, pe baza căreia CERUL poate coborî în acel vas. Dar ca Mesia să se nască din națiunea ISRAEL, ce se cere Acesteia? CREDINȚĂ!

Dumnezeu a ales gena lui Avraam, din pricina CREDINȚEI lui Avraam! Și oare este întâmplător că aventura credinței lui Avraam a gravitat chiar în jurul nașterii unui Copil? Și Pavel ne confirmă în Galateni 4 și apoi în Romani 5 că Isaac îl prefigurează pe Mesia ÎNSUȘI! Dar oare durerea și drama cuplului Avraam și Sara nu prefigurează drama și durerea nașterii lui Mesia în istorie? Oare nașterea lui Isaac nu prefigurează intrarea lui Mesia în lume? Și oare este întâmplător că FEMEIA este STEARPĂ? Iată că problema nu este la Bărbat, ci mereu la femeie. Și oare este chiar întâmplător că Sara e STEARPĂ, că Rebeca e STEARPĂ, că apoi RAHELA e stearpă? Dincolo de lupta spirituală împotriva Seminței, oare nu vrea să ne transmită Dumnezeu un mesaj? Și oare nu ne aducem aminte acum de acele multe pasaje profetice în care Israel e asociat cu Sara și apoi cu o femeie STEARPĂ, sau cu o femeie în durerile nașterii dar care nu mai naște?

Și oare Domnul nu l-ar fi dăruit pe Isaac mai devreme, dar era nevoie ca credința lui Avraam și cea a Sarei să fie curățită pe deplin pentru ca Cerul să coboare pe deplin? Deci oare întruparea Fiului și zămislirea lui Mesia în istorie nu începe oare cu alipirea lui Yahweh de gena lui Avraam? Și acum încep să înțeleg de ce UN POPOR, și de Biblia e plină de referiri la popoare! Încep să înțeleg de ce Domnul Și-a dorit un popor al Său! Căci doar așa putea fi

legitimă nașterea lui Mesia în lume. Căci Mesia nu putea fi un copil ilegal și nici nedorit. Omenirea trebuia să îl dorească prin credință. Dar dacă nu omenirea, măcar un singur popor, reprezentant al omenirii. Și deci acest popor trebuia să fie un popor mare, eventual Capul popoarelor!

Acum înțelegem cu totul altfel toată lucrarea istorică a lui Dumnezeu cu poporul Israel și dacă vrei obsesia lui Dumnezeu de a avea un popor al Său. De ce? Ca Mesia să se poată naște, ca Mesia să poată intra în lume! Și acum înțelegem că istoria lui Avraam prefigurează istoria lui Israel. Căci Avraam ce face? Vine din Ur în Canaan, apoi Se duce în Egipt unde face compromisuri, apoi se întoarce în Canaan și aici în Canaan așteaptă pe Isaac. Și aici se luptă cu îndoiala și face compromisul cu Agar, dar revine apoi pe linia ascultării lui Dumnezeu, și apoi îl naște prin minune pe Isaac, și apoi când Isaac crește își ridică pumnul asupra lui, și este oprit de Dumnezeu. Dar nu a plecat și Israel în Egipt și acolo a ajuns rob și a fost apoi scos și dus în Canaan, unde a făcut și acolo multe greșeli? Și Mesia s-a născut și după ce s-a născut, el Israel și-a ridicat pumnul asupra Lui dar aici, Dumnezeu nu a mai intervenit și a lăsat pe Israel să își omoare propriul Copil zămislit cu atâta trudă în istorie. Și oare nu s-a întrebat Avraam de atâtea ori de ce Domnul nu-i dă un copil? De ce nu-l dă mai repede? De ce nu-l trimite mai repede? De ce întârzie așa de mult? Și nu a experimentat Avraam atât de bine durerea de a avea o soție stearpă și de a nu putea avea un Copil? Și când copilul a venit, ce bucurie! Și a înțeles că a sa credință trebuia curățită ca acest copil să poată veni. Deci problema nu era că Dumnezeu NU VROIA, ci că vasul credinței lui Avraam și al Sarei nu era încă suficient de curățit. Dar apoi a înțeles că acel copil ce se născuse trebuia să fie jertfă și el însuși trebuia să fie Călăul. Dar oare toată drama lui Avraam, nu era o invitație de a înțelege o dramă mult mai mare, cea a lui Dumnezeu? Căci Dumnezeu vroia mai mult ca oricine ca Mesia să se nască în istorie și să zdrobească Capul Șarpelui și să pună capăt răului și suferinței în lume. Dar problema era la OM, la VAS, la FEMEIE, la ISRAEL. Soția lui Yahweh avea să fie STEARPĂ, adică plină de necredință. Și credința ei avea să fie curățită prin labirintul greu al istoriei și într-un proces îndelung. Și problema acestui vas nu avea să fie oare cea a lui Avraam: de ce Domnul nu trimite Copilul, pe Mesia... de ce întârzie? Oare nu mai vrea? Oare vrea mai puțin ca mine? Dar problema nu era la Yahweh, ci la credința necurățită a lui Israel. Și la fel ca Avraam avea să fie dus în diferite locuri spre curățirea credinței. Dar durerea așteptării lui Isaac a fost mai mare în inima Domnului decât în inima lui Avraam. Căci Avraam trebuia doar să aștepte, dar pentru Domnul fiecare zi de așteptare însemna să suporte tot răul din creație și toată ocara Șarpelui. O zi este ca o mie de ani. Și nașterea lui Isaac nu era decât un mic pas spre nașterea Celui pe care Isaac îl prefigura! Avraam, prin drama sa de a nu avea un copil, a simțit doar o mică fărâmbă din durerea infinită a Domnului de a nu-L putea naște pe Mesia din pricina sterpiciunii necredincioasei sale soții.

Isaac nu s-a născut doar din credința lui Avraam, ci și din credința Sarei. A fost nevoie nu doar de curățirea credinței lui Avraam, ci și de curățirea credinței Sarei. Ne aducem aminte de nașterea lui Samuel și apoi de nașterea lui Ioan Botezătorul. Credința Anei a trebuit curățită ca

Samuel să poată intra în istorie, ca ea să îl dorească nu idolatru pentru sine, ci să îl dăruiască apoi Domnului și poporului Său. Și apoi în urma zbaterei în rugăciune a lui Samuel se naște un DAVID! Și Elisabeta și Zaharia au făcut un copil la bătrânețe; dar le ce folos toată zbaterea credinței lor? Căci alții necredincioși s-au bucurat de copil din tinerețe. Zbaterea nu doar că i-a curățit și i-a adus aproape de Domnul și i-a făcut să își dorească un prunc nu pentru sine, ci pentru Domnul, dar a făcut posibilă intrarea în istorie a lui Ioan Botezătorul; și apoi la nașterea lui Isus găsim doi oameni ai rugăciunii și credinței Simeon și Ana. Nașterea lui Mesia Însuși e scăldată în rugăciunile CREDINȚEI.

Nu este o regulă desigur, dar acolo unde o familie de credincioși nu pot avea copil poate fi semnul că Domnul vrea să mai trimită în istorie un David, un Samuel, un nou izbăvitor. Și se dă o luptă spirituală. Și Domnul vrea mai mult ca acea familie ca acel copil să se nască, dar problema nu e la Domnul, ci la părinți, căci a lor credință nu este suficient de curățită; și semnul final al curățirii este când îți dorești acel lucru nu pentru tine (căci Domnul ți-e de-ajuns!) ci pentru gloria lui Dumnezeu și pentru poporul Său! Căci Domnul nu Și-a dorit o soție credințioasă (ISRAEL) pentru sine, ci de dragul omenirii întregi. Și Domnul nu Și-a dori un Copil din Israel pentru Sine, ci de dragul lui Israel și a omenirii întregi. Desigur e și dorința lui Dumnezeu de a pune capăt propriei Sale oboseli, dar mai întâi se gândește la noi, și prima sa dorință e să pună capăt suferinței noastre. Credința e curățită când e teocentrată. Darul e dorit nu pentru sine, ci pentru celălalt!

Iată că încep să înțeleg că Dumnezeu a experimentat TOATE tipurile de suferință și de dramă de familie prin care noi trecem: partener înșelat, părinte fără copil, părinte cu copiii răzvrățiți, copil abandonat la naștere, copil respins de familie, părinte cu un copil ucis, etc. El le-a experimentat la un nivel infinit mai mare. Iată că nu noi suferim, ci El! Iată că nu noi ducem greul, ci El! Și iată că El nu pune capăt suferinței pentru că are nu știu ce planuri, ci nu o curmă DIN PRICINA noastră. El vrea mai mult ca oricine să pună capăt suferinței în lume, și a vrut să o facă. Trebuia doar ca noi oamenii să-L dorim pe Mesia. Dar nu L-am vrut și noi ne-am prelungit suferința. Mesia putea de mult să restaureze Israelul și acesta să nu treacă prin nici un holocaust. Dar acesta nu L-a vrut pe Mesia cu adevărat.

O, Doamne, iartă-ne, căci am crezut că noi suferim aici pe pământ și Tu stai sus nepăsător, departe de suferință, și ne prelungesti chinul pentru că vrei să ne încerci, pentru că ai planuri... O, Dar Tu suferi mai mult și ai vrut de la început, de după alungarea omului din Eden să-l trimiți pe Mesia nu doar ca să moară pentru păcatele noastre, dar și ca să pună cât mai repede capăt răului și suferinței și să înoiască toate lucrurile. Dar noi nu L-am dorit pe Mesia. Am vrut să continuăm să fim dumnezei, în ciuda suferinței și păcatului din lume... Și atunci Tu ți-ai ales un popor din Avraam, care la început te-a urmat în pustie, dar apoi nici ei nu Te-au vrut. Și apoi Ți-ai ales un nou popor. Dar nici noi nu L-am așteptat cu adevărat pe Mesia. Și suferința și răul au continuat pe pământ și au lovit întâi în Tine; și noi ne-am întrebat de ce ÎNGĂDUI răul și suferința pe pământ? Și am scris tot felul de tratate de teologie complicată, dar nu ne-am gândit că Tu nu vrei să prelungesti acest iad și că noi nu te lăsăm să-i pui capăt! Și încă nu te lăsăm!

Revenim la Avraam. Poporul lui Avraam a urmat inițial modelul lui Avraam, căci a ieșit prin credință dintr-o țară în care locuia pentru a se duce în țara promisă de Domnul! Noi tot învinuim pe împietritul Israel, dar oare vreun alt popor ar fi dat crezare cuvintelor lui Moise? Și Israel a dat crezare lui Moise în Egipt tocmai din pricina modelului credinței lui Avraam, strămoșul lor. Dar nu a fost suficient un moment de credință ca Mesia să se nască. Poporul s-a înmulțit mult și era un popor mare; am înțeles de ce trebuia să fie un popor și unul mare ca Mesia să se nască din el. Poporul trebuia adus la Sinai; acolo avea să aibă loc ceremonia de căsătorie și apoi Domnul avea să coboare în Cort în mijlocul poporului. Și apoi Domnul avea să-și ducă Soția în Casă, în țara promisă și Acolo avea să facă un TEMPLU în care să coboare din nou, și poporul avea să devină cel mai mare și mai puternic popor, Capul Națiunilor și Lumina Neamurilor, și în acest CONTEXT se putea naște Mesia. Căci avea să fie dorit și chemat **prin credință** de Capul Națiunilor, dar și de mulți dintre națiunile care aveau să rezoneze la mărturia lui Israel. Și Mesia ar fi venit, ar fi purtat în Ghetsimani, în taină, păcatul omenirii, fără a fi respins de Israel. Și ar fi adus lui Israel și neamurilor ÎNNOIREA tuturor lucrurilor de la finalul Apocalipsei. După acest scenariu, dacă Solomon și generația sa trăiau în ascultare, Mesia putea veni. Și venea nu ca să judece pământul, ci ca să îl înnoiască. Nu venea ca să aducă judecata, ci DOAR Mântuirea. Căci Sămânța trebuia să zrobească doar capul Șarpelui și nu și al oamenilor... El ar fi zdrobit Capul Șarpelui în taină, într-o pustie și apoi S-ar fi întors la Israel și la Neamuri pentru a le mântui pe deplin. Și poate doar o minoritate de necredincioși ar fi fost omorâți. Sămânța era un Mântuitor, nu un Judecător. Mesia capătă și funcția de Judecător din pricina neascultării lui Israel și apoi al Neamurilor. Deci prin Israel Domnul a dorit mai întâi să recâștige omenirea la Sine și apoi să trimită pe Mesia întregii omeniri. Dar Israel nu și-a împlinit mandatul, nu a fost credincioasă, și neamurile nici ele nu s-au întors la El. Și după zidirea Templului lui Solomon eram așa de aproape de Mesia. Dar Șarpele a intervenit din nou și a dat, dacă vreți filmul înapoi și Israel s-a reîntors în robie, fără Templu, fără țară. Și acum ce se va întâmpla? O va lua Domnul de la capăt? Iar va reface istoria de la Moise la Solomon? Da! Domnul o ia de la capăt, și din nou cu mari lupte și mari întârzieri din pricina necredinței lui Israel. El reia procesul: întoarcerea din robie, rezidirea Templului și recucerirea țării de-abia prin Macabei DUPĂ Antiohus Epifanes. Dar Domnul DEJA anunțase mari schimbări în lucrarea inițială a lui Mesia. Căci Domnul a văzut și a prevăzut necredințioșia lui Israel și atunci a născut pe Mesia din rămășița credincioasă a lui Israel și acesta a venit la ai Săi, și dacă ai Săi îl primeau ca Mesia El ÎNNOIA ATUNCI ȘI ACOLO toate lucrurile. Așa se explică abundența de minuni și de vindecări făcute de Isus. El le spunea: *Iată, am puterea și vreau să înnoiesc toate lucrurile!* Dar ei nu L-au primit și Mesia a fost omorât chiar de ei, cei care L-au născut în istorie; spre deosebire de Avraam, Israelul nu și-a mai oprit mâna, ci L-a omorât pe Mesia, căci Isus putea purta păcatul omenirii și în Ghetsimani. Problema era să fie primit de Israel și de neamuri ca să poată înnoi toate lucrurile. Iată de ce a țiunt așa de mult Satana să intre în Iuda și să omoare prin evrei și romani pe Isus. Da, El a făcut ispășirea păcatului tot atunci dar nu a putut ÎNNOI toate lucrurile, căci Șarpele i-a spus: *Vezi, nu te vor! Pleacă! David a devenit Împărat când evreii L-au*

vrut și L-au rugat... dar acum ei nu Te vor... pleacă de aici precum a plecat David din Canaan când a fost prigonit...

Ispășirea s-a făcut dar nu și înnoirea tuturor lucrurilor. Isus are puterea să înnoiască toate lucrurile, dar nu vrea să o facă cu prețul judecării lui Israel și al omenirii; de la început a vrut să vină ca Mântuitor și nu ca Judecător; și în același timp El S-a legat cu jurământ de Israel, și deci așteaptă să fie dorit măcar de Israel. Atunci când Israel îl va peți pe Mesia precum l-a pețit pe David, atunci Mesia va veni, va mântui pe Israel dar, la fel ca și David, va nimici neamurile dimprejur care nu s-au căit la Domnul. Și iată, că Mesia acceptă și funcția de Judecător; dar pe Israel îl va mântui, și așteaptă ca Israel să-L pețască ca să poată să vină din nou pe pământ pentru a ÎNNOI pământul. După cum David nu a fost făcut împărat decât după ce TOT Israelul l-a pețit, la fel Mesia nu va veni ca Împărat decât după ce tot Israelul Îl va plânge. Ce frumos se leagă acum tot Vechiul și tot Noul Testament. Și e așa de simplu de înțeles de ce Israel ca națiune trebuie să plângă pe Mesia ca El să reîntoarcă.

Dar Biserica? Nu am spus nimic de Biserică. Nu am spus căci rolul ei a fost ascuns în vechime. Iosif respins de evrei s-a dus la neamuri și apoi a mântuit pe Israel. David respins de evrei s-a dus la Filistenii și apoi a mântuit pe Israel. Chivotul de asemenea. Și oare chivotul nu prefigura însuși traseul pe care avea să-l facă David, omul a cărui inimă era ca un chivot al Domnului? Dar nu erau încă foarte clare lucrurile și Domnul i-a revelat lui Pavel prin descoperire dumnezeiască această taina a altoirii Neamurilor în rămășița credincioasă a evreilor care au crezut în Isus. Și Domnul a făcut această mutare ca să-L facă pe Israel gelos. Și Domnul cunoaște inima lui Israel și a văzut că l-au plâns pe Iosif când acesta era înălțat în Egipt, și că l-au plâns pe David când era la Filistenii și cunoscând inima acestui popor, El știe că singura cale de recucerire a acestei NAȚIUNI este PLEROMA Neamurilor. Și acesta a fost rolul dat Bisericii dintre Neamuri: să realizeze pleroma Neamurilor ca Israel ca națiune să-l dorească pe Mesia și Acesta să poată înnoi toate lucrurile!

E adevărat că în tot acest plan, cu cât răul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult, și că tot răul a fost spre un bine mult mai mare. Dar acest lucru nu înseamnă că Domnul a premeditat acest rău. El a reacționat la înmulțirea răului de către noi cu un mai mare bine făcut de El. Dar toate acestea cu ce costuri! Și costurile sunt ale Lui. Și Doar El știe cât de mult s-au amplificat costurile pentru că oamenii nu s-au întors la El din vremea lui Set, pentru că Israel nu i-a fost credincioasă, pentru că Biserica dintre Neamuri nu i-a fost credincioasă. Da, El își va înălța și mai mult slava prin acești 2000 de ani de dualitate a Bisericii, dar cu ce costuri? Noi vedem slava și nu costurile și ne gândim că AȘA trebuia să se întâmple, că făcea parte din planul Lui; da făcea parte din planul Lui căci El a prevăzut nebunia noastră, dar nu trebuia să fie neapărat așa; de fapt El și-a dorit din Eden ca omul să nu cadă în păcat. Și dacă nu cădea oare s-ar fi întrupat ca OM în Eden când oamenii aveau să se înmulțească pe pământ? Căci prin Israel Domnul nu face decât să reîncearcă să reediteze grădina Edenului pe un pământ pustiu și gol... Doamne, cât de mari și de neînțelese sunt căile Tale? Și cine a cunoscut gândul Domnului? Căci El a închis pe toți oamenii în neascultare ca să se îndure de toți!

9	14:6 Un înger anunță căderea Babilonului, cetatea cea mare	Zaharia ne anunță că la final Ierusalimul va fi luat și va trece prin neazuri mari înainte ca rămășița să fie mântuită ca pe vremea lui Ezechia. Dar de ce ar fi numit Ierusalimul, Babilonul? Să fie Babilonul o clonă a Ierusalimului sau rodul curviei Ierusalimului, așa cum am discutat cu alte ocazii (cred că la finalul cărții Țefania)
10	14:19-20 – Teascul mâniei lui Dumnezeu este călcat în picioare afară din CETATE și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor pe o întindere de 1600 de stadii...	Singura CETATE care a apărut până acum în Apocalipsa este cetatea cea mare menționată în 11:8, 14:20. Deci poate că despre ea ar fi vorba și aici. Și se potrivește cu imaginea din finalul cărții Zaharia în care neamurile sunt nimicite împrejurul Ierusalimului prin arătarea lui Mesia.
11	16:18-19 – Un mare cutremur de pământ... Cetatea cea mare s-a împărțit în trei părți și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare ca să-i dea potirul cu vin al mâniei Lui...	Conform profețiilor din Zaharia la finalul istoriei va avea loc o perioadă de pedepsire și curățire a lui Israel și a Ierusalimului... Două treimi vor pieri... O treime însă va fi curățită și mântuită... Oare judecata Babilonului celui mare se referă la prima fază de judecată a Ierusalimului înainte de mântuirea sa?
12	Capitolele 17 și 18. Iată două capitole dedicate descrierii judecării curviei celei mari, a Babilonului. Sunt două capitole. Acest lucru ne arată că în Apocalipsa IDENTITATEA acestei FEMEII este una cheie. Dar despre cine să fie vorba?	Vom analiza mai jos ipoteza Babilonul=Ierusalimul

Am tot reluat identitatea acestei misterioase femei în ultimii ani, dar tot nu reușim să armonizăm toate detaliile din text. Acum vom proba din nou teoria că ea s-ar referi și la Israel. Cetatea cea mare este prezentată ca o FEMEIE curvă în pustie. Or femeia din cap.12 este dusă tot în pustie. Să fie vorba de aceeași femeie? Desigur femeia din cap.12 este NAȚIUNEA Israel care a fost infidelă și L-a respins pe Mesia. Nu ne-am mira deci să fie asemănată cu o curvă. Ierusalimul sec.I era o curvă mai rea ca cea descrisă de Ezechiel cap.16. În limbajul vechi-testamentar Ierusalimul și Israel erau CURVA popoarelor și nu neamurile idolatre. Dacă curva este Ierusalimul, respectiv Israel, înseamnă că ea va COABITA cu FIARA pentru o vreme.

Înseamnă că ea va reprezenta o putere mondială care va fi înglobată în împărăția fiarei. Mai înseamnă că ea va prigoni pe creștini. Lucrul acesta era evident în secolul întâi când e revelată Apocalipsa și se insistă și în Apoc.1-3. De două ori se menționează ideea de sinagogă a Satanei. Și în sec.I Iudeii au inițiat cele mai multe prigoane și ei au fost cei care au reprezentat cea mai malefică provocare pentru creștini. Deci pentru creștinii care citeau Apocalipsa asocierea între Israel și această curvă era facilă. Israel necredincios era numită CURVĂ în tot Vechiul Testament și acum ea coabita cu Roma și prigonea pe creștini. Ea ațâța pe neamuri să prigonească pe creștini și-i abătea de la o relație cu Yahweh îndreptându-i spre o religie moartă. Ea era sediul demonilor ca în perioada lui Manase când ne aducem aminte că era mai bine să crești în Babilonul idolatru decât în Ierusalimul apostat. Și de aceea rămășița credincioasă din Israel e dusă de urgență în Babilon (Daniel și cei trei prieteni, Ezechiel etc.). Ierusalimul era desigur și o PUTERE economică din pricina Templului, dar și din pricina iubirii de bani a Fariseilor (ne aducem aminte de câte ori Mântuitorul predică ÎMPOTRIVA Mamonei și de faptul că Iuda l-a vândut pentru 30 de arginți). Ierusalimul secolului întâi seamănă cu Curva cea mare. Și într-adevăr pentru o vreme Ierusalimul coabitează cu Roma. Dar apoi Roma e cea care distruge Ierusalimul. După înălțarea lui Isus se mai acordă o perioadă de har Ierusalimului, dar apoi este distrus. Ierusalimul e cel care a omorât pe prooroci și pe apostoli și lui îi cere socoteală Mântuitorul de tot sângele nevinovat vărsat de la Abel până la Zaharia. Or toate aceste elemente se găsesc scrise în Apoc.17-18 cu referire la Curva cea mare.

Babilonul prigonește pe creștini. Fiara prigonește pe creștini. Babilonul coabitează cu fiara. Fiara apoi însă se întoarce împotriva Babilonului și-l distruge ca pedeapsă a Domnului pentru curviile ei, pentru răul adus în lume, pentru amăgirea tuturor neamurilor, pentru sângele proorocilor și apostolilor, pentru tot sângele nevinovat vărsat pe pământ. Asemănările sunt izbitoare cu privire la relația Ierusalim-Roma din secolul întâi. Chiar și istoria celor 7-8 împărați din Apoc.17 pare să semene enorm cu istoria împăraților romani din sec.I. Deci toate aceste lucruri făceau pe creștinii sec.I să identifice destul de ușor curva din 17 cu femeia din 12, adică cu Israel și Ierusalim.

Dar desigur apar și dificultăți. Pentru că identitatea acestei curve este construită nu doar pe pasajele profetice vechi-testamentare cu privire la Ierusalim (Ezechiel 16 de exemplu) dar și pe pasajele profetice cu referire la Babilon și Tir. Și am discutat că cele mai multe referi sunt la profețiile adresate Babilonului, apoi Ierusalimului și apoi Tirului. Și însuși numele nu este Ierusalim, ci BABILON. De asemenea, există anumite asemănări mai mari între Roma și Curvă decât între Ierusalim și Curvă. Cetatea e pe șapte munți, or acest lucru îl ducea pe orice cititor din sec.I cu gândul la celebra Romă și nu la Ierusalim. Iarși puterea economică și luxul exorbitant care a îmbogățit tot pământul prezentat în cap.18, acest lucru se potrivește MULT mai bine cu Roma și nu cu Ierusalimul. Ierusalimul era și el un centru economic important (mai ales din pricina Templului) dar din datele care le avem nu se putea compara cu bogățiile Romei a cărei risipă nebună a îmbogățit pe împărații pământului. Dar acest lucru nu este ceva nou. Căci pe timpul lui Ieremia avem tot două cetăți Ierusalimul preacurvar, și Babilonul bogat și ocult. Și am

insistat cu alte ocazii că era o legătură spirituală între cele două. Babilonul e reconstruit pe timpul lui MANASE! Puterea Babilonului e alimentată de curviile Ierusalimului. Deci între cele două cetăți este o legătură spirituală teribilă. Ierusalimul este apoi distrus de Babilon, dar apoi este distrus și Babilonul. Și Babilonul era un Centru economic mai mare ca Ierusalimul. Era cel mai mare centru economic al lumii, plin de lux și de risipă. Babilonul avea legături economice cu toate țările dimprejur. De exemplu Asiria cerea un tribut mult mai mare Babilonului decât bogatei țări a Egiptului! Aceasta ca să ne facem o idee de cât de bogat era Babilonul. Măsurile folosite în Babilon au devenit UNIVERSALE, au fost adoptate de toate țările bazinului mediteranean. Sunt multe date istroice pe care nu avem timp să le menționăm acum care descriu luxul, bogăția și puterea economică a Babilonului. Era desigur și un centru al ocultismului și al vrăjitoriei, promovând acest lucru și în țările cu care avea relații comerciale. Babilonul domina economic lumea de atunci. Asta chiar în timpul stăpânirii asiriene. Cu atât mai mult când a devenit el însuși un mare imperiu. Slava Ierusalimului a scăzut dar a crescut slava Babilonului. Ierusalimul nu era o cetate a luxului și un centru economic mondial. Dar Babilonul era fără îndoială. Era mai ceva și decât vestita cetate a Tirului menționată de Ezechiel și apoi integrată și ea în identitatea Babilonului din Apocalipsa.

O altă idee interesantă. La căderea Ierusalimului din anul 586 Ieremia NU SE BUCURĂ, ci plânge, și aceasta pentru că inima lui Dumnezeu plângea și ea. Dar celelalte popoare care s-au bucurat de căderea Ierusalimului (Edomul - vezi Obadia, Tirul – vezi profeta din Ezechiel despre Tir, etc.) sunt mustrate și pedepsite aspru. Dar la căderea Babilonului, lucrurile sunt diferite. Israel e îndemnat să se bucure, cerul e îndemnat să se bucure (vezi profetiile împotriva Babilonului de la finalul cărții Ieremia). deci când soția lui Yahweh e pedepsită nu se admite bucuria, dar când e pedepsit Vasul prin care soția a fost pedepsită suntem chemați la mare bucurie! Or, în Apoc.18 suntem îndemnați la bucurie la căderea Babilonului! Pământul se jeluște, dar Cerul și apostolii sunt chemați la bucurie căci Domnul i-a răzbunat. Dar oare în anul 70 când a căzut Ierusalimul, în inima celor credincioși nu trebuia să fie aceeași jale din inima lui Ieremia când a scris cartea Plângerilor? Căci Dumnezeu dădea din nou divorț de soția sa, și NU pentru totdeauna (vezi Romani 11). Și Pavel în Romani 9 are o întristare de moarte și vrea aproape să fie anatema nu pentru neamuri ci tocmai pentru Israelul apostat și împietrit. Deci dacă Ierusalimul e cruva cea mare din Apocalipsa de unde această bucurie în Apoc.18?

Toate acestea ne fac să ne întrebăm dacă nu cumva în Apoc.17-18 avem de a face cu o IDENTITATE complexă care înglobează DOUĂ PUTERI, DOUĂ CETĂȚI. Dacă nu cumva este vorba de misterioasa coaliție spirituală din vechime Ierusalim-Babilon, și misterioasa coaliție spirituală din sec.I Ierusalim-Roma. Și atunci profeta să prevestească nu doar căderea Ierusalimului, ci și cea a Monstrului adus pe scena istoriei de curvia acesteia! Deci cap.17-18 să prevestească deopotrivă căderea Ierusalimului și a Romei, dacă ar fi să rămânem în contextul spiritual al sec.I?

Dar dacă ar fi aplicăm această matrice spirituală a sec.I perioadei lui Anticrist. Cine ar fi Curva cea mare? Dar înainte să facem această observație, să studiem puțin o legitate spirituală.

Când sămânța lui Avraam e binecuvântată ea capătă o putere, o potență extraordinară. Dar acest lucru este cu două tăișuri. Când Avraam e fidel promisiunii se naște Isaac, dar când se abate de la calea credinței se naște Ismail care devine și el un neam mare, căci e sămânța lui Avraam, dar devine un măgar între popoare. Această legitate o vedem și în istoria lui Israel. Israel e soția lui Yahweh. Dacă ea este fidelă, se va naște Mesia. Dar dacă e infidelă, nu doar că Mesia nu se naște (sau nu se naște DEPLIN, adică și prima și a doua venire ACTIVE!), dar se naște un MONSTRU ca Asiria sau Babilonul din vechime. Și acest MONSTRU până la urmă va devora pe Mama care l-a născut! Deci Diavolul vrea să curvească cu soția lui Yahweh nu doar pentru a ocări pe Dumnezeu, nu doar pentru a opri venirea deplină a lui Mesia în lume, ci și pentru a-și MĂRI puterea malefică a Sa în lume, pentru a-Și aduce în ființă acei MONȘTRI prin care să devoreze soția lui Yahweh și să BLOCHEZE definitiv venirea lui Mesia în lume. Diavolul are de câștigat enorm prin curviile soției lui Yahweh. Nu prin idolatria neamurilor cu care Domnul nu a încheiat un legământ sfânt, ci prin idolatria lui Israel, el își mărește puterea în lume și creează noi puteri prin care lucrează în VOIE împotriva lui Israel. Israel nu a fost pustiit de Egipt (putere ce exista înainte de Sinai), ci de Imperiul Asirian și apoi Babilonian a căror putere s-a amplificat DUPĂ și prin curviile lui Israel de după legământul de pe muntele Sinai! Ierusalimul e distrus din nou de Roma a cărei putere crește după ce Israel reîntors în țară curvește din nou împotriva Domnului!

Oare divorțul de Israel diminuează puterea Acesteia de a naște FII? Cu alte cuvinte nici Mesia nu se naște pe deplin, dar nici alte puteri Malefice... În sec.I rămășița credincioasă a lui Israel naște pe Mesia, iar Israel infidel pe Irod cel Mare care e un prototip al Anticristului desigur. Irod e primul care vrea să omoare pe Prunc. Tot el e cel care e rezidit Templul... Interesant....

Dar în secolul întâi avem o situație nemaintâlnită. Divorțul de Israel încă nu e realizat. Dar Domnul deja creează un nou popor al Său, Biserica dintre neamuri altoită în Biserica evreiască. Dumnezeu nu-și ia altă soție, ci înglobează în rămășița credincioasă a lui Israel și neamurile pentru a face geloasă pe o parte din Israel căzută în împietrire. Dar situația e NOUĂ și extrem de complexă. Națiunea Israel e încă soția lui Yahweh, dar și Biserica Universală e soția Sa. Și Biserica devenind soția lui Yahweh capătă și ea are drepturile și puterea de soție. Fidelitatea ei participă la readucere lui Mesia în lume (făcându-l pe Israel gelos), iar infidelitatea ei mărește puterea Șarpelui în lume și duce la nașterea de noi MONȘTRI istorici. Dar după anul 70, anul divorțului lui Yahweh de Israel, rămâne doar Biserica cu această putere? Doar Biserica mai poate curvi? Israel de vreme ce a primit cartea de despărțire se pare că nu mai poate curvi? Oare Anticrist e Copilul născut în istorie din pricina curviei Bisericii precum Irod cel Mare a fost rodul curviei lui Israel?

Într-adevăr, în sec.I, Yahweh divorțează de o parte din Israel, și cea care are acum rolul de soție a Sa este Biserica formată atât din evrei cât și dintre neamuri. Și din această pricină acum curviile Bisericii măresc puterea de manifestare a Diavolului. Astfel, la fel cum marile imperii păgâne din antichitate s-au născut din pricina curviilor lui Israel, marile rele din istoria ultimilor două milenii s-au născut din pricina curviei Bisericii. Am explicat deja cum Instituția

Bisericii și statele creștine care au făcut urâciuni în Numele lui Isus și au prigonit și pe evrei în Numele lui Isus, au apărut ca urmare a compromisurilor făcute de Biserica autentică în fața ofertei seducătoare a statului. Dar oare Holocaustul, ascensiunea religiilor fanatice anti-creștine, teoria evoluționistă, teologia liberală, nu s-au născut în văzduhul lumii tot din pricina curviilor Bisericii autentice cu duhul lui Anticrist?

În cartea Daniel cornul cel mic se ridică în istorie când paharul păcătoșilor din poporul Domnului a umplut paharul. Am făcut deja distincția (în cartea Naum și Țefania) între contraofensiva diavolului la perseverența în sfințire a bisericii și atacurile diavolului alimentate de necurățiile Bisericii. E o mare diferență între cele două. Un exemplu speculativ: după ce aprobă unui prinț german căsătoria în secret cu o a doua soție, după doi ani, peste Luther vine aparent din senin un duh de antisemitism, și scrie și ia măsuri împotriva evreilor; peste câteva secole holocaustul se naște din Germania. Oare semințele semănate de Unsul Domnului care a curvit cu duhul anticristic au rodit de-abia după câteva secole? Există această legitate infiorătoare: când poporul Domnului este fidel Domnului se naște Mesia, iar când poporul Domnului curvește cu idoli (Diavolul) se naște Anticrist. Și acest lucru este valabil atât la nivel micro (individual) cât și macro (comunitar, istoric). Când David a fost fidel Domnului în el a crescut chipul lui Mesia care a iubit chiar pe Saul, dar când a curvit în el s-a născut duhul anticristic care a omorât chiar pe slujitorul său fidel Urie! Mare atenție: răul se amplifică în lume nu atât prin înmulțirea păcatelor lumii cât prin înmulțirea păcatelor Bisericii! Diavolul își trage seva puterii din curviile poporului Domnului! De aceea poporul Domnului e ținta atacurilor sale! Merită studiată această legitate spirituală în cele două milenii din era noastră, dar nu e timp acum.

Ne întoarcem la curva din Apocalipsa. Ea este pusă în contrast cu Mireasa cea fidelă. Deci ni e sugerează clar că ea nu reprezintă o forță neutră a lumii, ci mai degrabă poporul lui Dumnezeu cel infidel. Da, căci Babilonul este Sursa amplificării răului în lume, și deja am discutat că această sursă nu trebuie căutată în păcatele popoarelor care nu au încheiat un legământ cu Domnul, ci în curviile poporului Domnului. Apocalipsa e scrisă însă în sec.I. Cine este deci poporul Domnului care a curvit? Israel pe cale să fie lepădat sau Biserica, noul popor al Domnului? Având în vedere că Apocalipsa nu vizează doar sec.I, ci și evenimentele din vremea sfârșitului, am putea emite ipoteza că pe imaginea familiară a Ierusalimului apostat, Duhul construiește imaginea Bisericii apostate din istorie. Bineînțeles în lumina relației din Antichitate Ierusalim - Babilon, Ierusalim - Roma, ne întrebăm dacă în imaginea complexă a Curvei din Apocalipsa nu intră oare atât Biserica infidelă cât și Monștrii produși de ea pe scena istoriei. Un asemenea Monstru este Fiara însăși care o va nimici, după tiparul Mesia mântuiește mama care l-a născut, iar Anticristul o răpune.

La distrugerea Babilonului este mare bucurie în Apoc.18 și nu avem nici un indiciu că o rămășiță din Babilon va fi mântuită. Acest lucru e în contrast cu profețiile din vechime legate de Israel. Căci în acestea se citește tristețea din inima soțului Yahweh (oglindită atât de bine în cartea Plângerilor lui Ieremia), și apare mereu mântuirea la final a rămășiței. Dar în Apoc.17-18

nu apare decât bucuria că această Curvă este judecată. Acum ne este clar că această Curvă este strâns legată de poporul lui Dumnezeu. Pentru secolul întâi ea poate fi Ierusalimul și Israel. Dar după acest secol ea este mai degrabă Biserica apostată. Pentru finalul istoriei ar rămâne Biserica apostată, dar poate și structurile aferente acesteia. E interesant că Fiara se naște din Curvia acestei femei, coabitează o vreme cu ea, și apoi o răpune pe la finalul domniei sale. În 2 Tes.cap.2 Anticrist se dă drept Dumnezeu în Templul lui Dumnezeu. El aduce urâciunea pustiirii în Locul Preasfânt, căci știe că în acest fel își amplifică puterea și că prin acest mod lovește cât mai mult în Domnul. Acum Templul fizic de la Ierusalim ar fi doar o clădire și însăși ridicarea sa ar lovi în adevărul Evangheliei lui Isus. Poate că anticrist va face și un asemenea lucru, să ridice un templu pentru evrei; dar bătălia Sa se va îndrepta asupra poporului ACTIV al Domnului adică Biserica. Și deci victoria sa va fi să se așeze în primul rând în Templul Bisericii și nu într-un Templu fizic la Ierusalim. Deci el se va așeza în Templul Bisericii pentru o vreme; de-abia la final va răbufni împotriva Mamei care l-a născut. El este născut de Biserica Apostată, pe care o seduce și apoi o ucide, dar nu doar spiritual, ci apoi chiar și fizic! Ar fi un scenariu interesant. Deci se pare că Apoc.17-18 este construit pe imaginea Israelului apostat din sec.I dar apoi imaginea se comută discret pe Biserica apostată. Astfel s-ar explica de ce Curva se confundă chiar cu Babilonul, de ce este doar bucurie la nimicirea ei, și de ce nu mai apare mântuirea rămășiței. Căci Biserica nu are și elementul genei, cel biologic care să o lege de planurile divine. Când se rupe legătura spirituală cu Domnul nu mai rămâne o legătură biologică, care din pricina promisiunilor făcute părinților să o țină în planurile divine.

Oricum, am surprins niște lumini noi despre Curva din Apocalipsa. Totuși misterul ei rămâne încă neelucidat. Simt că fără studierea cărții Ezechiel nu putem încă descifra identitatea ei. În lumina celor spuse ne întrebăm dacă femeia din Apoc.12 reprezintă TOT Israelul sau doar rămășița credincioasă cea care a făcut cu puțință intrarea Copilului-Mesia în lume. Cartea Apocalipsei este construită pe acest contrast între Curvă și Soția Mielului, între cetatea cea mare și muntele Sionului. Cartea e adresată Bisericii. Biserica e îndemnată să rămână fidelă Mielului și să nu devină Curva care va amplifica lucrarea Diavolului în lume. Avertismentul este rostit desigur în lumina curviei recente a Israelului. Biserica poate repeta tragedia Israelului, și se pare că așa se va întâmpla. Israelul nu a fost credincios ca națiune, și planul Domnului a continuat printr-o rămășiță credincioasă. Israelul apostat a devenit unealta anticristică prin care rămășița credincioasă a fost prigonită. La fel Biserica apostată devine unealta anticristică prin care rămășița credincioasă a Bisericii va fi prigonită... Dar cum Israel a fost pedepsit de Puterea statului cu care a curvit, se pare că la fel se va întâmpla și cu Biserica apostată.

Revenim la Apocalipsa și la tema națiunii Israel în această carte. În Apoc.19 avem venirea Fiului Omului cu sabia în gură nimicind fiara, proorocul mincinos și neamurile. Și toate păsările s-au înfruptat din carnea lor. O fi vorba de Neamurile care s-au adunat în jurul Israelului și al Ierusalimului să-l prăpădească (vezi Zaharia 12-14)?

În Apoc.20 avem celebra mie de ani. În cartea Isaia am arătat cum promisiunile făcute de Domnul lui Israel se vor împlini în mod deplin în Apoc.21, adică în realitatea Noului Ierusalim

pe un cer și un pământ nou. Dar ce este cu cap.20, cu mie de ani? Cu această perioadă când Diavolul e legat să nu mai ispitească Neamurile. El nu a fost legat înainte de Hristos căci el e cel care a ațâțat pe Israel și Neamurile să-l omoare pe Hristos. El nu este legat nici acum după învierea lui Hristos, căci Pavel ne arată că lupta spirituală s-a intensificat acum și căpeteniile întunericului încă sunt foarte active în locurile cerești. În realitatea pământului celui nou, diavolul nu este legat temporar, ci trimis în focul cel veșnic pentru totdeauna. Deci această legare temporară a Diavolului urmată de o ultimă ispitire a Neamurilor ar putea fi plasată doar între a doua venire a lui Hristos și momentul înnoirii definitive a creației. Deși escatologia epistolelor pauline și petriline nu vorbesc de această perioadă, ba chiar par să o anuleze, totuși Apoc.20 vorbește clar de această perioadă misterioasă care ar putea reprezenta o primă fază de împlinire a profețiilor făcute lui Israel care se vor împlini pe deplin în Apoc.21, în realitatea complexă a Noului Ierusalim, care cuprinde pe cei răscumpărați atât dintre neamuri cât și din Israel. Deci Biserica ar fi răpită și proslăvită și ar domni o mie de ani alături de națiunea Israel care s-a căit și de rămășița neamurilor, după Zaharia 14. Dar cap.20 e construit pe imagini din Ezechiel. Deci e prematur să ne pronunțăm înainte să aprofundăm această carte. Dar ce putem spune este că redeschidem ipoteza unei perioade de o mie de ani, intermediară între a doua venire a lui Hristos și înnoirea tuturor lucrurilor.

În Apoc.21 avem nunta Mielului. Aici avem atât evreii cât și cei dintre neamuri răscumpărați prin Isus. Într-adevăr, promisiunile făcute celor 7 Biserici din Apocalipsa ne arată că Biserica se bucură de toate promisiunile și privilegiile rostite în vechime către Israel. Acest lucru e în armonie cu marea taină dezvăluită de Pavel în Efeseni cap.2-3. Dar remarcăm că numele etern al soției Mielului nu este de Biserică, ci de Ierusalim, iar pe porțile ei avem 24 de nume EVREIEȘTI; acest lucru este în armonie cu ideea că Yahweh nu și-a uitat prima și marea Sa iubire. Nu Israel e chemat să intre în Biserică, ci Biserica în Israelul lui Dumnezeu!

În lumina celor spuse ne așteptăm ca în perioada lui anticrist atât Biserica cât și națiunea Israel să fie în centrul atenției acestuia. Căci duhul lui anticrist deja lucrează în lume. Și privind la cei 2000 de ani de istorie vedem nu doar prigonirea și seducerea Bisericii de către Șarpe, dar și încercarea Șarpelui de a nimici din istorie Națiunea Israel și de a face acest lucru chiar prin infidelitatea Bisericii. Dacă așa a lucrat deja duhul anticristic în lume, ne așteptăm la continuarea și amplificarea acestei lupte împotriva Bisericii și împotriva lui Israel în perioada lui Anticrist.

Mai sunt multe de spus din Ieremia cap.3, dar nu mai e timp... Ar mai trebui să vorbim despre echilibrul dintre bucurie și tristețe în inima credinciosului, despre inima lui Ionatan care a acceptat cu bucurie ca David să fie pe locul întâi (exact de această inimă are nevoie Biserica în relație cu Israelul), despre faptul că chemarea lui Israel înapoi (care aparent sfidează legea cărții de despărțire) e posibilă doar prin Hristos, cel în care femeia curvă avea să moară și avea să învieze o faptură nouă, și despre multe altele. Dar zborul nostru trebuie să continue spre Ieremia cap.4.

[\(Extras din Ieremia Cap. 3\)](#)